

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING

NATIONALLY

AUTHOR

THE TAINTED CUP

ROBERT

JACKSON

BENNETT

X.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Önceden övgüler
LEKELİ FİNCAN

"Bennett bu olağanüstü gizem-fantezi romanında türleri zekice bir araya getiriyor....Dünya kurgusu hemen ilgi çekici, Bennett'in klasik dedektif ikilisi dinamiğini ele alış biçimi taze ve heyecan verici ve gizemin kendisi de keyifli bir şekilde dönüp duruyor. Okurlar hayran kalacak."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Şiddetle tavsiye edilir... Okurları saf bir genç müfettişin gözünden bir cinayet ve kurnazlık komplosuyla tanıştırıyor... Patronu ve akıl hocası, oldukça Sherlockçu Ana, karmaşık bir cinayet komplosunun içinden geçerken."

-*Library Journal* (starred review)

"Nero Wolfe'tan esinlenen ve baş dedektifine biraz Hannibal Lecter ekleyen Bennett... fanteziyle harmanlanmış gizemlerin hayranlarını memnun edecek Leviathan'ın Gölgesi serisini başlatıyor."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Holmes ve Watson ile birlikte en iyiler arasında yer alan başrol ikilisiyle gerçek bir fantastik gizem... ve Bennett tüm bunları daha fazlasını öğrenmek için can attığım yumuşacık, büyüleyici, biyopunk bir dünyada kuruyor. Bir sonrakini getirin!"

-Django Wexler, Gölge Seferleri serisinin yazarı

"Göz kamaştırıcı bir dünya kurgusu ve sinsi bir sosyal yorum eşliğinde klasik bir cinayet gizemi... Robert Jackson Bennett ıskalamıyor."

-James L. Sutter, Pathfinder rol yapma oyununun ortak yaratıcısı

"Keşfetme ayrıcalığına sahip olduğum en çılgın, en orijinal hikayelerden biri... Bennett'in yaratıcılığına, karmaşık olay örgüsüne ve hayal gücünü zorlayan mantar klimalar, katil ağaçlar ve dev leviathanlarla dolu bu sürükleyici dünyaya hayran kaldım. Her saniyesine bayıldım. Bu kitap hayatımın geri kalanı boyunca aklımda yer edecek."

-Wesley Chu, Savaş Sanatları Destanı'1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Buna bayıldım. Dolambaçlı bir dedektiflik hikayesi, tuhaf bir fantezi, heyecan verici bir macera

-"*Lekeli Kupa* bir ustalık eseri. Bennett'in bunlardan bir düzine yazmasını ve dün bana göndermesini istiyorum."

-Max Gladstone, *New York Times*'ın çok satan ortak yazarı
Zaman Savaşını Böyle Kaybedersiniz

"Kadim canavarların terör estirdiği canlı bir fantezi dünyasında geçen, dolambaçlı bir komployla sarmalanmış sürükleyici bir cinayet gizemi... Benzersiz, türler arasında gezinen, sınırları zorlayan fantezileri benim kadar seviyorsanız Robert Jackson Bennett'tan başkasına bakmayın."

-Fonda Lee, Green Bone Saga'nın yazarı

"Özgün, yaratıcı ve gerilim dolu olan *Lekeli Kupa*, bu canlı ve karmaşık romanda gizem ve fanteziyi mükemmel bir şekilde harmanlıyor. Elimden bırakamadım. Bana bu dünyadan ve bu karakterlerden kısa zamanda daha fazlasını verin!"

-Meg Gardiner, UNSUB serisinin #1 *New York Times* yazarı

OceanofPDF.com

THE TAINTED C UP

SHADOW OF THE LEVIATHAN: BOOK
1

ROBERT JACKSON BE
NNET

NEW YORK

OceanofPDF.com

Lekeli Kupa bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu değildir,

tamamen tesadüfî.

Telif Hakkı© 2024 yazar Robert Jackson Bennett

Harita ve sıralama listesi grafiğinin telif hakkı© 2024 by David Lindroth Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayınlanmıştır.

DEL REY ve CIRCLE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Bennett, Robert Jackson, yazar.

Başlık: *Lekeli Kupa*: Bir Roman / Robert Jackson Bennett.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Del Rey, 2024. | Seri: Leviathan'ın Gölgesi; Kitap 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2023039782 (basılı) | LCCN 2023039783 (e-kitap) | ISBN

9781984820709 (ciltli asıtsız kağıt) | ISBN 9781984820723 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Fantastik kurgu. | Dedektiflik ve gizem kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3602.E66455 T35 2024 (baskı) | LCC PS3602.E66455 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20230828

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023039782> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023039783> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur9781984820723

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Edwin A. Vazquez tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Will Staehle/Unusual Co.

Sanat yönetimi: David G. Stevenson

ep_prh_6.2_146095922_c0_r1

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Haritası

Bölüm I: Ağaçtaki Adam

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm II: İhlal

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm III: Üç Anahtar ve On Ölü Mühendis

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm IV: Cehennem ve Soylular

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm V: Leviathan'ın Gölgesi

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

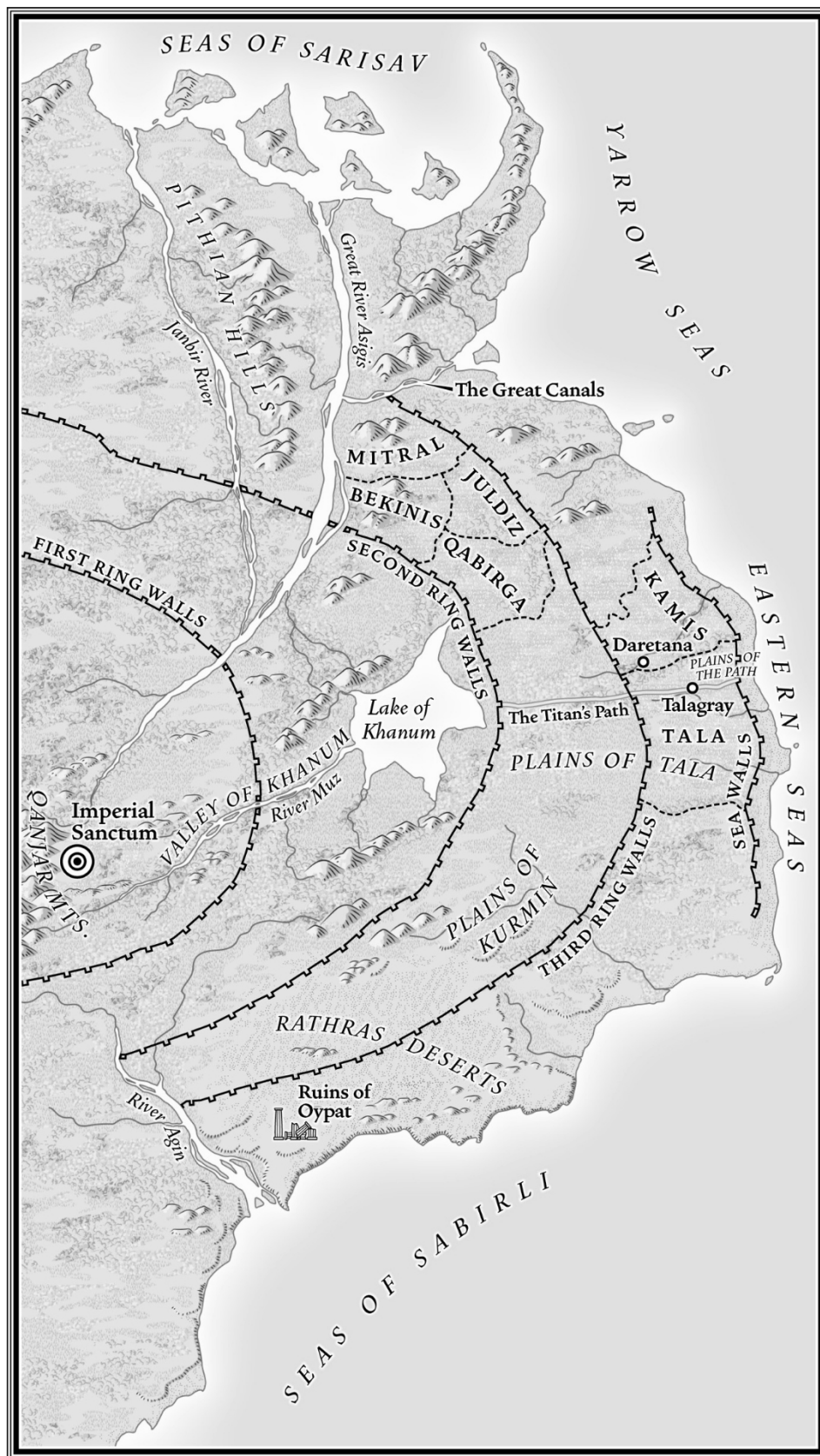
Adanmışlık

Teşekkür

YazanYazar Hakkında: Robert

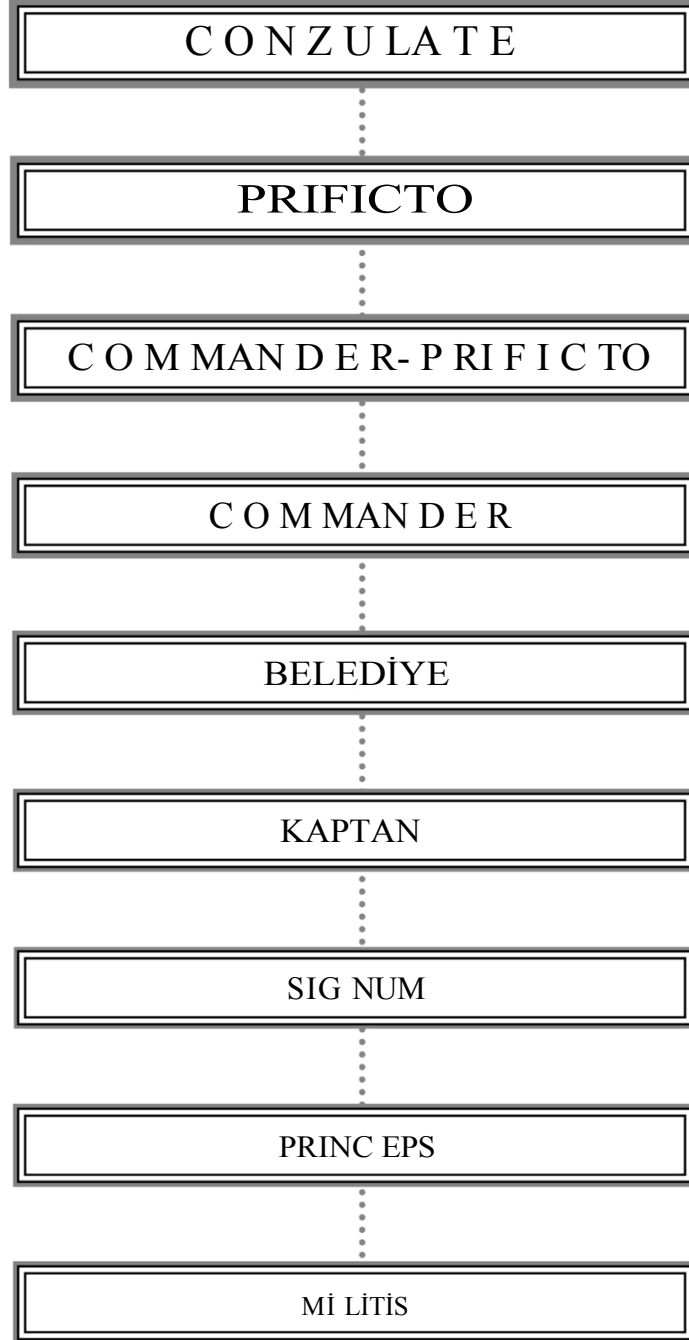
Jackson Bennett

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MILITARY RANKS
O'NUN
GR YEMEK VE K HAN U M'UN HOLY EMPIRES İ
(en yüksekten en düşüğe doğru)

OceanofPDF.com

I

THE MAN IN THE TREE

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

III

Malikânenin duvarları sabah sisinin içinden önüme çıktı; uzun, karanlık ve kıyıya vurmuş bir deniz canlısının derisi gibi yuvarlaktı. Kalbimin çarpıntısını ve boynumdan aşağı süzülen ter damlalarını görmezden gelmeye çalışarak duvarlar boyunca yürüdüm. İlerideki sisin içinde soluk mavi bir ışık parıldıyordu. Her adımda bu ışık, malikânenin hizmetkârlar kapısının üzerinde asılı duran bir mai fenerine dönüşüyordu; ve orada, kapının yanındaki duvarlara yaslanmış, parlak çelik kasketli, üniformalı bir adam beni bekliyordu.

Prens yaklaşmamı izledi. Bana bir kaşını kaldırdı ve ben ona yaklaştıkça kaşları alnında daha da yukarı tırmandı. Sonunda önünde durduğumda neredeyse kafasının tepesindeki saçlarla birleşmişti.

Otoriter bir tavırla boğazımı temizledim ve "Signum Dinios Kol, müfettişin asistanı. Ceset için buradayım."

Prens gözlerini kırptırdı, sonra bana yukarıdan aşağıya baktı. Ondan neredeyse bir baş daha uzun olduğum için bunu anlaması biraz zaman aldı. "Anlıyorum efendim," dedi. Bana kısa bir selam verdi -tam bir selamın çeyreği, belki de üçte biri- ama sonra kıpırdamadı.

"Bir vücudun var, değil mi?" diye sordum.

"Evet, var efendim," dedi yavaşça. Omzumun üzerinden arkamdaki sisle kaplı yola baktı.

"O zaman sorun ne gibi görünüyor?"

"Şey, ah..." Yine arkamdaki yola bir göz attım. "Pardon efendim ama diğeri nerede?"

"Özür dilerim?" Ben sordum. "Diğeri mi?"

"Araştırmacı mı? Ne zaman gelecek?"

Bir endişe titreşimini bastırdım. Ustam için başka işlerle uğraşırken de bu soruyla ilgilenmişim ama durum böyleyken bunu yapmak

Bir cesetle ilgilenmek tamamen başka bir şeydi. "Müfettiş katılamıyor," dedim. "Olay yerini incelemek, çalışanlarla ve tanıklarla görüşmek ve ona rapor vermek için buradayım."

"Müfettiş soruşturmaya devam etmeyi tercih ediyor... hazır bulunmadan?" dedi. "Nedenini sorabilir miyim, efendim?"

Onu içeri aldım. Kısa posta gömleği loş ışıktaki parlıyordu, her bir saç teli minik yoğunlaşma incileriyle kaplanmıştı. Çok süslüydü. Belinde süslü bir kemer vardı, hafif yumuşak göbeği tokanın üzerinden sarkıyordu - erken orta yaşın bir sonucu. Sakalındaki kırlar da aynı şekilde. Siyah botlar son derece cilalı, yosun lekeli deriden dokunmuş. Vücudundaki tek standart eşya kınındaki uzun kılıcı ve koyu kırmızı peleriniydi; bu da onun bir Apothetikal olduğunu gösteriyordu: İmparatorluğun birçok organik değişimini yönetmekten sorumlu bir imparatorluk memuru. Geri kalan her şeyi muhtemelen çok yüksek bir meblağ karşılığında kendisi satın almış olmalıydı.

Bütün bunlar bana, her ne kadar ben bir tabip olsam ve dolayısıyla teknik olarak ondan daha kıdemli olsam da, bu adamın sadece benden daha yaşlı ve varlıklı olmadığını, aynı zamanda muhtemelen kariyerinde benim hayal edebileceğimden çok daha fazlasını gördüğünü söylüyordu. Müfettişin yirmi yaşındaki bu köhne çizmeli çocuğu neden tek başına bir ölüm mahalline gönderdiğini merak ettiği için onu suçlayamazdım.

"Soruşturmacı genellikle soruşturmalarda hazır bulunmaz, Princeps," dedim. "Durumu değerlendirmem için beni gönderir ve uygun sonuçlara varmak için raporumu kullanır."

"Uygun sonuçlar," diye princeps. "Doğru," dedim.

İçeri girmeme izin vermesini bekledim. Orada öylece durdu. Beni malikâneye alması için ona emir vermem gerekip gerekmeyeceğini merak . Daha önce başka bir imparatorluk idaresinin memuruna doğrudan bir emir vermemiştim ve bunu nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

Beni rahatlatmak için sonunda, "Tamam efendim..." dedi ve elini cebine attı. Ortasında küçük bir cam şişe olan küçük bronz bir disk çıkardı, içinden siyah bir sıvı akıyordu. "Yakından takip etmeniz gerekecek efendim. Bu kapı biraz eski. Titiz olabilir."

Yüzünü hizmetkârların kapısına döndü: Malikâne duvarlarının pürüzsüz siyah yüzeyinde yuvarlak bir açıklık. Açıklığın diğer tarafında yeşilimsi sarı renkte, kıvrımlı, tüylü sarmaşıklardan oluşan bir örtü asılıydı. Prens yaklaşırken titrediler -rahatsız edici, sarsıcı bir titreme- ve geri çekilerek içeri girmemize izin verdiler.

Kapıdan geçerken princeps'e yakın durdum, başım tepeye sürtünmesin diye . Sarmaşıklar enseme gıdıklarken tatlı ve hastalıklı bir koku yayıyordu. Muhtemelen et aramak için değiştirilmişlerdi ve eğer princeps "anahtarını" - elindeki reaktif şişesini- taşıyor olsaydı, ikimiz de felç olurduk ya da daha kötüsü olurdu.

Malikânenin iç avlusuna çıktık. Düzinelerce mai-fener önümüzde sabah karanlığında parlıyor, tepenin ardındaki geniş evin üçgen çatısından sarkıyordu. Evin etrafını saran bir veranda, pencereleri sabah güneşinden korumak için parlak dekoratif yosunlarla çiçek açan ip ağlar. Zeminler geniş ve pürüzsüz, ahşap ince bir parlaklığa kadar cilalanmış. Doğu ucunda minderli bir bölüm vardı; bir tür minyatür çay köşkü, ama burada çay masası yerine kafatası düz olacak şekilde tıraşlanmış devasa bir hayvan kafatası duruyordu. Böylesine güzel bir yer için oldukça ürkütücü bir süsleme -ve burası güzel bir yerdi, şimdiye kadar gördüğüm en güzel evdi.

Preneps'e baktım. Şaşkınlığımı fark etmişti ve sırtıyordu.

Iudex montumun omuzlarını düzelttim. Benim bedenime göre bir tane bulamamışlardı ve birden kendimi bu dar mavi kumaşın içinde aptal gibi hissettim. "Adın ne, Princeps?" diye sordum.

"Özür dilerim efendim. Otirios'tan bahsetmeliydim."

"Merhumun kimliğini tespit ettik mi, Otirios?" diye sordum. "Anladığım kadarıyla bu konuda bazı sorunlar varmış."

"Öyle düşünüyoruz efendim. Mühendisler'den Komutan Taqtasa Blas olduğuna inanıyoruz."

"Öyle olduğuna inanıyor musun? Neden inanayım?"

Bu, yan gözle bir bakışı çekti. "Ölüm sebebinin bir değişiklik olduğu konusunda bilgilendirildiniz, değil mi efendim?"

"Evet?"

"Şey... bu tür şeyler bir cesedi teşhis etmeyi zorlaştırabilir, efendim." Beni şırıl şırıl akan bir derenin üzerindeki küçük ahşap bir köprüden geçirdi. "Hatta," diye ekledi, "bir ceset *olarak* tanımlamak bile, efendim. Biz Apothlar bu yüzden buradayız."

Ötedeki sisi işaret etti. Sisi araştırdım ve bahçelerde dolaşan figürler gördüm, koyu kırmızı paltolar ve pelerinler giymişlerdi, hepsi de kuş kafesi sanılabilecek şeyler taşıyordu; ancak her kafeste bir kuş değil, narin bir eğrelti otu vardı.

"Bulaşıcı hastalık olup olmadığını kontrol ediyoruz," dedi Otirios. "Ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık. Henüz hiçbir bitki kahverengileşmedi ya da ölmedi efendim. Malikâne arazisinde bulaşıcı hastalık belirtisi yok."

Beni malikânenin ince bir kapısına götürdü. Yaklaştığımızda konağın içinde uzun, sürekli bir ses duyduğumu sandım. Sonra bunun bir çığlık olduğunu fark ettim.

"O da ne?" diye sordum.

"Muhtemelen hizmetçi kızlar," dedi Otirios. "Oraya ilk varanlar onlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi hâlâ oldukça tedirginler."

"Cesedi saatler önce bulmadılar mı?"

"Evet. Ama sürekli patlamalar yaşıyorlar. Cesedi gördüğünüzde nedenini anlayacaksınız efendim."

Çıglıkları dinledim, vahşi ve histerik. Yüzümü duygulardan uzak tutmak için mücadele ettim.

Kendime kontrollü ve sakin kalmamı söyledim. Yüksek mahkemeleri yönetmek ve İmparatorluk genelinde adalet dağıtmaktan sorumlu imparatorluk idaresi olan Iudex'in bir memuruydum. Çıglıklarla dolu olsa bile bu güzel evde olmam gerekiyordu.

Otirios kapıyı açtı. Çığlık sesleri daha da yükseldi.

Çişin vücudumda kalması gerektiğini düşündüm, ama bu çığlık daha uzun sürerse, durum böyle kalmayabilirdi.

Beni içeri götürdü.

-

Gözüme çarpan ilk şey mekânın temizliği idi. Sadece kirin olmayışı değil - gerçi görünürde kir, leke yoktu - ama ne kadar zarif olursa olsun, önümdeki her şeyde bir sterillik vardı: yemek koltukları çok pürüzsüz ve lekesizdi ve yere kareler halinde serilmiş dokuma ipek paspaslar, belki de hiç ayak izi bilmeyecek kadar bozulmamıştı. Tüm ev bir cerrahın bıçağı kadar rahat ve konforlu hissettiriyordu.

Bu da zengin olmadığı anlamına gelmiyordu. Minyatür mai ağaçları tavandan aşağıya doğru büyüyecek şekilde değiştirilmişti, avize görevi görüyorlardı -daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu- meyveleri parlayan küçük mai solucanlarıyla doluydu ve etrafımıza titrek mavi bir ışık saçıyorlardı. Burada havanın bile pahalı olup olmadığını merak ettim, sonra pahalı olduğunu gördüm: her ana odanın köşesine devasa bir kirpis mantarı yerleştirilmişti - havayı emmek, temizlemek ve daha soğuk bir sıcaklıkta dışarı vermek için yapılmış uzun, siyah bir mantar.

Konağın içinde bir yerlerden çığlık sesleri gelmeye devam ediyordu. Biraz ürperdim ve bunun havanın sıcaklığıyla bir ilgisi olmadığını biliyordum.

Otirios, "Müfettişin belirttiği gibi tüm personeli ve tanıkları evde tuttuk," dedi. "Onlarla görüşmek isteyeceğinizi umuyorum, efendim."

"Teşekkür ederim, Princeps. Kaç kişi var?"

"Toplam yedi kişi. Dört hizmetçi kız, aşçı, bahçıvan ve kahya."

"Bu arazinin sahibi kim? Sanırım Komutan Blas değil?"

"Hayır, efendim. Bu ev Haza klanına ait. İşareti görmediniz mi?" Giriş kapısının üzerinde asılı duran küçük bir işareti gösterdi: iki ağacın arasında dimdik duran tek bir tüy.

Bu beni duraksattı. Hazalar İmparatorluğun en zengin ailelerinden biriydi ve iç halkalarda büyük miktarda araziye sahiptiler. Bu yerin şaşırtıcı lüksü çok mantıklı gelmeye başladı, ama diğer her şey daha da kafa karıştırıcı hale geldi.

"Hazaların Daretana'da ev sahibi olarak ne işi var?" Gerçekten şaşkınlıkla sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum efendim. Belki de başka yerde satın alacak evleri kalmamıştır."

"Haza klanının bir üyesi şu anda burada mı?"

"Eğer öyleyse, efendim, çok iyi saklanıyorlar. Hizmetçi daha fazlasını biliyor olmalı."

Uzun bir koridorda ilerledik ve siyah taştan bir kapıyla karşılaştık.

Kapıya yaklaştıkça havayı belli belirsiz bir koku doldurdu: küflü ve tatlı bir şeydi ama yine de ekşimiş bir kokuyla karıştı.

Midem titredi. Kendime başımı dik tutmam gerektiğini, yüz ifademi gerçek bir müfettiş yardımcısı gibi çatık kaşlı ve soğukkanlı tutmam gerektiğini hatırlattım. Sonra kendime gerçek bir müfettiş yardımcısı *olduğumu* hatırlatmak zorunda kaldım, lanet olsun.

"Daha önce çok sayıda ölüm vakasında çalıştınız mı efendim?"

diye sordu Otirios. "Neden?" Ben sordum.

"Sadece merak ettim, bunun doğası gereği."

"Ben yapmadım. Çoğunlukla müfettiş ve ben burada, Daretana'da memurlar arasındaki maaş dolandırıcılığıyla ilgilendik."

"Geçen yılki cinayeti halletmediniz mi? Kontrol noktasındaki adama saldıran sotalı muhafız?"

Yanağımda bir şeyin gerildiğini hissettim. "Iudex Araştırmacısı pozisyonu burada sadece dört ay önce oluşturuldu."

"Oh, anlıyorum, efendim. Ama önceki istasyonunuzda müfettişinizle birlikte hiç ölüm soruşturması yapmadınız?"

Yanağımdaki kas daha da gerildi. "Müfettiş buraya geldiğinde," dedim, "asistanı olarak hizmet etmek üzere diğer yerel Sublime'lar arasından ben seçildim. Yani. Hayır."

Otirios'un adımlarında ufak bir duraksama oldu. "Yani... sadece *dört aydır* bir Iudex Müfettişi için mi çalışıyorsunuz, efendim?"

"Bunun amacı ne, Princeps?" Sinirlenerek sordum.

Otirios'un ağzının kenarlarında yine sırıttığını görebiliyordum. "Evet, efendim," dedi. "İlk ölüm vakanızın bu olmasını pek istemezdim."

Kapıyı açtı.

-

ODANIN İÇİ, evin geri kalanı kadar büyük bir yatak odasıydı; bir köşesinde geniş, yumuşak bir yosun yatağı ve banyo dolabı olduğunu tahmin ettiğim şeyi ayıran eğrelti kâğıdı bir duvar ve kapı vardı - bir evin içinde hiç banyo dolabı görmemiş olsam da böyle şeylerin var olduğunu biliyordum. Köşede bir mai feneri asılıydı; onun çaprazındaki köşede de başka bir kirpis mantarı. Yanında iki sandık ve bir deri çanta vardı. Komutan Blas'ın eşyaları olduğunu tahmin ettim.

Ancak odanın en dikkat çekici özelliği, ortada büyüyen yapraklı ağaç kümesiydi - çünkü bir insanın içinden büyüyordu.

Daha doğrusu, bir kişi *aracılığıyla*.

Ceset yatak odasının ortasında, ince ağaçların arasında asılı duruyordu ama Otirios'un da söylediği gibi başlangıçta bir ceset olduğunu anlamak zordu. Çalılıkların arasında gövdesinin bir ve sol bacağının bir kısmı görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla İmparatorluk Mühendislik İyaletinin mor renklerini giyen orta yaşlı bir adamdı. Sağ kol tamamen kaybolmuş, sağ bacak ise küçük ağaçların gövdelerinden fışkıran ve odanın taş zeminini yiyen kök sürüsü tarafından yutulmuştu.

Köklerine baktım. Kıvrılan sarmalların arasında bir uyluk kemiğinin pembemsi çıkıntısını seçebildiğimi sandım.

Aşağıya baktım. Siyah cam bir ayna kadar pürüzsüz ve yansıtıcı olan devasa bir kan gölü zemine yayılmıştı.

Midemde bir titreşim, sanki dışarı sıçramaya çalışan bir yılanbalığı tutuyormuş gibi.

Kendime odaklanmamı, nefes almamı söyledim. Kontrollü ve kalmaya. Artık yaşamak için yaptığım şey buydu.

"Yaklaşmak güvenli efendim," dedi Otirios biraz fazla neşeyle. "Odanın tamamını kontrol ettik. Endişelenmeyin."

Yeşilliklere bakmak için yaklaştım. Aslında ağaç değillerdi, bir tür uzun, esnek ottular - biraz sürgün otuna benziyorlardı, içi boş, odunsu

Boru ve iskele yapmak için kullandıkları çimen. Filizler Blas'ın omzuyla boynu arasından çıkmış gibi görünüyordu; içlerinde sıkışmış bir omurga parçası gördüm ve bir mide bulantısını daha bastırdım.

En dikkat çekici olanı Blas'ın yüzüydü. Sürgünler gövdesinden çıkarken birden fazla dal çıkarmış gibiydi ve bir tanesi Blas'ın kafatasına doğru yanlamasına fırlayarak başını korkunç bir açıyla büküyordu; yine de dal bir şekilde kafatasını üst çene çizgisinin üstünden sarmış, yüzünü, burnunu ve kulaklarını yutmuştu. Blas'ın kafatasından geriye kalan tek şey, sessiz bir çığlıkla açık duran alt çenesiydi; ve orada, ağacın üzerinde, dalgalanan ağaç kabuğuna batan yarım bir diş halkası ve bir ağız çatısı vardı.

Çenesine baktım. Sert bir kirli sakal fısıltısı; kenarında bir kaza ya da çatışmadan kalma belli belirsiz bir yara izi. Devam ettim, geri kalan kısmına baktım. Sol kolu açık kahverengi kıllarla kaplıydı, parmakları yıllarca çalışmaktan nasır tutmuş ve çatırdıyordu. Sol bacağındaki tozluk kanla kaplanmıştı, o kadar ki çizmesinin içinde birikmiş ve onu bir tencere şarap gibi doldurmuştu.

Kafa derimde bir damla hissettim ve yukarı baktım. Sürgünler evin çatısını delip geçmişti ve sabah sisi içeriye damla damla süzülüyordu.

Otirios, "Merak ediyorsanız, evin üstünden yaklaşık on açıklık kadar dışarı çıkıyor, efendim," dedi. "Dört açıklıklı çatı kaplamasını balık yağı gibi vurdu. Yani

-Oldukça büyük bir büyüme. Hiç bir şey görmemiştim." "Bu ne kadar sürdü?" Kısık sesle sordum.

"Beş dakikadan az efendim. Hizmetçilerin ifadesine göre öyle. Deprem olduğunu sandılar, ev o kadar sallandı ki."

"Apoth'ların elinde bunu yapabilecek bir şey var mı?"

"Hayır, efendim. Apothetikal İyalet, bitkilerin büyümesini kontrol etmek için her türlü aşılama ve sülfüzyona sahip - örneğin bir mevsimin çeyreğinde olgunlaşan buğday ya da normal boyutlarının üç ya da dört katına kadar büyüyen meyveler. Ancak dakikalar içinde ağaç yetiştirebilen hiçbir şey yapmadık... ya da bir insanın içinden büyüyeabilen bir şey tabii ki."

"Onun için tasarlandığına inanmak için bir nedenimiz var mı?"

"Kesin değil efendim," dedi Otirios. "O bir mühendis, biraz hareket ediyor. Seyahatleri sırasında yanlışlıkla bir Şey yutmuş ya da kendisine bulaştırmış olabilir. Henüz bunu söylemenin bir yolu yok."

"Şehirde başka birini ziyaret etti mi? Ya da enfekte olmuş başka bir yetkili veya imparatorluk personeliyle görüştü m?"

"Pek yle görünmüyor efendim," dedi Otirios. "Görünüşe göre bir sonraki kantondan ayrılmış ve kimseyle karşılaşmadan doğruca buraya gelmiş."

"Daha önce böyle bir bulaşıcı hastalık kaydı var mı?"

Dudaklarında kmseyci bir büzülme. "Şey. İmparatorluğun her yerinde salgın hastalıklar var efendim. Sufzyonlar, greftler ve yabani olarak büyüyen değişiklikler... Her biri farklı. Kontrol etmem gerek."

"Eğer bulaşıcıysa yayılması gerekir, değil mi?" Otirios,

"Bu... bulaşıcı hastalıkların doğasında var, efendim?" dedi.

"O zaman nasıl oldu da bu tek adamın başına geldi, başka hiç kimsenin başına gelmedi?" "Şu anda bunu söylemek zor efendim. Şu anda Blas'ın hareketlerini kontrol ediyoruz.

Deniz surları da dahil olmak üzere dış kantonlarda bir tura çıkmış, tüm inşaatları gözden geçiriyordu. Ah..." Tereddüt etti. "...Ne de olsa yağışlı mevsim yaklaşıyor."

Taş suratla başımı salladım. Yağışlı mevsimin gelişi İmparatorluğun dış kantonlarının üzerinde o kadar ağır bir Şekilde asılı duruyordu ki, bunu görmezden gelmek güneşin varlığını unutmaya çalışmak gibi bir Şeydi.

"Blas gelmeden önce odayı kimse ziyaret etmedi mi?" Ben sordum. "Ya da bir Şeye dokunmadı mı?"

"Hizmetçiler yaptı elbette. Elimizde sadece onların ifadeleri var."

"İçeri girmeye çalışıldığına dair bir işaret yok mu?"

"Hayır, efendim. Burası İmparator'un Tapınağı'ndan bile daha fazla korumaya sahip. Sadece yaklaşmak için bile reaktif anahtarlarınız olmalı."

Bunu sessizce düşündüm, bu evdeki pencere ve kapı sayısını hatırladım.

Otirios, "Bunu aıklayabilirseniz çok iyi olur efendim,"

dedi. "Ne?" "Ne?" dedim.

"Kariyer için iyi bir şey." Bir gülümseme daha, bu seferki biraz acımasız. "İstediğiniz bu, değil mi efendim? Yükselmek mi? Her subayın isteyeceği bir şey olduğunu tahmin ediyorum."

"İstediğim şey," dedim, "görevimi yapmak." "Elbette, efendim."

Bir an için ona baktım. "Lütfen bana bir dakika izin verin, Princeps," dedim. "Odayı kazımam gerekecek."

-

OTIRIOS beni ağaç parçalarına ayrılmış cesedin önünde tek başıma bıraktı ve kapıyı kapattı. Yanımdaki oymacı çantama uzandım ve onu açtım. İçinde mantarlarla kapatılmış sıra sıra küçük cam şişeler vardı, her biri birkaç damla sıvı içeriyordu: bazıları soluk turuncu, diğerleri hafif yeşil. Bir tanesini kaydurdım, mantarını çıkardım, burnumun altına yerleştirdim ve içime çektim.

Keskin kül suyu kokusu burun deliklerimi doldurdu ve gözlerimi yaşarttı. Bir kez daha kokladım, aromanın kafamın içinde ağırlaştığından emin oldum. Sonra gözlerimi kapadım ve bir nefes aldım.

Gözlerimin arkasında bir gıdıklanma ya da çırpınma hissettim, sanki kafatasım balıklarla dolu bir su kabındaymış gibi . Sonra bir anıyı çağırdım.

Ustamın, müfettişin sesi kulağıma fısıldadı: *Olay yerine vardığında Din, odayı dikkatle incele. Tüm giriş ve çıkışları kontrol et. Ölü adamın dokunmuş olabileceği her şeye bak. Gözden kaçmış, unutulmuş yerleri düşün. Hizmetçilerin temizlemeyi akıl edemediği yerleri.*

Gözlerimi açtım, odaya baktım ve odaklandım, kül suyunun kokusu hala kafatasımın içinde dolaşıyordu. Duvarları, zemini, her eşyanın ve her mobilya parçasının düzenlenme şeklini, her gölgenin çizgisini, her battaniyenin kıvrımını inceledim ve dikkatimi odakladıkça tüm bu görüntüler hafızama kazındı.

Khanum'un büyük ve ilahi İmparatorluğu uzun zaman önce yaşamı, kökü ve dalıyla, eti ve kemiğiyle şekillendirme sanatını mükemmelleştirmişti. Köşedeki kirpis mantarı nasıl serin ve temiz havayla değişime uğradıysa, ben de bir

İmparatorluk oymacısı, yaşadığım her şeyi daima ve sonsuza dek hatırlayacak şekilde değiştirilmişti.

Baktım, baktım, ara sıra elimdeki şişeyi kokladım. Gravürcüler her şeyi hatırlardı, ancak daha sonra bu anıları hızlı ve kolay bir şekilde hatırlamak başka bir şeydi. Koku bir ipucu olarak kullanılırdı: tıpkı sıradan insanlar gibi, gravürcüler de anıları bir aroma ile ilişkilendirirdi; bu yüzden daha sonra ustama rapor verdiğimde, aynı şişenin tıpasını açacak, kafatasımı aynı buharlarla dolduracak ve kokusunu yaşadığım her şeyi hatırlamak için bir geçit olarak kullanacaktım. Bu yüzden bazıları gravürcülere "cam koklayıcılar" diyordu.

Odayla işim bittiğinde öne çıktım ve gözümü kısarak sürgünlere baktım, etraflarında bir daire çizerek yürüdüm. Sonra bir sürgünün çiçek açtığını fark ettim: yalnız, kırılğan beyaz bir çiçek, ama yine de bir çiçek.

Yerdeki kana dikkat ederek yaklaştım ve çiçeği inceledim. Hastalıklı bir kokusu vardı, belki de şarap kusmuğu. İç yaprakları parlak mor ve sarı ile benekli, ercikleri kıvrık ve karanlıktı. Gerçekten de çirkin, küçük bir çiçektir.

Sonra Blas'ın tüm eşyalarını teker teker çıkarıp önüme serdim. Bir çanta dolusu talint sikkesi; küçük bir bıçak; bir dizi gömlek, pantolon, tozluk ve kemer; imparatorluk tarafından verilen uzun kılıcı ve kını, subaylar için süslü çapraz korumasıyla birlikte; muhtemelen acil durumlar için hafif bir posta gömleği, çünkü gerçek bir savaş zırhını gelişigüzel taşımak zor olurdu; ve son olarak, küçük bir tencere yağ.

Kokladım. Bu kötü kokulu yerde bile aromatikti. Baharat, oranje yaprağı, şarap şırası, belki de tütsü. Eşleşen bir koku bulmak için anılarımı araştırırken gözlerim dalgalandı ve sonra benzer bir şey buldum.

Bir yıldan biraz fazla bir süre önce: Bir arkadaşım olan Leonie burnumun dibinde küçük bir kap salladı ve Terapi *yağları* dedi. *Masaj ve diğer şeyler için. Ucuz değil!*

Yine de bu ondan çok daha süslü bir tencereydi. Elimde evirdim çevirdim. Sonra onun eşyalarıyla değiştirdim; ama bunu yaparken gözden kaçırdığım bir şey fark ettim: küçük bir kitap.

Kalbim düştü. İnce cildi çıkardım ve sayfaları çevirdim. Sayfalar küçük yazılarla kaplıydı.

Çoğu insan için zar zor okunabiliyordu ama benim gözlerim için harfler sayfada dans edip sallanıyordu ve onları okumakta büyük güçlük çekeceğimi biliyordum.

Omzumun üzerinden kapalı kapıya baktım. Otirios'un koridorda konuştuğunu duyabiliyordum. Yüzümü buruşturarak kitabı cebime attım. Bir ölüm mahallinden kanıt kaldırmak büyük bir davranış ihlaliydi ama benim kendi okuma yöntemim vardı. Bunu burada yapamazdım.

Sonra, kendime söyledim. Ve sonra geri koyacağız.

Sonra banyo dolabını kontrol ettim. Küçük bir odaydı ve taş ağacından yapılmış banyo leğeninin üzerinde bir pencere vardı. Pencere birinin tırmanıp geçemeyeceği kadar küçük görünüyordu ama daha sonra aşağıdaki çimenleri herhangi bir iz var mı diye incelemek için not aldım.

Banyo dolabının duvarındaki parlak bronz aynaya baktım, hafifçe vurarak duvara yapıştığından emin oldum. Saman borularını inceledim, sonra geri çekilip duvara ve tavana baktım, taş ağacından leğeni doldurmak için uzaktaki kazandan sıcak suyu nasıl getirdiklerini merak ettim. Çağın mucizeleri, diye düşündüm.

Sonra geriye doğru baktım ve bir kez daha düşündüm. Çoğunlukla üst kısımlarda olmak üzere, duvar kâğıtlarının üzerinde küfler oluşmuştu; şurada burada küçük siyah lekeler vardı.

Daha önce hiç fernpaper duvar küfü görmemiştim. Özellikle de bu kadar temiz, beyaz ve işlenmiş olan bu duvarlarda bulmayı beklemezdim. İnsanlar İmparatorluğun Dış Halkası'nda kısmen küf ve mantarlara karşı dirençli olduğu için, kısmen de buralarda yer sallandığında ve duvarlar yıkıldığında, duvarların taştan yapılmaktansa kâğıttan yapılmasının daha iyi olduğu için kâğıt kullanırlardı.

Kalıbı inceledim ve sodalı su şişesini tekrar kokladım, bu görüntünün kolayca hatırlanabilir olmasını sağladım. Sonra cesede tekrar baktım, bu yarı insan acı dolu bir çığlık içinde donup kalmıştı. Tavandaki delikten bir su damlası düştü ve botunun dudağına konarak deriden aşağıya küçük bir kan damlası gönderdi. Ahşap zemindeki kan gölü küçük bir açıklık kadar genişledi.

Midemde bir burkulma. Ayağa kalktım ve parlatılmış bronz aynaya baktım. Sonra bana bakan yüze bakarak donakaldım.

Çok genç bir adamın yüzüydü; gür siyah saçları, koyu, endişeli gözleri ve önemli ölçüde boyanmış ve değişime uğramış birinin hafif gri teni vardı. Yüzün narin çenesini ve uzun burnunu inceledim. Güzel özellikler - ne erkeksi, ne sert, ne de yakışıklı, ama *güzel* ve bu kadar iri bir insanda ne kadar garip görünüyorlardı.

Bir Iudex Yardımcı Müfettişinin yüzü değil. Burada olması gereken biri de değildi. En iyi ihtimalle rol yapan bir çocuk, asla yönetmeyi umamayacağı otoriteleri taklit ediyor.

Peki bu genç adamın bu pozisyonu nasıl elde ettiği *ortaya* çıkarsa ona ne olacaktı?

Midem kıvrıldı, döndü, dans etti. Banyo dolabının penceresine doğru koştum, pencereden içeri daldım ve kusmuğumu aşağıdaki çimenlere fıskırttım.

Bir ses "Lanet olsun!" dedi.

Nefes nefese aşağıya baktım. İki Apoth subayı bahçeden bana bakıyordu, yüzlerinde şok olmuş bir ifade vardı.

"Ahh..." dedi biri.

"Kahretsin," diye tükürdüm. Tökezleyerek içeri girdim ve pencereyi arkamdan kapattım.

-

Mendilim olmadığı için ağzımı iç kısmına sildim. Üç, dört, beş kez kokladım ve yutkundum, kokuşmuş tadı ve aromayı içime çekmeye, şişelemeye çalıştım. Sonra dikkatlice kan birikintisinin etrafından dolaştım, yatak odasının kapısına gittim ve çıkmak için kapıyı açtım ama sonra duraksadım.

Otirios'un sesi koridorda süzülüyor, başka bir Apoth muhafızıyla sohbet ediyordu.

"...ergenlikten yeni çıkmış, havasız küçük hıyar," diyordu. "Sanırım onu diğer Sublime'lardan duymuştum. Aralarındaki en aptal kişi olduğu söyleniyor, neredeyse yüz kez başarısız oluyordu. Onu soruşturma için çalışırken bulduğuma şaşırdım-"

Hızlı adımlarla ilerledim. "Princeps," dedim.

Ben köşeden dönerken Otirios sendeleyerek dikkat kesildi. "Ah-evet, efendim?"

"Tanıklarla konuşmadan önce evi ve araziyi gözden geçireceğim," dedim. "Ben bunu yaparken, lütfen tanıkları ayrı odalara yerleştirin ve kendi aralarında konuşmadıklarından emin olmak için onları izleyin. Ayrıca diğer muhafızlarınızın da giriş ve çıkışların kapalı olduğundan emin olmalarını istiyorum - hesapta olmayan bir reaktif anahtarı olması ve birinin içeri ya da dışarı sızmaya çalışması ihtimaline karşı."

Otirios'un yüzü kızardı, bu kadar uzun süre bu kadar çok insanı idare etme fikrinden hoşnut olmadığı belliydi. Tartışmak için ağzını açtı, sonra isteksizce kapattı.

"Ve Princeps..." Ona baktım ve gülümsedim. "Tüm desteğiniz için minnettarım."

Dışarı çıkarken hâlâ gülümsüyordum. Daha önce hiç böyle emir ama bu seferki hoşuma gitmişti. Otirios'u gerçekten azarlayamasam da -Başka bir İyalet'in, farklı bir imparatorluk yönetiminin parçasıydı, onu boktan bir işe sokabilir ve uzun bir süre orada bırakabilirdim.

Malikânede yürüdüm, her koridoru, her odayı incelerken ara sıra şişemi kokladım, Haza klanının nişanı her zaman kapıda omzumun üzerinde asılı duruyordu - ağaçların arasındaki tüy.

Görünüşe göre Hazalar her büyük oda için bir kirpis mantarı alabiliyorlardı ama batı ucunda, mutfakların yanındaki kirpis mantarı buruşmuş ve ölmek üzereydi. Merak ettim. Bunu not ettim, sonra ilerlemeye devam ettim, tüm pencereleri ve kapıları kontrol ettim -çoğunlukla fernpaper olduğunu fark ettim. Hepsi parlak beyazdı ve her biri muhtemelen benim için bir aylık ücretten daha değerliydi.

Mutfaktan geçtim, sonra ocağın altında bir şey gördüm: küçük bir kan lekesi. Parmağımla dokundum. Hala ıslak, hala karanlık. Kanın bir mutfakta olması için pek çok neden olabilirdi elbette ama bunu hafızama kazıdım. Sonra dışarı çıktım.

Bahçeler çok güzel ve özenliydi: araziye boydan boya geçen peyzajlı dereler, pitoresk yerlerde üzerlerinde kemer yapan küçük köprüler. Belki de çocuklar için bir ruh hikayesinden bir manzara; yine de patikalarda dolaşırken ilgi çekici bir şey bulamadım, ara sıra hala bulaşıcı hastalık arayan Apoth'lara başımı salladım.

Pencereden dışarı kustuğum yere geldim ve çimlerde merdiven ya da benzeri bir şeyin izini aradım. Orada da bir şey yoktu.

Bakılacak son şey, bekçinin kulübesiydi. Burası şirin bir yerdi; ince eğrelti kâğıdından duvarları vardı ve rafları, görünüşe göre bekçinin baktığı küçük bitkilerle doluydu. Bazıları taze, bazıları solmakta olan neşeli küçük çiçeklerden oluşan sıralar. Oldukça büyük bir toprak fırın da vardı. İçine baktım ve dibindeki külü fark ettim, sonra oradaki tuğlaya dokundum ve hala hafif sıcak olduğunu gördüm, sanki kömürler gece boyunca yanmış gibiydi.

Görülecek her şeyi gördüğümü teyit etmek için arazide bir tur daha attım. Sonra etrafıma bakındım, yalnız olduğumu teyit ettim ve cebimden komutanın kitabını çıkardım.

Kitabı açtım, sayfadaki titreyen, dans eden kelimelere gözlerimi kısarak baktım ve yüksek sesle okumaya başladım.

"Duvar bölümü...3C," diye mırıldandım. "Kontrol tarihi Egin'in dördü... iki ton kum, iki ton balçık..."

Küçük metni kekeleyerek okudum ve okurken sesimi dinledim. Metni okumakta ve ezberlemekte çok zorlanıyordum ama yüksek sesle okuyup kendi sözlerimi dinlediğimde, duyduğum diğer her şeyi hatırladığım gibi onları da hatırlayabiliyordum.

Hepsini olabildiğince hızlı okudum. Çoğunlukla komutanın teftişlerini yaparken yaptığı hareketlerin bir kaydıydı, *ck. Tala kantonunun kuzeyindeki PAYTASIZ köprüleri-6. Egin'den 8. Egin'e-hepsi geçti*, vb. Görünüşe göre dört haftadan biraz daha uzun bir süre önce, Egin ayı boyunca çok meşguldü. Bunların konuyla ilgili olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir gravürcü olarak her şeyi hafızama kazımam gerekiyordu.

Kitabı kazımayı bitirdikten sonra eve dönmek için birçok köprüden geçmeye başladım. Daha önce ölüm tanığı olarak kimseyle görüşmemiştim, özellikle de soylu bir ailenin evinin çalışanlarıyla. Nasıl başlayacağımı merak ediyordum.

Aşağıdaki dalgalı suda yansımamı yakaladım ve durakladım. "Bunu mahvetmeyelim, tamam mı?" Sulu yüzüme söyledim.

Son küçük köprüyü geçtim ve eve girdim.

Blas'ın odalarına girebildikleri için önce hizmetçi kızlara baskı yaptım. Histerik bir şekilde ağlayan kızla başladım; küçük bir şeydi, dar omuzları, minik bilekleri vardı. O kadar tabakla koridoru nasıl geçtiğini merak ettirecek kadar küçüktü. Blas saat sekizde, kahvaltıdan hemen önce yardım çağırmaya başladığında ona cevap verenin o olduğunu söyledi.

"Yardım mı istedi?" Ben sordum.

Başını salladı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülerek burun deliğinin üstündeki yarıktaki tehlikeli bir şekilde dengede durdu. "Dedi ki... göğsü ağrıyormuş. Nefes almanın zor olduğunu söyledi. Kahvaltı için aşağı iniyordu, durdu ve odasına geri döndü. Yanına geldim, yatması için ikna etmeye çalıştım... önce..."

Başını eğdi; dengeli bir gözyaşı dudağından aşağı döküldü; sonra tekrar feryat etmeye başladı. "Özür dilerim," diye hıçkırdı kendini toparlamaya çalışırken. "Sormam gerekirdi... Beyefendi biraz çay ister mi?"

"Ah... Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Nedense bu onu daha çok hıçkırmaya itti. Durmasını bekledim. Durmayınca, gitmesine izin verdim.

Bir sonrakine, Ephinas adında yaşlı bir hizmetkâra geçtim. Yavaşça oturdu, hareketleri temkinli ve kontrollüydü. Muhtemelen izlenmeye alışık biriydi. İlk hizmetçinin anlattıklarını doğruladı: Blas akşam geç saatte gelmiş, yıkanmış, yatmış; sabah yardım çığlıkları atmaya başlayana kadar da her şey tamamen normal görünmüştü. Blas'ın yanına gitmemişti, o yüzden bundan fazlasını bilmiyordu ama Blas'ın daha önce burada kalıp kalmadığını sorduğumda canlandı.

"Evet," dedi. "Efendilerim onun sık sık burada kalmasına izin veriyor. Onlarla çok yakın."

"Bu konaklamanın diğer konaklamalardan farkı neydi?" diye sordum. "Yoksa farklı mıydı?"

Tereddüt. "Öyleydi," dedi.

"Nasıl yani?"

Daha fazla tereddüt. "Bu sefer bizi *yalnız* bıraktı," dedi sessizce. "Muhtemelen hiç deneme şansı bulamadığı için."

Öksürdüm, şişemi burnuma çektim ve kızardığımı görmemesini umdum. "Bana bundan biraz daha bahseder misin lütfen?" diye sordum.

O da öyle yaptı. Anlaşıldığı kadarıyla Blas tam bir piç kurusuydu ve onları yalnız bıraktığı anda hizmetçileri mıncıklıyordu. Blas'ın bu davranışlarına diğer kızların karşılık verip vermediğinden emin olmadığını söyledi ama öyle olduğunu sanmıyordu, gerçi hepsi aynı muameleyi görmüştü.

"Buraya yaptığı ziyaretin amacı neydi?" Ona sordum.

Gözlerini aşağı indirdi. "Haza ailesinin bir arkadaşıydı," dedi. "Arkadaşı mı? Burada kalmasının tek nedeni bu mu?"

"Evet."

"Birinin burada değilken başkasının evinde kalması garip değil mi?"

Bu, küçümseyen bir bakışa neden oldu. Gözleri ucuz botlarıma ve üzerime tam oturmayan paltoma takıldı. "Soylular için alışılmadık bir durum değil."

Görünüşe göre hizmetçiler bile kendilerini benden daha dünyevi görüyorlardı. Ama muhtemelen haklıydılar.

Ona daha fazla soru sordum ama o her soruda bana daha az cevap verdi, da içine kapandı. Bunu not ettim ve yoluma devam ettim.

Sonraki kızlara Blas'ın yakınlaşmalarını sordum. Hikayeyi doğrulasalar da, hepsi Blas'la bu tatsız anların ötesinde bir ilişki yaşamadıklarını iddia etti ve hiçbirinin söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

"Ölmeden önce hiçbir şey duymadım ya da görmedim," dedi son kız kesin bir dille. Diğerlerinden daha cesur, daha yüksek sesli ve daha öfkeliydi. Belki de köleliğe sessizce katlanmaya daha az istekliydi. "Bütün gece boyunca değil. Bunu biliyorum."

"Emin misin?" diye sordum.

"Öyleyim," dedi. "Çünkü misafir gelmeden önce pek uyuyamadım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü . Çok ateşliydim."

Bunu düşündüm. "Mutfakların yakınında mı uyuyorsun?"

"Evet. Neden?"

"Çünkü kirpis mantarı orada ölüyor. Bu yüzden sıcaklamış olabilir misin?"

Şaşırmış görünüyordu. "Başka biri daha mı öldü?" "Daha önce öldüler mi?"

"Suya karşı çok hassastırlar. Çok fazla olursa buruşur ve ölürlər."

"Ne tür bir nem?" Ben sordum.

"Her türlü. Yağmur. Nem. Yakınlarda bir pencere ya da kapıyı açık bırakırsanız -özellikle şimdi, yağışlı mevsim başladığında- hastalanırlar. Çok huysuzlar."

Arkama yaslandım ve odaklandım. Gözlerimin arkasında bir pırpırlanma oldu ve evi ararkenki anılarımı çağırdım, her odanın görüntüsü bir damla balın içinde asılı kalmış bir sinek gibi zihnimde mükemmel bir şekilde yanıp sönüyordu. Gördüğüm kadarıyla hiçbir kapı ya da pencere açık değildi. Peki kirpiler nasıl ölmüş olabilir?

"Blas ölmeden önce siz ya da evdeki herhangi biri açık bir kapıyı ya da pencereyi *kapattı* mı?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti. "Gördüklerimizden sonra, efendim," dedi, "bırakın işimizi yapmayı, ayakta bile zor duruyorduk."

Bunu hayır olarak kabul ettim, hiçbir kapıyı ya da pencereyi kapatmamışlardı ve yoluma devam ettim.

-

SONUNDA hizmetçi kız kalmamıştı, ben de aşçıya mutfaktaki kanı sorarak sert çıktım. Hiç etkilenmemişti.

"Neden mutfakta kan olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kendini mi kestin?" Ben sordum.

"Hayır. Elbette olmaz. Ben çok yaşıyım ve çok iyiyim. Eğer kan bulduysanız, eminim Blas'ın kahvaltısı için pişirdiğim domuz balığındandır, gerçi o hiç yemedi."

"Larfish?" Ben sordum. Yüzümü buruşturdum. "Kahvaltı için mi?"

"Onun sevdiği şey bu," dedi. "Çalıştığı yerde duvarlara yakın bir yere ulaşmak zor." Daha yakına eğildi. "Bana sorarsan, orada, deniz duvarlarında bir şey kapmış. Bir parazit ya da başka bir şey. Yani deniz duvarlarının neleri *dışarıda* tuttuğunu bir düşünün. Sanctum onların ne tür garip şeyler getirdiğini biliyor!"

"İçeri giremezler hanımefendi," dedim. "Deniz duvarlarının amacı da bu zaten." "Ama yıllar önce bir gedik açmışlardı," dedi, böyle bir konuyu tartışmaktan

groteskler. "Lejyon onu indirmeden önce bir tanesi buraya girdi ve güneydeki bir şehri harap etti. Oradaki ağaçlar daha önce hiç çiçek açmamış olmalarına rağmen şimdi çiçek açıyorlar. Daha önce çiçek *açabilen* ağaçlar değillerdi."

"Dün geceki koşullara geri dönebilirsek, hanımefendi..."

"Koşullar!" diye alay etti. "Adam bulaşıcı hastalık kaptı. Bu kadar basit."

Daha sert bastırdım, ama bana daha fazla ilgi göstermedi ve ben de onu bıraktım.

-

SIRADA BAHÇIVAN VARDI. Adamın adı Uxos'tu ve görünüşe göre bir bahçe bekçisinden daha fazlasıydı, evin içinde ufak tefek işler yapıyor, duvarları onarıyor ya da kapıları tamir ediyordu. Çok çekingen bir adamdı, belki de hâlâ bahçıvan olamayacak kadar yaşlıydı. Ağaçların eve verdiği zararı onarmaya çalışma fikri onu dehşete düşürmüştü benziyordu.

"Bunun ne tür bir ağaç olduğunu bile bilmiyorum," dedi. "Hayatımda daha önce hiç görmedim."

"Bir çiçeği vardı, biliyorsun," dedim. "Küçük beyaz bir tane." Ona tarif ettim - iç yaprakları mor ve sarı, tatlı ve hastalıklı aroması. Sadece başını salladı.

"Hayır, hayır," dedi. "Bildiğim bir çiçek değil. Bildiğim bir ağaç değil. Bilmiyorum."

Ona kirpis mantarını sordum ve hizmetçi kızla aynı şeyi söyledi: çok fazla su onları öldürür. Ama bunun nasıl öldüğünü bilmiyordu.

Biliyorum.

"Muhtemelen biri fazla sulamış," dedi. "İçine bir içki döktü. Pahalıdır ama olur böyle şeyler. Bakımları çok zor. Havayı soğutmak karmaşık bir süreçtir. Köklerinde temizlemeniz gereken siyah meyveler yaparlar..."

Sonunda ona fırını ve kulübedeki ateşin küllerini sordum.

"Ateşi aletlerimi temizlemek için kullanıyorum," dedi Uxos. "Bazı bitkiler çok hassastır. Birinden diğerine mantar geçemez. Bu yüzden onları temizlemek için ateşe koyuyorum."

"Bunun için yıkamaları yok mu?" Dedim ki. "Aletleriniz için sabunlar falan?"

"Onlar pahalı. Ateş daha ucuzdur."

"Hazalar fiyatı pek önemseyen insanlar gibi görünmüyor."

"*İnsanlar* pahalılaşırsa önemsiyorlar" dedi. O zaman insanlar gider. Pahalı olmamak için çok çabalıyorum. Gitmek istemiyorum."

Gözlerinde bir endişe kurdu. Bahçıvan olmak için fazla yaşlı olduğunu tahmin ediyordum ve o da bunu biliyordu. Daha fazlası için onu sıkıştırdım ama verecek başka bir şeyi yoktu ve gitmesine izin verdim.

-

Sonuncusu hizmetçiydi: Madam Gennadios, görünüşe göre Hazalar ortalıkta yokken tüm evin patronuydu. Çizgili, ağır boyalı yüzü olan yaşlı bir kadın. Çok pahalı, yumuşak ve pırıltılı, parlak yeşil bir cübbe giyyordu - İmparatorluğun iç halkalarından gelen Sazi ipeği. İçeri girdiğinde durakladı, soğuk ve kurnaz bir gözle beni süzdü, sonra oturdu, duruşu kusursuzdu -dizleri açılı, elleri kucağında, omuzları yüksek ve sıkı- ve kararlı bir şekilde köşeye baktı.

"Bir sorun mu var hanımefendi?" diye sordum.

"Bir *çocuk*," dedi. Sözleri bir yay kirişi kadar kuru ve gergindi. "Bir oğlan göndermişler."

"Pardon?"

Göz ucuyla beni tekrar inceledi. "Bizi evimizde, efendilerimin evinde tuzağa düşüren ve o lanet cesedi çıkarmamıza izin vermeyen kişi bu, kocaman, büyümüş *bir çocuk*."

Uzun, buz gibi bir an geçti.

"Evinizde biri öldü hanımefendi," dedim. "Muhtemelen bulaşıcı hastalıktan. Sizi de öldürebilecek bir şey. Araştırmamızı istemiyor musunuz?"

"O zaman müfettiş nerede?"

"Müfettiş katılamıyor," dedim. "Olay yerini incelemek ve ona rapor vermek için buradayım."

Bakışları üzerimde oyalandı. Mağarasının önünde uçuşan bir balığı inceleyen yılan balığını anımsadım. "Bana sorularını sor," dedi. "Yapacak işlerim, onarmam gereken lanet bir tavan var. Git hadi."

Şişemi içime çektim ve sonra ona Blas'ın kalışının niteliğini sordum. Hayatımda gördüğüm en küçük, en içten omuz silkme hareketini yaptı. "O Haza ailesinin bir dostu."

"Hizmetçi kızlarınızdan biri de aynı şeyi söyledi," dedim.

"Çünkü bu doğru."

"*Tamamen* aynı şey." "Çünkü bu doğru."

"Ve efendileriniz sık sık arkadaşlarının evlerinde kalmasına izin veriyor mu?"

"Efendilerimin birçok evi ve birçok arkadaşı var. Bazen arkadaşları bizimle kalmaya gelir."

"Haza klanından kimse ona katılmaya niyetli değil miydi?"

"Efendilerim," dedi, "bu kantondan daha uygar çevreleri tercih ederler."

Ona personelin reaktif anahtarlarının yerlerini sorarak devam ettim. "Tüm reaktiflerin anahtarları geceleri kilitli oluyor," dedi. "Sadece ben ve Uxos vardır içinde sabit sahip olma . herhangi bir sırasında ve Akşam, acil durumlar için."

Anahtarların değiştirilmesi, nasıl çoğaltılacağı ve benzeri konular hakkında sorular sordum, ama bana aldırış etmedi. Bu fikir onun için imkansızdı.

"Peki ya tadilat?" Dedim ki. "Personeliniz herhangi bir imperial greft uyguladı mı?"

"Elbette," dedi. "Bağışlıklar ve parazitler için. Ne de olsa İmparatorluğun sınırındayız."

"Bundan daha gelişmiş bir şey yok mu?"

Başını salladı. Ceketimin yakasının altında bir sıcaklık hissettim. Bu kadar az hareket etmesi, dimdik oturması, başını sadece lanet bir kuş gibi göz ucuyla bana bakmak için kaydırması hoşuma gitmedi.

"En azından bana komutanın Hazalarla olan ilişkisinin niteliğini söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

Sönük bir bakış. "Onlar *arkadaştı*." "Ne zamandır arkadaşlardı?"

"Efendilerimin tüm arkadaşlıklarının doğasını bilmiyorum, bunu bilmek de bana düşmez."

"Daretana'da çok arkadaşları var mı?"

"Evet. İyaletlerin çoğunda öyle." Gözleri bana doğru parladı. "Ve bazıları senin üstünde."

Ona kibarca gülümsedim, ancak tehdit çok gerçek görünüyordu. Daha fazlasını sordum ama bana hiçbir şey söylemedi. Gitmesine izin verdim.

-

SONRA İŞ BİTTİ: tüm tanıklar sorgulandı, tüm personel hesaba katıldı, tüm gidiş ve geliş saatleri belirlendi. Geçen gün gelen tek kişi, Skalasi ayının yirmi dokuzuncu gecesini saat on biri biraz geçte konuta gelen Komutan Taqtasa Blas'tı. Hemen banyo yapıp yatmış, ayın otuzunda uyanmış ve kahvaltıdan hemen önce hayal edilebilecek en korkunç şekilde ölmek için duraklamıştı. Oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünmeme rağmen - belki de hizmetçiyle yaptığım sohbet dışında - olaydan ne bir anlam ne de bir sonuç çıkarabildim: Blas'ın ölümünün cinayet olup olmadığını, hatta şüpheli olup olmadığını bile.

Ne de olsa bulaşıcı hastalıklar oldu. Özellikle de deniz duvarlarında çalışanlara.

Çıkarken yatak odasına uğradım. Cesedi bir kez daha görmek için, evet, ama aynı zamanda Blas'ın kitabını eşyaları arasına yerleştirmek için. Günlüğünü tekrar çantasına koymak, donmuş çığlığı omzumda asılı dururken garip hissettirdi. Tüm tahribata rağmen, yüz ifadesindeki acı hâlâ çarpıcıydı; sanki etine dolanan tüm o sürgünleri hâlâ hissediyordu.

Dışarı çıktım ve Otirios'a teşekkür ettim, o da beni bahçeden hizmetkârların kapısına götürdü.

"Cesedi incelemek için kaldırmamızın bir sakıncası var mı efendim?" diye sordu.

"Sanırım öyle, ama lütfen tüm tanıkları burada tutun," dedim. "Müfettişe rapor vereceğim ve o da muhtemelen bazı tanıkları çağırıp kendisini sorgulamak isteyecektir."

"İyi işti efendim," dedi.

"Neydi?"

"Aferin. Öyle diyebilirim. Her şey iyi halledildi." Bana bir sırtış verdi, ıslıl ve ağabeyce. Böyle bir gülümsemeyi ancak dördüncü demlik şarabın üzerinde görmüştüm. "Yine de bir dahaki sefere biraz daha dostça davranmak isteyebilirsiniz efendim. Sizden daha sıcak cenaze levazımatçıları gördüm."

Durdum ve ona baktım. Sonra döndüm ve yürümeye devam ettim, pitoresk bahçe yollarından aşağı indim ve asma kapısından çıktım.

"Ama merak ettiğim bir şey var, efendim..." Otirios sarmaşıkların arasından geçerken sordu.

"Evet, Princeps?" Dedim ki. "Şimdi ne tavsiyeniz var?"

"Müfettişin kendisi gelseydi bu daha kolay olabilir miydi?" Tekrar durdum ve ona öfkeyle baktım.

"Hayır," dedim. "Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki Princeps, hayır, müfettiş gelseydi bu iş daha kolay olmazdı." "Bu konuda bana güvenmek zorundasınız" diye mırıldanarak yola geri döndüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

III

DARETANA KANTONU kelimenin normal anlamıyla gerçek bir şehirden ziyade, ana kavşağa yapışmış bir dizi İmparatorluk İyalet binasının yanı sıra, sürekli olarak deniz surlarına yönlendirilen tüm malzemeler ve hayvanlar için sayısız arsa, depo ve ahıra sahipti. O öğleden sonra her zamanki gibi çamur, insan ve at eti yığınları vardı. Kasabanın köşeleri boyunca güneye doğru dans ettim, arabalar ve vagonlar için durakladım ve tanıdık manzaraları gördüm: karınlarına kadar bakır kırmızısı çamurla çalkalanmış atlar; sürünen sinek sürüleri; Lejyon'un, Mühendislerin ve diğer İyaletlerin terden sıırılsıklam olmuş subayları, duyulup duyulmadıklarına ya da dikkate alınıp alınmadıklarına aldırmadan isimler ve emirler haykırıyorlardı. Kalabalıktan kurtulup ormana girene kadar eğildim ve başımı salladım, eğildim ve başımı salladım.

Orman karanlık ve sıcaktan parılıyordu. Güneş alçalıyordu, mızrak gibi ışıkları gölgeliklerin arasından süzülüyordu. Efendimin evine giden dar orman yolunu buldum ve kurbağa ve böceklerin tanıdık cıvıltılarıyla karşılandığım bu yolda ilerledim. Sonra buharla ıslanmış yapraklar ayrıldı ve gölgede bekleyen küçük fretvine odalarını gördüm.

Ağaç kütüklerinin arasından yolumu buldum. Mühendisler, ustam dört ay kadar önce bu kantonun Iudex Müfettişi olarak atandığında tüm bu ağaçları kesmişler ve sonra ona fretvinden bir ev yapmışlardı - Apothetikallerin her şekle girebilmesi için evcilleştirdikleri özel, değiştirilmiş bir asma. Ben bu yoldan o kadar çok geçtim ki neredeyse kendi ayak izlerimde yürüyordum, o ise taşındığından beri buradan hiç ayrılmamıştı. Bir kere bile.

Merdivenlerden ön kapısına doğru yürüdüm ve kapının önünde ipile bağlanmış bir yığın kitabın beklediğini gördüm. Tahminimce Daretana posta istasyonundan teslim edilmişti. Çömeldim ve başlıklarını okumak için birkaç tanesini çevirdim. Her zamanki gibi,

Harfler gözümün önünde titreyip dans ediyor, onları bir araya getirmemi zorlaştırıyordu; ormanın değişen ışığı da yardımcı olmuyordu, ancak *Qabirga Kantonu, 1100-1120 Arazi Mülkiyetlerinin Devri ve 800'den Bu Yana Doğu İskorpitinin Kütlesindeki Artışla İlgili Teorilerin Özeti'ni çıkarabildim.*

"Ne oluyor?" Mırıldandım.

Sonra durdum, dinledim. Bir kurbağanın cıvıltısını ve bir tarla kuşunun alçak sesle ötüşünü duydum; ama sonra başka bir şey daha duyduğumu fark ettim: evin içinde bir adamın mırıltısı.

Kulağımı ön kapıya dayadım. İçeriden bir ses duyabiliyordum -efendimin sesi- ama sonra ikinci bir ses, bir erkeğin sesi. Endişeli, hatta gergin bir ses.

"Oh, kahretsin," dedim. "Gitti ve başka birini tuzağa düşürdü..." Kapıyı fırlatıp açtım ve içeri daldım.

-

Küçük fretvine evin iç kısmının en dikkat çekici özelliği, her zaman olduğu gibi, kitapların sayıca çokluğuuydu: duvarlar, yığınlar ve her türlü belirsiz konu üzerine yazılmış kitaplardan oluşan gerçek kanyonlar. Ustam kelimenin tam anlamıyla kitapların *arasında* yaşıyor, onları sık sık çalışma masası ve komodin olarak kullanıyordu. Hatta yatağı için içlerinde küçük bir oyuk açmak zorunda kalmıştı.

Kitap vadilerinin arasından baktım ve küçük evin arka tarafındaki toplantı odasına yaklaştım. Arkada bir sandalyede oturan birinin ayaklarını görebiliyordum - siyah ve parlak subay botları - ve yüzümü buruşturdum. Saçlarımı düzelttim ve toplantı odasına girdim.

Toplantı odası dünden bu yana daha da kötüleşmişti: şimdi birçoğu egzotik ve yarı ölü olan saksı bitkileri ve çeşitli bakımsızlık durumlarındaki telli müzik aletleriyle dolup taşıyordu. Odanın sol tarafında küçük, doldurulmuş bir sandalye vardı ve bugün Mühendislik'ten bir kaptan bu sandalyede oturuyordu; orta yaşlı, zayıf bir adamdı ve kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu.

Dehşetinin nedeni çok açıktı, çünkü çoğu insan ustamla aynı odayı paylaşmaktan korkardı: Immunis Anagosa

Daretana Kantonu'nun Iudex Araştırmacısı Dolabra, bir başka projesi üzerinde çalışırken yüzünü kaptana dönmüş bir şekilde yerde oturuyordu. veremediğim teller ve iplerden oluşan bir düzenek gibi görünüyordu. Birçok situr arpından birini parçalara ayırdığını tahmin ettim - dikkatsiz bir müzisyen olsa da hevesliydi - ve tellerinden bir tür dokuma tezgahı yapıyordu.

"Sana *kapıyı almanı* söylemiştim, Din," dedi Ana. Her zaman."

Ellerim arkamda, topuklarım omuz genişliğinde açık, dizlerim , esas duruşta ayağa kalktım. "Sesler duyduğumu sandım hanımefendi," dedim. "Kontrol etmeye geldim."

"Oh, bir şey yok." Sırtarak omzunun üzerinden bana baktı. Kar beyazı saçlarından bir tutam, egzotik bir kuşun tepe tüyü gibi yanağından aşağıya doğru uzanıyordu. Duruşumu korudum ama beni göremiyordu, çünkü göz bağı olarak geniş bir kıızıl kumaş şerit takmıştı. "Kaptan ve ben," dedi, "*ok keyifli* bir sohbet yapıyoruz."

Kaptan ıplak bir dehşet içinde bana baktı. "yle mi hanımefendi?" dedim.

"Oh, evet," dedi. Projesine geri döndü. "Buradaki kaptan Daretana'daki sulama şebekelerinin bakımından sorumlu. alışmaları sırasında, İmparatorluk gelmeden önce burada yaşayan bazı halklar tarafından inşa edilmiş yüzlerce yıllık kalıntılar keşfettiler. Öyle değil mi Yüzbaşı Tische?"

Kaptan bana baktı ve "*Yardım edin!*" diye bağırdı.

"En ilgini," diye devam etti Ana, "görünüşe göre bazı kalıntılar karmaşık bir balıksırtı tuğla yapısı kullanılarak inşa edilmiş ve uygulamada daha az harç gerektiriyor! Bu *büyüleyici* değil mi?"

Kaptan şimdi bana umutsuzca el kol hareketleri yapıyor ve kapıyı işaret ediyordu.

"ok etkileyici, hanımefendi," dedim.

"zellikle de," dedi, "İmparatorluğun nc halkasındaki Kurmini halkının çoğunun İmparatorluk kurulmadan önce bu topraklardan g ettiğine dair bir teoriyi uzun zamandır besliyorum. Ve bu da bana biraz

Balıksırtı tuğla deseninin Kurmin kantonunda *son derece* yaygın olması da bunu doğruluyor! Belli ki insanlar içe doğru göç etmişler, çünkü..." Elini doğruya doğru salladı. "Yani, eğer hayatta kalmak istiyorsan, yaptığın şey buydu."

Kaptan el kol hareketlerine ara verdi, yanındaki tepside duran beyaz bir bezi fark etmişti. Ben onu durduramadan bezi kaldırdı ve altındaki manzaraya dehşetle baktı: Ana'nın birkaç hafta önce yakaladığı, sonra öldürdüğü, parçaladığı ve cam bir kavanozda sakladığı küçük bir jipti serçesi. Kaptan eli titreyerek bezi yere bıraktı.

Bir hikâye uydurmak için acele ettim. "Aslında hanımefendi," dedim boğazımı temizleyerek, "buraya gelirken Mühendislik'ten bazı memurlara rastladım."

"Yaptın mı?"

"Evet, hanımefendi. Yüzbaşı Tischte'ye ihtiyaçları olduğunu söylediler." Ana mekanizmasının önünde durakladı, sonra başını eğdi. "Hm. *Hayır*. Bu bir yalan, Din. Çok kötü bir yalancısın ve bunu sesinden anlayabiliyorum. Ama itiraf edeyim, balıksırtı tartışması dışında Kaptan Tischte'nin söyleyecek ilginç bir şeyi olmadı ve ben ondan sıkılmaya başladım." Ona döndü, hâlâ gözleri bağlıydı, hâlâ sırtıyordu. "Gidebilirsiniz, Kaptan. Zaman ayırdığınız için minnettarım."

Yüzbaşı Tischte ayağa fırladı, rezil olmuş görünüyordu. Eğildi, kısık bir sesle "Hanımefendi" dedi ve sonra kapıya yöneldi.

Bu kez hasarı nasıl telafi edeceğimi düşünürken, buharlı öğleden sonra ona eşlik ettim.

"Bunun için özür dilerim efendim," dedim. "Bunun için bir mazeret yok-"

Dışarı çıktığımızda "Özür dile!" diye ciyakladı. "*Özür dile!* Bana bazı haritalarla birlikte gelmem için bir mektup gönderdi ve ben buna uyduğumda, beni *üç saat* boyunca orada hapsederek tüm hayatım hakkında sorguladı! *Ayaklarımın* şeklini bile sordu!"

"Özür dilerim," dedim. Eğildim, yukarı baktım, öfkeli yüzünü gördüm, sonra daha da eğildim, burnum neredeyse köhne çizmelerime değene kadar. "Burada olsaydım durdururdum efendim, gerçekten durdururdum-"

"Ve sonra... sonra da bana *sıkıcı* deme cüretini gösterdi!" dedi. "O deli kadının bizim Iudex Araştırmacımız olduğunu düşününce, ben sadece..." Döndü ve hışımla orman yolundan kasabaya geri döndü.

Gidişini izledim, "Kahretsin" diye mırıldandım ve eve tekrar girdim.

Ana hâlâ toplantı odasındaki düzeneğinin önündeydi, duruşu gergindi, parmakları düşünceli bir şekilde tellerin üzerinde dans ediyordu.

"Biliyorsun..." dedim, sonra sözlerimi yeniden düşünmek için durakladım.

"Devam et, Din," dedi. Göz bağını çekiştirerek çıkardı. "Neredeyse beni azarlayacağını düşünecektim. Bu fevkalade eğlenceli olurdu."

"Şey, biliyorsunuz, hanımefendi," dedim, "bunu... bunu yapmaya gerçekten devam edemezsiniz."

"Normalde yapamam," dedi, "ama bunun nedeni *normalde* burada beni durduruyor olman, Din."

"Öyle yapıyorum hanımefendi," diye terslendim, "çünkü bu zavallı insanları köşeye sıkıştırıp aplilotun suyunu sıkar gibi bilgi sızdırmaya devam edemezsiniz!"

"Ben sadece bu kasvetli kantonu biraz ilginç kılmak için elimden geleni yapıyorum," dedi umursamazca. Aletinin bir ipini sıktı. "Ama bu oldukça fazla *çalışma* gerektiriyor."

"Hanımefendi..."

"Örneğin, Daretana'nın en güneydoğusundaki su kuyusunun neredeyse kesin olarak irida ile enfekte olduğunun farkında mısın, Din?"

"Ne kadar büyüleyici, hanımefendi."

"Gerçekten de. Kimse farkında değildi. Ama geçtiğimiz aylarda sohbet ettiğim altmış iki kişiden bunu öğrendim. Bu kuyudan düzenli olarak su içen on iki kişi, farkında olmadan hafif ağrılar, uykusuzluk ve idrarlarında doğal olmayan bir koku tarif ettiler; bunların hepsi hastalıkla ilişkilendirilen semptomlardı. Bu durumu kaptana bildirdim ve kuyuyu temizlemesini tavsiye ettim." Önündeki kabloları bir ince ayar daha yaptı. "Tüm bu sohbetlerden anladığım bu, Din. Sadece örüntünün doğasını anlamak için yeterli bilgiye ihtiyacım var."

"Bu yüzden mi Lejyon komutanına çişinin kokusunu sordunuz, hanımefendi?"

"Oh, hayır, hiç de değil. O zamanlar sadece merak ediyordum."

Ona hızlıca bir göz attım. Kırklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarında uzun boylu, zayıf bir kadındı -bazı değiştirilmiş halklarda bunu söylemek zordu- ve teni benimki gibi gri alt tonlara sahip olsa da, onunki kesinlikle daha solgundu. Bunun nedeni çoğunlukla hiç dışarı çıkmamasıydı ama bir nedeni de muhtemelen Sazi olmasıydı: İmparatorluğun iç halkalarından gelen, yüzleri benim gibi Tala halkından daha köşeli ve dar olan daha açık tenli bir ırk. Bembeyaz saçları, geniş gülümsemesi ve sarı gözleriyle çoğu zaman belli belirsiz bir kedi gibi görünürdü: belki de uygun bir güneş ışığının peşinde bir evin içinde dolaşan, ancak ara sıra fareye işkence etmeye her zaman istekli olan çılgın bir ev kedisi.

Bugün uzun siyah bir elbise ve bunun üzerine, müjdecileri imparatorluk kurallarına çok aykırı bir şekilde düzenlenmiş, mükemmel simetrik gruplar halinde organize edilmiş, lekeli, koyu mavi bir Iudex Iyalet pelerini vardı. Sıralamaları dünkünden farklıydı: artık boyut yerine renge göre düzenlenmişlerdi.

"Oh!" dedi. "Kitaplar!"

"Affedersiniz, hanımefendi?"

Dedim. "*Kitaplarım* geldi mi, Din?"

"Oh. Evet, hanımefendi. Verandada bekliyorlar. Onları içeri alacaktım ama kaptana yaptığınız işkence dikkatimi dağıttı."

"Ve şimdi de zekâ denemenle bana işkence ediyorsun," dedi. "Ama eğer çok nazik olursanız..."

Selam verdim, kapıya yöneldim ve elim kapı kolunda arkama bakmak için durakladım.

"Gözlerini kaçır!" dedi. Yüzü toplantı odasının köşesine dönüktü. "Gözlerimi kaçırdım!"

Dışarıyı göremeyeceğinden emin olduktan sonra kapıyı açtım, kitap yığınını kaptdığım gibi içeri taşıdım ve kapıyı kapattım. Anında arkamdaydı, uzun, soluk bir parmağını sicim düğümünün altından geçirdi ve onu parçaladı.

"Bu sefer çok uzun sürdü," diye . "İki hafta! İnanabiliyor musunuz? Bunları bana getirmek için iki lanet hafta."

"İyi bir yengeç kitabı olmadan bu kadar uzun süre yaşamak çok zor olmalı, hanımefendi."

"Hiçbir fikrin yok." Kitapları birbiri ardına açtı, gözlerini kapadı ve sayfaları hissetti. Cildinin çoğu soluk gri olmasına rağmen, parmak uçları pembe renkteydi ve tahminimce, sadece dokunarak basılı ve bazen de el yazısıyla yazılmış metinleri okuyabilecek kadar aşırı duyarlıydı. Günün büyük bir bölümünü gözleri bağlı geçirdiği için bunu oldukça sık yapıyordu. *En iyisi duyuları sınırlı tutmak*, diye açıklamıştı bir keresinde. *Ve içeride kalmak. Çok fazla uyarım insanı delirtir.*

Her bir kitabı karıştırmasını izlerken, ilk kez değil, onun durumunda bunu nasıl anlayabileceğimi merak ettim. Zihninin tam olarak ne şekilde güçlendirildiği bana hiç söylenmemiş olsa da, yaşadığı sıkıntıların büyütme işlemiyle bir ilgisi olduğunu varsayıyordum.

"Ahh," dedi Ana. Yengeç kitabının sayfalarını belirgin bir şekilde şehvetli bir tavırla ovuşturdu. "Bu Rathras kantonundan bir kitap. Baskılardan anlayabiliyorum. Matbaaları ilk olarak kutsal kitaplarını kendi dillerinde basmak için yapılmış, bu yüzden bazı harfler çok hafif sola eğimli... Bunları getirdiğin için teşekkür ederim, Din. Beni bir gün kadar meşgul edecekler."

"Bir gün mü, ?" Dedim.

"Oh. Daha az olduğunu mu düşünüyorsun, Din?" dedi endişeyle. "Söyleyemem, hanımefendi."

"Yoksa *daha fazla* kitap mı almalıydım, Din?"

"Bunu gerçekten söyleyemem, hanımefendi."

Gergin bir duraklama.

"On kelimedenden daha uzun bir cümle kurman mümkün mü, Din?" dedi.

Soluk sarı bakışlarına bir göz attım ve bir gülümsemeyi bastırdım. "Olabilir, hanımefendi," dedim.

"Çok takdir ediyorum," dedi, "bir avuç heceyle nasıl bu kadar küstah olabiliyorsun. Büyük bir yetenek." İç çekerek ayağa kalktı, toplantı odasına geri döndü ve sandalyesine çöktü.

Ben de onu takip ettim, sonra kapının girişinde hazır olda durdum. Etrafına, odaya ve yarım kalmış projelere baktı. Yüzünde hafif bir umutsuzluk ifadesi belirdi.

"Şimdi düşündüm de, Din," dedi, "burada biraz deliriyor olabilirim."

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm hanımefendi."

Küçük bir situr arpı aldı ve dalgın dalgın kopardı. "*Çoğunlukla*," dedi, "çünkü bu sıkıcı küçük kantonda hiçbir şey olmuyor. Ve kitapların gelmesi *çok* uzun sürüyor."

Artık bu ruh hallerine aşındım. Önce yeni bir fikrin, yeni bir sorunun, yeni bir oyuncağın sevinci; sonra da onu çözdükten sonra ezici bir melankoli. Yapılacak tek şey ona yeni bir tane vermektir.

"Şey, konu açılmışken, hanımefendi," dedim, "bu sabah ben-"

"Sen yanımdayken her şeyin çok daha katlanılabilir olduğunu söylemek bana acı veriyor," dedi. "O kadar suratsız, o kadar *ciddi* ve o kadar sıkıcısın ki, Din, beni çok sağlam tutuyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeye çalışacağım hanımefendi," dedim. "Ama ben de bu yüzden te-"

"Ama benim ayakta durma talebim konusundaki tutumunuz hala aynı mı?" dedi.

Ona sert bir bakış attım. "Açıklayabilir misiniz, hanımefendi?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Sırıtarak öne doğru eğildi. "Sonunda bana biraz lanet olası *moodies* alacak mısın? Alırsan insanları sorgulamaktan vazgeçerim!"

"Ruh halini değiştiren aşılardan satın alınması İmparatorluk İyalets'inin memurları arasında kesinlikle yasaktır," dedim sert bir şekilde. "Ve ben politikayı çiğnemiyorum efendim. Gördüğünüz gibi pozisyonumu korumak istiyorum."

"Saykodelik olanlardan sadece birkaç tane," dedi. "Bu bana bu sıkıntıdan uzak bir gün kazandırır."

"İmparatorluk davranış kuralları psychedelic ruh hali greftleri için de geçerli mi hanımefendi? Eğer öyleyse, cevabımı zaten aldınız."

Gözlerini kısarak bana baktı ve siturun üzerinde tek bir sert akor çaldı.

İşte geliyor, diye düşündüm.

"İmparatorluğun iç halkalarındaki görevlerimi yerine getirirken..." dedi.

Ve orada.

"...yardımcı müfettişlerim benim için *her türlü* malzeme ve maddeyi temin ettiler!" diye bitirdi. "Sorgusuz sualsiz!"

"Eğer dışarı çıkmak isterseniz, hanımefendi," dedim, "istediğiniz tüm tüccarları ziyaret etmekte özgürsünüz. Sizi durduramam."

Bakışları sertleşti. "Bunun biliyorsun."

"Anlıyorum. Dışarıda sizin için çok fazla uyarıcı var hanımefendi."

"Evet," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Titan'ın lekesi! Asistanım olabilecek onca Sublime varken, neden kışında kırk santimlik bir sopa olan o olmak zorundaydı?"

"Teknik olarak, beni başvuranlar listesinden seçtiniz, hanımefendi." "O zaman seni seçmeyip başka birini alabilirim!"

"Bu pek olası görünmüyor efendim," dedim. "Daretana'da altmış iki subayı sorguladığınızı ve kantondaki hemen herkesin sizin deli olduğunuzu düşündüğünü göz önüne alırsak, yeni Sublime'ler bulmak muhtemelen zor olacaktır."

Siturunu bir kenara fırlattı. Donuk bir sesle yere yuvarlandı. "Tanrı aşkına. Tanrı aşkına. Daha medeni topraklara dönmeyi ne kadar isterdim..."

Bu bizim ortak bir çatışmamızdı: Ana'nın anlattığına göre, Khanum İmparatorluğu'nun en derin, en zengin yerleşim bölgelerinin hepsinde araştırmacı olarak görev yapmıştı ve her biri bir öncekinden daha çılgın ve daha ahlaksızdı. Yasadışı bir malzeme ya da barbarca bir eylem Daretana'da kolayca bulunamadığında şaşkınlığa uğradığını iddia ediyor ve bunları bir saat içinde temin edemediği için burası geri kalmış bir delikmiş gibi davranıyordu.

Bu da insanın aklına şu soruyu getiriyor elbette: Immunis Ana Dolabra neden o kadar yer varken buraya, Dış Halka'ya atanmıştı?

Ve görebildiğim kadarıyla tek makul cevap sürgündü. Daretana Kantonu Iudex Müfettişliği görevi daha beş ay öncesine kadar mevcut bile değildi. Bunu bir ceza olarak icat etmiş olmalılar, muhtemelen onu nakletmek görevden almaktan daha kolay olduğu için.

Ki bu mantıklıydı. Ana için sadece dört aydır çalışıyordum ama öfke uyandırma konusunda yetenekli olduğunu anlamak için onunla bir dakika geçirmeniz yeterliydi. Bazı elit imparatorluk mensuplarının ondan bıktığını hayal etmek kolaydı.

ve onu, yerel Sublime'lerden sadece bir asistan bulabildiği uzak kantonuma kadar postaladım.

Ama ben o Yüce'ydim. Müfettiş Yardımcılığı elde edebildiğim tek pozisyondu ve Ana'nın gözetimi altında çalışacak ve artık onu alamayacak duruma gelene kadar izin belgemi alacaktım. Tabii ki bana öyle yasadışı bir şey yaptırmazsa hemen görevden alınacaktım.

"Çay ister misiniz ?" Ben sordum.

"Hayır, Din," diye mırıldandı, kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. "Ne kadar lezzetli olursa olsun, hayır, senin lanet olası çayından istemiyorum."

"O zaman ölüm sahnesini tartışmak ister misiniz, hanımefendi?"

Kolunu kaldırdı ve bir süre şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra yüzü sevinçle aydınlandı. "Oh! O ölü piç! Doğru ya!"

"Doğru," diye iç geçirdim.

"Immunis Irtos'tan o mesajı aldığımda," dedi, "lanet olası bir aptalın yanlış greft ya da başka bir şey yuttuğunu düşünmüştüm. Bu sıkıcı küçük kasaba için doğru gibi görünüyordu. Ama tavırlarından anladığım kadarıyla öyle değilmiş, Din?"

"Hayır, hanımefendi," dedim.

"Değildi." "O zaman ilginç olan ne?"

"Merhumun içinde büyük bir ağaç kümesi kendiliğinden büyümüş ve onu içten içe parçalamıştı, hanımefendi." Ürperdim. "Bu... hayatım boyunca gördüğüm en korkunç manzaralardan biriydi."

Tamamen hareketsiz kaldı. Ve o gün ilk kez, gözlerindeki tüm o vahşi çılgınlık söndü.

"Aman ," diye mırıldandı. "Bunu duydu mu, Din?" "Neyi duydum mu, hanımefendi?"

"Bu *duygu*," dedi. "Pardon?"

"Bu *şimdiye* kadar duyduğum en duygusal sözdü, Din! Senin donuk tavrını kırdığına ve böylesine vahşi bir tutku uyandırdığına göre, bu gerçek bir ölüm olmalı."

Sırtarak gözbağıını çekti. Sırtışında rahatsız edici derecede yırtıcı bir şey vardı: çok fazla diş ve hepsi çok beyaz.

"Bana her şeyi anlat," dedi. "O güzel küçük kafatasının içine kazıdığın *her şeyi*, Dinios Kol. Git."

Oymacı çantamı açtım, kül suyu aroması şişesini çıkardım, tıpasını açtım ve derin derin içime çektim. Sonra gözlerimin arkasında bir kıpırtı hissettim ve konuşmaya başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

III

İNSAN VÜCUDU SÖZ KONUSU OLDUĞUNDA, İmparatorluk Apothetikalleri iki değişiklik yöntemini tercih ederlerdi: bir tanesi tek bir değişiklik, kısa bir büyüme patlaması uygulayan greftlerdi - örneğin bir kişiye daha fazla dayanıklılık, daha iyi bağışıklık, daha net görüş veya daha güçlü kemikler kazandıran; diğeri ise çok daha invaziv olan ve - en önemlisi - sizi kalıcı ve geri döndürülemez bir şekilde değiştiren, sonrasında sahip olabileceğiniz tüm çocuklarla birlikte değiştiren *süfüzyonlardı*. (Eğer süfüzyonunuz çocuk sahibi olmanıza izin veriyorsa, ki genellikle vermiyorlardı).

Bu da İmparatorluğun her zaman diğeri savaş güçlerinden daha iyi askerlere sahip olduğu anlamına geliyordu. Ancak İmparatorluğun atan kalbi Süblimler'di: İmparatorluğun birçok İyalet'inin yaptığı her şeyi planlayan, yöneten ve koordine eden, beyinsel olarak zenginleştirilmiş ve güçlendirilmiş bir grup.

Her bir Yüce türü farklıydı. Zihinleri hesaplamaları insanlık dışı bir şekilde iyi yapabilecek şekilde değiştirilmiş olan aksiyomlar; sayısız dilde konuşma, okuma ve yazma konusunda insanlık dışı bir beceriye sahip olacak şekilde aşılınmış olan lingualar; uzayı insanlık dışı bir doğrulukla kavrayacak şekilde değiştirilmiş olan ve onları şaşırtıcı derecede iyi çizerler ve harita yapıcılar haline getiren spatiastlar ve çok nadiren gördüğünüz diğeri birkaç tuhaf tür vardı.

Bu boğulmalar hoş değildi - çoğu, onları alanların hayatlarını on yıllarca olmasa da yıllarca kısalttı ve neredeyse her zaman insanları kısırlaştırdı - ama Sublime'lerin yeri doldurulamazdı. Her yağışlı mevsimde doğudaki denizlerden gelenlerden kurtulmak için her türlü kurnazlık ve planlama gerekiyordu.

En çok arananlar, benim gibi, gördükleri her şeyi hatırlamakla yükümlü olan ve canlı bilgi kütüphaneleri gibi davranan gravürcülerdi. Araştırmamı Ana'ya anlatırken kullandığım güçlendirme buydu: her şeyi hatırlamak, gördüğüm her şeyi anlatmak, her parçayı kusmak

bana söylendiğini duyduğum ses tonuyla konuştum. O köşkte geçirdiğim süre boyunca yakaladığım her şeyi şimdi yaklaşık dört saat boyunca Ana'ya anlattım.

Konuşmam bittiğinde güneş batmak üzereydi. Köşedeki tek bir mai feneri, içindeki küçük solucanlar uyanıp dipteki yiyecek topraklarını yemeye başladıkça parıldamaya başladı. Uzaktaki bir orman kuşunun yalnız ve kederli ötüşünden başka ses yoktu.

Ana derin bir uykudan uyanır gibi havayı içine çekerek ani bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Doğru," dedi. "Çok iyi. Birkaç sorum var, Din..."

O zaman bana çok tuhaf şeyler sordu. Evin tamamını kaç adımda geçmem gerekiyordu? Gennadios solak mıydı yoksa sağlak mı? Uxos'un ellerinde belirgin bir yara izi var mıydı? Evin duvarlarının kenarlarında yakın zamanda bozulmuş bir toprak görmüş müydüm, belki de geçen bir botun çalkaladığı malçın nemli alt tarafı?

Her soruda kül suyunun kokusunu aldım, gözlerimin arkasındaki pırpırlanmayı hissettim ve sonra cevaplar mide bulandırıcı bir geçirmenin tüm zarafetiyle dudaklarımdan döküldü: Seksen dokuz adım; Gennadios sağ elini sol elinin üzerine koyup kucağına koymuştu, bu da sağ elini kullandığını gösteriyordu; Uxos'un sağ başparmak ekleminin arkasında iki ince beyaz yara izi vardı ve parmak eklemleri kanamış olsa da bunun nedeni oradaki nasırların çatlamasıydı; ve hayır, bir ardıç kuşunun bozduğu bir parça dışında çalkalanmış malç görmemiştim.

Sonunda Ana sustu. Sonra, "Tüm bunlar için teşekkür ederim, Din," dedi. Parmakları elbisesinin kıvrımlarında oynadı. "Haza ailesi... Onlara aşına değilsiniz."

"Zengin olduklarını biliyorum hanımefendi. İmparatorluğun iç halkalarında pek çok şeye sahip olduklarını biliyorum. Ama hepsi bu kadar."

"Mm. Onlar soylular. Bu da İmparatorluktaki en değerli şeye sahip oldukları anlamına geliyor." Eli öne doğru fırladı ve botumdaki kurumuş çamur parçasını koparıp toz haline getirdi. "*Toprak*. Tüm bitkileri, hayvanları ve İmparatorluğun birçok değişikliğini yapmak için gereken reaktifleri yetiştirmek için çok fazla toprak gerekiyor. Akıl almaz derecede büyük tarım işleri, yayılmış

İmparatorluğun ikinci ve üçüncü halkaları arasında. Bu da İmparatorluğun kulaklarının soyluların sesine daha fazla uyum sağladığı anlamına geliyor ve bu tür insanlar her zaman tüm yasalarımıza uymak zorunda hissetmiyorlar - da böyle şüpheli işlere karıştıklarında işlerini zorlaştırabiliyor."

"Bu konudaki beklentilerinizi karşılayamadım mı hanımefendi?" Endişeli bir şekilde sordum.

"Oh, hayır, hayır. İyi iş çıkardın, Din. Yani, senin yerinde olsaydım, o kahyanın şarap kadehini bulur ve içine bir yüksük öğütülmüş cam atardım. Ama gerçekten, ilk cinayet soruşturman için olağanüstü bir iş çıkardın - bir Haza malikanesine gidip her bir tanığı sorgulamak pek çok insanın bu kadar iyi başarabileceği bir şey değil."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedim memnuniyetle.

"Aslına bakarsan, Din, bir müfettiş yardımcısını mükemmel yapan mülayim, kanlı fikirli angarya işlere karşı *tam olarak* doğru iştahın olduğunu söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedim, pek memnun olmamıştım.

"Ve ne olduğuna dair gerçeği tespit edememeniz sizin suçunuz değil. Bu kantonun Apothetikalleri *o kadar* aptal ki, bir çift pantolonun büyüleyici bir bulmaca olduğunu düşünüyor olmalılar." Gözbağını kaydırarak çıkardı. Gözleri yuvalarında o kadar hızlı dans ediyordu ki, göz bebekleri neredeyse bulanıklaşıyordu. "Tatlı, hastalıklı bir çiçek... beyaz, mor ve sarı ve bir adamın etinden büyüyor... Söyle bana, Din. Oypat kantonunu biliyor musun?"

Zihnimde İmparatorluğun haritasını canlandırdım: İmparatorluğun kıvrımlı duvarlarının burç, yollarının ise parmaklık görevi gördüğü, parmaklık içinde parmaklık olan muazzam bir tekerlek. Ama İmparatorluğun tüm kantonlarını hafızama kazımış olsam da Oypat'ı bilmiyordum.

"Ben...yok, hanımefendi," dedim.

"Şaşırtıcı değil," dedi. "Kanton yaklaşık on bir yıl önce bir salgının kurbanı oldu. Oradaki bazı zeki Apoth'lar ucuz parşömen yapmak istemişler ve bir tür otu çok ama çok hızlı büyümesi için boğmuşlar... Bu otun adı *dappleglass*'miş, sarmaşık otuna benzeyen basit bir otmuş. Küçük, spor benzeri tohumlardan büyüyordu ve sarı ve mor bir iç kısmı olan beyaz bir çiçeği vardı,

ve oldukça nahoş bir kokusu vardı. Ancak daha sonra dappleglass çok hızlı büyüdü. Oypat kantonundaki her toprak parçasını istila etti, vahşı yaşamın çoğunu öldürdü ve toprak tükendiğinde, çim oradaki evlerin ve yapıların ve hatta ağaçların kenarlarında nasıl büyüyeceğini buldu. Ancak en endişe verici olan şey, bu otların aktığı nehirlerde yıkanan insanların başına gelenlerdi."

"İnsanların içinde mi büyüdü, hanımefendi?" diye sordum.

"Doğru, Din. Çok iyi! Büyümelerin çoğu ameliyatla alınabilir, ama diğerleri...Şey. O kadar şanslı değillerdi. Bitkinin sporları, sizin de doğru bir şekilde belirttiğiniz gibi, bu tür şeylere karşı oldukça dayanıklı olan fernpaper duvarlarda ve kapılarda bile büyümeye çalıştı. Sporların kök salmasını önlemek için çoğunlukla kararmış ve küflenmişler. Bir fernpaper panelinin yakınında dappleglass olması bile saatler içinde siyah noktalar çıkmasına neden oldu. Ama..." Ayağa kalktı ve küçük evinde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. "Dappleglass'ın bu kadar hızlı büyüdüğünü daha önce hiç . Tavanları ve duvarları yıkabildiğini de. Bu farklı... ve çok daha ölümcül."

"Bu bitkiyi daha önce gördünüz mü hanımefendi?" Ben sordum.

"Gördün mü? Kesinlikle hayır." Etrafındaki kitapları işaret etti. "Okudum tabii ki. Ama bunun o olduğuna eminim."

"Peki... vardığınız sonuç nedir, hanımefendi?" diye sordum. "Komutan Blas bu dappleglass'a nasıl maruz kaldı?"

"Oh, ," dedi. "İşte " Gergin bir sessizlik.

"Yani..."

"Yani, Komutan Taqtasa Blas'ın *suikasta kurban* gittiğinden yüzde seksen oranında eminim. Muhtemelen evin içinden biri tarafından değil ama evin içinden birinin *yardımla*."

"Gerçekten mi?" Dedim. "Sadece size anlattıklarımın yola çıkarak mı böyle düşünüyorsunuz hanımefendi?" "Kesinlikle," dedi. "Bana söyledikleriniz fazlasıyla yeterli. Aslında, O kadar açık ki, tüm bunların biraz sıkıcı olabileceğinden endişeleniyorum... Görmüyor musunuz? Kararmış fernpaper'ı, çürümüş kirpis mantarını ve dayanılmaz sıcağı?"

"Korkarım hiçbir şey göremiyorum hanımefendi."

"Orada," dedi. Elini salladı, umursamaz bir tavırla. "Sadece doğru bakman gerekiyor. İşte sonraki adımlarımız, Din." Bir kâğıt çıkardı ve üzerine bir şeyler karalamaya başladı. "Bunu sabah Haza'ların evine götürmeni istiyorum. Bu resmi bir çağrı kağıdı. Bunu kullanarak en yaşlı hizmetçi kızı, kâhyayı ve bahçıvanı şahsen konuşmam için buraya, odama getir. Onlara bunun rutin bir istek olduğunu söyle. Ve dinlemeye hazır olun. Sen benim gravürcümsün. Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun, Din? Sen soruşturmamızın yaşayan yasal örneğisin. Kulaklarının arasındaki her şey, İmparatorluğun Iudex'inde uygulanabilir kanıt olarak kabul edilir. O yüzden *dinle*. Ve gravürcünün senetlerini getir."

Bu beni duraksattı. Bir Iudex gravürcüsünün bağları, herhangi bir diziye hızlıca ayarlanabilen yirmi küçük şifreli kilitle birlikte gelen, akıllıca tasarlanmış bir dizi kelepçeydi. Diziler o kadar karmaşıktı ki, yalnızca gelişmiş bir hafızaya sahip biri onları hatırlayabilirdi; bu nedenle, kelepçeler birinin bileklerine takıldığında, yalnızca onları takan oymacı onları kolayca çıkarabilirdi. Yine de benimkini henüz kullanma şansım olmamıştı.

"Bir şey sormak istiyorum,
hanımefendi," dedim. "Evet, Din?"

"Şey... önceden tüm davalarımız maaş dolandırıcılığıyla
ilgiliydi." "Yani?"

"Peki... burada farklı bir şey beklemeli miyim?"

Umursamaz bir omuz silkme. "Genelde cinayet davalarındaki temel farkın ne kadar gürültülü oldukları olduğunu düşünüyorum. Tüm o çığlıklar, görüyorsunuz. Ama hazırlıklı olmalısınız. Buraya getireceğiniz üç kişiden birinin bir cinayete karışmış olma ihtimali çok yüksek. Bu tür stres altındaki insanlar her türlü aptallığı yaparlar. Bu yüzden silahlı olmak isteyeceksiniz - kılıcınızı getirin."

"Korkarım kılıcım yok hanımefendi," dedim. "*Yok*
mu?" dedi. "Neden yok?"

"Hâlâ senin yanında çıraklık
yapıyorum." Şaşkın bir duraklama.

"Öyle mi?"

"Evet? Sadece dört aydır sizin için çalışıyorum, hanımefendi. Çıraklığım bitene kadar imparatorluk tarafından verilen silahları alamayacağım."

"Şey... ne bileyim, büyük bir sopa falan getirin! Her şeyi düşünmek zorunda mıyım?"

"Alıştırma kılıcı getirebilirim efendim," dedim. "Buna karşı bir politika yok ve ben de bu konuda oldukça bilgiliyim-"

"Evet, evet, ," dedi elini bana doğru sallayarak. "Düelloda sınıf , seninle röportaj yaptığımda bu konuda çeneni kapatmadın. Yap o zaman. Ve içeri girmeden önce üstlerini ara. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Güzel." Tel mekanizmasını kurcalamaya devam etti. "O halde iyi akşamlar, Din."

Kapısının önünde durdum, hâlâ hazır olda bekliyordum.

"İyi akşamlar dedim, Din. Ama hâlâ burada görünüyorsun."

"Bugün Skalasi'nin otuzuncu günü, hanımefendi," dedim. "Aydın sonu."

"Ah." İç çekerek ayağa kalktı. "Doğru. İzniniz. Form nerede..." Bir çekmeceyi yırtarak açtı, bir parşömen parçası çıkardı ve üzerine aceleyle bir şeyler karaladı. "İşte. Bir aylık iyi çalışma daha not edildi. O halde bankalara doğru dans edin ve maaşınızı alın."

Alırken eğildim. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Aletine geri döndü. "Şu lanet olası formlarla uğraşmayı ne zaman bırakacağım, Din?"

"Artık senin çırağın olmadığım ve resmi asistanın olduğum zaman."

"Oh, evet." Güldü. "*Mezun* olduğunuzda. Sanki Daretana bürokrasisinde yükselmek özel bir şeymiş gibi."

Dik durdum, gözlerimi dikip önüme baktım. Tavrımdaki değişikliği fark etmiş gibiydi: bana baktı, sonra içini çekti.

"Ohh, ne oldu?" dedi. "Şimdi ne dedim ben?"

"Benim için özel," dedim, "hanımefendi." Ona baktım. "Ve burada, bu kantonda, konumumuzu iyileştirmek için İyaletlere katılan çoğumuz için."

Durakladı. Dudaklarında ilk kez bir sırıtma belirtisi yoktu.

"Ahh," dedi. "Şey. Kahretsin. Bu durumda, Din, ben..." Çenesi büküldü, sanki söylemeden önce sessizce pratik yapmak zorundaymış gibi; ve söylediğinde, ekşi bir diş çeker gibi isteksizce söyledi. "*Özür dilerim.*"

"Anlaşıldı hanımefendi," dedim. "Ne olursa olsun, bunu yapmaya istekli olduğunuz için size minnettarım-"

"Kapa çeneni!" diye tersledi.

"Ne?"

Ellerini başladı. "Kapa çeneni, Din!" "Yani... ben... ne?"

"Yani şşş! Sessiz ol!"

Bir parmağını kaldırdı, gözleri geniş, başı eğikti.

Sonra duydum: yumuşak, ürkütücü bir cınlama sesi.

"Bunu duyuyor musun, Din," diye fısıldadı, "yoksa şimdi gerçekten deliriyor muyum?"

"Duyuyorum, hanımefendi." Şaşkınlıkla cınlamanın kaynağını bulmak için etrafıma bakındım, ama Ana dönüp aletine baktı.

"Çalışıyor mu? *Çalışıyor!*" Neşeyle kıkırdadı. "Bu tür aletler hakkında bir şeyler okumuştum ama bu kadar kaba bir ortamda bunu başarabileceğimden pek emin değildim..."

Omzunun üzerinden mekanizmaya baktım. Kutu gibi tellerden oluşan bir çerçeveydi ve tam ortasından yuvarlak, ağır bir ağırlık sarkıyordu. Ağırlığın ucunda küçük bir metal uç vardı ve bu uç çerçevenin alt kısmına gerilmiş bir situr ipine dayanıyordu. Ağırlığın çok hafif hareket ettiğini, görünmeyen bir güç tarafından titreştirildiğini fark ettim, bu yüzden ucu yumuşak bir cınlamayla tele vuruyordu.

"Bu nedir hanımefendi?" diye sordum.

"Bir Mühendislik deprem aleti," dedi. "Aşağıdaki yeryüzü en ufak bir hareket ettiğinde, en ufak bir sarsıntıda, ağırlık yerinde kalmaya çalışıyor ve ipe çarpıyor. Doğru kalibre etmek çok zaman alıyor ama bunu yaparsanız çok hassas olabiliyor. Örneğin şu anda dünyanın sallandığını hissedemiyorsun, değil mi Din?"

"Dünya sallanıyor mu?" Dedim. "Şu anda mı? Gerçekten mi?"

"Uzun süredir burada olduğunuz için muhtemelen buna alışkınsınız. Ama evet. Dünya sallanıyor. Şu anda."

Küçük ağırlığın iptе zıplamasını izledim ve tenimin soğuduğunu hissettim.

"..." Dedim ki. "Sallanıyor çünkü..."

"Evet," dedi sessizce. "Tanık olduğumuz şey, Din, bir leviathan okyanusun dibinden kıyıya doğru yavaşça ilerlerken, yaklaşık iki yüz fersah ötedeki deniz tabanından gelen sarsıntılar."

Zıplayan ağırlığa baktım. Atonal çınlama aniden çok daha yüksek görünüyordu.

"Büyük bir tane olmalı," dedi Ana sırtarak. "Umalım da deniz duvarları dayanabilsin, ha?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

III

Kasabanın kenarındaki posta istasyonuna vardığımda saat geç olmuştu. Gri ağaç tepelerinin üzerinde parıldayan Balıkçı Kancası hafifçe doğuya doğru eğilmiş, Skalasi ayının bittiğini ve Kyuz ayının başladığını işaret ediyordu. Postane, arka tarafa bağlanmış yorgun görünümlü birkaç katır dışında terk edilmiş olsa da, Posta Müdürü Stephinos hâlâ tezgâhına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, küçük piposundan bir duman tütüyordu. Başını bana doğru sallarken, piposundaki kömür karanlıkta dans ediyordu.

"İyi akşamlar Kol," dedi. "Seni bekliyor olacağımı düşünmüştüm."

"İyi akşamlar, Stephinos," dedim. "Postalamam gereken bir mektup var."

"Eminim öyledir. Ayın bu zamanı. Bu yüzden seni bekledim." "Oh. Öyle mi?"

Kendi kendine gösterişli bir işaret yaptı -*Belli ki ben buradayım.*

"Oh, pekala. Bunun için teşekkür ederim, Steph."

Ceplerimi karıştırmamı izledi, siyah Lejyoner pelerini karanlıkta yarı kaybolmuştu, bakışları keskin ama sabırsız değildi. Posta Müdürü'nün konumu Daretana gibi bir yerde bir tanrıya yakındı, her gün herkes için önemli olan neredeyse her şeye dokunuyordu. Stephinos gibi iyiliksever birine sahip olduğumuz için ne kadar şanslıydık.

Ana'nın bana verdiği parşömeni uzattım. Stephinos onu bir kenara koydu ve bana başka bir kâğıt parçası uzattı: aylık maaşımı almak için herhangi bir imparatorluk bankasına götürebileceğim bir belge olan izin belgem.

"Bu sefer gerçekten hoşgörülü olacağım," dedim ve aldım. "Şimdi öyle misin?" dedi.

"Evet. Onu sana geri vermeden önce her zamanki beş saniye yerine on saniye tutacağım ve bu bir ödül olmayacak mı?"

Sırıttı. Aylık ödeneğimi inceledim ve bundan memnuniyet duymaya çalıştım. Gördüğüm her metin parçası gibi harfler titriyor ve kayıyordu, ama rakamlar anlamlıydı - gösterdikleri miktar çok küçük olmasına rağmen.

"Bir avuç dakika için zengin olmak ne güzel bir şey," dedim. İçimi çektim, kitabı tekrar tezgâhın üzerine koydum ve ona doğru ittim. "Ya da en azından biraz daha az fakir."

Stephinos beni izledi, gözlerinde sempatik bir parıltı vardı. "Zarf ister misin?" dedi piposunun etrafında.

"Hayır," dedim. "Bende bir tane var." Zarfı cebimden çıkardım ve uzattım. Dün birkaç dakikamı adres üzerinde çalışarak geçirmiş, harflerin üst ve alttaki çizgilere değdiğinden emin olmak için ön yüzüne paralel çizgiler çizmiştim. Okunaklı bir metin yazmak benim için zordu ama sabırlı ve dikkatli olursam bunu başarabilirdim.

Stephinos kutsal bir metnin kopyasını çıkarmışım gibi çalışmamı değerlendirdi. "Bu oldukça iyi!" dedi. "Diğerlerinden çok daha iyi."

"Beni iltifatlara boğmana gerek yok, Steph. Ama takdir ediyorum."

"Onlara ihtiyacın var gibi görünüyor. Seni yine yoruyor mu?"

"Eğer hayattaysam, cevabım evet." Gülümsemeye çalıştım ama Ana'nın küçük aletinin zil sesi kulaklarımda yankılandı. Doğuya doğru baktım, düşünüyordum. "Steph-sen Legion'sın ve buradaki şeylerin şekli hakkında herkesten daha çok şey biliyorsun. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Nesnelerin şeklini bilmek, nesneleri bilmekle aynı şey değildir. Ama deneyebilirsiniz."

"Bu yıl yağışlı mevsimin nasıl olacağına dair bir haber var mı?" Ben sordum. "İyi bir tane yakalama şansımız var mı?"

Kelebek gibi bir bakış. "Ahh. Huh. İyi bir yağışlı mevsim diye bir şey yoktur Kol," dedi. "Ama bunun diğerlerinden daha kötü olup olmadığına gelince..." Elini depolara ve ötesindeki arazilere doğru salladı. "Çamuru oku evlat. Nasıl çalkalandığını oku. At sayısını, taş miktarını, doğuya giden bombardıman sandıklarını oku. Bunları oku ve bana ne düşündüğünü söyle."

"Sanırım paramı olabildiğince çabuk postalayacaksın. Bir tane daha gönderip gönderemeyeceğimi Sanctum bilir."

Gönderiyi zarfın içine koydu ve giden posta yığınının arasına yerleştirdi. "Sen iyi bir evlatsın, Kol."

Yanıt vermekte tereddüt ettim. Ailem beni ne güzel ne de zeki buluyordu ve ben de sevgi ya da düşkünlükten ziyade evlatlık görevim nedeniyle gönderdiklerimi eve postalıyordum. "Sana bunu söyleten ne? Buradaki Sublime'ların yarısı maaşlarını eve gönderiyor olmalı."

"Yarısından fazlası. Ama ben sadece iyi olanlara sırlarını söylerim." "Oh? Ne gibi?"

Parmağıyla bir işaret yaptı, ben de yaklaştım. "Bu gece odana arka yoldan git," dedi. "Çoğu kişinin gitmeye zahmet etmeyeceği bir yol."

"Anlıyorum... Bana bundan daha fazlasını verebilir misiniz?"

"Kaptan Thalamis sizi aramaya geldi. Apoth'lardan. Bugün yaptığın bir şeyi soruyor. Görünüşü hoşuma gitmedi. Mümkünse ondan uzak dur."

"Thalamis?" Dedim ki. "Neden peşimden geliyor? Artık Yüce eğitimde değilim ve o da artık benim komutanım değil."

"Bunu bildiğinden emin değilim. Piç herif gördüğü her şeyin komutanı olduğunu sanıyor." Pipo sundaki kömür alev alev yanıyor ve burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. "Sadece söylüyorum, bu gece eve arka yoldan git Kol. Ve güvende kal."

Ona teşekkür ettim ve sıvıştım.

-

Ana'nın mekanizmasının çanları zihnimi doldururken ve Stephinos'un sözleri kulaklarımda yankılanırken eve giden arka yolu *kullandım-Çamuru* oku.

Ne kadar garip bir duyguydu. Komutan Blas'ın ölümü kariyerim boyunca başıma en büyük olaydı; yine de çanlar ve o üç kelime İmparatorluğun geri kalanının yaptıklarının yanında çok küçük kalmasına neden oldu.

Her yağışlı mevsimde, büyük leviathanlar doğu denizlerinde yükselir ve sessizce, istikrarlı bir şekilde kıyılara yaklaşırlardı. Ve her yağışlı mevsimde, Lejyonların bombardımanları ve balistaları ve Mühendislerin büyük duvarları onları geri tutuyordu. Kanton halkının Hanum İmparatorluğu'nun vergilerine, tasarılarına ve emirlerine tahammül etmesinin tek nedeni buydu.

Leviathan'ları dışarıda tutacak kaynakları toplayabilecek ve deniz duvarlarını koruyabilecek olan yalnızca ve yalnızca İmparatorluk'tu. Yine de her yağışlı mevsim sona erdiğinde, İmparatorluk halkı rahat bir nefes almak yerine

-Peki ya gelecek sezon? O zaman ne olacak?

Khanum İmparatorluğu'nun bir vatandaşı olmak böyle bir şeydi, özellikle de Dış Halka'da. Sonsuz bir endişe, sürekli bir kriz hali içinde yaşırdınız.

Açıkçası, günlük işlerinize devam etmek çoğu zaman biraz zorlaşıyordu. Bir titan duvarları aşip sizi ve sizin gibi binlercesini birkaç saat içinde öldürebilecekken yemek getirmenin, evinizi onarmanın ya da ailenize bakmanın ne anlamı vardı? Herhangi bir şey yapmanın anlamı neydi, gerçekten?

Yine de İmparatorluk ayakta kaldı çünkü imparator bize bunun doğru olmadığını söyledi. Onun büstünü gördüğünüz her yerde, ona *Sen sez imperiya* sözleri eşlik ediyordu. Ve bu Hanumca yazılmış olsa da - artık neredeyse hiç kimsenin konuşmadığı eski bir dil - hepimiz ne dediğini biliyorduk: *İmparatorluk sizsiniz.*

Ve daha da önemlisi, bunun ne anlama geldiğini anladık: *Hepimiz, hepimizin yaptıkları sayesinde buradayız.*

Bazen bu, günleri biraz daha kolaylaştırıyordu. Ara sıra işlenen korkunç cinayetleri çözerken bile, sanırım. Yine de bir Yüce olmuştum ve konumumda sadece İmparatorluğu desteklemek için değil, babamın sayısız borcunu ödeyecek kadar para kazanmak ve ailemi İmparatorluğun Dış Halkası'ndan - doğunun kıyılarına ve deniz duvarlarına çok çıkarıp üçüncü halkada bir arazi satın almak için çalışıyordum. Ailemin titanlarla arasında daha fazla duvarın olacağı, güvende olacakları bir yere.

Tabii bugünlerde İmparatorluk'ta güvende olmak diye bir şey varsa.

-

Kamarama döndüğümde çok yorulmuştum. En çamurlu, en kötü patıklarını kullandım ve her zaman önümdeki yoldan emin olmak için bir göz tuttum.

ve arkası ıssızdı. Sonunda ırakların odasına yaklaştığımda rahatlayarak i çektim.

Sonra keskin bir ses duydum, "*Kol!*"

Kısa bir süre durdum. Kaptan Alixos Thalamis odamın girişindeki karanlıktan çıktı, kırmızı Apoth pelerini etrafında duyordu.

Orospu çocuğu, diye düşündüm. Beni bekliyordu.

"Olduğun yerde kal, evlat!" Thalamis böğürdü. "Sakin Taşınmayı *düşün!*"

Hazırolda dikildim ve bekledim. Bir avcının adımlarıyla ilerledi, elleri arkasındaydı, subay kılıcının çapraz kabzası soğuk bir yıldız gibi göz kırpyıyordu. Bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım ama o pürüzsüz, yakışıklı, l gözlü yüzünü bana yaklaştırdı.

"Duyduğuma göre," dedi, "bugün kendine gerçek bir iş bulmuşsun, Kol."

Bu bir soru olmadığı için sessiz kaldım.

"Cevap ver bana, lanet olası!" diye tersledi. "Bu doğru mu?" "Bugün bir ölüm mahalline atandım, evet efendim," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi. "Peki bunu nasıl başardın Kol?"

"Ustamın emrettiği gibi, efendim."

Peki neden bazı saygın şahsiyetlerden, Kol'dan, bu işi *hiç* beceremediğinize dair çok sayıda resmi şikayet aldım?" dedi. Çünkü sık sık yaptığın gibi, anlaşılmaz bir şekilde her şeyi berbat etmişsin gibi görünüyor!"

Madam Gennadios'un yüzü hafızamda canlandı.

Iyalets'teki arkadaşlar, demişti. şimdi kimi kastettiğini biliyordum.

"Hazaların hizmetkrlarını kendi yerlerinde esir tutmak çalışmak?" Thalamis söyledi. "Onları bir suçun planlayıcılarıymış gibi sorgulamak mı? Ne yaptığınız hakkında en ufak bir fikriniz var mı?"

"Bir lm oldu efendim," dedim. "Bulaşıcı hastalıktan kaynaklanmış olabilecek bir lm."

"Biz Apoth'ların bulamadığı bulaşıcı hastalık," dedi. "Hâlâ bir araştırmacının *ırağı* olduğunun farkında mısın Signum? Bunun için çok yaşlısın ama ylesin. Ve son ödevinizin ben de dahil olmak üzere Apoth'lar tarafından onaylanması gerektiğini unutmayın. Bu

İmparatorluğun değiştirilmiş organizmalarını yöneten bizleriz. Siz de böyle bir organizma olduğunuza göre, geleceğiniz bana ait." Bir adım daha yaklaştı. Nefesini yanağımda hissedebiliyor, biber ve kuzu etinin keskin kokusunu alabiliyordum. "Hazalardan gelen şikâyetlerin resmi sicilinizde yer almasının konumunuza ne yapacağını anlıyor musunuz?"

Cevap vermedim. Kalbim bu kadar hızlı attığı için kendimden biraz nefret ediyordum. Thalamis'in altında bir Yüce olarak ilk eğitimimden bu yana aylar geçmişti ama yine de bana attığı kırbaçları hatırlıyordum. Şimdi onun bu kadar yakınımda olması, sopa darbelerinin anılarını zihnimin önüne getirdi.

"Bana o evde olan her şeyi anlat," dedi Thalamis. "Şimdi."

Cevabım hızlı ve kısa oldu: "Soruşturmaları diğer memurlarla tartışmak kurallara aykırıdır, efendim."

"Umurumda bile değil!" dedi. "Bana ne olduğunu söyle, müfettişin ne planladığını söyle ve *şimdi* söyle!"

Ona bir bakış attım. Thalamis'in gözlerinde genellikle kötülük görürdüm ama bu sefer açlık sezdim. Adam kendi görevi için değil, bir görev için buradaydı. İlginç.

"Efendim," dedim, "raporumu resmi olarak Iudex'e sunduğumda tüm bunları gözden geçirebileceksiniz. Ancak şu anda soruşturma bilgilerini paylaşmak Iudex politikasına aykırı."

"O da neydi Signum?" diye hırladı.

"Kurallar böyle efendim," dedim. "Bunu tartışamam. Soruşturmayı tehlikeye atabilir."

"Seni küçük orospu çocuğu," dedi. "Yaptığın şey hakkında bana bilgi vermeni söylersem, bunu yapsan iyi edersin!"

"Ama siz benim komuta subayım değilsiniz, efendim," dedim metanetle. "Artık değilim. Değişimimden sonra bana Apothlar komuta ediyordu ama Iudex İyale'te Immunis Dolabra'ya atandığımda bu durum değişti. Ölüm sahnesini sadece onunla tartışmama izin veriliyor."

Thalamis'in gözleri soğuk ve ölü bir hal aldı. O... o *deliyle* böyle bir pozisyona geldin diye, o deliden saklanabileceğini mi sanıyorsun?" dedi.

Ben. Ama sana bir hikaye anlatmama izin ver Kol."

Etrafımda dar bir daire çizerek volta atmaya başladı. Ağaçtaki bir sincabı bekleyen bir kurdu anımsadım.

"Bir öğrenci Yüce olarak kabul edilmek üzere Daretana'ya geliyor," dedi. "Ve yine de, suffusions için ücretini ödemesine ve onlara verilmesine rağmen, bu öğrenci berbat, inanılmaz derecede *aptal* kalıyor. Yavaş okuyor, hiç yazmıyor. Tüm İyaletler için geçerlidir-Lejyon, Mühendislik, Apothetikal, Hazine

-Ama tüm sınavlarında başarısız oluyor, hem de fena halde. Sanki bir çocuk onun yerine sınavlara girmiş gibi. Çok geçmeden herkes onun şimdiye kadar değerlendirilmiş en aptal Yüce ve muhtemelen tüm kantondaki en aptal sersem olduğunu anladı."

Kanımın ritmi yükseldi. Thalamis'in küçük şaşı gözlerinden birine bıçak saplamak ne kadar harika olurdu.

"Ama sonra," dedi Thalamis, "Senato Daretana'ya bir *Iudex Müfettişi* atadı. O da bir oymacı istiyor. Uzmanlık gerektiren bir görev ve bu görevi yerine getirmek için alışılmadık derecede yetenekli bir Yüce gerekiyor. Ama sonra... neden birdenbire, bu genç Yüceler yücesi ortaya çıkar ve Iudex sınavında en yüksek notları alır. Kesinlikle olağanüstü bir performans - öyle ki gerçek olduğunu teyit etmek için bir Iudex testi daha yapılır. Ve yine en yüksek notu alır. Ve böylece, bu dedektif onu seçiyor. Olağanüstü diyeceğim... ama bu yanlış kelime, değil mi? Bence daha iyisi *inanılmaz*. Belki *de imkansız*."

Nefesime, duruşuma, önümdeki yüz dışında her şeye odaklandım.

"Nasıl hile yaptığını bulacağım Kol," dedi Thalamis. "Ve bu gerçekleştiğinde, buradaki zamanın kesilmiş bir domuzdan daha ölü olacak. Tüm imtiyazların ve hizmet sürenin sonunda ödüllendirilebileceğin tüm topraklar elinden gidecek. Ama gitmeden önce, *sırf* vaktimi boşa harcadığın için seni bir kez daha sopalatacağım. Anlaşıldı mı?"

Hiçbir şey söylemedim.

"*Anlaşıldı* mı Signum?"

"Anlıyorum efendim," dedim isteksizce.

Geri adım attı. "Ama belki de o kadar beklememe gerek kalmaz, Signum," dedi. "Belki Haza'ları o kadar kızdırırsın ki çıraklığına son vermenin bir yolunu bulurlar."

Yürüyüp gitti. Karanlık sokakta hâlâ hazır olda duruyordum. Kanımın kulaklarımda attığını ve nefesimin burun deliklerimde ısındığını hissedebiliyordum. Thalamis'in gidişini izledim, keşke o ağaçlar tarafından paramparça edilen Blas değil de o olsaydı.

Yine de gözlerindeki açlığı ve çok özel sorularını hatırladım.

Birden Kaptan Thalamis'in Hazalar için çalıştığını hissettim. Bunu bilmek değerli görünüyordu.

Yine de merak ettim - Hazas'ın arkadaşı olan başka kaç subay vardı? Bu sabah kendimi tam olarak neyin içine sokmuştum? Ve Ana ne biliyordu?

Sanırım yarın öğrenecektim. Döndüm ve yatağı doğru süzöldüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

III

ERTESİ SABAH üç isteksiz tanığımı Ana'nın evine götürdüm, alıştırma kılıcım sol tarafımda sallanıyor ve oymacı bağlarım sağ tarafımda tıngırdıyordu. Kılıcı taşımak rahatsız ediciydi, çünkü bıçağı kurşun ve ahşaptan yapılmıştı, bu yüzden sıradan bir çok daha ağırdı. Gennadios üçü arasında en yavaş hareket edendi, boyalı burnu havadaydı. Belki de protesto etmek içindi ama o da yüksek tabakadan hizmetkârlara özgü platformlu tahta sandaletler giyiyor, çamurlu sokaklarda ayaklarını sürüyerek yürümek zorunda kalıyordu. Onun ardından daha yaşlı bir hizmetçi kız olan Ephinas ve sonra da bahçe bekçisi Uxos geldi. Her ikisi de son derece korkmuş görünüyordu.

Lanet bir gün gibi gelen yürüyüşten sonra Ana'nın verandasına vardık. "Hiçbirinizin silahı olmadığını teyit etmem gerekecek," dedim onlara.

Gennadios'un minik, ısıltılı gözleri büyüdü. "Bana elini süremezsin," dedi, "ne bana ne de halkıma. Ya da halkıma."

"Size sadece cübbenizin içinden dokunacağım hanımefendi," dedim. "*Dokunmayacaksın!*" dedi.

"Yapmak zorundayım," dedim. "Bu benim görevim." Ona bundan kesinlikle zevk almayacağımı söylemek istedim ama şu anda bu pek diplomatik görünmüyordu.

Bir an için oflayıp pufladı. Sonra, "Ben cüppemi üzerime çekeceğim, Ephinas da aynısını yapacak. O zaman üzerimizde kılıç olmadığını göreceksin. Uxos istediği gibi davranabilir elbette."

Ephinas ve Gennadios da öyle yaptı, giysilerini vücutlarına doğru sımsıkı çekerken ben de onlara baktım, yüzüm kızardı, çünkü bunu onları aramaktan daha utanç verici buluyordum. Sonra boğazımı temizledim ve Uxos'u aradım, belini ve tozluklarını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

"Tatmin oldunuz mu?" diye sordu Gennadios.

Onu görmezden geldim ve Ana'nın kapısını çaldım. Kısa bir "Gel!" sesi duydum ve kapıyı açtım.

Ana yeniden dekore etmişti. Kitaplar ve projelerin hepsi toplantı odasından kaldırılmıştı. Onun yerine küçük bir masa hazırlamıştı ve kısa, doldurulmuş sandalyesinin arkasında oturmuş, gözleri bağlı bir şekilde bizi bekliyordu.

Biz içeri girerken gülümsedi. "Günaydın. Ben Müfettiş Dolabra. Lütfen oturun."

Önünü işaret etti. Tanıkları iki sandalye ve üçüncü koltuk olarak kullanılmak üzere bir kitap yığını bekliyordu.

Üç hizmetçi ona bakıyordu. Elim talim kılıcımın üzerinde, Ana'nın arkasında bir pozisyon aldım. Bu endişeli insanların bir şey denemesi pek olası görünmüyordu ama Ana bana hazır olmamı söylemişti, ben de hazır olacaktım.

"Affedersiniz," dedi Gennadios. "Ama araştırmacı *kör mü?*"

"Sadece ara sıra, Madam Gennadios," dedi Ana. "Bir veya birkaç duyuyu azaltmanın genellikle bilgiyi özümsemeyi ve *düşünmeyi* çok daha kolay hale getirdiğini *görüyorum*. Lütfen oturun."

Öyle de yaptılar, Uxos kitap yığınının üzerine oturdu.

"Bu sabah bana katıldığınız için teşekkür ederim," dedi Ana. "Alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum ama zaten bunlar alışılmadık durumlar. Bir adam öldü, çok alışılmadık bir şekilde öldürüldü. Her birinize doğrudan sorulmasının daha iyi olacağını düşündüğüm birkaç sorum var."

Gennadios duruşunu evdeki o lanet olası pozisyona kaydırды: dizleri açılı bir şekilde birleşik, tüm vücudu Ana'ya bakmaya değmezmiş gibi uzağa bakıyordu. Onun bir İyalet subayına böyle davranmasına şaşırmıştım ama sonra Ana'nın soylular hakkında söylediklerini hatırladım: *Bu tür insanlar her zaman tüm yasalarımıza uymak zorunda olduklarını düşünmezler.*

"Kendiniz gelseydiniz daha kolay olurdu," dedi Gennadios, "kendiniz gelseydiniz."

"Elbette," dedi Ana. "Öncelikle Madam Gennadios, size Komutan Blas'ın neden bu malikânede kaldığını sorarak başlamak istiyorum."

"O Haza ailesinin bir dostu," dedi Gennadios. "Oğlun bunu sana söylemiştir herhalde."

"Söyledi. Söylediklerinizi tekrarladı - arkadaşlar bazen birbirlerinin yanında kalırlar. Ancak Hazalar orada değildi. Doğru mu?"

"Belli ki."

"Peki orada bulunmak gibi bir niyetleri var mıydı?"

Efendilerimin planlarından her zaman haberdar olamıyorum," dedi Gennadios. "Diğer İyalet personeli ya da imparatorluk subayları da orada değildi."

"Hayır," dedi soğuk bir şekilde.

"Ve Blas Daretana'da hiçbir İyalet personelini ya da imparatorluk subayını ziyaret etmedi."

"Sen öyle diyorsan."

"Öyle görünüyor ki," dedi Ana, "Blas bir başkasının malikânesinde, Daretana'daki meslektaşlarından hiçbirinin haberi olmadan, hizmetçilerden başka kimse olmadan tamamen yalnız kalıyordu."

Yaşlı kadının burnunun arkasındaki kaslarda bir seğirme oldu. "Burası çok güzel bir ev," dedi. "Öyle kalması için her gün çalışıyoruz. Birçok kişinin burada bir gece geçirmek için kantonların ötesine seyahat edeceğini tahmin ediyorum."

"Belki de öyledir." Ana sırtarak başını eğdi. "Ama Mühendisler'de bir komutan olarak Blas'ın burada, Daretana'da üst düzey subayların kaldığı odalara da erişimi olmasını ilginç buluyorum - anladığım kadarıyla oldukça güzel bir konaklama yeri. Yine de orada kalmadı, hatta ziyaret bile etmedi."

"Bir Haza malikânesi," dedi Gennadios, "şüphesiz herhangi bir İyalet kışlasından çok daha üstündür."

"Elbette. Ama bir de Komutan Blas'ın Mühendislik İyaletinde, deniz surlarında görev yaptığı gerçeği var. Ve yağışlı mevsim yaklaşıyor. Eğer böyle bir kişi görevinden ayrılacaksa, bunun sadece resmi İyalet nedenleriyle olabileceğini varsayıyorum. Ve eğer durum böyleyse, meslektaşlarıyla işlerini tartışmak için kıdemli subayların kamerasında kalacağını varsayıyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Gennadios'un yüzündeki kendini beğenmiş ifade silinmişti artık. Yine de bunun nereye gittiğini o kadar merak ediyordum ki, bundan zevk almaya pek niyetim yoktu.

"Konağa gelen başka bir konuk var mıydı, madam?" diye sordu Ana. "Amacı komutana *katılmak* olan biri mi?"

"Efendilerimin işi kendilerini ilgilendirir," dedi Gennadios. "Size daha fazlasını anlatmama gerek yok."

"Öyle ama," dedi Ana. "Bu resmi bir Iudex çağrısı olduğu için. Ama sabırsızlanıyorum, o yüzden hemen konuya gireyim. Bir *kadının* komutanı ziyarete geldiğini varsayacağım. Muhtemelen birden fazla. Belki de çok kibar bir maiyet. Ne de olsa komutan kadınlardan çok hoşlanıyor gibi görünüyor. Örneğin ellerini hizmetçi kızlardan uzak tutamadığı kesin."

Gennadios kararlı bir şekilde yere bakan Ephinas'a dönerek, "Onlara ne söyledin?" diye tısladı.

"*Hepsi* Din'e söyledi," dedi Ana. "Sadece o değil. Belki de hepsi komutandan bu kadar nefret ediyordu. Blas'ın Hazalarla olan ilişkisi hakkında bir tahminde bulunmama izin verin... Hazalar komutana iyi vakit geçiriyor ve kızları sağlıyorlar - böyle kritik bir zamanda, yağışlı mevsimin başlangıcında bile. Merak ettiğim şey... Hazalar bu ilişkiden ne elde etti?"

Uxos kitap yığınının üzerinde ileri geri sallanmaya başladı.

"Ben... Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok!" Gennadios tükürdü. Yüzündeki boyada boşluklar gördüm. Belli ki sık sık böyle histerik ifadeler kullanmıyordu.

"Buna gerek yok," dedi Ana. "Din burada bir gravür ustası ve çalışmalarımın yaşayan yasal bir örneği olarak hareket ediyor. Onun tanıklığı kutsal kabul edilir. Onun önünde birçok şey söylediğinize göre, bu yeterli."

"Yanlış bir şey yapılmadı!" Gennadios söyledi. "İmparatorluk'ta aşk anlaşmaları yasadışı değildir!"

"Ama siyasi sonuçları var," dedi Ana. "Kimin kiminle yatağa girdiği - kelimenin tam anlamıyla ya da başka türlü- bir adamın kariyerini mahvedebilir."

"O zaman... o zaman komutanı öldürmek için ne gibi bir sebebim olabilir?" Gennadios söyledi. "Ya da herhangi birimizi? Hem onu *nasıl* öldürmüş olabiliriz ki? Apothlar bile bunu anlayamaz!"

"Öyle olduğunu ima etmiyorum," dedi Ana. "Bence çalışanlardan hiçbiri gerçek katil değildi." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir an için gölgeler düştü

gözleri bağlı yüzünde. "Ama onun *neden* öldürülmüş olabileceğini bulmak da benim işim Gennadios. Ve itiraf etmeliyim ki, böylesine güçlü bir ailenin neden Dış Halka'nın tanrısız arka sokaklarında bir malikâneye sahip olma zahmetine girdiğini çok merak ediyorum. Ziyaret bile etmedikleri bir yer. Yine de... Hazalar, hizmetçilerinin bir komutanın mülklerinde öldürülmesine izin vermekle kalmayıp gidip Iudex'le bu konuda sohbet ettiğini öğrendiklerinde ne olacağını çok daha fazla merak ediyorum."

Gennadios şimdi kesinlikle hasta görünüyordu. "Sen... beni buraya sen getirdin! *Yasal olarak* buraya gelmek zorundaydım... buraya gelmek..."

"Üçüncü halka duvarını geçen herkesin bildiği gibi," dedi Ana, "Haza klanı yasaların sınırlarıyla pek ilgilenmez."

Üç hizmetçi şaşkınlık ve dehşet içinde Ana'nın önünde oturuyordu. Uxos sallanmayı bırakmıştı ve şimdi kitap yığınının üzerinde donup kalmıştı.

"Komutan Blas Hazas'a ne sağladı?" Ana sordu, her kelimesi bir çekiç darbesi kadar vurucuydu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı

Gennadios. "Bir hareket miydi? Bilgi mi?"

"Bilmiyorum!" dedi. Şimdi panikliyordu. "Bilmiyorum! Gerçekten bilmiyorum!"

"Anlıyorum. O zaman siz, Madam Gennadios, bana komutanın malikâneye gelmeden önceki tüm hareketlerini anlatacaksınız," dedi Ana. "Ve önceki ziyaretlerinin hepsinin zamanlaması. Bunu bildiğinizden çok şüpheleniyorum.

-Ne kadar yasal olursa olsun, güçlü bir adamın fahişelerle ne zaman ve nerede oynadığına dair kayıtlara sahip olmak *çok* faydalı olacaktır. Eğer bunu bana vermezseniz, Hazas'a bana çok ama çok daha kötü şeyler verdiğinizi söylerim. Bu bir yalan olur, ama inanacakları bir yalan olur."

Gennadios titriyordu. "."

"Tabii ki yaparım." Yine o yırtıcı sırıtış. "Ben Din kadar ahlaklı biri değilim. Bana bunu verirsen sessiz kalırım."

"Ama... ama sadece burada olmak bile," dedi Gennadios. "Sadece bu olay bile... Şimdiden mahvolmuş olabilirim."

"Bence Hazalar bunu unutmuş olabilirler," dedi Ana. "Blas'ın nasıl öldürüldüğünün ortaya çıkmasından sonra."

Bir duraklama.

"Nasıl öldürüldüğünü *biliyor* musun?" diye sordu Gennadios.

"Elbette biliyorum. Bir suikastçı tarafından öldürüldü." Ana gözleri bağlı yüzünü bekçi Uxos'a çevirdi. "Ve siz de bunu yapmalarına yardım ettiniz, efendim."

-

"NE?" DEDI GENNADIOS. "Yani diyorsun ki... Uxos burada..."

Uxos başını salladı, sakalı bir boya fırçası gibi yakasını siliyordu. "Hayır, hayır. Hayır, ben..."

"Komutanı öldüren şey Dappleglass," dedi Ana. "Çok *güçlü* bir bulaşıcı hastalık. Ne de olsa bütün bir kantonu öldürdü. Ancak öldürücü, istilacı özelliklerinin yanı sıra, yüzeyinde küflü oluşmasına neden olan tuhaf etkisiyle de bilinir. Din'in banyo dolabında gördüğü de buydu; duvar kâğıdının iç kısmında ve en üstte yoğunlaşan elmalı cam lekeleri. Çünkü hastalık Blas'a *banyoda* bulaşmıştı. Saman borularının içine küçük bir ot parçası yerleştirildiğinden şüpheleniyorum. Blas geldi, akşam ilk iş banyo yaptı... ve su buharlaştıkça onu soludu, ciğerlerini sporlarla kapladı. Yine de *yukarıya* süzüldü ve duvarları boyadı."

Uxos şimdi bol bol terliyordu. "Ama... ama ben borularla hiçbir şey yapmıyorum..."

"Hayır," dedi Ana. "Ama kâğıtla *çok şey* yapıyorsun, değil mi? Özellikle de kapı ve pencere kâğıtlarıyla. Onları değiştiren yardımsever kişi sensin. Muhtemelen bir gece önce Blas'ın banyosunu kurcalaması için suikastçının senin reaktif anahtarınla araziye girmesine izin verdin. Suikastçı daha sonra eve fernpaper bir kapıdan girip çıktı. Ancak onlar gittikten sonra kullandıkları kapının üzerinde siyah lekeler olduğunu fark ettiniz."

Ya dappleglass'ı kapıdan geçirmenin bir sonucudur ya da belki de suikastçının kendisi alışılmadık bir şekilde sporlarla tozlanmış ve dokunuşlarını lekelemiştir."

"Ama lekeli kapı yoktu," dedi Gennadios.

"Doğru!" dedi Ana. "Ama bunun nedeni, bir bahçıvan olan Uxos'un, suikastçının varlığının kapıyı lekelemiş olabileceğini fark etmiş olması. Bu yüzden Blas geldikten sonra kapıyı *söktü*, yerine taktı ve sonra lekeli olanı sobasında yaktı."

Uxos'un gömleğinde bir ter lekesi yayılıyordu.

"Hizmetçi kızlardan biri önceki gece aşırı sıcaktan şikayet etti," dedi Ana. "Çünkü, doğal olarak, mutfakların yakınındaki kirpis mantarı ölmüştü, bu yüzden havayı soğutamıyordu. Ama *nasıl* ölmüş? Çok fazla neme karşı savunmasızlar. Biri bir kapıyı çok uzun süre açık bırakırsa ve dışarıdaki hava çok nemliyse..."

"O zaman mantarlar kurur," dedi Ephinas sessizce.

"Doğru," dedi Ana. "Uxos -kendisine göre çok sessiz ve sinsice- kapıyı sürgülü raylarından çıkarıp yerine takarken olan da tam olarak buydu. Bahçıvan olarak çok sık yaptığı bir şeydi bu. Muhtemelen banyo odasındakileri de değiştirirdi - eğer Blas zehir vücuduna yayılırken kendisi orada uyumuyor olsaydı."

Yine gergin bir sessizlik oldu. Tüm gözler yavaşça, hâlâ felçli olan, gözleri iri iri açılmış, alnı ter içinde kalmış Uxos'a döndü.

"Bu iş için iyi para aldığınızdan şüpheleniyorum," dedi Ana. "Ve elimizde hiç kanıt olmadığını düşünebilirsiniz. Ama... dappleglass normal yangınlara bile çok dayanıklıdır. Ne de olsa bu bir bulaşıcı hastalık. Normal bir yangın aslında sporların dumanda yüzmesine neden olur, ancak çiçeklenmelerini bir süreliğine geciktirir. Ama sizin kulübeniz de fernpaper'dan yapılmış, değil mi Bay Uxos?" Gülümseyerek başını eğdi. "Peki... malikâneye gönderdiğim iki Iudex askeri, kapıları yaktığınız kulübenizi incelediğinde, acaba... Kulübeniz hangi renklerde olacak-"

Sonra Uxos çığlık attı, ayağa kalktı ve Ana'nın üzerine atladı.

KENDİME hazırlıklı olmamı söylemişim ama buna hazır değildim. Uxos ürkek bir adam gibi görünüyordu; ancak bir saniye içinde hırlayan, öfkeli bir yaratığa dönüştü.

Elinin botuna doğru inişini izledim; sonra yukarı çıkarken parmaklarında gümüş bir parıltı vardı.

Bir bıçak. Botunda. Aramadığım bir yerde.

Sonra hareket ettim.

Gerçekten hareket etmeye niyetim yoktu. Bilinçli bir düşünce yoktu: Sanki kollarımdaki ve bacaklarımdaki kasların kendi akılları vardı ve hepsi uyanıp beni de kendileriyle birlikte sürüklediler. Bildiğim bir sonraki şey, alıştırma kılıcımı çektiğimdi - kurşun ve tahtadan yapılmış büyük, kör bıçak -Sonra da Ana'nın önünde öne doğru bir adım atıp bıçağı savurdu.

Kılıcım onu yatay olarak kesti, bıçakla Uxos'un koluna çarptı ve sonra çenesini kesip dudağını yardı. Büyük bir ivmeyle ileri doğru savrulmaya devam etti ve bana çarptı.

Uxos tepemdeyken geriye doğru düştüm ve Ana'nın yanında yere kapaklandım. Kılıcımı yukarıda tutmayı başardım ve onu darbeden sersemlediği belli olan ama yine de çılgına dönmüş olan Uxos'la aramda bir bariyer olarak kullandım. Çığlık attı ve bıçağını kaldırdı, belki de boğazıma saplamak niyetindeydi; ama alıştırma kılıcımı bir sopa gibi tuttum ve kabzasını yukarı iterek suratına bir darbe daha indirdim, bu sefer son darbeden çok daha sertti.

Geriye doğru düştü, sersemlemişti ve bıçağı düşürdü. Bütün oda çığlık atıyor gibiydi: ben, Gennadios, Ephinas. Sonra Uxos'un üstüne çıktım, sol elimle saçlarını tuttum ve sağ yumruğumla yüzünü yumrukladım, tekrar, tekrar ve tekrar.

"Din!" dedi Ana.

Ona tekrar vurdum, tekrar ve tekrar.

"Din!"

Uxos'un kaşı yarıldı. Burnu kırıldı. Ağız kanla dolmuştu. Parmak eklemlerim ağrıyordu ama ona vurmaktan vazgeçemiyordum.

Sonra başımın yan tarafına bir şey çarptı - devirecek kadar değil ama sersemletecek kadar. Gözlerimi kırptım, telaşlandım ve

aptalca bir şekilde, *Qabirga Kantonu, 1100-1120 Arazi Mülklerinin Devri Özetinin* bir kopyası *gümbürtüyle* yanımdaki zemine düştü.

Ana'nın kafama bir kitap fırlattığını fark ettim -gözleri bağlı olmasına rağmen bu darbeyi nasıl indirebildiğini bilmiyordum- ve öfkeyle ona baktım. "Ne oluyor *lan*?" diye hırladım.

"Din, vahşi iştahın umurumda değil," dedi Ana. "Ama Blas'ın suikastı hakkında bir şeyler bilen tek adamı *öldüresiye* dövmemeni tercih ederim! Özellikle de benim *lanet* olası *evimde*!"

Yere baktım. Yaptıklarımın farkında olmasam da, Uxos'un yüzünü tanınmayacak hale getirmiştım. Yerde yatıyordu, kanlar içindeydi ve ağlıyordu.

Duyularım bana geri döndü. Ephinas ve Gennadios'un dehşet içinde hıçkırarak ağladıklarını belli belirsiz fark ettim.

"Siz ikiniz," dedi Ana onlara. "Dışarı çıkın. *Hemen*. Ve orada kalın. Yoksa Dini gönderirim ve sizi Uxos kadar güzel yapar." Sonra sandalyesine geri oturdu. "Din, kılıcını al ve bu salağı ayağa kaldır. Konuşmamız gereken şeyler var."

-

Uxos ağlayarak bize her şeyi anlattı.

İki ay önce, bitkiler için daha fazla bahçe aşısı almak üzere kasabaya gittiğinde birinin ona yaklaştığını söyledi. Bu kişi ona Komutan Blas'ın İmparatorluk için bir hain olduğunu ve suikasta kurban gideceğini, Uxos'un da ya suikasta katılacağını ya da kendisinin suçlanacağını söylemişti. Uxos böylesine çirkin bir iddia karşısında çekip gitmeyi düşünmüştü, ta ki bu kişi ona ödülden bahsedinceye kadar. Eğer katılırsa, zengin bir adam olacaktı.

"Kimdi bu kişi?" diye sordu Ana. "Bir isim vermediler mi?"

"Vermediler," dedi burnunu çekerek.

"Çalıştıkları bir İyalet'ten bahsetmediler mi? Yetkilerine dair herhangi bir belge göstermediler mi?"

Uxos başını salladı.

"Neye benziyorlardı?" diye sordu Ana.

"Bir çeşit hastalığı vardı," dedi Uxos. "Kıyafetleri çok güzeldi ama yüzü şişmiş, şekli bozulmuştu. İlk başta ne dediğini zar zor anlayabildim."

"Erkek emin misin?"

"Sanırım. Sesi yüksekti. Sanırım bir kadın olabilirdi."

"Tanrı aşkına," diye tersledi Ana. "Bana o kişinin hangi *ırktan* olduğunu söyleyebilir misin, seni aptal?"

"Sanırım... Tala?" dedi Uxos, dehşet içinde. Eliyle beni işaret etti.

"Onun gibi mi?" "Peki ikametgahı yok mu? Hiçbir iletişim yöntemi bilgisi yok mu?"

Hayır, dedi Uxos. Uxos'un bildiği tek şey, suikastçıya yardım etmeyi kabul ettiğinde kendisine ödül parasının yarısının peşin ödeneceğiydi; sonra her gün ilk iş olarak arazinin kuzeybatı köşesini ziyaret edecekti. Eğer kendisini bekleyen sarı bir tahta top bulursa, bu suikastın o gece gerçekleşeceği anlamına gelecekti ve suikastçının kapılardan girmesine yardım etmek için gece yarısı tam o noktaya dönmesi gerekiyordu.

"Ve bu suikastçı," dedi Ana. "Sizinle temasa geçenle aynı kişi miydi?"

"Hepsi siyahlar içindeydi," dedi Uxos. "Hatta... hatta bir maske takıyordu, tuhaf bir maske. Garip bir burnu vardı..."

"Bir koruyucu miğfer," dedi Ana sessizce. "Apoth'ların kendilerini bulaşıcı hastalıklardan korumak için kullandıkları türden."

"Benimle konuşmadılar bile." Uxos burnunu çekti. "Kılıçları ya da başka bir şeyleri yoktu. Elllerinde sadece küçük bir tahta kutu vardı. İçeri girdiler, sonra da çıkıp gittiler. Ancak daha sonra kapıya dokundukları yerden çürüyen kağıtları gördüm. Panikledim ve..." Gözyaşlarına boğuldu. "Onu almamalıydım. Parayı almamalıydım. Ama ben çok *yaşlıyım*. Beni sonsuza kadar tutamazlar. Ve ondan sonra... Hiçbir şeyim olmayacak." Gözyaşlarına boğuldu, başı öne eğikti.

"Din," dedi Ana sessizce. "Bağlarınız, lütfen. Sanırım şimdi ilk kullanımlarının zamanı geldi."

Yanımdaki bağları karıştırdım, sonra diz çöktüm ve bir klik sesiyle Uxos'un ellerine yerleştirdim. Sanki ne yaptığımın farkında değilmiş gibi ağlamaya devam etti.

Onu ilk gördüğümde, bekçi olmak için fazla yaşlı olduğunu düşünmüştüm. Belki de o zaman anlamalıydım.

-

Uxos'u Iudex ofisinde Hakemlere teslim ettikten sonra biraz yiyecek aldım ve Ana'ya döndüm. Onun küçük evinde öğle yemeği yedik, kızarmış fasulye keki yedik ve aplilot çayı içtik.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere *et al*, Din. Çalışmak için kana ve organlara ihtiyacım var, ne kadar az pişmiş olursa o kadar iyi. Sakatat. Kanlı turta. Bu kökler ve baklagiller dışında her şey..."

"Anlaşıldı hanımefendi," dedim burnumu kırıştırarak. "Bunu nasıl yaptınız peki?"

"Ne yapmak?"

"Nasıl bu kadar çabuk bir araya getirdiniz hanımefendi?"

"Ah, *hepsini* bir araya getiremedim," dedi. Yemek için göz bağını çıkardı ve loş ışıkta sarı gözlerini kırıştırdı. "Blas'ı kimin ya da neden öldürdüğünü hâlâ bilmiyorum. Bunu anlamak zaman alacak. Blas'ın Hazas'a ne verdiğini de hâlâ bilmiyorum. Yine de insanların deliliklerini tahmin edemezsiniz. Güdülerini tahmin etmek aptalca bir oyundur. Ama bunu *nasıl* yaparlar, bu *bir madde* meselesidir, gerçek uzayda gerçek şeyleri hareket ettirirler. Bir bıçağın bir yerde nasıl dövüldüğü ve daha sonra aptal bir piçin boğazına gömülmek üzere kırsal alanda nasıl seyahat ettiği sorusu, birçok somut, kesin gerçek gerektirir." Beni işaret etti. "Sen gerçekleri bul, Din. Gerisini ben hallederim."

Fasulyeli kekimi çiğnedim. "Evet ama bunu *nasıl* yaptınız hanımefendi? Ne..."

"Ahh. Benim ne suffüzyonum var?" diye sordu. "Ne *büyütmesi*? Bu kadar mı?"

"Sadece merak ettim, hanımefendi."

"Beni *ben* yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Beni evimde tutan, gözlerimi bağlayıp kitaplarımla uğraşmama neden olan şeyi. Bugünlerde lanet İmparatorluğun sorunu bu... Tüm bu kayıtsız piçler, önemli olan tek şeyin kanınızda dans eden, beyninizi değiştiren, farklı görmenizi, hissetmenizi ve düşünmenizi sağlayan küçük canavar olduğunu düşünüyor. Bir geliştirmenin eşleştirildiği kişi, en az hangi geliştirmeyi aldığı kadar önemlidir. Ve nasıl bir insan olacağımız konusunda biraz söz var, Din. Bir kalıptan çıkmayız. Değişiriz. Kendimizi bir araya getiririz."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini hissediyordum.

"Bunu nasıl takip edeceğiz hanımefendi?" Ben sordum.

"Öncelikle, Blas'ın mutlaka bir sekreteri vardı," dedi Ana. "Günlük işlerini idare edecek biri. Her kimlerse onlara ulaşmamız ve önüme getirmemiz gerekiyor. Sonra da onları parçalara ayırırım." Bir parşömen parçası kopardı ve yazmaya başladı. "Bu zaman alacak -sekreterinin bir sonraki kantonda görev yaptığından şüphem yok ve yağışlı mevsim, bu yüzden işler Mühendisler için çok yoğun olmalı- ama yapılmalı." Mesajı postaneye götürmem için ellerime tutuşturdu. "Sonra, Apoth'larla temasa geçmeni istiyorum. Banyo borularını kontrol etsinler. Dappleglass bir kanalizasyona akıp gitmiş olabilir. Eğer öyleyse bunu teyit etmelerini ve incelemelerini isteyeceğim."

"Anlaşıldı, hanımefendi."

"Ayrıca Gennadios'tan materyalleri almanı istiyorum," dedi. "Blas'ın tüm ziyaret tarihleri. Onu kim öldürdüyse buraya ne zaman geleceğini *tam olarak* biliyordu, yani bir süredir onu izliyorlardı. Asıl mesele, Blas'ın *bir sonraki* kanton olan Tala'daki deniz surlarında çok zaman geçirdiğine bahse girerim. Kendi Iudex bölümü ve kendi müfettişi olan çok meşgul bir kanton. Gerçekten iyi bir şey bulamazsak, oraya gidip taşları tekmelemeye başlama becerilerimiz sınırlı."

"Gerçekten iyi bir şey mi?"

"Evet, Blas'la aramızdaki bu kötülüğün Tala'ya da uzandığını gösteren *gerçekten* sağlam bir şey var. Ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Blas, Hazas ile yataktaydı... ve

Hazas'ın kantonun başkenti Talagray'de kesinlikle bir dayanağı var. Bu yolu sonuna kadar takip edersek, bizi oraya götürebilir. Sadece zamanından emin değilim."

Onu izledim. Yüzünde tuhaf bir vahşet vardı şimdi.

"Sizinle Haza ailesi arasında kişisel bir mesele mi var hanımefendi?" Ben sordum.

"Tüm insanlara karşı kesinlikle kişisel davranmam, Din," dedi. "Onları darağacına göndermek zorunda kaldığımda işimi kolaylaştırıyor. Ama Hazalar gerçekten de bir avuç çürümüş piç kurusu. Tüm soylarının bir avuç ölü köpek gibi toprakta çürüdüğünü görmek hiç de fena olmazdı."

"I..." Öksürdüm. "Anlıyorum hanımefendi. Benden Gennadios'u getirmemi istemenizin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum."

"Kısmen. Önsezimi doğrulaması için ona gerçekten ihtiyacım yoktu. Daha çok onu getirmeni istedim ki gününü mahvedebileyim. *Berbat* bir pislik gibi konuşuyordu."

"O zaman neden hizmetçi kızı da istediniz hanımefendi?"

"Bilmiyorum. Gelirken rahat hissetmek için Uxos'a ihtiyacım vardı. Ve üç kişi ikiden daha iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Peki ya Uxos'un kulübesini kontrol etmeleri için iki Iudex muhafızı gönderme iddianız? Benden bunu ayarlamamı istediğinizi sanmıyorum."

"Ah, o kısım sadece bir *yalandı*," dedi. "Sadece hareket etmesini istedim. Ve o da yaptı!" Muzaffer bir edayla sırtıttı. "İşler yolunda gittiğinde ne kadar eğlenceli oluyor!"

-

İşimiz bittikten sonra, Iudex Büyücülüğü'ne resmi vermek üzere yola çıkmaya hazırlandım. Ana'nın çok rahatlamış ve son birkaç haftadır olduğundan çok daha az manik görüldüğünü fark ettim ve bunun üzerine yorum yaptım.

"Tabii ki daha iyi hissediyorum," dedi ve beni dışarı çıkarmak için gözbağını taktı. "*İlginç* bir şeyle uğraşmak çok keyif verici bir şey. Ve bu cinayet oldukça ilginç olduğunu kanıtlıyor."

"Verandasında dururken, "Amacımızın adaleti sağlamak olduğunu sanıyordum, hanımefendi," dedim. Lejyon yaşayanları savunur. Iudex ise ölüleri ve haksızlığa uğrayanları savunur."

"Bu kadar ahlakçı olma Din, sıkıcı oluyor. Ve adalet zor bir şeydir. Demek istediğim, Blas tam bir *pislik* gibi görünüyordu, değil mi?"

"Cinayeti hak edecek kadar değil, hanımefendi. Özellikle de bu şekilde." "En azından henüz değil. Daha fazlasını öğreneceğiz."

Kapısının eşiğinde durakladım. "Bir sorum daha var ..." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Evet, Din?"

"Oypat kantonuna ne oldu? Dappleglass tarafından yok edilene mi?"

"Ah, şey... Hatırladığım kadarıyla Apothlar ve Mühendisler onu kurtarmak için bir yol bulmaya çalışmışlardı. Ama çok uzun süre tereddüt ettiler. Bir eylem planına karar verdiklerinde artık çok geçti. Apothlar bir yanık uyguladılar, normal bir yanık değil, bir falm yağı . Leviathanların kurtulmak için kullandıkları şeyle aynı. Tüm kanton Mühendisler tarafından kordon altına alınarak yaşanmaz hale getirildi ve kanton halkı mülteci durumuna düştü. Orada burada, ceplerde ve küçük klanlar halinde aramızda yaşıyorlar. Ve sanırım akıllarında bazı zor sorular var."

"Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?"

"Yani... İmparatorluk koca bir kıtayı küçük dağlar büyüklüğündeki deniz canavarlarına karşı savunmak için sonsuz miktarda kan ve hazine harcıyor. Ama bir kantonu lanet olası bir bitkiden kurtaramıyor mu?" Arkasından hafif bir çan sesi gelince başını eğdi: deprem aleti yine çalışıyordu. "Ama İmparatorluk bizi şimdiye *kadar* sadece korudu. Her zaman başka bir yağışlı mevsim vardır, Din."

Kapıyı bir çırpıda kapattı.

BÖLÜM 6

III

Gennadios'tan malzemeyi almak için son bir kez daha Haza malikanesine döndüm. Malzemeyi vermek için beni kendi odasına çağırdı - kaçamak, suçlu bir el değiştirme - ve ben de ondan alıp inceledim.

Kırmızı deri kapaklı, ince, küçük bir kitaptı. Açtım ve harflere dikkatle baktım. Gördüğüm her metin parçası gibi harfler de sallanmaya, titremeye ve dans etmeye meyilliydi ama hepsinin *CV.-4.1127* gibi steno harfleriyle yazılmış olduğundan emindim.

"Bu kod mu?" Gennadios'a sordum.

"Bunlar tarih!" diye tersledi beni. "Sen okuyamayacak kadar aptalsan, müfettişin okuyabilmeli! Benden kitabı istedi ve artık onda."

Bana tekmeyi bastı ve ben de arka tarafa dolaştım. Orada bir Apoth sürüsü kazanı boşaltıyor ve olukları arıyordu, hepsi deri koruyucu miğferler ve giysiler giymişti: İyaletlerinin onları bulaşıcı hastalıklardan korumak için geliştirdiği koruyucu giysiler.

Bir Apoth beni uzaktan gördü ve el salladı. Yanıma yaklaşp koruyucu miğferini çıkardı ve Prens Otirios'un kızarmış, terli yüzünü ortaya çıkardı.

"Buldum efendim!" dedi. Başını geriye, kanalizasyona doğru salladı. "İnce bir ot parçası. Tam da müfettişinizin önerdiği gibi kanalizasyona düşmüş."

"Ne kadar büyüktü?" Ben sordum.

Ellerini yaklaşık sekiz küçük aralıkla kaldırdı. "Hiç de büyük değil. Bu kadar küçük bir şeyin bir adamı bu kadar korkunç bir şekilde öldürebileceğini düşünmek garip. Ama farklı bir cins olmalı, belki de değiştirilmiş ya da aşılانmış. Dappleglass normalde her yere yayılır ve eğer insanların içine girirse, sadece küçük kümeler halinde büyür."

"Ne öneriyorsun?"

"Henüz bir sonuca varamam efendim. Ama bir tahminde bulunacak , bu bitkinin yalnızca sıcak suyla karşılaştığında verimli sporlar salacak şekilde değiştirildiğini ve bu sporların yalnızca insan ya da başka bir canlı dokuya girdiğinde büyüdüğünü söyleyebilirim. Dahası, bu dokudan yetişen bitki spor üretemez. Aksi takdirde, tüm ev halkı ölmüş ve her bir fernpaper parçası kararmış olurdu. Her şey çok hedefli görünüyor."

"Birinin bir salgını *silahlandırıldığını* mı söylüyorsunuz?"

"Çok muhtemel görünüyor. Hızlı bir patlamayla öldürmek için yapılmış. İmparatorluk'ta böyle bir şey ilk kez olmuyor. İnceledikten sonra size daha fazlasını söyleyebileceğim." Miğferini tekrar kafasına geçirdi. "Bu arada, efendim... tanıdığınız herkese atlamadan önce banyolarını iyice gözden geçirmelerini söylemek isteyebilirsiniz. Eğer onlara düşkünseniz tabii."

Yan girişten çıktım. Bunu yaparken bekçinin kulübesinin önünden geçtim ve duvarlarına bakmak için oyalandım. Hepsi kararmış ve küflenmişti, kalın, koyu leke bulutları duvarlara sıçramıştı. Gözlerimin önünde yayılıyor gibiydiler. Bu manzarayı dikkatlice hafızama kazıdım -şu anda kafamın içinde saklı olan pek çok tatsız şeyden biri- ve oradan ayrıldım.

II

THE BREACH

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

III

Komutan Blas vakasının Daretana'daki hayatımı değiştireceğini düşünmüştüm ama yanıldığım kısa sürede kanıtlandı. Sonraki on üç gün sersemletici bir uyuşukluk içinde geçti.

Yağışlı mevsimin yağmurları dayanılmaz bir nem getiriyordu. Bir kirpis mantarı satın alacak ve onu kuru tutacak yalıtılmış bir yer bulacak kadar zengin değilseniz, bundan kaçış yoktu. Tek ilgi çekici an, Komutan Blas'ın sekreterinden nihayet bir cevap alabildiğim andı.

Ana'nın toplantı odasında dururken, "Adı Rona Aristan," dedim. O anda mektubu yüksek sesle okuyormuş gibi yaptım ama aslında mektubu karakolda Stephinos'tan ilk aldığımda yirmi dakikamı gözümü kısarak ve her bir sözcüğü ezberleyerek geçirmiştım. "Komutanın öldürüldüğü haberini duyunca şok olduğunu, Daretana'yı ziyaret etmek için özel zaman ayırdığını bildiğini, ancak bunun ötesinde ziyaretin niteliği hakkında bilgisi olmadığını iddia ediyor efendim."

Alaycı bir homurtu. "Gerçekten de öyle," dedi Ana. "Devam et."

"Onun hareketleriyle ilgili olarak gelip size tanıklık etmeyi çok istediğini söyledi, ancak yaklaşan yağışlı mevsim nedeniyle..."

"Mühendislik İyaletinin tüm üyelerine yerlerinden kıpırdamamaları emredildi," dedi Ana donuk bir sesle. "Ölçü bu mu?"

"Doğru, hanımefendi."

"Tipik," dedi. "Leviathan'lar yaklaştığında Tala kantonundaki yollar trafikten o kadar tıkanıyor ki, eminim orada gereksiz kimseyi kaldıramazlar."

"Komutanın programının transkripsiyonlu bir kopyasını gönderdi," dedim, onu kaydırarak. "Hareketlerinin son dört ayını kapsıyor."

Ana mektubu elimden kaptı ve kısık gözlerle okudu. Sonra dudağını çiğnedi ve tükürdü, "*Kahretsin!*"

"Bunun yardımcı olacağını düşünmüştüm, anne-"

"Bu lanet olası karmaşıklığı çözmemize yardımcı oluyor!" Gennadios'tan aldığımız kırmızı deriden küçük kitabı havaya kaldırdı. "Çünkü eğer bu kitap doğruysa, suikastçinin *Talagray*'da ya da o civarda olduğundan neredeyse eminim."

"Nasıl yani?"

Gennadios'un kitabına bir tokat attı, sonra da sekreterin mektubunu korkunç bir suçlama içeriyormuş gibi havaya kaldırdı. "Düşündüğüm gibi. Blas ölmeden önceki son üç aydır *Talagray*'de kalıyormuş. Bu da mantıklı elbette. Mühendislerden bir komutanın yağışlı mevsimlerden önce deniz surlarının bakımını yapan şehirde çok fazla zaman geçirmesi beklenir." Parmağını Gennadios'un açık kitabının kalbine sapladı. "Ama Blas'ın Haza malikânesine yaptığı ziyaretler çok düzensizdi. Buraya son gelişi Egin ayının on üçü ile on beşi arasındaydı. Sanırım zarif kızlarla eğlenmek için kaçıp duruyordu. Bu da ona çok *yakın* olmadığınız sürece ne zaman burada olacağını kesinlikle bilemeyeceğiniz anlamına geliyor. Öyleyse katil, buradan yaklaşık altmış mil güneyde bulunan çok daha büyük bir şehirde, soruşturmamız için davet edilsek bile muhtemelen seyahat etmemize izin verilmeyen yollarda komutanı gözlemleyen biri olmalı! Ki gelmeyebilir de! Piç kurusu zeki, bunu söyleyebilirim. Bunu yağışlı mevsim başlamadan önce yaptıklarından emin oldular, böylece yollarda rahatça hareket edebileceklerdi."

"O zaman ne yapacağız hanımefendi?"

Bir an için ters ters baktı. "Pekala. Sanırım birkaç lanet mektup yazsam iyi olacak." Bir parşömen ve bir tüy kalem aldı.

"Kime?"

"Tala kantonunun Iudex ofisine," dedi. "Burada bulduklarımız hakkında onları bilgilendireceğim ve tüm tanıkları sorgulamak için izin isteyeceğim. Yine de Blas'ın cesetlerle oynadığından muhtemelen bahsetmeyeceğim. Bu pek de nazik bir davranış olmaz. Kâtip-şahin tarafından gönderilmesi için küçük bir servet bile ödeyeceğim. O zaman buna dikkat etmek zorunda kalacaklar!"

"Beni Talagray'e mi göndermek istiyorsunuz, hanımefendi?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Tabii ki hayır. Böyle bir şey için sana eşlik ederdim. Ne olursa olsun, aylarca yanıt alabileceğimiz konusunda iyimser değilim. Yağışlı mevsim çok kaotik. Bulaşıcı hastalıktan ölen lanet olası bir mühendislik komutanı bile olsa kimse bir cinayeti umursamayacaktır. Deniz duvarlarında Leviathan'lar dolaşırken olmaz." Hayal kırıklığını fark etti. "Neyin var senin, çocuk?"

"Bir cinayeti çözdüğümüze göre, en azından bir şeyler olabilir diye düşünmüştüm hanımefendi."

"Ne bekliyordunuz? Maaşınızda bir artış ya da terfi mi? Ya da imparatorun bizzat kendisinin size güzel bir not göndermesini mi?"

"Bir grup... *neyin*, hanımefendi?"

"Plaizaiers," dedi. "Saray dansçıları. Varlıkları bile insanları tahrik etmekten deliye döndüren, feromonik olarak güçlendirilmiş insanlar. Sanctum adına, bu kanton gerçekten bu kadar medeniyetsiz mi? Her iki durumda da Din, bir cinayeti çözmüş *değiliz*. Aksine, *hala* bir cinayeti çözüyoruz. Ve sen bu lanet mektubu gönderene kadar da çözemeyeceğiz!"

Mektubu bana verdi, ben de postaladım. Ve bunun birkaç gün için son olacağını düşündüm.

BÖLÜM 8

III

Ranzamda uzanmış, çarşılarında horlayan yarım düzine diğer Sublime'ı dinlerken uyukluyordum. tanımıyordum: Çırak olmak için çok yaşıyordım ve dolayısıyla Yüceler'in odası için de çok yaşıyordım, bu yüzden onlarla fazla ilişki kurmadım; ama etrafımda yabancılarla uyumaya alışmıştım. Bu sesi neredeyse rahatlatıcı buluyordum.

Asma çatımıza vuran yağmuru ve ardından uzaktaki gök gürültüsünün dinledim.

Gök gürültüsü devam etti, etti. Çatırdadı, sonra merakla şakladı. Sonra daha fazla enstantane ve daha fazlası.

Ranzamda doğruldum ve gök gürültüsünü hiç duymadığımı fark ettim. Ayağa kalktım ve bağırdım, "*Yataktan çık! Hemen!*" diye bağırdım.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı çocuklardan biri. "Neyin var senin?" "Bu bombardıman , lanet olsun!" diye bağırdım. Kapıya doğru koştum. "Getir Dışarı, şimdi, şimdi!"

Yalnız olmadığımı görmek için yağın yağmura doğru koştum: Islak gece, mahallelerinden koşarak çıkan figürlerle doluydu, hepimiz kasabanın surlarının doğu tarafındaki toprak setlere doğru ilerliyorduk. Kaygan yamaçlarında kendimizi daha yükseğe taşımak için otlara tutunarak tepeliklerin kenarlarından yukarı doğru koştuk, sonunda doğu tarafına geldik ve güneye baktık.

Gözlerimi kısmıştım. Pırıltılı, yağmurlu karanlıkta görmek zordu ama güney ufkundaki titreşimleri, sarı-beyaz ışık parıltılarını görebildiğimi sandım. Bombardıman ateşi, parlak ve ışıltılı.

"Olamaz," dedi yanımdan bir ses. "Bombardımanı duymak ya da görmek için çok uzaktayız..."

"Büyük silahlar olmadığı sürece," dedi bir başkası. "O zaman kim bilir?"

"Ya da deniz duvarlarından ateş *ediyor* olabilirler," dedi bir başka çocuk sessizce. "Ama o zaman bu şu anlama gelir..."

Yağmur durmadan üzerimize yağıyor, kafa derilerimizi ve ayaklarımızın dibindeki su birikintilerini ıslatıyordu.

"Eğer bu bir gedikse," dedim, "feneri görmemiz gerekirdi." Gözlerimde bir pırpırlanma hissettim ve daha önce göz attığım bölgenin haritasını çağırdım. Karanlık bir bölgeyi işaret ettim. "Orada olmalı."

Daha fazla ışık titremesi, daha fazla bombardıman çatırtısı. Hafriyatın üzerinde durup tüm Daretana'nın uyanışını, bağırıp çağıran uzak emirleri, atların çığlıklarını, birçok kapının çarpışını dinledik.

Ve sonra karanlıkta parıldayan bir şey belirdi: tek, dar bir sarı alev yalımı.

"İşaret yükseldi," dedim kısık sesle. "Bir titan duvarları aşmayı başardı..."

Sonra biri bağırmaya başladı: "*Bu bir ihlal! İhlal, ihlal, bu bir ihlal!*"

O anda tüm dünya kaosa sürüklendi. Çanlar çalmaya başladı, kafataslarını *çınlatan bir çınlama*. İnsanlar meşalelerini yakmak ya da mai-fenerlerini parlatmak için mücadele etti. Aramızdaki gravürcüler bize yardımcı oldu: bunun için politikayı, nereye gideceğimizi ve ne yapacağımızı hatırladık ve kısa süre sonra diğer tüm Süblimleri, birlikleri ve uygun olan herkesi Daretana'nın kuzeyindeki tarlalarda toplayıp yağan yağmurda beklettik.

Bekleyiş uzadıkça uzadı. Yağmurda fısıltılar duydum, belki de hıçkırıklar. Sublime'ın uzun boylu, mükemmel duruşuna baktım ve gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu ve dudaklarını kanayacak kadar sert ısırıldığını gördüm.

Sonunda Lejyon'un bir komutanı geldi -bir fenerin ışığında armalı miğferinin parlaklığı görülebiliyordu- ve kıdemli subaylar emirleri dağıttı: tüm İstihkâm ve Lejyon subayları toplanıp derhal Talagray'a doğru güneye hareket edeceklerdi. Diğer tüm askerler ellerinden geldiğince toplanmalarına yardım edecek, sonra da geride kalıp Daretana'yı gerekirse derhal tahliye için hazırlayacaklardı.

Sonrası çılgın, çamurlu bir kaos oldu. Bagaj treni gümbür gümbür kasabaya geldi ve hepimiz yollara döküldük, çuvalları ve sandıkları yüksek arabalara yüklemeye yardım ettik, kişisel çantalarını düzenlemek için acele eden Mühendislerden veya Lejyonerlerden teçhizat aldık. Hepimizi bu kadar değişmiş, bu kadar aceleci ve acımasız görmek, bunları hazırlamak için acele etmek garipti.

insanlar- tanıdıklar, arkadaşlar, sevgililer, düşmanlar, yabancılar- karanlığın içine girip bilinmeyenle yüzleşmek. Sublime eğitimindeki ilk günlerimden itibaren kendi arkadaşlarımı aradım, ancak yağmur, yarı ışık ve bağırılan kelimelerin girdabı herhangi birini tanımayı imkansız hale getirdi.

Sonra bitti. Bitirdiğimizi hiç hissetmedik ama biri bize durmamızı söyledi. Yolun kenarına çekildik ve izledik. Sonra meşalelerin titrek ışığında Mühendisler ve Lejyonerler, atlar, yükler ve sırlsıklam insanlardan oluşan muazzam bir şerit halinde, miğferleri, kepleri ve zırhları ara sıra çakan şimşeklerde parlayarak yola çıktılar.

Sessizce gidişlerini izledik. Birisi bir şeyler bağırdı, bir emir verdi ama ben öylece durdum. Tüm hayatlarımızın düzeninin doğudaki gümbürtülerle birkaç çılgın an içinde paramparça olabileceğini fark etmek nasıl da sarsıcı bir duyguydu.

Sonra kolumda bir el hissettim, parmakları etime batıyordu ve döndüğümde Kaptan Thalamis'in hırlayan, sırlsıklam yüzüyle karşılaştım.

"Beni duydun mu, seni yarım beyinli aptal?" diye bağırdı. "Tahliye etmemiz gerekirse diye hemen görevinin başına dön!" Beni sertçe itti ve çamurda geriye doğru kaydım. "*Senin* durumunda bu, *senin* o geri zekâlı dedektif kaltağın anlamına geliyor! Git hadi!"

O anda kanımın kaynadığını hissettim ve ayağa kalktım. Yüzümdeki ifadeyi gördü ve yanındaki kılıcının kabzasına vurdu. "Dene bakalım, aptal. En azından seni başarısızlığa uğratmaktan daha hızlı olur."

Bir süre onu izledim. Sonra döndüm ve yağmur altında uzaklaştım.

"Ben de öyle düşünmüştüm!" diye seslendi arkamdan.

-

Ana'nın evine vardığımda yağmur hafif bir pıtırıtıya dönüşmüştü. Kapıyı çalma zahmetine girmedim, ne durumda olduğunu umursamıyordum: Öfkeli ve sırlsıklam bir halde içeri daldım.

"Merhaba Din," diye seslendi toplantı odasından.

Evin içine doğru ilerledim ve onu deli gibi çınlayıp duran deprem aletinin önünde diz çökmüş halde buldum. İçerisi karanlıktı ve ben onun mai-fenerini bulup salladım. İçindeki küçük parlayan solucanlar uyandı ve soluk mavi ışıkları yavaşça odaya süzüldü. "Hanımefendi," dedim usulca. "Bir ihlal var.

Sizi bir an önce

Tahliye etmemiz gerekirse diye hazırlıklı olmalıyız."

"Teşekkür ederim, Din," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Ancak bir tahliyeye gerek olmamalı."

"Ne demek istiyorsunuz hanımefendi?"

"Depremler başladığından beri onları izliyorum," dedi. Aletini başıyla işaret etti. "Son bir saat içinde giderek daha sessiz hale geldiler. Bu da Leviathan'ın muhtemelen güneye, deniz duvarlarına doğru geri çekildiğini gösteriyor." Bana baktı, hâlâ gözleri bağlıydı. "Bunu yapmak için eğitildiler."

"Kim?"

"Lejyon," dedi. "Leviathanların dikkatini dağıtacak, onları şehirlerden ve kasabalardan uzaklaştıracak ve tüm bombardıman uçaklarının beklediği surlara geri çekecek silahlara sahipler. Sanırım onu orada vurarak öldürmeyi planlıyorlar." Gözlerindeki bağı çıkardı ve bana baktı. Yüzümdeki dehşet ve öfkeyi görmüş olmalı ki gülümsemeye çalıştı ve "Neden bana biraz çay yapmıyorsun, Din?" diye sordu.

"Pardon, hanımefendi?" Belli belirsiz sordum. "Çay?"

"Evet. Çok güzel çay yapıyorsun, Din. Sanırım bu şimdi oldukça hoş olurdu."

Düşüncesizce hareket ettim, ocağındaki küçük ateşi yaktım, üzerine çaydanlığı koyup kaynattım. Yukarıda asılı duran pamuk çuvallarından bir tutam kuru yaprak çıkardım, birkaç damla suyla ıslattım ve sonra havanda yavaş hareketlerle dikkatlice öğüttüm. Çaydanlık fokurdarken birkaç yaprak nane aldım, parçaladım ve karışıma ekledim, ardından hepsini çaydanlığın ağzına yerleştirdiğim demliğe doldurdum. Sonra iki fincan döktüm ve hava güçlü, karmaşık bir aroma ile doldu.

"Harika kokuyor," dedi Ana. Fincanından bir yudum aldı. "Tadı da harika."

Teşekkür etmek için eğildim, hâlâ konuşamıyordum.

"Ve fark ettim ki," dedi Ana, "*her* zaman aynı şekilde yapıyorsun. Havan tokmağını aynı şekilde çeviriyorsun. Yaprakları aynı şekilde tutuyorsun. Her seferinde tamamen aynı."

"Bir arkadaşım bana nasıl yapılacağını gösterdi," dedim uyuşukça.

Mavi yarı aydınlıkta oturduk, fincanlarımızı tutarak yağmuru ve uzaktan gelen çan seslerini dinledik.

"Bu gece dışarı çıkacak arkadaşların var mı?" diye sordu.

"Birkaç tane. Mühendislikte. Son zamanlarda onları pek görmedim, çünkü onlar görevlerini bir süre önce aldılar ve ben almadım, ama..." Ne diyeceğimi bilemeden sözümü kestim. "Onları görmedim. Veda edemedim."

"Mühendislik yapıyorlarsa daha güvende olmalılar," dedi Ana. "Elbette güvende değiller ama daha güvende. Leviathan'ın kendisi kadar Mühendisleri göndermiyorlar. Sonra Mühendisler durumu değerlendiriyor ve tahkimatı ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde onarıyorlar. İşte o zaman işler daha da zorlaşıyor. Gedik noktasını savunmak için bombardıman uçaklarının yerlerini değiştirirler ama... doğal olarak bu da surların diğer kısımlarının savunulmasını zorlaştırır."

"Yani arkadaşlarım şimdi tehlikede olmayacak," dedim, "ama sonra?"

"Doğru ve yanlış," dedi Ana. "İhlal korkunç bir şeydir, Din. Yağışlı mevsimin geri kalanında hepimiz tehlikedeyiz."

"Peki bu konuda ne yapacağız hanımefendi?"

Omuz silkti. "Bekle. Ve gör."

-

Bütün gece Ana'yla birlikte uyanık kaldım, aletin zil sesini ve odanın içinde dolaşırken, kitapları açıp başını eğerek sayfalarına masaj yaparken, bazen yüksek sesle okurken ya da tuhaf bir gerçeği veya teorisini dile getirirken sürekli gevezelik etmesini dinledim.

"Üçüncü halkada kanallarında mavnaları çekmek için seakipler kullanıyorlar," demişti bir keresinde, "köpek gibi suratları olan küçük şişmiş yunus yaratıkları, ama

Görünüşe göre bir çeşit süfüzyon sorunu var. Apothetikaller büyük boyutlara ulaşabilen yeni bir tür istiridye yetiştirmişler, ancak istiridye suya karışan bir mikrop barındırıyor ve bu mikrop denizkaplumbağalarını her zaman son derece tahrik ediyor. Görünüşe göre ölene kadar kızgınlık duyuyorlar."

"Öyle mi hanımefendi?" dedim, bitkin bir halde.

"Evet. Pek çok mavnacı denizcilerini hadım etmeyi tercih ediyor ama bu oldukça zahmetli bir iş Din, çünkü uygun anatomiye ulaşmak pek mümkün değil. Ya da tanımlanabilir. Bu iş için eğitilmiş bir göz ve sağlam bir el gerekiyor, eğer yeni bir iş arıyorsan."

Böyle korkunç bir fikir karşısında yarı gülümsedim. Beni tüm bu dehşet ve endişeden uzak tutmaya çalıştığını biliyordum ve bunun için onu takdir ediyordum.

Zaman ilerliyordu. Oturduğum yerde uyuklamak üzereydim ve sonra doğruldum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Gitti," dedim. "Çanların. Çok sessiz."

"Evet," dedi Ana. Artık sessiz olan mekanizmasının önünde diz çöktü. Uzaktan gelen bombardıman sesleri de kesilmişti. "Öyle görünüyor."

"Sizce onu gerçekten öldürdüler mi, hanımefendi?"

"Muhtemelen. Umarım. Şu anda sabahın erken saatleri. Gerçekten ölüp ölmediğini bir iki gün içinde öğreniriz."

-

Daretana'ya GERİ DÖNDÜM ve Stephinos'un karakolunun dışında bekleyen bir grup asker ve Sublime buldum. Stephinos ön tarafta yere oturarak bir gösteri yaptı ve sorulduğunda sadece "Anlatmaya değer bir şey bilseydim hepinize anlatırdım" dedi.

Saatlerce bunalıcı havada boş yere bekledik. Kâtip şahinlerin tepemizde süzülüşünü izledik - Apotların uzun mesafelere mesaj taşımak için tasarladıkları kuşlar - ama muhtemelen Talagray'a çok yakın olduğumuz için hiçbirisi bize gelmedi. Kimse bize herhangi bir görev vermedi ya da amaçsızca aylak aylak dolaştığımız için bize bağırmadı. Herkes haber geldiğinde tüm günün değişeceğini biliyordu.

Sonra, akşama doğru, iki atlı geldi: ikisi de Lejyon siyahı giymiş, lig atlarına binmişlerdi - arazileri sadece birkaç saat içinde geçmek için değiştirilmiş dev atlar. Bir kadın olan ilk atlı Stephinos'un istasyonunda durdu; bir erkek olan diğeri ise muhtemelen ötedeki kasabalara haber götürmek için yoluna devam etti.

Herkes habercinin atını sulamak ve ona ihtiyacı olan her şeyi getirmek için acele etti, ama onun tek istediği üzerinde durabileceği bir kutuydu. Kutuya tırmandı ve kalabalığa seslenerek "Leviathan devrildi" diye bağırdı.

Yüzü o kadar sertti ki kimse alkışlamadı.

"Güneyde kesilmiş," diye devam etti. "Sapfir kasabasının hemen doğusunda. Surlarda bir fersahtan biraz daha geniş bir boşluk yarattı."

İçimizde bir soluk dalgalandı. Öncelikle, Sapfir Talagray'a yakındı, bu da leviathan'ın Dış Halka'daki en büyük şehri yok etmeye çok yaklaştığı anlamına geliyordu. Ama çok daha kötüsü gedikti: bir fersah genişliğindeki boşluk, yakın geçmişteki herhangi birinden çok daha büyüktü.

"Bu nedenle," dedi haberci, "komşu on kantondaki tüm Lejyonerler ve Mühendisler Talagray'a yönlendirilecek. Daretana'nın onların hareketini mümkün olduğunca hızlandırması gerekecek. Büyük bir imparatorluk birliği akınına hazırlıklı olmalısınız."

Kalabalık arasında homurtular yükseldi.

Sonra haberci cebinden bir parça parşömen çıkardı ve ona göz attı. "Son olarak, burada Iudex Araştırmacısı... Immunis Anagosa Dolabra'yı tanıyan var mı?"

Mırıldanmalar sessizleşti. Tüm gözler yavaşça bana bakmaya başladı.

Elimi kaldırdım. "Uh...öyleyim, hanımefendi."

"Lütfen ona yerinde kalmasını ve İmparatorluk Lejyonu'ndan Komutan-Prificto Desmi Vashta'nın gelişine hazırlanmasını söyleyin," dedi. Yarın akşam onu bilgilendirmek için burada olacak. Hepsi bu kadar!"

Sonra atına ve bir sonraki kantona doğru yola çıktı.

Ona haberi verdiğimde ANA, "Pekala," dedi. "Bu oldukça büyük bir sürpriz, değil mi!" Sırıttı.

" z r dilerim hanımefendi ama Şu anda gülümseyecek pek bir Şey bulamıyorum," dedim.

"Oh, her zaman biraz g l msemelisin, Din," dedi Ana. "Bilirsin işte, en berbat zamanlarda bile." Başını eğdi. "Bir komutan-prificto! Bu gerçekten de yüksek bir rütbe... ve buraya benim için geliyor, Şahsen, bir kriz sırasında. Bir terslik var."

"Ben  yle düşünmüştüm hanımefendi. Ama ne, hayal bile edemiyorum."

"Hm." Gözleri bağlı bir Şekilde kısa, içi doldurulmuş sandalyesine oturdu. "Din-sende sadece bir Iudex ceketi var, değil mi?"

"Ah-evet, hanımefendi?"

"Ve botların. Biraz bok gibiler, değil mi? Seni aŐađılamak istemem ama..."

"Bazı botlar kadar iyi değiller hanımefendi," dedim sertçe. "Ama gücüm bunlara yetiyor."

"Doğru... Sanırım yeni kıyafetler alman gerekecek, Din. Kesinlikle birkaç palto ve yeni botlar." Ayağa kalktı, bir masaya doğru yürüdü ve bir ekmece açtı. "İŞte." Küçük bir torba dolusu talint sikkesi çıkardı. "Blas cinayeti sırasındaki performansın için sana bir hediye. Gece çökmeden önce bunu halletmeye alıŐ. Sonra duŐ al, toparlan ve hazır ol."

"Teşekkür ederim ama ne için hazırsınız hanımefendi?"

"ok ciddi bir konuşma," dedi. "ok kötü bir Şey hakkında. Ve sonra, sanırım, bir ayrılıŐ. Ama nereye, henüz emin değilim."

-

Yeni mavi paltomu ve parlak siyah izmelerimi giymiş bir halde posta istasyonunda bekledim. Giysilerimin hiçbiri henüz alıŐmamıŐtı - palto koltuk altlarımı s rt yor, botlar ayak parmaklarımı sıkıŐtırıyordu - bu yüzden ellerim arkamda volta atmaya devam ettim.

Sonra atların nal seslerini duydum ve karanlığa baktım. Islak gecenin içinden iki atlı çıktı, ikisi de siyah pelerinlere bürünmüŐtü.

Kaskları da siyaha boyanmıştı. Karakolda yavaşlayarak durdular ve atlarından indiler. Stephinos atlarını aldı, onlarla kısa bir süre konuştuktan sonra beni işaret etti.

Dik durdum, ellerim arkamda, yüzüm duygulardan arınmıştı. Daha önce hiç yüzbaşı rütbesinin üstünde biriyle konuşmamıştım - Ana hariç, o da sayılmazdı. Özellikle de Lejyon'daki seçkin bir subayla, tüm İyaletler arasında en zorlu ve onurlu olanıyla hiç konuşmamıştım. Göğsümü öne doğru iterek tüm müjdelerimi görmelerini sağladım: çiçek ve çubuk, yardımcı araştırmacı olduğumu; kutu içindeki göz ise aynı zamanda oymacı olduğumu gösteriyordu.

Önce komutan-prificto bana yaklaştı. Onu tanımak için abanoz pelerininin üzerindeki müjde işaretlerini görmeme gerek yoktu: gri yüzüne bir bakış birçok değişikliğe işaret ediyordu ve karanlık, ciddi gözleri, zamanında dehşetten başka bir şey görmemiş birine işaret ediyordu. Uzun boylu bir kadındı, omuzları geniş, çenesi dikti. Adımlarında hafif bir seğirme vardı, bu da sırtında kronik bir rahatsızlık olduğunu gösteriyordu. Miğferi süslüydü, Eski Khanum harfleriyle işlenmişti: İmparatorun yüzyıllar önce Lejyon'u kuran beyannamesi. İnce bir sanat eseri. Acaba en büyük saygıyı görmek için mi böyle kritik anlarda giyiyordu?

Onu Lejyon yüzbaşısı takip ediyordu; uzun boylu, genç, yakışıklı, açık renk yüzlü ve soluk gözlü bir adamdı. Miğferi ince ve siyah olmasına rağmen, komutan-prificto'nunkiler gibi işlemeli değildi. Gözleri yorgunluktan kararmıştı, çenesine yapışmış bir tutam kirli sakal vardı; yine de yorgun olduğu belli olmasına rağmen güçlü bir şekilde hareket ediyor, iri, atletik gövdesi neşeyle zıplıyordu. Lejyon'un fiziksel değişimlerinin, bir gedikten sonra bile bir adamı ayakta tutabileceğini tahmin ettim.

Onlar yaklaşıırken eğildim. "Daretana'ya hoş geldiniz," dedim. "Ben Signum Dinios Kol, Immunis Ana Dolabra'nın Yardımcı Müfettişiyim."

Her ikisi de karşılığında bana küçük birer selam verdi. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi komutan-prificto. Sesi çok kısık ve çok yorgun geliyordu. "Lütfen beni hemen müfettişe götürün."

Onları Daretana'dan geçirdim, sonra kasabanın kenarına ve karanlık ormana götürdüm. Konuşmadılar. Ana'nın yaşamı karşısında şaşkınlıklarını bekliyordum.

ama ikisi de bir şey söylemedi; ya onun durumunu biliyorlardı ya da umursamayacak kadar yorgundular.

Yürüyüp kapıyı çalmayı ve komutan-prificto'yu Ana'yla tanıştırmayı planlamıştım; ancak burada konuşulmayan bir Lejyon prosedürü varmış gibi görünüyordu, çünkü komutan-prificto devam ederken yüzbaşı konuşmak için beni durdurdu.

"Affedersiniz, Signum," dedi. "Ama bu akşamki toplantımız hakkında bilgi alan oldu mu?"

"Soruşturma mı?" Dedim. "Hayır, efendim."

"Kimse ziyaretimizin mahiyetini sormadı mı?"

"Hayır, efendim."

"Son zamanlarda bağışıklığınız konusunda kimsenin sizi rahatsız ettiğini görmediniz mi?"

"Dikkatli mi yoksa aşırı dikkat mi?"

Gölgelere doğru baktı, gözleri kısılmıştı.

Aşağıya baktım. Eli kılıcına yakın duruyordu.

Bir nefes aldım ve anılarımı toplarken gözlerim dalgalandı. "Bağışıklığının evine giden yolun yakınına yirmi yedi kişinin geldiğini gördüm, efendim," dedim. "Bazıları birkaç kez geldi -toplam on dokuz tekil ziyaretçi diyebilirim- ama hiçbiri olağandışı ya da kötü niyetli görünmüyordu."

Kaptan irkilmiş görünüyordu. Sonra güldü - zengin, neşeli bir ses. "Ah! Bir gravürcü, elbette. Unutmuşum. Çok iyi o zaman. Teşekkür ederim." Yürümeye devam ettik ve verandaya vardığımızda miğferini çıkardı ve kıvrıkcık kahverengi saçlarından oluşan ürkütücü parlaklıktaki yelesini savurdu. Işık güzel yüzüne yayılırken benden çok da yaşlı olmadığını gördüm.

Bana umursamaz bir sırıtış attı. "Tüm bu kurnazlıklar için özür dilerim Signum. Bu konuda yeteneğim yok. Ama belki siz, işiniz gereği, daha alışıksınızdır."

Böyle bir şey karşısında ne diyeceğimi bilemediğim için eğildim.

"Gel o zaman," dedi. Gülümsemesi solmuştu ama yüzündeki neşeyi asla yok edemeyecek birine benziyordu. "Onlara yetişelim."

Kapıyı Ana'nın odasını Gennadios'u sorguladığı zamanki gibi yeniden düzenlediğini, ancak masasının önünde üç yerine iki sandalye olduğunu gördüm. Ana'nın kendisi de masanın arkasında duruyordu, her zamanki gibi gözleri bağlıydı ve "...umarım yolculuk iyi geçmiştir" diyordu.

"Olabildiğince iyi, Immunis." Komutan-prificto göz bağı karşısında şaşırmamış görünüyordu. "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Bu şartlar altında bunu yapmak zorunda olmamız büyük talihsizlik. Lütfen oturun."

Ana öyle yaptı ve ben de onun arkasındaki yerimi aldım. Ana başını eğip ayak seslerimi dinledikten sonra, "Bu Signum Dinios Kol, hanımefendi, oymacım. Din, bu da İmparatorluk Lejyonu'nun Tala Ordusu'ndan Komutan-Prificto Desmi Vashta."

Onun önünde tekrar eğildim. Vashta başını salladı, oturdu ve siyah miğferini çıkararak kalın, koyu ve kısa saçlarını ortaya çıkardı. Yanındaki kaptanı işaret etti. "Bu Kaptan Kepheus Strovi, benim yardımcım."

Gülümseyen genç kaptan başını Ana'nın önünde eğdi.

"Normalde buradaki görevin hakkında bilgi almak isterdim Immunis," dedi Vashta. "Ancak görgü kuralları genellikle acil durumlarda ilk kaybedilenlerden biridir, bu yüzden bu konuya girmeyeceğim."

"Tamamen anlıyorum," dedi Ana.

"Geçenlerde Tala kantonundaki Iudex ofisine bir mektup yazmışsınız. Burada işlenen bir cinayet hakkında."

"Evet. Komutan Taqtasa Blas."

"Olayın niteliğinden bahsettiniz. Ancak... daha fazla konuşmadan önce benim için daha derinlemesine özetleyebileceğinizi umuyordum."

"Elbette," dedi Ana. Eliyle beni işaret etti. "Din bununla ilgilenebilir, doğal olarak."

Şaşıracak gözümü kırptım ve ona baktım.

Bana küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Ne de olsa sen benim oymacımsın," dedi.

"Oh. Evet, hanımefendi." Sonra bir adım öne çıktım ve soruşturma günü kullandığım lye kokusu şişemi çıkardım. Kokladım, odaklandım ve tuhaf, gıdıklayıcı hissin gözlerimin arkasına akmasına izin verdim. Sonra konuşmaya başladım.

Kısa tuttum: Tarihleri, yerleri, olaya karışan herkesin adını ve davanın niteliğini sıraladım. Sonra Ana'nın soruşturmasını ve vardığı sonuçları, Blas hakkında daha fazla bilgi edinmek için son çabalarımızı ve neden suikast için hedef alınmış olabileceğini anlattım. Bunu yaparken Ana'nın aksanını ve temposunu taklit etmekten kendimi alamadığımın farkındaydım ama bu birinin konuşmasını kazımanın doğasıydı. Ne pek de engel olamıyorsunuz.

Yaklaşık üç çeyrek saat boyunca konuştum ve bitirdiğimde iki Lejyon subayı öylece oturdular, yüzleri kasvetli ama okunamazdı.

Vashta sonunda, "Sanırım Immunis," dedi, "ihlalden haberdarsınız."

"Bir Leviathan'ın duvarlardan içeri girdiğini biliyorum," dedi Ana, "ama bilgim bu kadar."

Vashta sessizdi, sanki bir soruyu en iyi nasıl ifade edeceğini tartışıyordu.

"Komutan Blas'ın öldürülmesinin savunmamızı zayıflatmış olabileceğini tahmin ediyorum," dedi Ana. "Ya da aynı şekilde başka biri hedef alınmış olabilir. Durum böyle olabilir mi?"

Vashta uzun bir süre uzaklara baktı. "Sana söylemek üzere olduğum şey, Immunis," dedi yavaşça, "çok büyük bir sır. Hâlâ anlamaya çalıştığımız bir sır."

"Pekala, hanımefendi."

"Siz ve oymacınız bunu kimseye tekrarlayamazsınız," dedi. "Çünkü eğer yaparsanız, bu çok kolay bir şekilde paniğe neden olabilir. Ve şu anda ihtiyacımız olan şey panik *değil*."

"Anlaşıldı hanımefendi," dedi Ana.

Vashta Strovi'ye baktı ve sonra şöyle dedi: "Leviathan gediğe tek başına neden olmadı. Aksine, duvarlar *içeriden* istikrarsızlaştırıldı. Bu da temellerini ciddi şekilde zayıflattı ve küçük, kontrollü bir çöküşe yol açtı. Tüm bunlar Leviathan yaklaşmadan çok önce meydana geldi. Ancak Leviathan bu çöküşten ve bu zayıflamadan yararlandı."

"Sulardaki çöküşü hissettiğini düşünüyoruz efendim," dedi Strovi. "Deniz tabanında yükselirken duydu, bu yüzden nereye gideceğini biliyordu."

hedef."

Vashta, "Daha fazla çökme korkusuyla surların o bölümündeki bombardımanlarımızı kaldırmak zorunda kaldık," dedi. "Bu nedenle, leviathan geldiğinde duvar sadece zayıf değildi, aynı zamanda savunması da çok azalmıştı. Bir gedik açmak için mükemmel koşullar vardı."

Ana bir çamur yılanının saldırısı gibi ileri atıldı. "İçeriden gelen bir istikrarsızlık," dedi. "Anlıyorum!"

Vashta durakladı, şaşkındı. "Görmek... tam olarak neyi?"

"Zehirlenen muhtemelen tek bir kişi değildi," dedi Ana, "çok sayıda olmasa da birkaç kişiydi."

Söylediklerine bir anlam verememiştim ama Vashta ve Strovi birbirlerine bir kez daha baktılar, bu seferki çok telaşlıydı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Vashta.

Ana'nın parmakları masanın kenarında dans ediyordu. "Bir tahminde bulunmama izin verin, Komutan-Prificto," dedi.

"Öyle yap."

"Surların içindeki dengesizlik, surların içindeki birden fazla insanın -nasıl desem- vücutlarından kendiliğinden *ağaçlar* filizlenip surlara zarar vermesinden mi kaynaklandı?"

Vashta hayretle Ana'ya baktı. "Öyle," dedi usulca. "Evet, öyle."

"Anlıyorum," dedi Ana. Kadın memnun bir şekilde başını salladı. Sonra sandalyesine geri oturdu, burnunu çekti ve "Şey. Siktir."

BÖLÜM 9

III

Vashta, "Bu senin beklediğin bir şey miydi Immunis?" diye sordu. "Ya da öngördüğün?"

"de değil," dedi Ana. "Öyle olsaydı, hepinize hemen haber verirdim." "O halde bu sonuca nasıl vardınız?"

"Şey, eğer bana geliyorsanız, hanımefendi, Blas için burada olduğunuzu varsaydım. Ve Blas'ın katilinin Talagray'de olduğundan şüphelendiğim için, bu onların dappleglass ile tekrar öldürebilecekleri anlamına geliyordu ve dolayısıyla, bunu yaptıkları için burada olduğunuzu varsaydım. Ama sonra bunun gedikle ilgili olduğunu söylediniz ve duvarları içeriden kıran bir şeyden bahsettiniz. Eğer durum buysa, o zaman - doğru bir şekilde, öyle görünüyor ki - böyle bir bulaşmaya maruz kalanın bir kişi değil, birçok kişi olduğunu varsaydım. Duvarları yıkmaya yetecek kadar." Öne doğru eğildi. Deli gibi sırtıtmamak için tüm çabasını harcadığını görebiliyordum. "Bana olanlarla ilgili *her şeyi* anlat." Vashta sarsılmış bir halde, "Hâlâ raporları toplamaya çalışıyoruz," dedi. "Yapıyoruz

çok fazla tanık yok. Ancak bize çöküşün doğrudan sebebinin tahkimatın kritik bir bölümünde çalışan iki kıdemli mühendis olduğu söylendi."

"Bir destek," dedi Strovi. "Çok büyük bir yük taşıyan bir payanda, çünkü diğerleri depremler nedeniyle zayıflamıştı."

"Ve iki Mühendis, ah, *filizlendiğinde*, diyelim," dedi Ana, "ağaçlar desteğe zarar vererek çökmeye neden oldu."

Vashta başını salladı.

"Bu şekilde ölenler *sadece* onlar mıydı?" diye sordu. İki Lejyoner yine birbirlerine baktılar.

"Değillerdi," dedi Vashta.

"Sekiz diğer insanlar boyunca ve KANTON geçirdi a benzer bir dönüşümü neredeyse aynı anda gerçekleştirdik," dedi Strovi.

O kadar şaşırmıştım ki kendimi unutmuştum. "On!" Yüksek sesle söyledim. "Sanctum..."

On mühendis zehirlendi mi?"

İki lejyoner bana baktı. Strovi bana küçük, sempatik bir gülümseme sundu. "Evet," dedi Vashta. "Bu muhtemelen İmparatorluk tarihindeki en kötü toplu zehirlenme vakası."

Strovi, "Çökmeye neden olan iki kişi de dahil olmak üzere dört kişi deniz duvarlarında öldü," dedi. "Diğerleri Talagray şehrindeydi. Hatta bir adam olay sırasında atının üzerindeydi."

"Ah!" dedi Ana, ilgiyle. "Ata ne oldu?" Strovi öksürdü. "O, ah, öldü, hanımefendi," dedi.

"Ohh. Hm." Sanki daha eğlenceli bir şey bekliyormuş gibi biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını salladı. "On ölüm arasında ortak noktalar var mıydı? Hepsi aynı banyo tesislerini mi kullanmış? Ya da büyük miktarda buhar içeren herhangi bir yeri ziyaret etmişler mi?"

"Yapmadılar," dedi Vashta. "Şimdiye kadar bunu bir bulaşıcı hastalık olarak ele aldık ve hangi olayın yayılmış olabileceğini görmek için hareketlerini inceledik. Ancak şu ana kadar, bırakın aynı buharı solumalarını, son bir ay içinde aynı odada bile bulundukları bir an bulamadık."

"Tek ortak nokta, hanımefendi," dedi Strovi, "hepsinin Mühendislik İyaletinin bir parçası olması."

"Mühendislik..." dedi Ana sessizce.

"Evet," dedi Vashta. "Birilerinin Mühendisleri suikast için hedef almasından endişe ediliyor. Belki de sabotaj olarak. Henüz bilmiyoruz."

"Ama bunu yağışlı mevsimde yapmak..." Strovi başını salladı.

"Sizce," dedi Ana, "birileri titanları tüm Khanum'da serbest bırakmak mı istiyor?"

"Bunu hayal etmek delilik olur," dedi Vashta. "Ama bu günler çılgınlıktan başka bir şey değil."

Ana sessizliğe gömüldü, başını düşünceli bir şekilde eğdi.

"Bunun nasıl olduğunu bilmemiz gerek Dolabra," dedi Vashta. "Bunu kimin yaptığını bulmak ve *onları* yakalamak için -başka felaketler yaşanmadan önce. Binlerce olmasa da yüzlerce insan sakatlandı ya da öldü. Tüm kanton

İmparatorluk olmasa da risk altında. Tehdidin çözüldüğünden emin olmadan yarığı onaramayız ya da titanlarla güvenle savaşamayız. Ve bildiğim kadarıyla bu fenomenle daha önce karşılaşan tek kişi sensin Immunis ve anladığım kadarıyla bunu doğru bir şekilde tanımladın ve bir *gün* içinde yanıt verdin. Şu anda alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var - ama özellikle *sizin* yardımınıza ihtiyacımız olduğunu tahmin ediyorum."

Ana'nın parmakları şimdi çılgınca masanın üzerine vuruyordu, çılgınca bir *takırtı*. "Size buradan yardım edemem hanımefendi. Bu soruşturmalar için Din'e çok güveniyorum ama buradan Talagray'a gidip gelmek biraz fazla olur."

"Bunu tahmin etmiştik," dedi Vashta. "Kabul edeceğinizi umarak hemen buraya bir araba gönderilmesini emrettim. Sabaha varmış olur."

"Muhtemelen bazı prosedür ve yargı yetkisi sorunları var, değil mi?" Ana sordu. "Ben o kantonun Iudex Müfettişi değilim. Din bir çırak ve sanırım resmi olarak görevlendirilene kadar Daretana'dan ayrılmasına izin verilmiyor."

Vashta, "Tüm Dış Halka için olağanüstü hal ilan edildi," dedi. "Politikalar sağda solda askıya alınıyor. Sizi durduran her türlü yasayı da askıya alabiliriz ve Talagray'ın Iudex Araştırmacısı yardım için çok mutlu. Şu anda herkesin tek endişesi yağışlı mevsimi atlatmak."

"Peki... bunun olasılığı nedir?" diye sordu Ana.

Kasvetli bir gülümseme. "Bunun olasılıkları," dedi Vashta, "gelişiyor. Ve büyük olasılıkla Talagray'deki çalışmalarınıza bağlı olacak."

"Bu durumda," dedi Ana, "nasıl hayır diyebilirim ki? Değil mi, Din?"

Hiçbir şey söylemedim. Korku dolu bir çukura itildiğinizde söylemeye değer hiçbir şey yoktur.

BÖLÜM 10

III

BİR ZAMANLAR at arabasıyla ulaşımın prenslerin ve soyluların işi olduğunu düşünmüştüm. Ama altıncı saat boyunca o rutubetli küçük kutuda otururken, duvarlar ve zemin üzerimde sallanıp dururken koltuğumu tuttuğumda, bunun hayal edebileceğim en korkunç ceza olduğunu hissettim.

Hava sıcak ve durgundu. Pencerelelerden, yakın, karanlık, dumanı tüten orman ve ara sıra bir mika tarlakuşunun parıltısı dışında görülecek çok az şey vardı. Her ne kadar tuğlalı ve bakımlı imparatorluk yollarında seyahat etsek de, araba her birkaç saniyede bir sarsılıyor ve çarpıyor, uyumayı ya da düşünmeyi imkansız hale getiriyordu. Ve tabii ki Ana da korkunç bir arkadaşı, gözleri bağlı oturuyor ve durmadan gevezelik ediyordu.

"Şuradaki tümsek!" derdi bana, heyecanla. "Tam *oradaki*! Bu tümsek, yolun güney tarafındayken her on yedi saniyede bir, *kuzey* tarafındayken ise her on dokuz saniyede bir meydana geliyor! Bu bana bunun arabamızın tekerleğindeki bir kusur olmadığını, bunun yerine Mühendislerin bu yolu bölüm bölüm inşa etmek için kullandıkları süreçteki bir tuhafılık olduğunu gösteriyor! Ya da belki... belki de toprakla ilgili bir sorun ya da taş üzerindeki nemin bir etkisi..."

Yolun bakımından sorumlu mühendislik ekiplerinden birinin yanından geçerken çok heyecanlandı ve başımı dışarı çıkarıp tuğla arabasını ve tozlu, çamurlu işçilerin çatlayanları yoldan kaldırıp yerlerine nasıl yerleştirdiklerini incelememi istedi.

"İşte *gerçek* İmparatorluk bu, Din," dedi sırtarak. "Yolları tamir eden çocuklar ve kızlar."

"Deniz surlarına doğru gittiğimize göre, hanımefendi," dedim, "aynı fikirde olmayabilirim."

"Ah, insanlar kılıçları, duvarları ve bombardımanlarıyla Lejyon'u seviyor. Ama tapınılmasa da, bakım yapan halk

İmparatorluğu ayakta tutanlar. Ne de olsa birileri, çağımızın büyük eserlerinin yıkılmasını önlemek için onursuzca çalışmalıdır."

Başımı salladım ve Ana'nın zihnime kazımam için aldığı haritalara odaklandım: Talagray şehrinin, Tala kantonunun, deniz surlarının ve daha nicelerinin haritaları. Ayrıca Talagray'daki tüm üst düzey mühendislik subaylarının listesini de temin etmişti ve benden yüzlerce, binlerce ismi ezberlememi ; ben de öyle yaptım, her ismi okurken duraksayarak fısıldadım.

Sonunda yolun keskin bir köşesinden döndük. Camdan dışarı eğildim ve havanın tadına baktım. Rüzgârda bir parça tuz, belki de buruk ve keskin. Batıda bir tepe gördüm, güney yamacı düz ve sarptı. Gözlerim dalgalandı ve zihnimdeki kanton haritasını çağırdım, hafızamda bu işaretleri aradım -yoldaki kıvrım ve uçurumdan oyulmuş bir tepe- ve nerede olduğumuzu hesapladım.

"Sanırım artık deniz duvarlarına yaklaştık, hanımefendi," dedim. "Şimdiden mi?"

"Evet, hanımefendi. Yakında onları doğuya bakan pencereden görebileceğim."

"Bulduğunuz anda bana tarif edin. Üzerinde kafa yormak için onları zihnimde tutmayı *çok* isterim."

Araba tıkırdayarak ilerliyordu. Orman bir perde gibi geriye çekildi ve sisle yüzen geniş, yeşil bir düzlük ortaya çıktı; ve orada, uzakta, kıyı.

Getirdiğim dürbünü çıkarıp gözüme dayadım ve doğuya baktım.

Yüksek, kayrak grisi bir uçurum, kırmızı lekeli gökyüzünün altında bir tablonun altındaki çerçeve gibi uzanıyordu, taşı ıslak ve pırıl pırıldı ve sarmaşıklar ve bitkilerle sürünüyordu; ve orada, uçurumdaki uzun, dikey bir dikişte, bir hareket ipucu: bir böcek, diye düşündüm, yavaş, zahmetli bir alayla tabandan tepeye sürünüyordu.

Ona odaklandığımda gözlerim titredi. Bunun bir böcek değil, bir dizi ipin üzerinde yukarı çekilen tahtadan yapılmış küçük bir kutu olduğunu fark ettim. Çünkü

Gri kayalıklardaki bir başka çentiğe ulaştığında kutu durdu ve daha da küçük figürler ortaya çıktı.

Atlar. Dört tane, hepsi de kutudan parlayan çelik bir bombardıman silahı taşıyor.

Gözlerimi kırıştırdım, dürbüne bakıyordum. Küçük kutu aslında hiç de küçük değildi: askerleri ve silahları deniz surlarının uçsuz bucaksız genişliğine taşımak için yapılmış bir asansördü.

Dürbünü indirdim ve şaşkınlıkla uzaktaki duvarlara baktım.

"Eee?" dedi Ana. "Onları görüyor musun? Neye benziyorlar?" "Duvarlar," dedim yavaşça, "çok, çok büyük, hanımefendi."

Ona elimden geldiğince tarif ettim. Spastik değildim, bu yüzden denizler boyunca uzanan bu muazzam taş ve toprak omurgayı ifade etmeye çalışırken çok hızlı bir şekilde *büyük* kelimeler tükendi. Tepelerine baktım ve orada dizilmiş en az iki düzine mamut bombardımanı gördüm, çoğu denize bakıyordu ama bazıları da içeri bakıyordu. Bir şey kırılırsa diye, diye düşündüm.

"Bombardıman toplarının bazıları atlar tarafından çekilebiliyor," diye açıkladı Ana. "Gerçekten devasa olanlar için, bazı duvar parçalarının üst kısımları boyunca uzanan raylar var, böylece atların onları taşımaları kolaylaşıyor."

"Bunlar ne kadar büyük hanımefendi?"

"Senin boyunun beş ila altı katı uzunluğunda, Din, eğer onların yanında duracak olursan. Bu tür bombardıman toplarının dövülmesi son derece zordur. İmparatorluğun yaptığı pek çok şey gibi, bunlar *da karmaşıklık* başarısıdır - bu olağanüstü şeyleri yapmak için yalnızca kaynakları, bilgiyi ve tesisleri bir araya getirmek değil, aynı zamanda *yüzlerce* yapmak ve her yağışlı mevsimde bunları surlara göndermek için gereken sistemleri, yönetimi ve koordinasyonu hayal edin!"

"Ve... Leviathanların boyu ne kadardı?"

"Bazıları duvarlar kadar uzun. Çoğu biraz daha uzun."

Bunu tasavvur etmeye, böyle şeyin görüntüsünü ötedeki manzaraya yansıtmaya çalıştım. Bu düşünce beni biraz hasta etmeye başladı.

"Hiç gördün mü Din?" diye sordu Ana. "Ya da bir parçasını, bir kemiğini ya da bir kitin parçasını?"

Başımı salladım.

"Din," dedi sertçe, "gözlerim bağlı, bu yüzden başını salladıysan, hiçbir fikrim yok."

"Hayır, hanımefendi, yapmadım."

"Mm. Bu olağanüstü bir deneyim... iki adamın uç uca koyduğu kadar uzun bir diş. Üç araba büyüklüğünde bir pençe. Ashradel şehri aslında kalesinin bir parçası olarak eski günlerden kalma bir leviathan kafatasına sahip. Bana küçük bir kale kadar büyük olduğu söylendi. Oldukça güzel bir manzara. Leviathanların her yağışlı mevsimde daha da büyüdüğünü bilmek ne kadar şaşırtıcı."

"Bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum."

"Sayılarla ifade etmekten hoşlanmıyorlar," dedi. "Rakamlar herkesi endişelendirir."

Sarsılmış bir halde pencereden dışarı baktım. "Hiç canlı bir tane gördünüz mü hanımefendi?" diye sordum.

"Oh, ne yazık ki hayır. Sadece ölü olanların parçaları. Lejyon onları avladığında ve denize battıklarında, daha sonra leşi incelemek üzere limanlara taşımaları için gemiler gönderiyorlar. Doğrayıp, soğan gibi soyuyorlar. Zehirli kanları göz önüne alındığında tehlikeli bir iş, ancak pek çok aşılama ve nakil onların eşsiz yeteneklerine dayanıyor. Bu türden sadece birkaç örneği inceleme şansım oldu." Sırıttı. "Bir keresinde Apoth'lara biraz et yiyebilir miyim diye sordum ama hayır dediler. Bunun için onları asla affetmedim..."

Talagray'e yaklaştıkça etrafımızdaki dünya doldu, tarlalar aniden Lejyonerler, Mühendisler ve atlarla doldu, hepsi malzeme taşıyor ya da ıslanan düzlüklerde aceleyle toprak işleri inşa ediyordu. Daretana'da hiç görmediğim, anlık devasa yükleri taşımak için kullanılan değiştirilmiş, dev tembel hayvanlar olan slothik'leri bile gördüm. Askerlerin çoğu daha önce hiç tanık olmadığım şekillerde güçlendirilmişti: büyük, siyah gözlü insanlar ya da devasa, tuhaf bir şekilde sivri kulaklar ya da sekiz ya da dokuz karış boyunda, saman balyası gibi taş blokları taşıyan devasa, hantal adamlar. Bu sonuncusunu yanından geçerken Ana'ya tarif ettim.

"Cracklers," dedi. "Ya da crackle-men. Aşılanmış adamlar o kadar çok kas geliştiriyorlar ki, tüm bunları desteklemek için iskeletlerine yeni kemikler eklenmesi gerekiyor. Yürürken garip, küçük tıkırtı sesleri çıkarırlar, isimleri de buradan gelir."

"Kulağa oldukça korkunç geliyor," dedim.

"Beyni küçük canavarlarla dolu olan ve bu yüzden hiçbir şeyi unutamayan bir çocuk da öyle olabilir. Çatlak olmak zordur, çoğu elliden fazla yaşamaz.

-Ama İmparatorluğun onlara ihtiyacı var, onlara saygı duyuyor, onları onurlandırıyor ve onlara iyi para ödüyor." Bir sırıtma daha. "Khanum'un doğası bu, değil mi? Tuhaflığa karşılık güvenlik ve emniyet. Pek çok kişi bu anlaşmayı yapmaya istekli."

-

Araba hızla ilerledi ve Talagray ilerideki sisin içinden çıktı. İlk başta şehir, her biri silindirik ve sivriltilmiş, geniş körfezlerle ayrılmış uzun bir sıra alçak mağara gibi görünüyordu; ama sonra bir tepeyi yuvarladık ve onların mağara değil, geniş tabanları ve dar tepeleri olan, yeni yapılmış ve kurumaya bırakılmış düzinelerce kil fırın gibi fretvine kuleleri olduğunu gördüm. Perçemden yapıldıkları için orada burada çiçek açmışlardı, küçük tutamlar halinde parlak turuncu ya da narin yeşil renkteydiler. Hepsinin üzerinde mai-fenerler, halkalar ve halkalar halinde parıldayan mavi ışıklar vardı, öyle ki şehir hayali bir gece göğü gibi görünüyordu.

Sonra surları fark ettim: Şehrin batı tarafında sur olmamasına rağmen, doğu tarafında devasa surlar ve toprak setler vardı ve her yer bombardıman toplarıyla kaplıydı, hepsi de doğuyu gösteriyordu. Etrafımızdaki tüm askerlerin buraya gittiğini, doğu ovaları ile şehir arasına yerleştirilmiş devasa toplara eklendiğini fark ettim.

Ana'ya tarif ettim.

"Evet... burası bir hizmet şehri, Din," dedi. "Lejyon tarafından yönetilen ve deniz surlarına hizmet etmek için inşa edilmiş, kendi surları boyunca inşa edilmiş, surların ve bombardımanların gölgesine hapsolmuş bir şehir. Gördüğünüz bombardıman topları bir titana pek bir şey yapmaz. Daha çok onu yavaşlatmak, şehirdeki herkese üçüncü halka duvarına kaçmak için zaman vermek için oradalar."

"Neden hepsi bu kadar garip aralıklarla dizilmiş, hanımefendi?" diye sordum.

"Depremler. Anladığım kadarıyla beş ya da altı katın üzerinde pek fazla yapı inşa etmiyorlar ve neredeyse hepsi fretvine ve fernpaper. Leviathan'lar denizlerin derinliklerinden çıktıklarında, tüm şehir

Bir davulun derisi üzerine inşa edilmiştir." Başını pencereden dışarı eğdi, rüzgâr bembeyaz saçlarıyla oynarken gülümsedi. "Bir şair bir keresinde Talagray'de yer sarsılırken sevişmek hakkında yazmıştı... Kulağa tam bir gösteri gibi geliyordu."

Gümbürdeyerek yaklaştık, şehrin büyük duvarı solumuzda yükseliyor, bombardıman uçakları tepemizde belirliyordu. Baktığım her yerde benden çok daha deneyimli zırhlı gaziler vardı ve hepsi ve tüm şehir tek bir amaç için var olmuştu: Üçüncü halka duvarına ulaşmadan önce bir Leviathan'a mümkün olduğunca fazla hasar vermek.

"Yaklaşıyoruz hanımefendi," dedim kısık sesle.

"Sesin," dedi, "biraz sarsılmış gibisin, Din."

"Sanırım bunu yapmazsam delilik olur hanımefendi. Tek tesellim sizin böyle şeylere alışık olduğunuzu bilmek."

Kaşlarını çattı. "Alışık mısın? Lanet olsun Din, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben... Ben sanıyordum ki, hanımefendi," dedim, "Iudex'teki kariyeriniz sizi İmparatorluğun öbür ucuna mı götürdü?"

"Elbette, ama deniz duvarlarındaki gedikler? Ölü leviathanlar? Yaşlı hizmetçinin dediği gibi, bunların hepsi benim için tamamen yeni botlar." Elini duvara bastırdı ve arabanın titreşimlerini hissedince sırttı. "Bunu olduğu gibi analiz etmeliyiz; kendine has özellikleri ve sapkınlıkları olan, hepsi de daha büyük bir tasarıma eklemlenen yeni bir fenomen. Ve bu senin işin, Din. Gidip görmek. Heyecan verici, değil mi?"

Talagray'in devasa kapıları açıldı ve biz de içeri girdik.

BÖLÜM 11

III

HARİTALARDAN, şehrin merkezinde Trifecta denilen yerin bulunduğunu biliyordum: Lejyon, Iudex ve Mühendislik İyaletleri ofisleri, diğer ofislerin etrafında küçük bir takımyıldızı gibi toplandığı yer. Lejyon şoförümüz bizi oraya doğru götürdü ve fretvine kulelerinin etrafında akan trafiği yönlendirdi. Şehrin doğasını arabanın içinden yakalamak zordu ama doğaçlama bir yer hissi veriyordu: Etrafımızda kırılğan güve sürüleri gibi uçuşan derme çatma eğrelti kâğıdı evler, eğik direklerin üzerinde demircileri, pansiyonları, barları gösteren eğrelti kâğıdı tabelalar. Kalıcı olan tek şey taş ve tuğladan örülmüş yollar ve temeller gibi görünüyordu. Geri kalan her şey geçici ve gelişigüzel. Belki de ıslanan taştan bir tuval üzerine aceleyle yapılmış bir medeniyet taslağı ya da karalaması.

Sonunda Trifecta göründü: her biri yosun kili ile mühürlenmiş ve İyaletlerinin siyah, mavi veya kırmızı renkleriyle dizilmiş üç uzun, konik fretvine kule.

"Gözlerini açık tut," dedi Ana bana. Artık gülümsemiyordu. "Elimden geldiğince her şeyi anlamaya çalışıyorum, hanımefendi."

"Manzaralarla daha az," dedi, "*insanlarla* daha çok ilgilen. Yakında birçok seçkin subayla birlikte olacaksın Din. Senden fazla konuşmanı istemeyecekler ama onları izlemen gerek. Neye baktıklarını, onları neyin rahatsız ettiğini izle ve hepsini benim için topla. Kiminle çalıştığımızı bilmek istiyorum."

"Şişeye layık mı, hanımefendi?" Gravürcümün çantasını kaparak söyledim. "Elbette! Bir bardak seç ve hemen burnuna sok!"

Gümbürdeyerek Trifecta'nın avlusuna girdik. Küçük bir grup insan Iudex binasının önünde toplanmış bizi bekliyordu; yarım düzineden fazla Mühendis, Apoth ve Iudex lacivert giysili subay.

Yanaştıımızda en çok Iudex memurlarını inceledim. İki kişiydiler: Biri uzun boylu, zayıf, gri yüzlü bir adamdı ve göğsünde araştırmacı olduğunu gösteren iki çubuk vardı; diğeri ise hanedan armasının yanında, benim gibi bir gravürcü olduğunu gösteren bir kutunun içindeki gözdü. Onun yanında, devasa omuzları olan, altı karış boyunda ve altı karış eninde, kırılmış bir tuğla adam duruyordu ve biz yanaşırken gözlerini kısarak bize bakıyordu. Bu adam belli ki güçlü olması için değiştirilmişti, o kadar ki bir insanı ikiye bölebilirdi. Göğsünde bir pırıltı gördüm: çubuk ve çiçek, onun bir müfettiş yardımcısı olduğunu gösteriyordu.

Ona baktım. Bu yaralı, geniş, kör bir insan aleti benim Talagray'daki eşdeğerimdi. Ondan neredeyse bir karış daha uzun olmama rağmen, hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar genç ve küçük hissetmemiştim.

Araba durduğunda kapıyı açtım, tırmanarak indim ve Ana'nın inmesine yardım ettim. Kalabalık az olmasına rağmen, her bir gözü üzerimde kurşuni bir ağırlık gibi hissediyordum.

Talagray müfettişi -uzun boylu, zayıf bir adam- yaklaştı ve eğildi. "Ana," dedi. "Seni bir kez daha görmek bir onur."

"Tuwey Uhad!" Ana neşeyle, bir köpekbalığı gibi sırtarak söyledi. "Sanctum adına, yıllar oldu. Ya da on yıllar, belki?"

"Sadece yıllar," dedi Uhad. "Aceleci davranmayalım." Yüzü zayıftı ve yorgun görünüyordu -muhtemelen günlerdir uyumamıştı- ama küçük bir gülümsemeye izin verdi. Bir askerden çok, Iudex mahkemelerinde davaları savunan bir avukata benzeyen, hüznü ve kasvetli bir adamdı. Ama sonra fark ettim ki, muhtemelen çoğu dedektif aslında böyle görünüyordu.

Ana'ya bakarken Uhad'ın gözleri hafifçe dalgalandı: gözbebeklerinde bir titreme, yanağında bir seğirme. O zaman gerçekten de bir oymacı. "Komutan Prificto Vashta özürlerini iletiyor," dedi. "Burada olmayı çok isterdi ama kantonun seneschal'ı olarak atandı. Ciddi bir formalite ama gerekli bir şey."

Başımı salladım, çünkü bu prosedürü duymuştum. Bir ihlal durumunda Talagray, ihlal çözülene kadar bir Lejyon subayını seneschal -aslında tüm iç meselelerin diktatörü- olarak atadı. Bu da demek oluyordu ki

Daretana'da Ana'nın kulübesinde tanıştığım uzun boylu, yorgun görünümlü kadın artık kantonun yargıcı, jürisi ve celladıydı ve artık tamamen onun yetkisi altında hareket ediyorduk. Onu bir daha görürsek, işlerin ya çok doğru ya da çok yanlış gitmiş olacağını tahmin ediyordum.

"Buradaki grubun büyüklüğünün cesaretini kırmasına izin verme Ana," diye devam etti Uhad. "Daha küçük bir gücü gizli tutmak çok daha kolay."

"Ne kadar büyük ya da küçük olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi Ana, gözbağının altından sırtarak. "Ama haber verdiğiniz için minnettarım."

Yanındaki iri yarı, kır saçlı adamı işaret ederek, "Birincisi, bu benim yardımcı müfettişim, Yüzbaşı Tazi Miljin," dedi.

İri yarı adam bize derin bir selam verdi, ama ayağa kalkarken gözleri benim üzerimdeydi. Omuzları kocaman, gri teni güneşten kararmış ve orası burası beyaz yara izleriyle büzülmüş bir askere benziyordu. Gür beyaz saçları dağınık bir şekilde kulaklarına dökülüyordu. Burnu geniş, eğri ve kırıktı. Sakalları sürekli kaşlarını çatıp çatmadığını anlamayı zorlaştıracak şekilde kesilmişti. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa öyle olduğundan şüpheleniyordum.

En ilginç de yanındaki kılıcı: Sade bir kabzası vardı ama kabzası ve kını benzersiz bir şekilde tasarlanmıştı, karmaşık pirinç makinelerle birbirine kilitlenmişti, tıpkı Lejyon'un Daretana'daki İyalet binasındaki saat gibi. Siyah deri kını yıpranmıştı ama özenle parlatılmış ve temizlenmişti. Silah ne kadar tuhaf görünürse görünsün, ona çok sevdiği bir şeymiş gibi geliyordu.

Kafamı kaldırdım ve hâlâ beni izlediğini gördüm. Bakışları bir nehir taşının alt tarafı kadar serindi. Gözbebekleri dans etmiyordu. Ne gibi değişiklikler yaptığını merak ettim.

Uhad, "Burada bize doğal olarak Apoths ve Mühendislik'ten temsilciler yardımcı oluyor," dedi. "Immunis Vasiliki Kalista..."

Kısa boylu bir kadın öne çıktı ve Mühendislik moru giysileriyle eğildi. O da benim gibi Tala'ydı, iri yapılı ve göz alıcıydı; zeki, kara gözleri ve zarif bir topuzla ustalıkla bağlanmış parlak siyah saçları vardı. Gözlerinin alt tarafına pırıltılı istiridye tozu sürülmüş, başındaki topuzdan bronz ve seramik saç tokaları göz kırptıyordu. Önce görülmek ve sonra bir şeyler görmek için yaşayan biri olduğunu hissettim. "Sizinle birlikte hizmet etmek bir onur," dedi.

"Ve Immunis Itonia Nuis," dedi Uhad, diğeriini işaret ederek. "Apoth'lardan..."

Kısa, kıvrıcık siyah saçlı, ufak tefek, temiz, yakışıklı bir Kurmini kadın öne çıktı, Apoth kırmızısı paltosunu gösterişli bir hareketle geriye itti ve zarif bir selam verdi. "Sizinle birlikte hizmet etmek bir onurdur, hanımefendi." Neşeyle sırtarak ayağa fırladı. Her bir parçası temizlenmiş ve bastırılmış gibiydi, tüm açıları o kadar ayarlanmış ve keskindi ki kendini parça parça özenle bir araya getirilmiş bir yorgan gibi hissediyordu. Cildi koyu griydi, ama göz kapakları hafifçe morarmıştı, bu da önemli greftlerin işaretiydi. Bu Apoth'lar için alışılmadık bir durum değildi: ete şekil vermede usta olan Apoth'ların çoğu kendi etlerini de büyütürdü. Muhtemelen kadın karanlıkta bir orman kedisinden daha iyi görebiliyordu.

Üç immuni'yi inceledim, her biri gururlu ve gösterişli ve İyaletlerinin renkleri ve müjdeleriyle örtülü. Birden onları kuşlar gibi düşündüm: Uhad mavi bir leylekti, uzun boylu, dalgalanan, dikkatli ve durgun; Kalista mor bir fahişe güvercindi, tüm cazibesi ve ışıltılı tüyleri; ve Nuis küçük kırmızı bir titrek kuştı, neşeyle cıvıldıyor ve daldan dala atlıyordu. Ana'nın yanında ne kadar gösterişli görünüyorlardı, eğilmiş ve gözleri bağlıydı, ama saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi kıvrılmıştı.

Ana bir parmak eklemiyle göğsüme dokundu. "Bu Din. Yardımcı dedektifim."

Bütün gözler bana çevrildi, sonra boyuma bakarak aşağı yukarı hareket etti. "O yeni," dedi Ana, "ve büyük, ve sanırım espri anlayışını kaybetti trajik bir kazada öldü. Ama Blas meselesini yeterince hızlı çözmeme yardımcı oldu." Sonra, basitçe, "O iyi biri."

Eğildim, ama kısa da olsa bunun Ana'nın bana şimdiye kadar yaptığı en büyük iltifat olduğunun farkındaydım.

"Normalde ikinize de dinlenip kendinize için zaman verirdim Ana," dedi Uhad, "ama durum göz önüne alındığında, işe koyulmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Kesinlikle," dedi Ana. Kolumu sıkıca kavradı. "Yolu göster."

GİDECEĞİMİZ YER eski bir Iudex Sihirbazlık odasıydı, normalde tahkim için kullanılan ama Uhad'ın soruşturması nedeniyle kullanılmayan bir yerdi. En çarpıcı şey mekanın pisliğiydi: büyük yuvarlak masanın üzerindeki parşömen yığınları, pipo külüyle dolup taşan tencereler. Kumaşın her dikişi duman, ter ve bayat çay kokuyordu. Burası hiç şüphesiz insanların günlerdir uykusuz ve haşlanmış bir şekilde saklandıkları bir odaydı.

Uhad yuvarlak masaya doğru yürüdü, gözleri dalgalanıyordu ve eldivenli elleriyle bir avuç dolusu parşömen çıkardı - oymacının eşyaları nereye koyduğunuzu hatırlama yeteneği. Onları üst üste yığdı ve masadaki tek boş yere oturmasına yardım ettiğim Ana'nın önüne koydu; Ana da açlıktan ölmek üzere olan bir tepe kedisinin fareye saldırması gibi onları kaptı.

Uhad, "Size gösterdiğimiz ve tartıştığımız her şeyin en yüksek gizliliğe olduğunu söylemeye gerek yok," dedi. "Söylediklerimizi ya da gözden geçirdiklerimizi bu odanın dışında paylaşanlar, İmparatorluk Lejyonu tarafından kötü niyetli bir hoşnutsuzluk aktörü olarak cezalandırılacaktır." Diğerleri sandalyelerine yerleşirken eliyle işaret etti. "Mürettebatın geri kalanı da bunu duydu elbette..."

Uhad'ın masadaki yerinde doğal olarak hiçbir not ya da kâğıt yoktu, çünkü her şey kafasının içindeydi. Solunda Nusi, sağında ise Kalista oturuyordu ve birbirlerinden daha farklı iki insan düşünmek zordu: Nusi kâğıttan kulelerinin önünde başını sallarken, Kalista uzanmış piposunu tütürüyor, dağınık parşömenleri karıştırıyordu, tıpkı çarşaflarının arasında kaybolmuş bir mücevher parçasını arayan uyuklayan bir kentsoylu kadın gibi. Görevim gereği Ana'nın arkasına oturdum. Miljin ise Uhad'ın yanına oturmuş, sandalyesine kamburunu çıkarmış, uzun kınının ucu yere sürtünüyordu. Bir dedektiften çok bir kentsoylunun korumasına benziyordu, beyinsel katkılarından çok silah gücüyle katkıda bulunan birine. Kollarını kavuşturdu ve tüm ekibe ekşi bir bakış fırlattı.

"Ölümlerle başlayacağım," dedi Uhad Ana'ya. "Bu işe yarar mı?"

"Kesinlikle," dedi Ana. Gözleri bağlı başını eğmiş, dinliyordu.

Yeni bir şişe çıkardım -bu seferki çimen kokuluydu- ve anın tamamını yakaladığımdan emin olmak için onu kokladım.

Uhad'ın göz bebekleri bulanıklaşana kadar dans etti. Sonra alçak ve ciddi bir sesle şöyle dedi: "Princeps Atha Lapfir. Signum Misik Jilki. Princeps Keste Pisak. Yüzbaşı Atos Koris. Yüzbaşı Kilem Terez. Prens Donelek Sandik. Prens Kise Sira. Prens Alaus Vanduo. Signum Suo Akmuo. Ve son olarak, Signum Ginklas Loveh." Gözlerinin dalgalanması durdu ve Ana'ya baktı. "Bunlar, ölümlerinin dappleglass bulaşıcılığına bağlı olduğu doğrulanan on subay. Ayrıca olaydan önceki iki gün içinde uyudukları yerler ve hareketleri hakkındaki tüm bilgileri de size verdim. Şimdiye kadar toplayabildiklerimiz bunlar."

Ana koltuğunda bir ileri bir geri sallanıyor, elleri önündeki parşömenlerin üzerinde sahnedeki dansçılar gibi geziniyordu. "Bu ölümlerin dappleglass bulaşıcılığından kaynaklandığının *doğrulandığını* söylüyorsun, Uhad," dedi, "çünkü daha fazlası olup olmadığından emin değiliz?"

"Potansiyel olarak," dedi Uhad. "Bazı bireylerin fark edilmeden benzer bir istilaya uğramış ve daha sonra ihlal sırasında kaybolmuş olması mümkündür."

"Terim," dedi Nuis neşeyle, "*çiçeklenme*. Bir dappleglass çiçeği."

Uhad ona bir el uzattı. "Bir çiçek açsın o zaman. Nuis bu konuda uzman sayılır. Oypat'taki durumu yönetmeye çalışan Apoth'lara yardım ederek dışlerini gösterdi."

"Gerçekten mi?" dedi Ana. "Ne kadar ilgi çekici! Bütün bir kantonun ölümüne tanıklık etmek oldukça ilginç bir şey olmalı, değil mi?"

Garip bir duraklama.

Nuis yüzünü buruşturdu. "Ahh. Sanırım, evet?"

Kalista boğazını temizledi. "Yine de bu on kişiden fazlasının çiçeğe yenik düştüğünü sanmıyorum," diye söylendi. Son heceyle birlikte pipo dumanından bir tutam yanağına doğru kaydı. "Mühendisler tam da bu nedenle duvarlarda refakatsiz çalışmazlar. Biri zarar görmüşse ve yardıma ihtiyacı varsa, tek başına olması iyi olmaz. Ölü ve yaralılarımızın çok kapsamlı bir muhasebesini tutarız. Sanırım liste on kişiyle bitiyor."

Uhad, "Ölen Mühendislerden dördü deniz surlarının içinde öldü," dedi. "Özellikle de Khanum Tepesi olarak bilinen yerde. Titan Yolu'nun iç kısımlara doğru uzanan ağzına yakın olduğu için tüm deniz duvarının en kalın ve en müstahkem kısımlarından biridir."

"Peki diğer ölümler?" diye sordu Ana.

"Surlardan Talagray'a giderken iki kişi öldü," dedi Uhad. Anılarını çağırırken gözleri yine dans etti. Çirkin bir görüntü. Merak etmeden duramadım - ben yaptığımda da bu kadar rahatsız edici görünüyor muydu? "Biri uzun bir vardiyadan sonra emekli olmuş, yatağında ölmüş. Bir diğeri yemek çadırında yemek yerken. Bir diğeri ise kendisini Talagray'den batıya, üçüncü halka duvarlarına götürecek arabayı beklerken. Ve son kurban da bir atın üzerinde surları gözden geçirirken öldü. Hepsi aynı şekilde ölmüş. Gövdede kötü huylu bir dappleglass büyümesi, beş dakika boyunca on sekiz ila yirmi açıklıklı sürgünlerin büyümesine neden oldu ve altındaki ve üstündeki her şeyi zayıflattı. Dehşet verici, gerçekten."

Ana'nın parmakları dokuma tezgâhındaki bir düğüm gibi metinde ilginç bir cümle bulduğunda durakladı. "Ama... bu tezahürler Blas'inkilerden biraz farklıydı."

"Tüm sürgünler gövdeden çıktı," dedi Uhad, "ancak bunların daha aşağıdan çıkma eğiliminde olduğunu fark ettik. Komutan Blas'ta olduğu gibi boyuna yakın üst kısımdan ziyade sırtın ortasından. Neden olduğundan emin değiliz. Nosis bunun üzerinde çalışıyor."

Nosis neşeyle başını salladı, sanki bitkilerin neden birinin boynundan değil de sırtından çıktığını incelemek dünyanın en heyecan verici şeyiymiş gibi. Uhad, "Aynı anda da ölmemişler," dedi. "Burada tanık raporlarına göre hareket ediyoruz ama görünüşe göre dokuz-ya da ilk ölümle son ölüm arasında on saatlik bir süre var."

"Bu da," dedi Nosis, "farklı zamanlarda dappleglass sporlarıyla enfekte olduklarını düşündürüyor."

"Ölmeden bir gün önceki hareketleri hakkında fazla bir şey biliyor muyuz?" diye sordu Ana.

"Hepsinin aynı yerde bulunmadığını bilecek kadar bilgimiz var," dedi Kalista tembelce. "İstasyon görevlerinde, devriyelerde, projelerde çakışma yok... Tüm bunlar bulaşma noktasının izini sürmeyi çok zorlaştırıyor."

Ana bir sayfayı çevirdi ve parmaklarıyla okuyarak diğerine geçti. "Bilinen ortaklarının listesi var mı elimizde?"

"Henüz değil," diye söylendi Kalista.

"Herhangi bir arkadaşımız ya da yoldaşımızla görüştük mü?"

"Henüz değil," dedi Kalista. "Henüz hiç kimseyle görüşmedik. Mühendislikte yaptığımız çalışmaların çoğu bir sonraki saldırıyı tahmin etmeye ve durdurmaya çalışmak."

Ana'nın kaşları çatıldı. "Bir sonraki saldırı mı?"

"İşleyen teori," diye açıkladı Uhad, "Mühendislik subaylarının hedef alındığı yönünde. Belki de kaçınılmaz çiçeklenmelerinin tahkimatımıza zarar vererek başka bir gediğe neden olması umuduyla, ama... bazı analizlerden sonra bunun pek olası olmadığını düşünüyoruz."

"Sanırım," dedi Ana, Nuis'e dönerek, "çünkü birisinin içinde dappleglass çiçek açtığında *plan* yapmak tamamen deliliktir?"

Nuis'in neşeli gülümsemesi soldu. Başını hafifçe sallayan Uhad'a baktı: - Boş ver.

"Ah...doğru," dedi Nuis. "Bir çiçeklenmeyi herhangi bir doğrulukla zamanlamak imkansız olurdu. Bir bedenin doğası, kişinin beslenmesi, hareketi, aktivitesi, solunan sporların sayısından bahsetmiyorum bile... bunların hepsi dappleglass'ın büyüme hızını etkileyecektir."

"Ve ölümlerin hepsi duvarlarda çalışmıyordu," diye iç geçirdi Uhad. "Yani birinin rastgele on Mühendisi zehirleyerek bazılarının bu payandanın bulunduğu bölgede çalışmasını sağlaması ve bunun da ötesinde içlerindeki dappleglass'ın *tam* doğru zamanda çiçek açarak *tam* da bu payandaya zarar vermesi fikri... Bu fikir biraz mantıksız."

"Ama hepsi Mühendis'di," dedi Kalista. "Ve hepsi de daha düşük rütbeli subaylar; princepsler, signumlar ve kaptanlar. Zamanlarının çoğunu duvarların içinde geçirenler bunlar."

"Yine de Blas gibi komutanlar yok," dedi Ana.

"Hayır," dedi Uhad. "Ama burada bir hedefleme, bir seçim var gibi görünüyor. Sadece bunun anlamını henüz göremiyoruz. Blas büyük bir kasıtlı öldürüldü. Bu on kişi için de aynı şeyi varsaymalıyız."

Ana şimdi sandalyesinde hızla ileri geri sallanıyor, son sayfaya gelene kadar parşömen sayfalarını parmaklarıyla . Yüzü gergin ve ifadesizdi. Dar bir kanalda yol almaya çalışan bir mavna pilotunu anımsadım.

"Ölümlere tanık olan herkesin bir listesini istiyorum," dedi sonunda. "Bu yapılabilir," dedi Uhad.

"Ve bir yıl öncesine kadar ölümlerin yaşayan tüm görevlerinin bir listesini istiyorum," dedi Ana. "Ayrıca o tarihlerde aynı tesislerde kimlerin ikamet ettiğinin bir listesini de."

Kalista Uhad'a ihtiyatlı bir bakış attı. "Bu muazzam miktarda bilgi," dedi.

"Ama siz Mühendislerde var, değil mi?" dedi Ana. "İmparatorluk bir şeyler yazmaya bayılır ve ben de İyaletlerin Talagray'deki yaşam düzenlerinin iyi kaydedilmiş olduğunu varsayıyorum."

"Alabilirim," dedi Kalista isteksizce. "Ama... bu çok fazla. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, Mühendisler şu anda aşırı yoğun. Neden ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?"

"Hepimize biraz zaman kazandırmak için," dedi Ana sırtarak. "Bir şeyler bilebilecek herkesle konuşmak istiyoruz, değil mi? Haftalar ve aylar boyunca kurbanların fiziksel olarak etrafında olanlarla başlamak akıllıca görünüyor." Sonra kayıtsızca ekledi: "Kiminle sevişmiş olabilecekleri gibi. Yaşam düzenleri genellikle bu tür ilişkileri ortaya çıkarır-aylar boyunca kimin kimi takip ettiği. Birinin yatak odasına pencereden girmek zordur. Aynı binada olmak daha iyidir. Ve tabii ki sevgililer de hayati bilgi kaynaklarıdır."

Kalista sersemlemiş bir halde piposunu ağzından çıkardı ve dudağında hafif bir çentik bıraktı. Nusi's'in gülümsemesi artık çok gergindi. Ana'nın sandalyesinin arkasına sabit bir şekilde baktım.

"Sana onu getireceğiz," dedi Uhad acımasızca. "Gün bitmeden - evet, Immunis?"

"Elbette," dedi Kalista. Bir duman perdesinin arkasından Ana'yı izledi. "Ancak... bu ilişkinin doğasının karşılıklı olduğunu düşünmüştüm, değil mi? Bir önceki olayla ilgili olarak senden de biraz bilgi almak istiyoruz Immunis."

"Evet..." dedi Ana. "Ama önce hepinize bir sorum var. Herhangi *biriniz* Komutan Blas'ı tanıyor musunuz? Şahsen mi?"

Bütün oda rahatsız bakışlar fırlattı -sandalyesinde huysuzca kamburlaşan Kaptan Miljin hariç.

"Hepimiz biliyorduk," dedi Uhad. "İmparatorluğun en önde gelen mühendislerinden biriydi. En büyük savunma sistemlerimizden bazılarının mimarı. Gerçi itiraf etmeliyim ki onu en az tanıyan bendim, o da sadece samimi olarak..."

"Onun emrinde hiç çalışmadım," dedi Kalista. "Ama onu tanıyordum. Onunla sık sık görüşürdüm. Yine de bu alışılmadık bir durum değildi. Taslak hazırlama kurulunun önünde içine kapanacak bir tip değildi. Kendini tanıtmanın bir yolunu bulurdu."

Nusis, "Onu Koruma Kurulları'ndaki faaliyetlerinden tanıyordum," dedi.

Ana'nın başı ona doğru döndü. "Bana bundan biraz daha bahset lütfen."

Nusis tereddütle, "Şey, ah... birçok kantonun Korumacı değerlendirmelerinde irtibat görevlisiydi," dedi. "Yeni bir su çekimi, değişiklik ya da yeni bir inşaat projesinin yakınlardaki herhangi bir kantonun doğal durumunu etkileyip etkilemeyeceğini inceliyor."

"Daha fazlasını söyle," diye rica etti Ana.

Nusis, "Şey... diyelim ki bir nehir otuna suffüzyon uygulamak istiyorsun," dedi. Şimdi sarsılmıştı, alnında bir ter parıltısı vardı. "Bir nehirde daha az büyümesini sağlamak için. Ama bu değişikliğin aynı zamanda nehirdeki küfün *daha fazla* büyümesine neden olduğunu görürsünüz ve küf daha sonra nehrin aşağısındaki bir barajın üzerine yıkıldığında yüksek derecede asidik hale gelir, yavaşça zayıflatır, aşağıdaki bir kasabayı tehlikeye atar... bu tür şeyler. Bu değişikliklerin iyi düşünülmüş olması gerekir. En ufak bir değişiklik çok büyük etkilere yol açabilir. Apothetikaller ve Mühendisler bu değerlendirmelerde en sık irtibat kuran kişilerdir ve Blas bizimle çok aktifti."

"Ama tam olarak ne *yaptı*?" diye sordu Ana, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Şey... Talagray'den bulaşıcı hastalık kaçışına karşı savunmasız olabilecek ya da bunu mümkün kılabilecek yapay yapıları, altyapıları ve inşaatları gözden geçirdi," dedi. "Bu çok da alışılmadık bir iş değil..."

"Hm. Anlıyorum..." Ana'nın sesi artık sıkılmış gibi çıkıyordu. "Peki ya Kaptan Miljin?"

Blas'ı tanıyor *muydu*?"

Miljin başını salladı. "Onu uzaktan gördüm, hanımefendi," dedi. Sesi derin ve hırıltılıydı, sanki boğazı tüten bir yağla kaplıydı. "Ama adamın sesini hiç duymadım."

"İyi," dedi Ana. "Peki... onunla tanışmış olanlar lütfen bana adamın *doğası* hakkında daha fazla bilgi verebilirler mi? Bu konuda çok az şey duydum."

Uhad omuz silkti. "O profesyonelliğin görüntüsü idi. Kibar. Çalışkan."

"Çok beğeniliyor," diye kabul etti Kalista. "Özellikle de benim Iyalet'imde. Bildiğim kadarıyla hiç düşmanı yoktu."

"Akıllıca konuştu ve konuştuğu zaman da dinlendi," dedi Nuis.

"Anlıyorum..." dedi Ana. Elini bana doğru salladı. "Teşekkür ederim."

Şimdi-Din.

Yap şu işi."

Şimdiye kadar dikkat çekmemeye çalışmışım ve bu kadar çok üst rütbeli subayın bana bakmasından pek hoşlanmamışım. Ayağa kalktım, eğildim ama durakladım. "Onlara tam olarak ne söylememi istersiniz hanımefendi?" diye sordum.

"Hepsi," dedi. Elini bir kez daha çırttı. "Tam kusmuk, evlat!"

"Doğru..." Ben de dedim ki. "Peki. Bekle o zaman." Tekrar sodalı kokulu şişeyi çıkardım, kokladım, anıların gözlerimin arkasına akmasına izin verdim ve konuşmaya başladım.

-

Komutan-Prificto Vashta'ya anlattığım olayların aynısını onlara da anlattım. Hiçbir şeyi . Bitirdiğimde, uzun ve kalıcı bir sessizlik oldu. Yerime oturdum, sodalı su şişesini yerine koydum ve o anın geri kalanını doğru bir şekilde yakaladığımdan emin olmak için çimenleri kokladım.

"Yani..." dedi Uhad yavaşça. "Bekçi suikastçıyla karşılaştı. Ama... yüzleri şişmiş miydi?"

"İfadesi böyleydi," dedi Ana. "İnanıyorum ki, çeşitli düzeylerde kalıcılıkla birlikte uygulanabilecek pek çok şekil bozucu greft var..."

Kaptan Miljin gümbürdeyerek canlandı ve boğazını iyice temizledi. "Öyle," dedi. "Dernpaste tercih edilendir. Uyguladığınız bölgeleri şişirir, annenizin sizi tanımamasını sağlar. Cilt tonunu değiştirmek daha zor ama... Şey. Bunun için de bir şeyler var."

"Ve sanırım hepiniz," dedi Ana, "Blas'ın etrafında elinde bir parça dappleglassla dolaşan, yüzü şişmiş karanlık bir figür görmüş olsaydınız, şimdiye kadar bundan bahsederdiniz."

"Elbette," dedi Uhad. "Ama Blas çok hareketliydi. Çok fazla hareket ederdi. *Pek çok* kişi onu tanırdı."

Ana, "Onun için burada hangi soruşturma adımlarını attınız?" diye sordu.

"Yağışlı mevsim yaklaşırken," dedi Uhad, "ne yazık ki sadece minimumunu yapabildik. Apothlar Blas'ın ofislerini ve yaşam alanlarını incelediler. Kayda değer bir şey bulamadılar."

"Pekala..." Sonra Ana durakladı. Bir şey bekliyor gibiydi. Gülümsemesi yavaşça geri çekildi ve gözleri bağlı yüzünü masanın etrafında döndürdü. "*Hepsi* bu kadar mı? Kimsenin bu konuda söyleyecek başka *bir şeyi* yok mu?"

Bunu huzursuz bir sessizlik izledi. Kalista Ana'yı izledi, koyu renk gözleri ağır ağır kapanıyordu. Nuis yere baktı, sanki Ana az önce görgü kurallarında utanç verici bir hata yapmış gibiydi. Uhad kimseyi izlemedi, anıları zihnini doldururken gözbebekleri dans ediyordu. Ve Miljin, beni şaşırtacak şekilde, kollarını kavuşturmuş, bakışları anlaşılmaz bir şekilde beni izledi.

"Ne yazık ki," dedi Kalista, "aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Anlıyorum..." dedi Ana. "Peki o zaman. Kritik bir çıkarım, failin aylarca olmasa da haftalarca burada, Talagray'de faaliyet göstermiş olması gerektiği. Blas'ın hareketlerini ancak bu şekilde biliyor olabilirler."

Uhad, "Bu kesin bir sınırlama getirmiyor," dedi. "Yağışlı mevsimden önceki aylarda burada çok fazla hareket oluyor."

"Elbette," dedi Ana. "Ama dappleglass'ın yaydığı belirgin bir sinyal var. Daha önce hiç duymamış olan Din'in bile hemen fark ettiği bir sinyal."

Hepsi bana baktı. "Fernpaper," dedim. "Lekeleniyor."

"Doğru," dedi Ana. "Ve şehirde oldukça *fazla* fernpaper gördüm. Ne de olsa burada çok fazla deprem oluyor. Lekeli bir şey bulundu mu? Çünkü bu bizi doğrudan katile ya da zehirlenmenin gerçekleştiği yere götürebilir."

Uhad Kaptan Miljin'i işaret etti. "Lütfen Miljin," dedi iç geçirerek.

Miljin öne doğru eğildi, sandalyesi cüssesinin altında gıcırdıyordu. "Mektubunuzu okuduk hanımefendi," dedi. "Ve lekeli fernpaper aradık. Lejyon'dan birkaç kişiyle konuştuk ve onları gizlice şehre göndererek ihlalden bu yana kararmış demir kâğıt gören olup olmadığını sorduk. Hiçbir şey duymamışlar. Sonra şehri bir uçtan bir uca gezdiler ve tüm duvar kâğıtlarını, pencereleri ve kapıları incelediler. Hiçbir şey görmemişler. Bana öyle geliyor ki, efendim, ya fail sporları kontrol altına almanın bir yolunu buldu - ki bu konuda öğrendiklerimiz göz önüne alındığında pek olası görünmüyor - ya da zehirlenme Talagray'da hiç gerçekleşmedi. Eğer öyleyse, bu bizi zor bir duruma sokar. Kantonun tamamını arayamayız."

Bu haber içimi kararttı ama Ana sabırsızca başını sallamakla yetindi. "Evet, evet, evet," dedi. "Ama zaman çizelgemizi *genişletmemiz* gerekiyor! İhlalden *önce* herhangi bir fernpaper'ın lekeli olup olmadığını nasıl öğrenebiliriz? Çünkü görünüşe göre delinin biri cebinde bu zehirle bir süre şehirde dolaşmış ve muhtemelen arkasında bir iz bırakmış!"

Kalista güldü, sesi biraz küçümseyiciydi. "Yapamayız! Bunu öğrenmenin bir yolu yok."

"Ben de aynı fikirdeyim..." dedi Uhad.

Ana ellerini birbirine sürterek pembe parmak uçlarını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Kaptan Miljin, şehirde kaç tane fernpaper değirmencisi var?"

"Düzinelerce, hanımefendi," dedi. "Depremler göz önüne alındığında, ortak yapıların çoğu bundan yapılmıştır."

"Bu tedarikçilere, ihlalden *önceki* dört hafta içinde lekeli fernpaper panellerini değiştirip değiştirmediklerini sorabilir misiniz? Ya da -daha da iyisi- bu süre içinde teslim ettikleri tüm siparişlerin bir listesini alabilir miyiz?"

Miljin başını salladı. "Bunu deneyebiliriz hanımefendi. Lejyon'dan Yüzbaşı Strovi'den yardım isteyebilirim - Vashta'nın yardımcısı. Gerektiğinde destek sağlamak üzere görevlendirildi."

"O halde öyle yapmamızı öneriyorum," dedi Ana. "Eğer alışılmadık derecede büyük bir panel sırası bulursak, bu ya zehirlenme bölgesini ya da

Zehrin depolandığı ya da geliştirildiği yer." Gözleri bağlı yüzünü Uhad'a çevirdi. "Tabii ki bu benim dansım değil..."

Uhad yorgun bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar kibarsınız. Evet, öyle yap Miljin. Bu arada Ana, mülakat için adaylarını ne zaman belirleyeceksin?"

"Mühendislikten listeleri kısa sürede alabilirsem," dedi Ana, "sabaha kadar ölümlerle kimlerin yakın ilişki içinde olduğuna dair iyi bir fikrim olur. Görüşme onurunu Miljin mi üstlenecek? Eğer öyleyse Din de peşime takılabilir mi? O benim gözüm kulağım."

Miljin beni sanki yük hayvanı için bir yükmüşüm ve ağırlığımı tahmin etmeye çalışıyormuşum gibi süzdü. "Şey... kesinlikle, hanımefendi."

"Güzel. Yani *seni* sorgulayabilirdim Miljin. Ama bunun için sabrın ve kesinlikle zamanın olduğundan emin değilim."

"Ben de onu cezadan kurtarırdım," dedi Uhad küçük bir gülümsemeyle. Sonra Immunis Nuis'e baktı. "Yine de genç Signum Miljin'e şehir dışında eşlik edecekse, bulaşıcılık nedeniyle bazı ek greftlerin uygulanması gerekeceğine inanıyorum..."

"Ah! Evet," dedi Nuis, azımsanmayacak bir zevkle. Bana döndü ve sordu: "Sen Daretana'dansın, değil mi? Yani Dış Halka için tüm bağışıklık değişikliklerine sahip olmalısınız, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedim.

"O zaman bunlara Tala kantonunu da eklememiz gerekecek," dedi iç geçirerek. "Dışarıda karşılaşabileceğin solucan çürüğü, boyun kurdu, solucan kemiği ya da çatlak kurduna karşı korumak için. Elbette yanak kurduna karşı da."

Vahşi doğada beni yutmak için bekleyen solucanların geniş çeşitliliğini özümserken ona baktım.

Miljin sadist bir gülümsemeyle konuştu: "Yüzündeki yanakları kastetmiyor, evlat."

"Bu bağışıklıkları nasıl kazanabilirim hanımefendi?" Ben sordum.

"Normalde tıp doktorlarından randevu alırsınız" dedi.

Nuis. "Ama bunun için vaktimiz olmadığına göre, yerleştikten sonra Apoth kulesindeki ofisime gelin. Ben size işleri yoluna koyacağım."

"Güzel," dedi Uhad. "Sanırım akşam oluyor. Kantonda olağanüstü hal ilan edildiğinden, Lejyon dışında kimsenin şehre gece girmesine izin verilmiyor. Bu arada... hepinizin uyarı sistemini bildiğinizden şüpheliyim."

"Bunu okumuştum," dedi Ana. "Ama Din muhtemelen okumamıştır." Miljin gözlerini kısarak bana baktı. "İşaret fişeklerini biliyor musun, Sinyum?" Başımı salladım.

"Hayır, efendim."

Kaptan başparmağını doğuya doğru uzattı. "Doğu semalarında yeşil işaret fişekleri görürseniz, bu bir leviathan tespit edildiği anlamına gelir, bu yüzden gökyüzünü izlemeye devam edin. sonra kırmızı işaret fişekleri görürseniz, karaya çıkmış ve surlara yaklaşmış demektir; en kötü ihtimalle tahliye için hazır olun. Ardından sarı işaret fişekleri gelirse bu da surları aştığı anlamına gelir, o yüzden deli gibi kaçın."

Keskin bir sessizlik oldu.

"Mavi işaret fişekleri uzaklaştığı ya da öldürüldüğü anlamına gelir," dedi. Neşesiz bir şekilde sırttı. "Bunları çok sık görmüyorum."

"Bu arada..." dedi Uhad. Hafifçe sallanarak ayağa kalktı. Uykusuzluğun sersemletip sersemletmediğini merak ettim. "Seni götürmeliyim Ana. Eğer doğru hatırlıyorsam, yeni bir çevreye alışmak biraz zaman alıyor."

"Oymacı olmanın sorunu, Uhad," dedi Ana, "'hatırladığımdan emin değilim' kibarlık saçmalığını yapamaman, çünkü hepimiz çok iyi hatırlayabildiğini biliyoruz." Sırtarak ayağa kalktı ve "Beni oraya götür. Din sandıklarımı takip edebilir."

-

IUEX KULESİ büyük, dairesel, kıvrımlı bir yapıydı; rüzgâr, fretvine duvarlarıyla oynadıkça gıcırıyor ve hırıldıyordu. Tavanların ve balkonların kenarlarında çelimsiz yapraklar açıyor, arada bir de tek tük çiçekler görülüyordu. Yine de sağlam ve güvenliydi ve şehirde değil de içinde olduğum için mutluydum.

Uhad Ana'yı Iudex kulesinin doğu tarafında, üçüncü katta küçük bir ofise yerleştirmişti, ben ise beşinci kattaydım. Sanırım daha çok

Ne kadar kıdemli olursanız, bir leviatandan kaçarken o kadar az merdivenden inmek zorunda kalırdınız. Ben Ana'nın sandıklarını merdivenlerden yukarı taşıyıp birbiri ardına teslim ederken ikisi odasında oturmuş neşeyle konuşuyorlardı. Son sandığı da taşımayı bitirdiğimde -Ana, yapmamam konusundaki uyarılarıma rağmen belli ki bir sürü kitap getirmişti- eski dostlar gibi sohbet ediyorlardı.

"...iç halkalarda nasıl bu kadar uzun süre kalabildiğini hiç anlayamadım," diyordu Uhad ona son sandığı sürüklerken. Bir duvara yaslanmış gülümsemeye çalışıyordu ama o kadar kasvetli görünüyordu ki bu çabası bir yerlerini burkma tehlikesi yaratıyordu. "Kulağa engerek yuvası gibi geliyor."

"Gerçi Talagray'in sesi pek de iyi gelmiyor," dedi Ana. "O kafanın içinde kaç tane dehşetin hapsedildiğini merak ediyorum Tuwey."

"Payıma düşenden fazlası belki de," diye itiraf etti. "Nöbetlerim az olsa da ara sıra oluyor... Baş ağrılarımın başa çıkmama yardımcı olacak greftler almak için Nosis'e gitmeye devam etmek zorundayım."

Bunu duyduğumda çalışmalarına ara verdim. Gravürcüler, zihinlerine daha fazla bilgi kazıdıkça zihinsel çöküntü yaşama eğiliminde olduklarını biliyordum: depresyonlar, öfke nöbetleri, yerinden çıkma anları. Kendim de bir gravürcü olarak, bunun geleceğime bir bakış olup olmadığını merak ettim.

"Açıkçası İmparatorluğun üçüncü halkasında bir istasyona razı olurdum," diye iç geçirdi Uhad. "İnek hırsızlığının en büyük suç olduğu bir kanton. Ve yine de... yıllar kısalıyor, değil mi?"

"Belki de bu senin son geçit törenin olur, Tuwey," dedi Ana. "İmparatorluğu kurtar, daha yeşil çayırlara gönderil."

Ana'nın sandığını köşeye ittim, sonra üstüne oturdum, nefes nefese kaldım.

"Belki," dedi Uhad. "Ama sen dünyayı bir çatapatçı baltası gibi çiğnemeye devam edeceksin, değil mi?"

Ana sırttı. "Bana izin verdikleri sürece."

Alnımdaki teri sildim ve onlar gülerken onlara ters ters baktım. Immunis Uhad son bir veda ile ayrıldı. Eğildim ve kapıyı arkasından kapattım.

Ana'nın yüzündeki sırıtış anında eridi. "Tuhaf," dedi. "Tuhaf, Din!
Bu da neydi böyle?"

"Ahh. Pardon, hanımefendi?" Dedim.

"Yani... Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu Ana. "Bir şey değil
miydi

tüm bunlardan *eksik* mi? Yoksa ben deli miyim?"

Uhad'la yaptığı dostane tartışmayı sessizce gözden geçirdim. "Immunis
Uhad ile olan tartışmanızın *başka bir yere...* gitmesini mi bekliyordunuz
hanımefendi?"

"Ne?" dedi. "Hayır! O değil! Oradaki lanet olası toplantıyı kastediyorum!
Bu işte bir terslik olduğunu fark etmedin mi, Din?"

"Ayrıca senin tutarlı kullanım . Çılgınca uygunsuz
Hanımefendi?"

Gözbağının arkasından bana dik dik baktı. "Gel, gel. Düşün. Bu buluşma
sana doğru geldi mi?"

Bunu düşündüm. "Hayır."

"Güzel. Şimdi bana dürüstçe söyleyin - yanlış hissettiren ne gördünüz? Bu
önemli."

Bunu düşündüm, toplantının her bir anısını hatırlarken gözlerim
dalgalandı: her bir kısacık bakış, her bir jest, başın her bir dönüşü ve koltuğun
her bir kıvrılışı.

"Onlar... gergindiler," dedim sonunda. "İhlal konusunda, evet. Ama aynı
zamanda... başka bir şey hakkında."

"Devam et," dedi Ana.

"Blas'ı tanıyıp tanımadıklarını sorduğunda bir şey oldu," dedim. "Hepsi
sessizleşti. Nüsis gözlerini yere dikti. Kalista sadece seni izledi. Ne söylediğin
umurunda değilmiş gibi davranmaya çalıştı ama umurunda olduğu çok açıktı.
Uhad kendi kafasının içindeydi. Anılara bakıyor, muhtemelen kendi başına bir
şeyler bulmaya çalışıyordu. Ve Miljin... Şey. Çoğunlukla bana baktı,
hanımefendi. Nedenini bilmiyorum. Ama adam gözlerini bana dikti ve bir
daha da ."

"Güzel," dedi. "İyi görülmüş, iyi yakalanmış. Ama hâlâ neyin eksik
olduğunu fark etmediniz. Senin kelime kuzumlarından önce, oradaki tüm o
insanlar Komutan Blas'ın namuslu, takdire şayan, çalışkan bir imparatorluk
subayı olduğuna tanıklık ettiler. Zeki, sevilen ve tüm bu saçmalıklar." O

işaret parmağıyla havayı bıçakladı. "Ama sonra *sen*, sevgili Din, ayağa kalktın ve onlara Haza'nın evine yaptığı eğlenceli bir kır gezintisi sırasında nasıl öldürüldüğünü anlattın! Peki *bu* konuda ne dediler?"

"Oh! Şey... hiçbir şey, hanımefendi," dedim.

"*Hiçbir şey!*" dedi muzaffer bir edayla. "Hiçbiri şok olmuş, dehşete düşmüş ya da *ilgilenmiş* gibi görünmüyordu! Onlara her türlü fırsatı vermeme rağmen tek bir kelime bile etmediler! Sadece davayı tartışmaya devam ettiler! Bu size de çok garip gelmiyor mu?"

"Evet," dedim. Blas'ın davasının son günlerine dair anılarımı hatırladım. "Ve buraya gönderdiğin mektuba bu bilgiyi eklememişsin, yani zaten bilmiyorlardı."

"Kesinlikle hayır. Fahişelik suçlamalarını parşömene yazacak kadar aptal değilim. Yani bu bir vahiy olmalıydı."

"İhlale odaklanmaya çalıştıklarını düşünmüyorsunuz değil mi hanımefendi?" "Böyle iğrenç bir hikâye duyduğunuzda en azından *bir şeyler* söylersiniz. Ama hiçbir
Hatta buna tepki bile gösterdiler."

"Peki bunun önemi nedir hanımefendi?"

"Ohh...henüz bilmiyorum," dedi Ana. "Ama iyi bir şey değil. Bunun üzerinde düşünmem gerekecek." Esinti beyaz saçlarıyla oynadı ve odasındaki pencereye döndü. "Pencere açık, Din. Lütfen kapat, yoksa buraya asla alışamayacağım."

Pencereye gittim, sonra durdum, şehrin mai-fenerlerinin birbiri ardına sönüşünü, Talagray'ın tamamının yükselen bir gelgitin onu söndürmesi gibi karanlığa gömülüşünü izledim. Kısa süre sonra tek görebildiğim kulelerin kıvrımları ve kuzey ile batıdaki pırıl pırıl ormanların ışıltısıydı. Doğuya, deniz duvarlarına doğru baktım ama sisin içinden hiçbir şey göremedim. Panjurları kapattım ve sabitledim.

"Blas'ın sekreterine ulaşmamız gerekiyor," dedi Ana arkamdan. Hayatını onun için yöneten kadına, Rona Aristan'a. Adresini hatırlıyorsun, değil mi Din?"

Ben okudum. Mektubunu aldığımda kendi kendime yüksek sesle okumuştum ve kelimeler hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "Blas'ın Daretana'ya yaptığı yolculuk hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden kadın," dedim.

"Evet, ama belli ki saçmalıyor," dedi Ana. Gözbağını çıkardı ve gözlerine masaj yaptı. "Onu yakalamak ve lanet bir meyve gibi sıkamak istiyorum. Burada kimsenin konuşmak istemediği bir şeyler dönüyor ve bence o da bunun bir kısmına dokunuyor olmalı."

Ana'nın yere doğru baktığını gördüm, yüzü ekşi bir yulaf lapası yutmuş gibi gergindi.

"Böyle söylüyorsunuz hanımefendi," dedim, "sanki bu biraz kurnazlık olacakmış gibi."

"Oh, öyle," dedi Ana, "çünkü Uhad'a ya da diğerlerine ondan bahsetmeyeceğiz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü onu çoktan gündeme getirmiş *olmaları gerekirdi*," dedi Ana.

"Aslında onunla çoktan görüşmüş olmaları gerekirdi! Ama hepsi de ölü Komutan Blas'ı çok fazla araştırmaya isteksiz görünüyor. Ve ben bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Kapı çalındı. Kapıyı açtığımda genç bir mühendislik subayıyla karşılaştım; elinde parşömen bobinleriyle dolu dev bir kutu tutarken dizleri titriyordu. "Araştırmacı için... belgeler," diye nefes nefese kaldı.

Ona teşekkür ettim, yükü aldım ve içeri taşıdım. "Sanırım Immunis Kalista'dan istediğiniz şey buydu, hanımefendi."

"Güzel!" Yere oturdu ve kâğıtları karıştırmaya başladı. "Umarım tüm bu insanlar arasında bir düzen bulabilir ve yarın kiminle konuşmanız gerektiğini anlayabilirim. O ölü Mühendislerin ihlalden önceki günlerde ziyaret ettikleri tüm yerleri anlamalıyız. Çünkü burada eksik olan her şeye rağmen Din, *asıl* ihtiyacımız olan şey cinayetin işlendiği yer. Bu insanların hepsi bir yerlerde zehirlenmişler - belki birden fazla yerde, ama ben buna karşı bahse giriyorum. Hepsi yaratılıştaki tek bir yerden, bu dünyanın lanetli küçük bir noktasından geçtiler ve o yerden çıktıklarında ölmüşlerdi. Sadece bunu henüz bilmiyorlardı. Sen ve Miljin'in bulması gereken de bu."

"Kaptan Miljin hakkında bilmem gereken bir şey var mı, hanımefendi?" diye sordum. "Yarın onunla mülakatlarda çalışacaksam, her türlü tavsiyeye açığım."

"Onun bir savaş kahramanı olduğunu biliyorum. Bir isyanda ya da diğerinde savaşmış. Sanırım biraz İmparatorluğun kendisi gibi. Çok iyi düşünölmüş, sertliğiyle ünlü - ve aynı zamanda *yaşlı*. Bugünlerde belki de çok yaşlı." Bir an sırttı. "Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar çok yakışıklı olduğu söylenirdi. Söylesene, hâlâ kalın bilekleri var mı, Din? Kalın bilekler ve büyük, kare, etli eller?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var hanımefendi?"

"Kendimi kör etmem, zevklerime düşkün olmama izin verilmediği anlamına gelmez, Din." Sırtışı daha da büyüdü. "Sokağa çıkma yasağından önce gidip Nusi's'ten yeni dokunulmazlıklarınızı alın. Yarın, bu görüşmelerden iyi bir şey çıkar.

-Ve sonra, sokağa çıkma yasağı tekrar başlamadan önce Blas'ın sekreterine git ve bunu ona ver." Gennadios ve Haza hizmetkârları için hazırladığı çağrılara benzer bir çağrıyı aceleyle karaladı. "Onun burada olmasını ve Blas hakkında konuşmasını istiyorum. Çünkü bu soruşturmayla ilgili içimde hiç de hoş olmayan bir his oluşmaya başladı."

"Daha önce konuştuklarımızın ötesinde mi, hanımefendi?"

"Ah, evet." Parşömenlerden birini açtı ve okumaya başladı. "Kalista Mühendislerin her zaman çiftler halinde seyahat ettiğini söylemişti. Bu yüzden gedik sırasında kimin öldüğüne dair bu kadar sağlam bir fikrimiz var."

"Yani..."

"Demek katil bir süredir Talagray'deymiş," dedi. Sayfayı fırlatıp attı ve başka bir sayfaya başladı. "Ya Mühendisler dışında birini öldürdülerse ve kimse fark etmediyse?"

BÖLÜM 12

III

Nusis raflarını karıştırırken neşeyle, "KURTLARLA İLGİLİ ŞEY," dedi, "ne kadar *becerikli* olduklarıdır. Becerikli ve çok dayanıklılar."

Apoth'un ofisine şöyle bir göz attım. Burası daha çok bir laboratuvar görünümündeydi; cam şişeler, tanklar ve fanuslar neredeyse her yüzeyden göz kırpyordu. Bazılarında tüylü küfler, soğanlı mantarlar ya da muhtemelen insan kemiğinden kesitler vardı. Odanın ortasında pirinçten yapılmış bir ameliyat masası duruyordu. Yüzeyi temiz olmasına rağmen, etrafındaki zemin eski lekelerin soluk çiçeklerini taşıyordu. Bu sıvılar döküldüğünde içeridekilerin canlı mı yoksa ölü mü olduğunu merak ettim.

"Solucanlar herhangi bir parçanızda nasıl yaşayacaklarını ve herhangi bir parçanızı nasıl yiyeceklerini bulabilirler, bilirsiniz," dedi Nusis ararken. "Neredeyse onlara hayran olmak gerekiyor, gerçekten. Bir keresinde bacakları onlarla dolup taşan bir kaptanı tedavi etmiştim, otururken şırıltılarını duyabiliyordunuz. Hiç istila yaşadın mı Kol?"

İçinde koyu sarı bir sıvı bulunan cam silindire baktım. Dibinde uzun, ince ve sümüksü bir şey kıvrılmış yatıyordu ve sanki beni kokluyormuş gibi bardağa burnunu soktu. "Ah-hayır, hanımefendi. Bildiğim kadarıyla yok."

"Mm. Yazık. Onlara karşı büyük bir saygı kazanıyorsunuz... Görünüşe göre normal greftlerim bitmiş. Kişisel rezervlerimi kullanmam gerekecek. Bir dakika."

Masasının arkasındaki, önünde yaklaşık bir düzine küçük metal kapı bulunan büyük çelik kasaya doğru ilerlerken kırmızı ceketini dalgalanıyordu. Önünde diz çöktü, çekmecedен bir anahtar çıkardı ve rastgele bir sırayla her kilidi açmaya -ve ara sıra yeniden kilitlemeye- başladı, sol üst, sonra sağ orta alt, sonra sağ üst, alt orta, ve böyle devam etti.

"Tüm kıdemli subaylar odalarında kasa bulundurur mu, hanımefendi?" Ben sordum.

"Hayır. Normalde bu tür önlemlere başvurmam gerekmezdi. Ancak gelişmiş bağışıklık aşıları hırsızların tercih ettiği hedeflerdir; varlıklı insanlar koruma için para ödemeye fazlasıyla heveslidir. Bu da bir şey almam gerektiğinde *her seferinde* doğru kilit sırasından geçmem gerektiği anlamına geliyor."

Anahtarı birçok kilide sokmasını izledim. Baş döndürücü derecede karmaşık bir hareket kombinasyonuydu ve yine de fark ettim ki hepsini hafızama kazıyordum.

"Odadan çıkmamı ister misiniz hanımefendi?" diye sordum. "Odadan çıkmak mı?"

"Ben bir gravürcüyüm, hanımefendi. Sisteminizi ezberlememden hoşlanacağınızı sanmıyorum."

"Oh!" dedi. "Evet, iyi bir nokta, hep unutuyorum. Lütfen, gözlerinizi kaçırsanız..."

Duvara döndüm ve son kilitler ve tamburlar dönerken çıkan *tıkırtı* ve *çınlamaları* dinledim.

"İşte!" dedi. "Ve... bir dakika... Evet, ihtiyacınız olan her şey burada."

Döndüm. Kasanın içindeki bir dizi kutudan farklı renklerde dört küçük topak çıkarmıştı. Topaklardan biri mavi, biri beyaz, biri sarı ve biri de kahverengiydi. Her biri yaklaşık bir parmak eklemi büyüklüğündeydi.

"Bunları ezip sütle karıştıracağım," dedi Nuis ofisinde koşuştururken. "Proteinler ve yağlar sindiriminize yardımcı olacaktır. Bunları tükettikten sonra bir saat boyunca aynada kendinizi kontrol edin. Gözlerinizin beyazında sarı tonlar ya da diş etlerinizin dişlerinizle birleştiği yerde hızlı bir geri çekilme olup olmadığına bakın. Bu ters bir reaksiyona işaret eder. Bu durumda derhal sağlık görevlilerine başvurun."

Koyu, açık kahverengi bir karışım olana kadar topakları sütle karıştırdı.

"Başka etkileri de olacak mı?" Ben sordum. "Psikolojik etkiler mi?"

Havanelini yavaşça öğütmeye başladı. "Psikolojik... Ah. Bu doğru. Tükettiğiniz son değişiklikler muhtemelen kendi gravürcünüzün suffusions'ları olurdu, değil mi? Yüce olmak için mi?"

Başımı salladım.

"Fikrini değiştirdikleri için uyumayı mı tercih ettin Kol?"

"Hayır, hanımefendi."

"Uyanık mı kaldın? Dönüşümün boyunca?" "Evet, efendim."

"Ne kadar büyüleyici," dedi. "Bir aksiyom haline geldiğimde ben de uykuyu seçtim. Hayır, bu greftleri tüketmenin hiçbir psikolojik etkisi olmayacak. Ama bu kadar acı çektiğine göre çok dayanıklı bir kuş olmalısın Kol." Karıştırma kabını bana uzattı. Mor renkli yüzünde bir gülümseme belirdi. "En azından öyle umalım."

"Neden umut, hanımefendi?"

"Çoğu gravürcü Talagray'de uzun süre dayanamaz. Çok fazla kötü anıları vardır. Özellikle de Yol Ovaları'nı ziyaret edenler. Ama sen gençsin. Her şey yoluna girecektir."

Sütlü kahverengi karışıma baktım ve Immunis Uhad'ın yorgun, çizgili yüzünü hatırladım. Sonra karışımı geri attım ve yuttum.

-

Tedavim bittiğinde topallayarak Iudex kulesine geri döndüm ve merdivenlerden odama çıktım. Oraya vardığımda yetersiz eşyalarımı yerleştirdim: ceket ve gömlek, tozluk ve iç çamaşırı. Standart imparatorluk usturası. Ahşap talim kılıcı. Hepsini dolabın üzerine dizdim ve odanın bana tanıdık gelmesini bekledim. Bu his hiç gelmedi.

Çenemi ovuşturdum, kirli sakalın sürtünmesini hissettim. Bakışlarım uzak duvardaki parlatılmış bronz aynaya kaydı. Belime kadar soyundum, usturamı aldım ve aynanın önünde durup tıraş olmaya çalıştım.

Gece rüzgârı fretvine kulesiyle oynadı, kaymasına ve dans etmesine neden oldu; ama elim sabitti ve usturanın kenarını dikkatlice yönlendirerek çenemdeki ve yanağımdaki tüm fırçayı temiz bir şekilde ayırdım. Bu en anormal yerde, bu kadar sıradan ve sıradan bir şey yapmak ne kadar güzel bir duyuydu. Tıraşımı bitirdiğimde Nuis'in beni uyardığı tepkilere dair bir işaret aradım ama hiçbir şey bulamadım. Yüzüm bana aitti.

Hatırlayarak gözlerimin içine baktım.

Sufüzyonlarımın karıştırılması. Mediklerlerin onları bir kapta havan tokmağıyla karıştırma şekli. Sütün sıçrayışı ve sarmalı. Ve sonra içtikçe, içtikçe ve içtikçe boğazımın arkasındaki kireçli tat.

Sonra kulağıma fısıldadılar: Uyku ilacı alabilir ve uyuyarak atlatabilirdim; gerçi bu geçişi uzatırdı ve rüya görebilirdim. Oysa onlara uyanık kalmak istediğimi söylemişim. Bana neler olduğunu anlamak istiyordum. Görmek, bilmek ve hatırlamak. Sonra halüsinasyonlarla, baş ağrılarıyla ve uykusuzlukla geçen dört sefil, korkunç gün geldi, kasvetli karanlıkta günlerce dolaşım, zaman sonsuz bir çölün siyah düzlükleri gibi etrafımda uzanıyordu. Çünkü zihnim kafatasımın içinde yeniden şekilleniyordu; ve değiştikçe, zaman kavramı da değişti.

Ve o karanlıktan çıktığımda farklıydım. Derim griydi elbette ama artık normal anılar oluşturmuyordum. Çünkü anı, zihnin deneyimlerinden yaptığı bir taslaktır, kusurlu ve yorumlayıcıdır; oysa zihnimin o andan itibaren yaptığı şey mükemmel, mutlak ve sonsuzdu.

Iudex fretvine kulesinde durdum, rüzgarda dans ettiğini hissettim. Yüzüme baktım, oradaki buradaki küçük yara izlerini ve kusurları incelerken gözlerim dalgalanıyordu. Her bir küçük yaranın kökeni zihnimde mükemmel bir şekilde varlığını sürdürüyordu.

Dönüp sırtıma baktım ve bir avuç dolusu yara izinin belli belirsiz parıltısını yakaladım. Yüzbaşı Thalamis eğitimim sırasında beni üç kez sopalamıştı ama en acımasız darbelerini hep sona saklamıştı. Bastonun şakırtısı ve çatırtısı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

"Daha kötülerini de yaşadın," dedim yansımama.

Gözlerim buna inanmak için zorlanıyormuş gibi bakıyordu.

Sonra yerde bir titreme, en hafif yankılanma. Pencereye gittim, kırdım ve dışarı baktım. Şehir sessiz ve hareketsizdi, bağırış çağırış yoktu. Bir depremde ama endişelenmeye degecek bir şey değildi.

Gözlerim doğudaki karanlığa takıldı. Ne yeşil ne de başka bir renkte işaret fişeği görmedim. Eğer görevimde başarısız olursam ve burada daha fazla Mühendis ölürse, o zaman yakında o işaret fişeklerini görebileceğimi düşündüm.

uzaktaki duvarlar yıkılabilir. Ve o zaman, elbette, dağıtımlarımı eve göndermekten çok daha fazla endişelenmem gerekecekti.

OceanofPDF.com

III

THREE KEYS AND TEN DEAD ENGINEERS

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

III

Gün ağarırken TALAGRAY şehrin dört bir yanına dağıldı; sokaklar, caddeler ve koridorlar, kırık bir karınca yuvasından yuvarlanan karıncalar gibi yaya trafiğiyle dolup taşıyordu. Görevlerine koşuşturan insanların gelgitleri çeşitli İyalet renkleriyle renkleniyordu; çamurlu kırmızılar, morlar ve siyahlardan oluşan gökkuşakları. İmparatorluğun çalışmasını sağlayan büyük makine canlanıyordu. Bu kaynaşmış insan yığınının arasından Kaptan Miljin, uzun kını yanında sallanarak ilerliyordu; ben de arkasından, sırtımdaki kocaman çantam takırdayarak onu takip ediyordum. Kalabalığın hareketlerinde herhangi bir mantık ya da neden göremiyordum, ama bir şekilde et yığını Miljin için her zaman ayrılıyordu: halk nehirleri duraklıyor, bir ya da iki kol geri kalanları tutmak için dışarı fırlıyordu; ve sonra bir selam yayını geliyordu, o önlerinden geçerken tüm bu yabancıların elleri saygıyla göğüs kemiklerine dokunmak için kalkıyordu. Devasa krakerler bile onun için durdular, yeterince alçak sesle eğildiler.

Çeneleri neredeyse önlerindeki insanların keplerine değiyordu.

Ancak Miljin buna aldırmış etmedi. Bakışlara ve selamlara aldırmadan, günün görevlerini anlatırken ara sıra esneyerek yoluna devam etti. "Efendinizin bugün baskı yapmamızı istediği zavallı piçlerin neredeyse tamamı İleri Mühendislik Kamarasında," dedi. "Duvarlara daha yakın. Bütün yıl boyunca malzemelerini ve iskelelerini orada hazırlıyorlar. Kıyıya daha kısa mesafede."

"Duvarlara tam olarak ne kadar yakın efendim?" Ben sordum.

"Endişelendiğiniz kadar yakın değil. . sıkıcı bir bok çukuru. Cehennem gibi çirkin." Tekrar esnedi. "Sohbet edeceğimiz insanların çoğu yaralı. İhlal sırasında yaralanmışlar. Bu da onları bulmanın kolay olacağı anlamına geliyor sanırım. Kaçamazlar ya da uzağa kaçamazlar. Bağışıklıklarınızı aldınız mı?"

"Evet efendim," dedim. "Ayrıca su, bir dizi bıçak, çakmaktaşı ve çelik, bir aşçı seti ve yol boyunca karşılaşacağımız herhangi bir böcek veya haşarattan kaynaklanan yaralar, sokmalar veya zehirlenmeler için birkaç aşı ilacı da paketledim."

Miljin durdu, gözü sırtımdaki çantaya takıldı. "Ahh... yaptın mı?"

"Evet efendim," dedim. "Sanırım Yol Ovaları'na girerken standart tavsiye bu."

"Olabilir," dedi. "Ama biz *yoldan* ayrılmayacağız. Bugünlerde pek de vahşi tehlikelerle dolu sayılmaz. At dostu musun evlat?"

"Daha önce ata bindim, efendim."

"En azından bu da bir şeydir," diye homurdandı. "Oraya zamanında gidip dönmek için ata binmemiz gerekecek." Askerlerin koşuşturması arasında başıyla ileriye işaret etti. "Ahırlar ileride. Bir dakika bile sürmez."

Artık şehrin doğu ucundaydık, eğretili kâğıdı evler etrafımızdaki sığ tepelere kır çiçekleri gibi yapışmıştı. Yine de biz ilerledikçe bir değişiklik olmuştu: Fernpaper'ın kalitesi artmış, fakir sazlıkların çamurlu kahverengisinden parlak bir beyaza dönüşmüştü; binalarda daha fazla süsleme vardı - burada bronz bir tutamak, orada özenle oyulmuş bir ön kapı; ve nemli havada duman, buhar ve yağ kokusu vardı - yakınlarda bir yerde bir hamam ya da birçoğu vardı. Artık zengin bir ülkede idik.

Yine de bu bölgenin zenginliğinin en çarpıcı göstergesi balkonlarda oturan ve biz geçerken bize bakan insanlardı. Hepsi de uzun boylu, ince yapılı, heykelsi, gri tenli, geniş, koyu renk gözlü ve ince, yontulmuş yüzlü insanlardı. Gözleri istiridye tozuyla kesilmişti. Dudaklar mora boyanmış, yanaklar maviyle kaplanmıştı. Daha birçoğu benim için gizlenmişti, yüzleri gümüşü kumaştan yapılmış dalgalı peçelerin ardına saklanmıştı, sanki benim gibi biri onları görürse güzellikleri lekelenecmiş gibi.

Gentryfolk, fark ettim. Daha önce hiç bir soylu görmemiştim. Miljin'e bunu sordum.

"Ah," dedi. Hınzırca sırıttı. "Bu güzel insanlar buraya *arkadaş* edinmeye geldiler."

"Arkadaş mıyız, efendim?"

"Evet. Hepsi politika. Eski kurallar ve törenler. Sanctum Senatosu'nda yer alabilmek için deniz surlarında en az iki dönem nöbet tutmuş olmanız gerekir. Savaşmak için var olan şeylerle hiç yüzleşmediyseniz İmparatorluğu yönetemezsiniz." Rengarenk asker kalabalığına bir el salladı. "Bu sefil piçlerin arasında bir yerlerde geleceğin valileri, senatörleri ve Sanctum kim bilir başka neler var. Vergi tahakkuk memurları. Bunun gibi saçmalıklar."

"Ve soylular..."

"*Erken* girmek istiyorum. İyilik ve himaye dağıtın, yükselen yıldızları gözetleyin ve onlara ikramlarda bulunun. Daha iyi lojmanlar, zırhlar, atlar, yiyecekler. Belki de tek tük boğulmalar. Bu mahalle en bile değil, şehrin batısında *gerçekten* güzel evlerin olduğu, Mişta'ların, Kuraf'ların, Haza'ların sahip olduğu mülkler var..."

Soyadını duyduğumda adımlarım biraz yavaşladı.

Miljin yukarıdaki soylulardan birine ters ters baktı. "Bu bir at yarışı gibi, evlat. Hepsi bahislerini oynamak için burada. Ve eğer doğru bahse girerlerse, ömür boyu servet kazanabilirler. Kulağa adaletsiz geliyor belki ama ben o kadar emin değilim." Homurdandı ve tükürdü. "Soyluların korkunun ne olduğunu öğrenmesinin tek yolu deniz duvarlarının gölgesinde yaşamak olabilir."

-

Güneş ufukta belirmeye çalışırken, güneşten ve yağmurdan korunmak için başımıza hasır külah şapkalar takarak doğuya doğru ilerledik. Yol, tahkimatlardaki yerlerini almak üzere hareket eden arabalar, at arabaları ve asker bölükleriyle gümbürdüyordu. tarlalara, efsanevi Titan Yolu Ovalarına baktım, şimdi hem kutsal hem de kutsal olmayan topraklardan geçtiğimizin farkındaydım: çünkü burada sayısız imparatorluk nesli titanları durdurmak için savaşmış, kan dökmüş ölmüştü; ilk imparatorluk ırkı olan kutsanmış Khanum da dahil olmak üzere, onlar yok olmadan önce.

Önümüzdeki yol sisle kaplıydı ama çamurlu patika boyunca ilerlerken görüşümü doğuya sabitledim. Orada ne görebileceğimi merak ediyordum,

Ya da ufuk aniden sarı ya da kırmızı fişeklerle aydınlanıp bizi yaklaşan bir titana karşı uyarırsa ne yapacağımı. Bakışlarım ancak Miljin gülüp koluma vurduğunda kırıldı.

"Göremezsin delikanlı," dedi beni azarlayarak. "Neyi göremeyeceğim efendim?" diye sordum.

"Her şeyi," dedi. "Duvarlar, ölü Leviathan. Sis sabahın ortasına kadar yapışacak. Duvarlar onu hapseder. Yanması için güneşin yükselmesi gerekir. Buradaki en tehlikeli şeyler, neden..." Bir hendeğe doğru başıyla işaret etti. "Yol boyunca gizleniyor olacaklar."

Ben bu konuda kafa yorarken memnuniyetle beni izledi ve sonunda açıkladı: "*İsyancılar*. Firariler. İhlalden dolayı sarsılmış, *dışarı çıkmak* isteyen İmparatorluklar. Onlara göre, sağlıklı bir atın üzerinde senin gibi genç birini görmek... Bunları hâlâ taşımamızın bir sebebi var." Mekanik kılıcının kabzasını okşadı. "Bir kılıç bir titana karşı bir bok yapamaz. Ama titanlarla *savaşmayı* zorlaştıranlar için bir kılıcın pek çok faydası vardır."

Bundan sonra sessizce ilerledik, kendi kılıcım yanımda daha ağır hissediyordum -büyük ölçüde yüzbaşıya kılıcımın tahta ve kurşun olduğunu söylemek istemediğim için.

-

At sırtında iki saat içinde İleri Mühendislik Karargâhı'na vardık. Burası belki de Daretana'dan beri gördüğüm en çirkin yerd; vinçler, halatlar, çamurlu inşaat alanları ya da gökyüzüne duman püskürten dökümhaneler.

Hava pis kokularla dolunca Miljin yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Leviathanların neden artık burada karaya çıkmak istediklerini merak ediyor insan..." Başıyla ileriye işaret etti. "Tıbbiyelilerin kanadı orada. Kaç tanesini sorgulamak için buradayız?"

Bunu ona zaten söylemiştim elbette, ama bundan bahsetmemek daha akıllıca görünüyordu. "On bir kişi, efendim," dedim.

"On bir... Ve hepsi, ah, ölümlerle *yakın* mı?"

"Çoğu öyle. Ya da öyleydi. Daha doğrusu, efendim öyle olduklarından şüpheleniyor, efendim."

"Ve bu insanlardan tüm hikayeleri öğrenip, bağırsakları dappleglassla dolu on ölü mühendisimizin nereye anlamak için hepsini sıraya dizmeye çalışacağız."

"Görünüşe göre öyle efendim."

"En iyisi bölüşmek o zaman. Ben son beşi alacağım, sen de ilk altıyı. Sonra da notlarımızı karşılaştırırız."

Atlarımızı ahıra yerleştirip tıbbiyelilerin kanadına girdikten sonra Miljin'e sorgulaması için beş kişi verdim. Kapıdaki fenerin ışığında gözlerini kısmış, bir kül kalemiyle parşömen şeridine isimleri karalıyordu. Bana isimleri birkaç kez tekrarlattı, sonra da hangi ölülerle ilişkili olduklarını tekrarlattı. Daha önce hiçbir soruşturmada doğrudan biriyle birlikte çalışmamıştım ve Miljin'in ciddi bir ünü olduğu kesindi ama onun mırıldanarak kâğıtlarını karıştırdığını görmek içimi huzursuzlukla doldurdu.

"Listeyi bölmek istediğinizden emin misiniz, efendim?" diye sordum. "Birlikte çalışmak daha mı akıllıca olur?"

"Ne yaptığımı biliyorum!" diye tersledi. Elinden bir tomar parşömen daha kaydı ve onu almak için eğildi. "Yoksa bilmediğimi mi ima ediyorsun?"

Düşen parşömenindeki çamuru silkelemesini izledim. "Elbette hayır, efendim."

"O zaman şu bitirelim."

-

İLK RÖPORTAJIM Apoth İyalet'te bir sağlık görevlisi olan Princeps Anath Topirak'la oldu. Bir görevliyi durdurum ve nerede olduğunu ve yaralarının durumunu sordum.

Görevli, "Çökme sırasında yaralandı, efendim," dedi. "Oldukça ciddi. Koridorun sonunda, sağdaki son odada tedavi görüyor."

Odaya gittim ve kapalı kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Düğmeyi çevirdim, içeri girdim ve kısa bir süre durdum.

Daha önce hiç gerçek bir sıhhiye koğuşunda bulunmamıştım. Bu nedenle, bulduğum şey için hazırlıksızdım.

Karanlık fretvine odanın ortasında duran büyük, metal bir banyo kazanının üzerinde tek bir mai feneri parılıyordu. Kazan, güçlü bir şekilde eski süt kokan tuhaf, beyazımsı bir sıvıyla doluydu. Sıvının içinde uzun boylu bir Kurmini kadın yatıyordu, başı kazanın dudağına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, yüzü soluktu ve terliyordu. Küvetteki sütlü maddenin içini çok iyi göremesem de, altında çıplak olduğu kesindi.

Bu yeterince ürkütücüydü, ama daha da ürkütücü olan, sağ kolunu suların üzerinde asılı tutan ip ve tellerden oluşan düzenektir; oysa kolunda bir el yoktu. Yerinde soluk pembe bir kütük vardı ve kütüğe bir geminin gövdesindeki midyeler gibi yapışmış düzinelerce küçük siyah salyangoz, açgözlülükle açık yarasını emiyordu.

Salyangozlara dehşetle baktım. Sonra gözlerimin arkasında bir pırpırlanma hissettim ve eski düello öğretmenim Trof'un bir zamanlar şakayla karışık söylediği bir şeyi hatırladım: *Eğer içinizden biri kazayla bir kolunu ya da kulağını kaybederse, üzülmeyin çocuklar, tıpçılar size yenisini yetiştirene kadar yaranıza sangri çivileri çakacaklardır.*

Düşündüm de. Sanırım bunlar böyle görünüyor. Aklımdan asla çıkaramayacağım bir anı daha. Kendime kontrollü ve kontrollü kalmam gerektiğini hatırlattım.

Oymacı çantamı açtım, bir şişe çıkardım ve kokladım. Bu seferki duman ve kül kokuyordu. Yüzümü buruşturdum, küvetin dibine doğru yürüdüm ve boğazımı temizledim.

Topirak . "Princeps?"

Dedim.

Alnı hafifçe kırıktı. Temiz bir yüz, yakışıklı ve düzgün. Bir tarafındaki çürükler artık eski çay rengine dönmüştü. Cildi benimki gibi griydi ama burnu açıkça değişikliklerin odak noktasıydı: morarmıştı ve normalden biraz daha büyüktü, burun deliklerinin arkasında birçok damar vardı. Apoth'larda yaygın bir aşılama olduğunu biliyordum: Bir karışımın ya da yaranın kokusunu alabilmek ve durumunu tespit edebilmek İyalet'lerinde çok önemliydi.

"Princeps?" Daha yüksek sesle söyledim.

Bir homurtu ve iniltiyle Topirak uyandı. "Ne...ne?" Şişmiş gözlerini açtı. Beyazları tamamen kan çanağına dönmüştü. Beni gördüğünde gözleri daha da büyüdü ve telaşla "*Sen de kimsin?*" diye bağırdı.

"Ahh," dedim şaşkınlıkla. birinin durup durmadığını merak ederek arkama baktım. "Ben... Ben Iudex'ten Signum Dinios Kol, Princeps. Sorun nedir?"

Bir an bana baktı, sonra rahatlatarak iç çekti. "Oh, Sanctum'a şükürler olsun... Biliyor musun, seni orada tepemde dikilirken gördüğümde, karalar giymiş ve bana doğru bakarken..." Yorgun bir şekilde güldü. "Sizin benim için gelen Ölüm'ün ta kendisi olduğunuzu sanmıştım, efendim."

Ne söyleyeceğimi düşünerek durakladım. İyaletler'deki kısa kariyerim boyunca bana her türlü isim takılmıştı ama hiç kimse beni Biçerdöver'le .

"Banyo yüzünden, efendim," diye açıkladı. "Bu sulara kafanıza bir şeyler yapan şeyler var." Kokladı. "Murgrass, çoğunlukla. Bir tür yosun. Dışkısı birçok iyileştirici özelliğe sahiptir. Suyu beyaz yapan da bu, görüyorsunuz..." Tekrar kokladı. "Ayrıca ceterophins, bir uyku ilacı... Ve altias yağları. Kabızlık için. Buraya sıçmamı istemezsiniz."

"Etkileyici bir beceri," dedim.

Zayıfça gülümsedi. "Khanum'un kutsanmış Atir'i, derler ki, uyanıp havayı koklayabilsin ve bir mil boyunca etrafındaki her kuşun, hayvanın ve çiçeğin yerini bilebilsin diye kendini değiştirmiş... Yine de böyle bir banyoya girdiğinden şüpheliyim. O kadar çok uyuyorum ki... Artık hangi gün olduğunu bile bilmiyorum."

"Bugün Kyuz ayının on sekizinci günü," dedim, "ve ben ölü topraklardan değil, Iudex'ten geliyorum. İhlalle ilgili birkaç sorumda bana yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

"Iudex neden bir ihlali araştırıyor efendim?" diye mırıldandı.

Soruyu duymazdan geldim, köşeden bir sandalye aldım ve yanına oturdum. "Size Sinyum Misik Jilki hakkında bir şey sormam gerekiyor," dedim.

Yüzünde bir keder gölgesi belirdi. "M-Misik öldü, efendim," diye fısıldadı.

"Bunu biliyorum, Princeps. Onu iyi tanır mıydınız?"

Sütümsü sıvının içinde kıpırdandı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Beyaz sıvı gövdesini yalayıp geçti ve fırtına bulutları gibi morarmış göğsünün parlak kıvrımlarını ortaya çıkardı. "Evet."

"Çok iyi mi?"

Bana ters ters baktı. Artık uyanmaya başlamıştı. "Biz sevgiliydik efendim. Ama farklı İyaletlerden olduğumuz için bu politikaya aykırı değil, değil mi?"

"Anlıyorum," dedim. Ana'nın önsezileri doğru çıktığında şaşırmamayı öğreniyordum. "Onunla ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

Hesap yaparken yavaşça göz kırptı. "Tanrım... üç yıl oldu." "Kaybınız için üzgünüm ve..." Ona bakma isteğine karşı koydum. kayıp el. "...ve sana olanlar için. Jilki'nin nasıl öldüğü hakkında biraz daha bilgi edinmeye çalışıyorum."

"Neden?"

Yine sorusunu duymazdan geldim. "Ölümünden bir gün önce onu görmüş olabilir misiniz?"

Topirak başını salladı. "Hayır mı?"

"Hayır, efendim. Surlardaydı," diye mırıldandı. "Gece boyunca orada kaldı, efendim."

"Bütün gün orada mıydı?" Ben sordum.

"Evet, efendim. Ve ondan önceki iki gün."

"Ve duvarlar dışında hiçbir yere gitmedi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, efendim."

"Buhar, su ya da benzeri bir şey yok mu?"

"Ne sorduğunuzu tam olarak bilmiyorum efendim. Bir şeyler mi ters gitti?"

Ne söyleyeceğimi düşündüm. Salyangozlardan biri kopan bileğinin üzerinden geçerek arkasında pembe bir et şeridi bıraktı.

"Jilki'yi en son ne zaman gördünüz, Princeps?" diye sordum.

"Onu ölmeden dört gün önce gördüm sanırım, efendim?"

"Peki o günkü hareketleri neydi?"

"Sabah surlara gitti ve geri geldi efendim."

"Ya ondan önceki gün?" diye sordum. "Aynı gün."

Bunları bir araya getirirken gözlerimi kısıtım. "Yani... sadece emin olmak için soruyorum. Ölümünden önceki altı gün boyunca sadece buraya, bu odalara ve duvarlara mı gitti?"

"Evet, efendim."

Bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Uhad'ın raporundan, ölen on Mühendisten ikisinin Talagray'da görev yaptığını ve ne surları ne de İleri Mühendislik Karargâhını ziyaret etmediğini biliyordum. Jilki'nin ölmeden önce *sadece* buraları ziyaret ettiğini duymak, on kişi arasında hiçbir ortak nokta olmadığı anlamına gelirdi ki bu da hepsinin nerede zehirlendiğini belirlemeyi çok daha zorlaştırırdı.

"Bulaşıcılığı soruyorsunuz," dedi Topirak. "Değil mi efendim?"

"Bunu size söyleten nedir?" Belki de çok sert bir şekilde sordum.

"Ben bir tıbbiyeliyim, efendim. Soruları bilirim. Nerede olduklarını, neye dokunduklarını, nereden aldıklarını öğrenmek istiyorum. Durum bu mu, efendim?"

"Biraz."

"Misik'in çöküş sırasında öldüğünü sanıyordum. Duvarlar yıkıldığında. Neden... neden bulaşıcılığı soruyorsunuz? Ve neden Apothlar değil de Iudex bir salgını araştırıyor?"

"Sadece daha fazlasını anlamaya çalışıyoruz. Bu doğrultuda düşünebileceğiniz bir şey var mı, Princeps?"

"Hayır," dedi. "Misik görevinin başında olmadığı zamanlarda benimle birlikteydi." Yine o zayıf gülümseme. "Benim de hoşuma gitti."

Sempati duymam için bana baktı. Ama artık bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum ve ona hiç acımadım.

Topirak banyosunda *kıpırdandığında* bir *damlama* duyuldu. Gözleri tavanı aradı, endişeli ve tedirgindi. Konuşmak için ağzını açtı, sonra durdu. Gelmesini bekledim.

"Misik... yanlış bir şey mi yaptı efendim?" diye sordu. İşte oradaydı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "*Sence* Jilki yanlış bir şey mi yaptı?"

"Hayır," dedi. Tekrar tavana baktı, gözbebekleri sağa sola dönüyordu. "Ama ihlalden önceki sekizinci gece..."

"Evet?" Dedim. "Sonra ne oldu?"

Yutkundu. Gözyaşları yanaklarından süzülerek beyaz banyoya düştü. "O... o şehre geri döndü, Talagray'e. Gece orada kaldı."

"Ne için?" Ben sordum.

"O... bir tür proje üzerinde çalışıyordu. Depremlerle ilgili bir şey. Duvarların dengesi bozulmuştu. Bir toplantı için şehre geri döndü. Bana ne hakkında olduğunu söyleyemedi. İzin verilmediğini söyledi."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Panik yaratmak istememekle ilgili bir şey, efendim," dedi. "İnsanların duvarların ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemedim. Kendimi çok gizli hissettim."

"Anlıyorum," dedim. Sessizliğin sürmesine izin verdim, sonra da "Ona inandın mı?" diye sordum.

"Neden ki?"

Yüzüne baktım. Gözleri geniş ve korkulu, çenesi titriyordu.

"Başka ölümleri önlemek için buradayım, Princeps," dedim. "Sizinki gibi başka yaralanmaları. Eğer bir sorun varsa, bilmem gerek."

"Sadece... sadece bir histi," diye fısıldadı. "Bu toplantılar için Talagray'e gittiğinde, sonrasında hep sessizdi. Ve her iki seferde de söylediği bir şey vardı." Yüzünü buruşturdu ve "*Dünyayı Mühendisler yaratır. Diğer herkes sadece onun içinde yaşar.*"

"Talagray'a böyle bir toplantı için ilk kez gitmiyor muydu?" Ben sordum.

"Hayır. İki ay önce bir kez gitmişti, efendim."

"Peki ya ondan önce?" diye sordum.

Bunu düşündü, sonra başını salladı.

"Önceki toplantı ne zamandı?" diye sordum. "Tam tarih." "Sanırım Egin ayının yedisinde."

"Ve bu... bu toplantılardan döndükten sonra hissettiğiniz bu duygu. Bana biraz daha anlatabilir misiniz?"

Gözlerini önündeki süt gibi sulara dikti. "Başka biriyle tanıştığınan endişelendim," dedi sonunda. "Ve her seferinde onda bir koku vardı. Yıkandığını söyleyebilirim ama... ama böyle şeyleri benden saklamak zordur. Oranje yaprağı ve acı. Soğuk ülkelerde yaptıkları sotwine gibi. Garip bir şeydi. Başka biriyle görüşüğünü düşünmeme neden olacak kadar garipti. Ama emin değildim, bu yüzden sormak istemedim. Sadece onu elimde tutmak istedim."

"Anlıyorum," dedim.

Yalvarırcasına bana baktı. "Öyle mi efendim? Biliyor muydunuz? Başka biriyle birlikte olup olmadığını biliyor musunuz, efendim?"

"Bilmiyorum. Ama aramaya devam etmek zorundayım. Ne bulduğumu size söylememi ister misiniz, Princeps?"

Bunu düşündü, yüzünün karanlık, morarmış tarafı sulara doğru eğildi. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Yeterince kaybettim. En azından onunla geçirdiğim son birkaç günü saklamak istiyorum. Onlar benim kalsın istiyorum." Acınası bir kahkaha. "Yani en azından bunu borçluyum, değil mi?"

BÖLÜM 14

III

Topirak'tan sonra DÖRT RÖPORTAJ DAHA YAPTIM. İnsanların hepsi yorgun, kederli ve yaralıydı -bir adam beyin sarsıntısı geçirmiş, bir kadının ayağı kopmuş, bir diğerrinin başı ve yüzü sargılıydı- ve hiçbirini benimle konuşmak istemedi. Yine de onlarla kaldım, bandajların ve banyoların arasında dolaştım; kül kokulu şişemi kokladıkça ve hırpalanmış zihinlerinden kelimeler çıktıkçe, ölü Mühendisler arasında bir model ortaya çıkmaya başladı.

Prens Donelek Sandık, yaralanan bir yoldaşını kontrol etmek için yarıktan sekiz gece önce Talagray şehrine dönmüşü; Jilki'nin döndüğü gece, Kyuz ayının altıncı gecesi idi.

Kaptan Atos Koris bir malzeme sevkiyatı ayarlamak için Talagray'a gitmişti - yine Kyuz'un altısında.

Aynı gece Signum Suo Akmo ve Prens Kise Sira da yüksek imparatorluk sırları olduğunu iddia ettikleri nedenlerle şehre geri dönmüşlerdi. Aslında, daha fazla soru *sorduktan* sonra, bunun Sira'nın ilk ziyareti olmadığını keşfettim: Jilki'nin iki ay önceki ilk ziyaretiyle aynı tarihte, Egin ayının yedisinde Talagray'a geri dönmüşü.

Her şey yavaş yavaş sıraya giriyordu.

Tek aykırı kişi, Princeps Atha Lapfır hakkında görüşmek üzere gönderilmiş olduğum adamdı. İyileştirme bölümüne gittiğimde banyosunu boş ve kuru buldum, doluluğuna dair tek işaret köşedeki hasır başlıktı. Sağlık görevlisine sorduğumda basitçe, "Dün gece öldü. Ancak bu kadarını yapabiliriz."

Daha sonra tıbbiyeliler kanadının koridorlarında durup bunu düşündüm. Ölen Mühendislerden beşi ihlalden sekiz gece önce şehri ziyaret etmişti, hepsi de belirsiz ya da gizemli nedenlerle.

Sebeplerinin hepsinin saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüm. Jilki duvarlar için gizli bir proje üzerinde çalışmıyordu, çünkü çalışsaydı Kalista bundan . Eğer , hiçbir şey bulamayacağımdan şüphelenmeye başladım.

Koris'in ayarlamak için gittiği malzeme sevkiyatını da, Sandik'in yaralı yoldaşlarından birini de şehirde bulamadım. Hepsi Talagray'da bir yerlere gitmiş ve bu konuda arkadaşlarına ve sevgililerine yalan söylemişlerdi.

Ancak, sadece Prens Sira ve Signum Jilki iki ay önce, Egin'in yedisinde Talagray'a geri dönmüştü.

Düzenli bir toplantı, belki de -ve ilginç bir şekilde gizli bir toplantı. Herkesin hakkında yalan söyleyebileceği kadar gizli. Ve sonunda, Mühendislerin bu gizli toplantısına birileri gelmiş ve yanlarında ölümü de getirmişlerdi.

-

Nihayet Kaptan Miljin'le buluştuğumda, o benim kadar heyecanlı ya da değildi. "Sanctum adına, bu berbat bir iş," dedi oflaya puflaya yürürken. "Bu zavallı piçler... İki bacağı da olmayan bir adamla konuşmak zorunda kaldım! Piç kurusu, medikkerlerin yenilerini doğru boyutta yetiştiremeyeceğinden endişeleniyordu..."

"Oldukça içler acısı bir durum, efendim," dedim.

"Boktan bir durum için büyük bir kelime." Görevlilerden biri yüzü keten bandajlarla örtülü bir adamı tekerlekli sandalyeyle getirirken yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bu tür insanları doğru düzgün sorgulamak için taş kalpli, piç kurusu biri olmanız gerekir."

Yorum yapmamayı tercih ettim.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi. Bir parşömen çıkardı ve gözlerini kısarak baktı. "Bulabildiğim tek şey Kaptan Kilem Terez'in son birkaç gündür takip edildiğinden endişe ettiğiydi. Hem de lanet olası bir crackler tarafından."

"Onu bir çatlak mı takip ediyordu?" Dedim.

"Evet." Homurdandı. "Bu saçmalık olmalı. Crackler'lar ne kadar, on karış boyunda mı? İnsanları gizlice takip etmek için daha kötü birini düşünemiyorum. Crackler'ın sarı saçlı olduğunu da söyledi. Çok garip. Konuştuğum adamın beyninin zedelendiğini anladım. Ne buldun, delikanlı?"

Ona ne bulduğumu söyledim ve gözleri hayretle büyüdü.

"*Bütün* bunları onlardan mı çıkardın?" Miljin söyledi. "Gerçekten mi? Başucu terbiyen benimkinden çok daha iyi olmalı, evlat."

"Bilemiyorum efendim. Ama ölen on kişiden beşi şehre geri döndü; hepsi de ölmeden önceki sekizinci gecede. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Peki." Homurdandı ve bir parmak eklemiyle bıyığını karıştırdı. "Neredeyse mantıklı geliyor."

"Neredeyse mi?"

"Evet." Notlarına baktı, lekeli parşömenlerini karıştırırken kaşlarını çatı. "Ama Talagray'e haftalardır dönmeyen ölü on kişiden biri var. Bu da senin düzenini bozuyor, değil mi?"

Kalbimin kaburgalarımın botlarıma doğru süzüldüğünü hissettim. "Kim, efendim?"

"Signum Ginklas Loveh," dedi. Okurken burnunu kırıstırdı. "Bu onun, ah... cehennem, sanırım *sevgilisinin* söylediği şey, Lejyon'dan sorguladığım Sinyum Sirgdela Vartas. Neredeyse bir aydır Talagray'e yaklaşmadığını söyledi. Ve eğer Talagray'a hiç gitmediyse, zehirlenmenin olduğu yer orası değil, öyle değil mi?"

"Peki ya diğer toplantının tarihi?" Dedim ki. "Egin ayının yedisinde mi?"

Miljin notlarını gözden geçirdi. "Hayır, o sırada Talagray'de de değildi." "O zaman neredeydi? Burada, üste mi?"

"Hayır... Vartas, ölen Signum Loveh'in Komutan Blas'la birlikte bir yolculuk surlara gittiğini söyledi. Bana söyleyebildiği tek şey bu."

Tenim soğudu.

"Bekle. Ne zaman? Egin'de tam olarak hangi tarihte?" Ben sordum.

Notlarına tekrar göz attı. "O ayın yedinci ve sekizinci günleri," dedi.

Bunu düşündüm. Sonra yavaşça lye-scent şişemi çıkardım ve kokladım.

Gözlerim titredi ve Daretana cinayetinin tüm detayları zihnimi doldurdu, sanki kafatasım bir kez daha sıçrayan balıklarla dolu bir su kabarcığıydı.

"Bunu size gönüllü olarak mı söyledi efendim?" diye

sordum. "Evet... Neden? Ne var bunda evlat?"

"Ben... Sanırım bu Signum Vartas size yalan söyledi, efendim," dedim.
"Hayır, söylediğini *biliyorum*."

Miljin'in surati asıldı. "Öyle mi?"

"Evet. Ama nedenini henüz bilmiyorum. istiyorum. Sorun olur mu efendim?" Çenesi bir an için çalıştı. Sonra sağ elini yumruk yaptı ve iri elinin tüm boğumları aynı anda çatırdadı. "Bu," dedi.

"çok güzel olur" dedi.

-

Görüşüğüm HERKESE BENZEMEYEN Signum Vartas şifa banyosundan çıkmış bir karyolada yatıyordu, yanında bir tepsi çay ve kül tablasında tüten ince bir saz piposu vardı. Üzerinde yepyeni görünen ipek bir cübbe vardı ve yaraları hiç de hafif değildi - omzuna ve boynuna çizgiler halinde haal macunu sürülmüştü, muhtemelen çöküş sırasında aldığı yaralardan kaynaklanıyordu - buradaki bölmelerde kalan herkesten çok daha hızlı iyileşiyor gibi görünüyordu. Odasında bir pencere bile vardı. Diğerlerinin hiçbirinde yoktu.

Miljin ve ben içeri girdiğimizde kaşlarını kaldırdı - soğuk, buyurgan bir bakış- ve piposunu bıraktı. "Bu da ne şimdi?" diye sordu. "Bütün sorularınıza cevap verdiğimi sanıyordum, Kaptan."

Eğilme ya da selam verme zahmetine girmeden önüne oturdum. "Ben de birkaç tane daha içtim, Signum Vartas."

Burnunun ucuyla bana baktı. Uzun boylu, ince yapılı bir Rathras adamıydı, yüksek kaşları ve henüz tam olarak güvenmediği bir hizmetçiymişsiniz gibi size bakan derin gözleri vardı. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Signum Kol, Iudex. Sadece tarihleri karşılaştırıyorum."

"Yüzbaşı Miljin'e bildiğim tüm tarihleri verdim."

"Sadece bir şeyi kontrol etmek istedim. Bana Signum Loveh'in ölümünden önceki günlerdeki hareketlerini tekrar anlatabilir misiniz?"

"Kaptan Miljin'e söylediğim her şeyi doğrulayabilirim," dedi hafifçe sinirlenerek. "Yoksa onun ve benim sözlerimden şüphe mi duyuyorsun?"

"Kaptana Loveh'in Talagray'a hiç gitmediğini söylemişsiniz," dedim.

"Öyle mi? Ölmeden haftalar önce değil."

"Oraya en son ne zaman gittiğini hatırlıyor musun?"

"Hayır. Aylar olmuş olabilir, gerçekten. Neden?"

"Ama Signum Loveh ile samimiydiniz, değil mi?"

Soğuk bakışları yüzümde dans etti. Piposunu tekrar eline aldı ve üfledi. "Gözlerini sallala..." dedi usulca. "Sen de benim gibi Sublime'sın. İlişkilerin bizim gibiler için zor olduğunu bilirsin."

"Soruma cevap vermedin," dedim. "Güzel.

Evet, onunla *yakınlaştım*."

"Yani Talagray'e geri döndüğünde haberiniz olurdu."

"Evet, ve o !" dedi. Burun deliklerinden duman tutamları süzülüyordu.

"Bunun anlamı ne?"

"diğer tek olay ise Komutan Blas ile çıktığı zamandı."

"Evet!"

"Peki nereye gittiler?"

"Duvarları incelemek için! Eminim Miljin size bunu söylemiştir!"

Miljin ise Vartas'a hiçbir şey söylemiyor, düz ve karanlık bakışlarını ona dikiyordu.

"Hangi tarihi o?" Ben sordum.

"Yedinci ve sekizinci," dedi Vartas. "Egin ayının. İki aydan biraz fazla bir süre önce."

Onu izledim. Soğuk küçük gözleri benimkilere bakıyordu, ama orada kırılğan bir parıltı, gözbebeklerinde bir titreme gördüm.

"Bu doğru değil," dedim. "Ve sen de bunu biliyorsun." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Gözlerimde bir hissettim ve anılar canlandı: Daretana'daki Haza evinin bahçesine koşturup Blas'ın teftiş kayıtlarını yüksek sesle okumuş, tarihleri hafızama kazımıştım. Özellikle bir satır şimdi kafatasımın içinde yüzüyordu: *ck. Tala kantonunun kuzeyindeki PAYTASIZ köprüleri -6. Egin'den 8. Egin'e kadar- hepsi geçer.*

"Çünkü," dedim, "Komutan Blas o sırada surlarda değildi." Vartas kıpırdamadan durdu. "Ne?" diye sordu.

"Komutan Taqtasa Blas o ayın altısından sekizine kadar kantonun kuzeyinde köprüleri teftiş ediyordu. Günlüğünü gördüm. Yani bu çok yanlış, Vartas."

Bakışları sabit kaldı. Saman piposunu yavaşça ağzına yerleştirdi ve üfledi. "O zaman yanılmışım. Başka bir gün Blas'la birlikteymiş."

"Hangi günler?"

"Egin'in on dördü ve on beşi. Sadece küçük bir hata." Başımı salladım. "Bu da yanlış."

"Cehenneme kadar yolu var!"

"Hayır. Blas o zamanlar Daretana kantonundaydı. Egin ayının on üçünden on beşine kadar. Bunu da biliyorum. Son üç aydaki *tüm* hareketlerini biliyorum."

Vartas gözlerini kırptırdı. Saman piposunun kömürü eli titrerken dans ediyordu. Miljin yavaşça ayağa kalktı ve arkamda durdu.

"Burada iki seçeneğimiz var," dedim. "Ya Signum Loveh'in o günlerde nerede olduğuna dair *hiçbir* fikrin yok ya da buradaki kaptana yalan söyledin ve ihlalden sekiz gün önce Talagray'a gitti. Ama Miljin'in bunu bilmesini istemedin ve o da bunu sormayınca sesini çıkarmadın. Ama sanırım gerildin. Egin'in yedinci gecesi Talagray'ı ziyaret ettiği diğer zaman için ona bir mazeret vermek istedin - diğer iki ölü Mühendisin de katıldığı aynı toplantı. Her ihtimale karşı. Ama orada yanlış adım attın. Yanına koymak için yanlış kişiyi seçtin. Senin için şanssızlık. Sessiz kalabilirdin ve biz de asla öğrenemezdik. Ama şimdi biliyoruz."

"Neyi biliyorsun?" Vartas isteksizce söyledi.

"Talagray'e *neden* gittiğini bildiğini" söyledim. "Diğerlerinin hiçbiri bilmiyordu, bu yüzden hiçbiri yalan söylemeye çalışmadı. Ama sen söyledin."

Piposunu tekrar dudaklarına doğru kaldırdı. Şimdi tam anlamıyla hoplayıp zıplıyordu. "Bilmiyorum," dedi usulca, "neden bahsediyorsun sen-"

Sonra Miljin hareket etti.

Onu izlemediğim için buna hazırlıklı değildim. Ama sanki biri kilidi açıyormuş gibi hızlı bir *tak-tak* sesi duyuldu; bir de baktım ki kılıcı elinde, sanki bir saman çöpüymüş gibi hafifçe dönüyor, sonra da kılıcı Vartas'ın bacaklarının arasındaki karyolaya saplıyor, kabzasına kadar, adamın kasıklarının bir iki karış uzağına sokuyordu.

Vartas çığlık attı, saman piposu dişlerinin arasından fırladı. çalıştı ama Miljin göğüs kafesine bir yumruk indirip onu tekrar yere itti. "*Bana* yalan mı söyledin Sinyum?" Miljin böğürdü. "Yalan mı söyledin *lan*? Ben mi?"

Yüzümün sadece bir karış önünde duran kılıca baktım. Kılıcın parlayan çelik değil, soluk, hastalıklı, beyazımsı bir yeşil olduğunu fark ettim.

Vartas'ın çığlıkları feryatlara dönüştü ve cüppesinin kenarını tokatlamaya başladı. Kalçasının üstündeki giysisinden küçük bir aromatik duman ipliği yavaşça sıyrılıyordu. Elimi adamın cübbesinin içine soktum, yan tarafına kaymış olan pipoyu buldum, çıkardım ve çay fincanına soktum, fokurdayan bir tıslamayla söndü.

-

Hâlâ titreyen ve sarsılan Vartas bize her şeyi anlattı. Kül kokulu şişemi kokladım ve dinledim.

"Ben... Ne hakkında olduğunu bilmiyorum," dedi burnunu çekerek. "Gink'in neden Talagray'e gittiğini bilmiyorum. Ama kariyeriyle ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Beklentileriyle."

Miljin kızgın bir yaban domuzu gibi tepemde dikiliyordu. Vartas'ın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Çünkü gitmeye başladıktan sonra onun için her şey yolunda gitmeye başladı," dedi. "Erik projeleri. Daha hızlı terfiler. Daha fazla maaş. Komutan Blas'ın emrinde çalışmak gerçekten *çok* daha iyi bir ücret."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Komutan Blas mı? Onunla mı çalışıyordun?"

Başını salladı.

"Onun için ne yaptı?"

"Mühendislik işleri, sanırım. Diyagramlar, köprüler falan. Sadece birkaç ayda bir Talagray'e gittiğini ve paranın geldiğini biliyordum. Bana soru sormamam ve çenemi kapalı tutmam söylendi. Ben de öyle yaptım. Gerçi bana hiç teşekkür etmedi."

Güzel elbiselerini, çay tepsisini ve piposunun kokusunu içime çektim. Birdenbire yaşadığı yer o kadar da dikkat çekici görünmemeye başladı.

"Bu toplantılar için şehre kaç kez gitti?" diye sordum. "Bilmiyorum.

On kez. Belki daha fazla."

Bu kayda değerdı. Görünüşe göre Signum Loveh, sorduğum diğer tüm ölü Mühendislerden çok daha düzenli bir ziyaretçiydi.

Vartas kızgın bir ifadeyle, "Sırrın bana açıklanmasını ben istedim," dedi. "Ben de gidebilmek için. Ama buna izin verilmediğini söyledi. *Seçilmem* gerektiğini söyledi. Seni seçen neydi, bilmiyordum. Yani, onun küçük çetesinin geri kalanına baktığımda, onları bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu göremedim."

Miljin ve ben birbirimize baktık, ilgimiz artmıştı. "Çete mi?" Ben sordum. "Hangi çete bu?"

"Tam olarak bir *çete* olup olmadığını bilmiyorum," diye mırıldandı Vartas. "Sadece... sadece dostlar, belki. Arkadaş. Ama hepsi de yukarıdan gelen bir kutsama taşıyor gibiydi."

"İsimler," diye tükürdü Miljin. "Bize isimlerini ver, lanet olası."

"Lanet olsun," diye kekeledi. "Ben bir spatyalistim, gravürcü değil! Bu boku gözlerimin arkasında tutamam!" Bir an için homurdandı. "Gink onlardan üçüyle arkadaştı. Daha fazla da olabilirdi ama o ve o üçü birbirlerine sıkı sıkıya bağlıydı." Düşünürken bir parmağı piposunun yan tarafını yaktığı yeri yokladı. "Vanduo. Sanırım bir tanesiydi."

Başımı salladım. Princeps Alaus Vanduo-ölenlerden biriydi.

"Ve bir sonraki... Sanırım adı Lapa'ydı? Lapir?"

"Lapfir?" Ben önerdim.

"Sanırım buydu. Belki, evet. Bu kadardı."

Princeps Atha Lapfir, o zaman. Ölü onlunun bir diğeri.

"Ve sonuncusu..." Vartas bir an için kaşlarını çatı. "Sonuncusu..."

Jolgalgan. Doğru. Bu oydu."

Ona boş boş baktım. Sonra Miljin'e baktım, o da bana boş boş bakıyordu. Bu isim tamamen yeniydi.

"Ah...kim?" diye sordum.

"Jolgalgan," dedi Vartas tekrar. Başını salladı. "Bu oydu. Kaptan Kız Jolgalgan. Hatırlıyorum çünkü o bir Apoth'tu ve başka kimse değildi."

Son bir gün içinde duyduğum pek çok isim arasında gezinirken gözlerim doldu. Yine de Kaptan Kız Jolgalgan'ın kesinlikle ölen on Mühendisten biri olmadığını biliyordum.

"Sen... bundan emin misin?" diye sordum. "Bu kişinin Loveh ve diğer Mühendislerle birlikte gruplandığından *emin* misin?"

"Öyleyim," dedi. Gururunu toparlamış ve burnunu havaya dikmişti. "Sana hatırladığımı ve neden hatırladığımı söyledim. Dinlemeyi dene."

Bu bilgiyi kafamda evirip çevirirken düşüncelerim dans ediyordu. Miljin'le göz göze geldiğimde yüzünde keskin ve yakıcı bir ifade gördüm ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Bir kurtulanımız var. Grubun on birinci üyesi. Bu gizemli toplantılardan birine gitmiş ve belki de çekip gitmiş biri.

"Tarif et o zaman," dedi Miljin. "Bu kız neye benziyordu?"

"Uzun boylu bir kadın," dedi Vartas. "Geniş. Çok sert, çok ciddi. Yüzü sürekli limon çekirdeği emiyormuş gibi."

"Hangi ırktanmış?" Miljin sordu. "Tala mı? Rathras? Kurmini?"

"Biliyorsun... Tam olarak anlayamadım," diye itiraf etti Vartas. "Kurmini bir ismi vardı ama Kurmini'ye *benzemi*yordu. Çok uzun boyluydu, saçları soluk sarı renkteydi ve sıkıca kıvrılmıştı. Daha önce hiç böyle saçları olan bir Kurmini görmemiştim."

"Apoths'ta hangi görevdeydi?" diye sordu Miljin. "Bilmiyorum. Onunla hiç yüz yüze konuşmadım. "Onunla hiç yüz yüze konuşmadım. parti," dedi acı bir şekilde.

Onu bu Jolgalgan hakkında daha fazla sorguladık ama bize çok az şey söyleyebildi. Sonunda pes ettim ve yeni bir bakış açısı denedim. "Signum Loveh bu toplantılardan bir şey getirdi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Vartas.

"Bu toplantılara *bir* şey getirdi mi?" Ben sordum. "Belgeler? Para mı?"

"Hayır, ama..." Düşünerek kaşlarını çattı. "Ama bazen... bu ziyaretlerde kamarasından bir şey alırdı. Küçük bir bozuk para gibi bir şey. Bir keresinde onu cebine koyarken yakaladım. Ne olduğunu sordum ve bana söyleyemeyeceğini söyledi. Ben de..."

"Yani bunun bu toplantıların bir parçası olduğunu düşündünüz," dedim.

Başını salladı. "Ama tek bildiğim buydu. Sadece toplantıları, parayı, madeni parayı biliyordum ve soru sormamam gerektiğini. Sen gelip onu getirdiğinde, ben... bunun bir yolsuzluk olmasından endişelendim. Temiz bir isimle huzur içinde yatmaya hakkı olduğunu düşündüm ve Komutan Blas'ın belki ona bir kılıf sağlayabileceğini düşündüm..."

Ona baktım ve orada herhangi bir yalan görmedim. Belli ki adam bilmiyordu.

"Komutan Blas öldü," dedim.

"O... o ne?" dedi Vartas şok olmuş bir halde.

"Blas öldü," dedim. "Bu küçük gizli toplantılara katılan diğer tüm Mühendislerle birlikte. Muhtemelen bu gizli toplantılar *yüzünden*. Bildiğiniz başka bir şey varsa bize şimdi söylemeniz gerekiyor."

"Başka bir şey bilmiyorum!" dedi Vartas.

"Emin misin, evlat?" dedi Miljin.

"Söz veriyorum, yapmayacağım!" Sonra yüzünde belli belirsiz bir korku ifadesi belirdi. "Siz ikiniz neden bunu soruyorsunuz? Bunun ihlalle bir ilgisi var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Miljin, Vartas'ın yanmayan pipolarından birini aldı ve kokladı. "Kendini bu yatakta tutuyorsun, Signum," dedi. "Lanet paran sende kalsın. Ve çeneni kapalı tut. Aksi takdirde buraya geri döneceğim ve bu mu?" Yatakta, Vartas'ın bacaklarının arasındaki yarığı işaret etti. "Aynısını tekrar yapacağım ama altı santim daha yukarıdan. Ve sonra tekrar altı, ve tekrar altı. Anlaşıldı mı?"

Vartaş'ın alnından boncuk boncuk terler akmaya başladı. "Dağ suyu gibi efendim."

"Güzel." Saman piposunu cebine koydu ve omzuma vurdu. "Hadi buradan defolup gidelim."

-

MILJIN VE BEN koridorlarında durmuş, görevliler etrafımıza üşüşürken sessizce düşünüyorduk.

"Yani," dedi.

"Evet, efendim," dedim.

"Mühendislerin gizemli toplantıları var, bir şey hakkında toplanıyorlar. Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Ama hepsinde Komutan Blas'ın parmağı var." "Doğru, efendim."

"Ve şimdi elimizde bunun bir parçası olabilecek bir Apoth var," dedi. "Ama onun adı ölümler listesinde yok."

"Evet, efendim."

"Ona hemen ulaşmalıyım," dedi. "Ve bu lanet toplantılarda neler olduğunu bize anlatması için ona baskı yapmalıyız. Lejyon'daki arkadaşlara onu aramalarını söyleyeceğim. Ama belki o da ölmüştür. Lanet olası bir tarlanın ortasında ağaçlara asılmış ve biz onu henüz bulamadık." İçini çekti ve başının arkasını ovuşturdu. "Bu arada, Daretana'da siyah giysili suikastçılarımız var."

"Var, efendim."

"Bunun yanı sıra, bilirsiniz, insanların kendi içlerinden ağaçlar filizlendirmesi ve tüm bunların getirdiği şeyler."

"Evet, efendim."

Homurdandı ve yere tükürdü. "Lanet olsun. Ne karmaşa ama." Sonra dudağını çiğneyerek düşündü. "Biliyor musun, beni bazı gizli toplantılara sihirli bir param olsaydı, şey..."

"...yanınızda deniz surlarına götürmezsiniz, değil mi efendim?" Ben önerdim. "Tabii ki hayır. Kesinlikle götürmezdim. Onu güvenli bir yerde saklardım."

"Katılıyorum, efendim."

Düşünceli bir sessizlik içinde orada durduk. Sonra iki görevli, bir tekerleği çılgınca gıcırdayan tahta bir arabayı taşıdı. Arabada büyük bir cam vardı.

akvaryum gibi bir tanktı ama önümüzden geçerken içinde sıradan balıklar olmadığını gördük. Aksine, devasa, dalgalı, morumsu bir denizyıldızı tankın dibini kavrıyordu ve sırtından bir insan eli uzanıyordu.

Elin parmakları önümüzden geçerken sanki suyun akışından keyif alıyormuş gibi çok yavaş bir şekilde esnedi ve seğirdi. Kadınsı bir görünümü vardı. Tırnaklarda ve parmak eklemlerinde narin bir şeyler vardı.

Tankın geçişini sessizce izledik, tek tekerlek protesto için gıcırdıyordu.

"Görünüşe göre Topirak'ın yerine biri geliyor," dedi Miljin.

Boğazımı temizledim. "Öyle görünüyor efendim," dedim kısık sesle.

Miljin tekrar konuşmak için gıcırtısı çoktan sönene kadar bekledi. Sonra homurdandı.

"Gidip Loveh'in odasında şu sikkeyi arayalım," dedi, "yoksa biri sırtından bir hıyar çıkan şu denizyıldızlarından birini geçirir ve ben de bayılıp kafamı yarararak şu lanet olası banyolardan birine düşerim."

-

Binanın batı tarafında LOVEH'in odasını bulduk. Tek kişilik yatağı, sandığı, dolabı, kitaplığı olan küçük bir odaydı ama eğer gözünüz varsa, etrafımızda zenginliğin izlerini bulabilirdiniz. Çarşafklar ince ve ipeksi. Pencere kenarında köpüklü ve güzel kokulu sabun tozu kavanozu. Dolap, çoğu Iyalet'in dağıttığının çok ötesinde giysilerle doluydu.

Döşeme tahtasının üzerinde yürüyerek odayı inceledim. "Bu kadar küçük bir para," dedim, "gerçekten her yerde olabilir-"

Sonra Miljin'in yeşil kanatlı kılıcı eline geçti ve işe koyuldu.

Kılıcı yatağı, giysileri, odanın duvarlarını ısırdı, fretvine'i, tahtaları çiğnedi, gördüğü her şeyi oydu.

"Efendim?" Telaşla söyledim. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bakıyorum," diye homurdandı. Kılıcıyla bir sandığın kilidini açtı ve içinden giysiler çıkardı. "Başka ne var?"

"Diğer memurların mallarına zarar veremeyiz efendim," dedim. "Haklı bir sebep olmadan, ki-"

"O öldü!" diye bağırdı. "Ve lanet duvarlar aşıldı! Bıçağımı neredeyse Vartas'ın taşaklarına sapladığımda da hiç şikâyet etmedin! Harvester adına, çocuk, kafanı politika kitabından çıkar ve anı yaşa!"

Sonra Miljin durdu ve yere oyduğu bir çukurun üzerine eğildi. Kılıcının bir hareketiyle oyuğu yaklaşık üç karış genişliğinde kare bir deliğe dönüştürdü. Sonra üzerine çömeldi, deliğe uzandı ve bronz bir kutu çıkardı.

"İşte başlıyoruz," dedi. "İşte gidiyoruz, işte gidiyoruz, işte gidiyoruz..." Onu inceledi. "Kilit yok, aşı gezisi yok..."

"Greft gezileri mi?" Ben sordum.

"Çatlakta mantar ya da başka bir şey büyüyor, bu yüzden yanlış açıldığında bir toksin salgılıyor..." Üzerine vurdu. "Bu sadece bir kutu. Ve içinde ne var..."

Fiskeyle açtı. İçinde küçük bir yosun yatağı ve onun üzerinde yatan çok garip bir mekanizma vardı.

Küçük, dairesel, karmaşık bir şekilde işlenmiş bronz bir levhaydı ve içinde her biri farklı renklerde sıvılar içeren beş küçük cam şişe vardı. Miljin kaşlarını çatarak baktı, sonra kokladı ve homurdandı: "O zaman sıçtım demektir."

"Nedir o, efendim?"

"Bu bir reaktif anahtarı."

Gözlerimde bir pırıltı. Daretana'daki Princeps Otirios'u hatırladım, siyah bir sıvıyla dolu küçük bir cam şişe çıkarmış ve -Yakından *takip etmeniz gerekecek efendim*, demişti. *Bu kapı biraz eski. Titiz olabilir.*

"Sirkeler ve benzerleri için mi?" Ben sordum.

"Evet... ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Beş farklı reaktif mi? Bu portal ya da yol her ne içinse, dünyadaki en güvenli yerlerden biri olmalı." Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Başka bir odayı kontrol edelim."

Topirak'ın sevgilisi Signum Jilki'nin odasına gittik. Yine yeşil kılıcın parıltısı. Bir başka bronz kutu -bu duvara gizlenmişti- ve içinde bir başka reaktif anahtarı, bu da Loveh ile aynıydı.

"Bir tane daha," diye mırıldandı Miljin. "*Bir başkası daha.*" Gözlerini kısarak omzunun üzerinden batıya baktı, sanki hemen arkasındaki Talagray'ın duvarlarını görebiliyordu. "Şehrimde tam olarak ne haltlar dönüyordu?" dedi yavaşça.

Bekledim, kaşlarının çatılmasını izledim. Sonra elini yumruk yaptı, bütün eklemleri yeniden çatırdadı ve homurdandı: "Biri sende , diğeri bende. Anladın mı? O zaman gidelim buradan."

O gitti ama ben Topirak'ın ifadesini düşünerek geride kaldım. Jilki'nin gardırobunu karıştırdım, giysilerini kokladım, Topirak'ın tarif ettiği tuhaf kokuyu yakalayıp yakalayamayacağımı merak ettim.

Sonra küçük bir atkının üzerinde belli belirsiz de olsa bir şey yakaladım: Oranje yaprağı ve bir çeşit baharat kokusu.

Kokuyu bir anıyla eşleştirirken gözlerim dalgalandı. Birden yine Daretana'daydım, ağaçların arasında asılı duran Taqtasa Blas'ın parçalanmış cesedinin önünde çömelmiştim. Elimde bir kap yağ tutmuş ve koklamıştım; baharat, oranje yaprağı, şarap ve belki de tütsü kokusu almıştım.

İşte buydu. Jilki'nin eşarbtı tıpkı Blas'ın yağ tenceresi gibi kokuyordu. Tamamen aynı.

Sonra Miljin'in sesi omzumun üzerinden geldi: "Kol... o ölü kadının kıyafetlerini mi kokluyorsun?"

Eşarbtı düşürdüm. "Geliyorum, efendim."

BÖLÜM 15

||

Talagray'e sessizlik içinde geri döndük. Miljin'in kaba saba kabadayılığı yok olmuştu. Şimdi atının üzerine çökmüş, ileriye bakıyor, kını yanında sallanıyordu. İlerideki surları ve bombardıman toplarını görene kadar -hepsi bize dönüktü- nihayet konuştu.

"Eskiden böyle değildi," dedi.

"Pardon, efendim?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Tüm bu sinsilik ve kurnazlık," dedi. "Burada düzeni sağlamak eskiden bunu kullanmak demektir..." Kılıcını tekrar sıvazladı. "Herkes sıraya girene kadar. Yani, burası lanet olası bir askeri şehir. Ama sonra İmparatorluk para kazanmakta başarılı oldu ve sonra gidip her şeye el attılar, buraya bile. Büyüdü, karmaşıklaştı. Şimdi senin gibi beyinleri... kafatasının içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok evlat."

Ona baktım. "Yani siz, efendim... Siz.."

"Ben Yüce değilim," dedi. "Güç, tepki hızı ve iyileşme için greftler ve süfüzyonlar ve benzerleri var. Bazıları bana atlarda kullandıkları şeylerin aynısını söylüyor. Ama hiçbiri zihnime doğru gitmedi. Bazen beni yanlış yönlendirilmiş bir görev duygusuyla etrafta tuttuklarını hissediyorum."

"Ana sizin bir savaş kahramanı olduğunuzu söyledi, efendim," dedim.

Kabaca güldü. "Savaşla ilgili bir şey var evlat, o sırada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok ve savaş bittiğinde herkes hayatının geri kalanını sana ne yaptığını anlatarak geçiriyor." İlerideki Talagray kulelerini işaret etti. "Burada savaş kahramanlarına ihtiyacımız yok zaten. Bize komplocular lazım. Senin Ana gibi. Pek çok güçlü insanı kızdırmış olsa bile."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Bir şeyleri çözmenin sorunu da bu zaten; eninde sonunda her şeyinin tamamen çözülmemiş kalmasını tercih eden biriyle karşılaşıyorsun. Bıçak kullanmayı iyi bilir misin, delikanlı?"

"Kılıç ustalığı dersinde birinciydim, efendim," dedim. "İyi olduğum tek dersti."

"Bu kulağa doğru gelmiyor. Orada bir tıpcının bıçağı kadar keskindin. Bir o kadar da neşeli ve cana yakındın. Ama Uhad senin Iudex için yaratıldığından bahsetmişti."

"Öyle mi?" Şaşırarak söyledim.

"Evet. Iudex hariç diğer tüm İyalet sınavlarından bok gibi puan aldığını söyledi."

Bu konuda harikaydınız."

Ona yan gözle baktım. Yorum samimi görünüyordu ve Miljin'in yüzünde herhangi bir şüphe görmedim. Rahatlamaya çalıştım.

"Yine de sınavlar görev yapmaktan farklıdır," dedi. "Tıpkı politika ve davranış kurallarının her soruşturmaya rehberlik edemeyeceği gibi. Hiç kavgaya karıştın mı evlat? Gerçek bir kavgaya?"

"Hayır, efendim."

"Hum. Bunu düzeltmek isteyeceksiniz."

Ona tekrar baktım. Ciddi görünüyordu. "Neden efendim?"

"Dolabra'nın neden sizin küçük kantonunuza transfer edildiğini hiç merak ettiniz mi?" dedi, "hem de yardımcısı *olmadan*."

Gözlerimi kırdım. Bu fikir hiç aklıma gelmemişti. Her zaman önceki personelinin geride kaldığını varsaymıştım.

"Söylentiye göre," dedi, "Dolabra'nın bir önceki müfettiş yardımcısı kılıcın ters ucuyla karşılaşmış. Senin yerinde olsaydım evlat, dövüşmeyi öğrenir ve kafamın her tarafında gözler büyötmeye başlardım." Sonra tükürdü ve gökyüzüne baktı. "Eğer görmek istiyorsan, işte sana fırsat."

Söyledikleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu. "Ne-ne, efendim?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Bu sabah doğuya bakıyordun, değil mi?" dedi. "Ama sis çok ağırdı. Şimdi dağıldı. İstersen bir göz at evlat."

Omzumun üzerinden geriye baktım. Sonra atımın dizginlerini çektim ve durdum.

Tala ovaları arkamda uzanıyordu, parlak ve bakirdi, ancak manzara düz değildi, her yerde değildi: büyük, püsküllü tümsekler ve tepeler uzanıyordu

Şurada burada, bazıları yüksek, bazıları çukur ve -en tuhafı- her biri bir balığın üzerindeki pullar gibi devasa, eski ağaç kütükleriyle kaplıydı. En büyük tepe devasa boyutlardaydı, neredeyse küçük bir dağ gibiydi ve soluk yeşil renkte parıldayan kıvrımlı kaya oluşumlarıyla kaplıydı. Yüzeyini kaplayan ağaçlar kütük değil, yeni yetişmiş fidanlardı, dar ve gökyüzüne doğru uzanıyordu ve gövdeleri mor, mavi ve donuk sarı gibi birçok garip renkteydi.

Tepeye baktım ve yan tarafına gömülmüş bir şey gördüm. Belki de bir böceğin bacağına benzeyen bir uzantı - devasa bir uzantı, çeyrek fersah uzunluğunda, soluk gri kitinle kaplı ve tuhaf bir pençeyle bitiyordu. O tepede ne gömülü olduğunu merak ettim.

Ve sonra fark ettim. Tepedeki yeşil kaya oluşumları aslında kaya değildi.

Kemiklerdi. Kaburgalar.

Leviathan'ın leşi tepeye gömülmemişti. Leviathan'ın leşi tepenin ta kendisiydi.

Atımın dizginlerini kavrarken ellerimin titrediğini hissettim, gözlerim o garip, parıldayan ağaçlarla kaplı devasa, dağlık araziye sabitlenmişti.

"Kanları onlarla ilgili her şeyi değiştiriyor," dedi Miljin sessizce.

Telaşla döndüm ve ben fark etmeden yanıma geldiğini fark ettim. "P-pardon?" diye sordum.

"Onların kanı," diyor. "Toprağa karıştığında çimlerin deli gibi büyümesini sağlıyor. Ağaçların ve her türden bitkinin her yerde filizlenmesini sağlıyor. Bazıları meyve vermeye başlar... eğer yerseniz size bir şeyler *yapar*. Genellikle Apothlar leşleri yakarlar. Artık bunu yapamazlar. Orada gedik varken olmaz. Etrafta çok fazla insan ve çok fazla duman var."

Gözlerimi ölü Leviathan'ın otlarla kaplı devasa gövdesinin ötesine diktim ve uzaktaki deniz duvarının geniş, başıboş siyah şeridini gördüm - ve orada, tam doğuda, küçük bir boşluk, taş şeritteki en bariz kırılma. Ancak o zaman Leviathan'ın ne kadar uzağa saldırdığını, ne kadar çok bölgeyi geçtiğini ve Talagray'i yok etmeye ne kadar yaklaştığını fark ettim, ki bu aniden önümdeki leşten neredeyse daha büyük geldi.

Yaratıcınızla bu şekilde karşılaşmak ne kadar tuhaftı; çünkü İmparatorluğun tüm harikaları -benim gibi Sublime'lardan crackler'lara, fretvine'lara ve Miljin'in kaslarına kadar- bu tür varlıkların kanından geliyordu.

Miljin atını batıya doğru döndürdü. ". Güneş . Sokağa çıkma yasağından önce içeri girelim."

Gözüm tepeciğin üzerinden uzanan ince uzuvda takılı kaldı. Zırhının rengine dikkat ettim -çok gri ve çok soluk- ve renginin kendi teniminkinden farklı olmadığını düşündüm. Sonra döndüm ve oradan ayrıldım.

-

MILJIN VE ben Talagray'daki Trinity'de yollarımızı ayırdık, ancak o beni bir an için geride tuttu. "Al," dedi. "Bugünden sonra bunu hak ettin." Cebinden Vartas'ın piposunu çıkardı, ikiye böldü ve bir yarısını bana uzattı. "Bir yerde sıcak bir demir bul ve dumanın tadını çıkar."

Ondan aldım ve ucunu kokladım. Baharatlı ve aromatikti. "Alacağım, efendim."

"Ben Uhad'a rapor vereceğim. Sen biraz yiyecek al ve efendinin yanına git. Kafanı didik didik etmek isteyeceğinden hiç şüphem yok." Kararan gökyüzüne baktı. "Yakında gece olacak ve onunla birlikte sokağa çıkma yasağı da. Bu yüzden içeride kalın ve güvende olun."

"Anlaşıldı, efendim."

Avluya doğru yürüdü, sonra hafif bir yağmur yağmaya başlayınca adımlarının ortasında durdu. Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Boktan bir güne boktan bir son!" diye havladı, yarı sırıtarak ve uzaklaştı.

Arkasından gülümsedim. Sonra bekledim, saniyeleri saydım ve formunun yağmur tabakaları arasında kayboluşunu izledim.

Tam iki dakika saydım. Sonra döndüm, Iudex kulesinin girişinden geçtim ve bir yan sokağa girdim.

Etrafımdaki tüm şehir kapanıyordu. Yiyecek satıcıları ve hanlar son çağrılarını haykırıyordu, nemli hava yağ ve baharat kokularıyla ağırlaşmıştı. Lejyon devriyeleri sokaklarda dolaşıyor, fenerlerini yüksekte tutuyor ve

sokağa çıkma yasağı çanları çalıyordu. Yakında sokakta kalmanın ciddi cezaları olacaktı; ama yapmam gereken son bir iş vardı.

Şehrin içlerine doğru ilerlerken Talagray'ın haritasını hafızamda canlandırdım. Mühendislik İyâletinden Rona Aristan, on iki yıldır Komutan Blas'ın Sekreter Prensi. Adresi kafatasıma erimiş kurşundan işlenmiş gibi kazınmıştı. Şehrin batı yakasında, Trinity'ye yakın bir yerde yaşıyordu. Ve acele edersem sokağa çıkma yasağından önce oraya gidip dönebilirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

III

ARISTAN'IN MAHALLESİNİ yağmur buldum, gün batımının son ışıkları gökyüzünden süzülürken taş sokaklar parlak ve ıslak bir şekilde parlıyordu. Bu sabah gördüğüm kibar mahalleler kadar güzel değildi ama fretvine çerçeveleri ve beyaz fernpaper duvarlarıyla yeterince güzeldi. Aristan'ın evi arka taraftaydı. Kapıyı çaldım ve bekledim.

Sessizlik. Kapıyı tekrar çaldım, ses yok. Sonra üçüncü kez. Hala bir şey yok.

Evden uzaklaştım ve tekrar inceledim. Her yer sessiz ve karanlıktı, içeride hiç ışık yoktu, tek bir mai-fener bile yoktu. Evin etrafındaki avluda çamura baktım ama hiç ayak izi göremedim. Bu ıslak gün boyunca benden başka kimse buraya ayak basmamıştı.

Şehirde yankılanan ilk sokağa çıkma yasağı çanlarını duydum, sonra etrafımdaki manzarayı taradım. Sokağı en geniş şekilde görebileceğim yarı gizli bir alan seçtim ve orada mevzilendim, ceketimin yakasını yağmura karşı yukarı çektim. Aristan sokağa çıkma yasağı için döndüğünde, saldıracağımı düşündüm.

İkinci ve üçüncü uyarı çanları boyunca bekledim. Önümden akıp giden kalabalığı inceledim ve yüzlerini, duruşlarını, kıyafetlerini hafızama kazıdım. Onları tanımıyordum ve hiçbiri Aristan'ın kapısına gelmedi.

Sonunda dördüncü çan çaldı. Kaşlarımı çatarak Aristan'ın evini tekrar inceledim. Komutan Blas'ın sekreteri şu anda her neredeyse, sokağa çıkma yasağını ihlal ettiği için kendini hapse atmak üzereydi. Muhtemelen ben de öyle.

Eve geliyorsa tabii. Ya da belki de evdeydi ama kapıyı açmıyordu ya da açamıyordu.

Gözüm onun ön kapısına takıldı. Aklıma bir fikir geldi, ama yasak bir fikir. Oymacı olmanın bir dezavantajı, duyduğunuz her kuralı, her ihlal için tüm cezalarla birlikte hatırlamanızdı. Ama şimdi rahatsız olmuştum ve görmek zorundaydım.

Evin arka tarafına geçtim, arka kapının önünde diz çöktüm ve ceketimin koluna uzandım. Astarın içine dikilmiş, farklı şekillerde büküğüm üç küçük, ince demir parçası vardı. Onları aylardır kullanmamıştım ama şimdi çıkardım ve arka kapının kilidine baktım.

Kilit açmayı gerçekten bilmiyordum. Daha ziyade, aylar önce Sublime eğitimim sırasında denediğim üç özel kilidi açmak için gereken hareketleri ezberlemiştim. Bu, kilitlerin gerçekte nasıl çalıştığını ve nasıl açılacağını bilmekten çok farklıydı ama burada kumar oynamaya degeceğini umuyordum. Belki de bu kapının kilidi daha önce çalıştıklarına benziyordu.

İngiliz anahtarımı nazikçe kilidin içine kaydardım, ardından pimi taktım. Pimi taktım, sonra anılarımın bana geri dönmesine izin verirken gözlerimde bir pırpırlanma hissettim ve hareketler parmaklarımda canlandı.

Pimi çevirdim, sonra anahtarı yukarı ve aşağı daldırdım, en ufak bir kıpırdama. Bir klik sesiyle kilit döndü.

İzlenmediğimi teyit etmek için etrafıma bakındım ve kapıyı açtım.

Çürümenin pis kokusu kalın ve sarsıcı bir dalga halinde üzerime çöktü. Geri çekildim, kolumu burnuma götürerek öksürdüm, sonra temiz havadan derin bir nefes aldım ve açık kapıya dönerek içeri baktım.

Evin içi harabeye dönmüştü. Dolaplar itilerek açılmış, içindekiler yere dökülmüştü. Sandalyeler ve masalar ters çevrilmişti. Minderler parçalara ayrılmış, yosun dolguları öbek öbek sökülmüştü. Her yerde birçok kitaptan koparılmış kâğıt yığınları vardı. Parçalanmayan tek şey köşedeki sehpanın üzerinde duran küçük dürbündü; bu kadar mütevazı bir ev için oldukça gösterişli bir eşyaydı.

Görünüşe göre birileri buraya bir şey aramaya gelmişti. Buldular mı diye merak ettim.

İzlenmediğimi teyit etmek için tekrar sokağa baktım. Sonra içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Leş gibi kokan evin içinde dikkatle , yerdeki tüm çöpleri, parçalanmış reaktif şişelerini, tentür kaselerini ya da kitapları inceledim. Sonunda yatak odasına geldim, çürüme kokusu o kadar yoğundu ki neredeyse midem bulanacaktı.

Giysiler dolaplardan çıkarılmış ve parçalara ayrılmıştı. Odanın tamamı kokuşmuş bir fare yuvası gibiydi. Köşedeki yosun yatağına baktım. Yerde, çarşafın örtüsünün hemen arkasından görünen iki çıplak ayak ucu vardı, ayak parmakları kıvrılmıştı.

ve rengi solmuş.

Tereddüt ettim. Sonra yanına gittim ve ona baktım.

Ceset kadındı, biraz yaşlıydı ve birkaç gündür burada yatıyordu, derisi içindeki kanın birikmesinden dolayı yer yer kararmıştı. Ceset o kadar çürümüşü ki ırkını söylemek zordu ama yine de zayıf, çelimsiz bir kadına benziyordu ve saçları kırılaşmıştı. Yerde, başının hemen yanında siyah, eski bir kan birikintisi vardı ama bir yara göremedim.

Yatak odasının panjurunun aralayıp akşam ışığının kasveti yarmasına izin verdim. Sonra isyankâr midemi sakinleştirdim ve kafasına bakmak için öne doğru eğildim. Kafatasının dibinde, saçlarının gri tutamları arasına gizlenmiş, küçük parmağımın yarısı genişliğinde, koyu renkli, mükemmel bir delik vardı. Eski kurumuş kandan oluşan çatırdayan bir dere, kafa derisinden aşağıya doğru akıyordu. Hayatım boyunca böyle bir yara görmemiştim ve onu neyin öldürdüğünü hayal bile edemiyordum.

Geride durup cesedi inceledim. Rona Aristan, diye tahmin ettim. Birisi gelip bir şey aramıştı ama o ya vermemişti ya da verememişti.

Sokağa çıkma yasağı çanlarının yankılarını dinleyerek yatak odasına göz gezdirdim. Gözüm hasarsız ama yamuk duran bir tabloya takıldı. Kalın yağlı boyalarla yüzeyine işlenmiş bir adamın biraz tanıdık yüzü vardı: ancak sadece biraz, çünkü bu yüzü en son gördüğümde, dappleglass filizleriyle vurulmuştu.

Komutan Taqtasa Blas'ın resmine doğru ilerledim. Adamın bütün halini ilk kez görüyordum. Gözleri çelik gibi ama sıcaktı, burnu çocukluktan kalma hafif bir kırılmayla gururluydu. Karanlık Kurmini

Teni tanıdık griyle kaplıydı. Yakışıklı, mağrur bir yaratık olduğunu düşündüm.

Başımı eğdim, yaklaştım. Çerçevenin köşesindeki bir çürük vardı. Sonra daha fazla olduğunu gördüm: onun üstünde bir çürük daha ve altta bir tane daha. Sanki bu resim zamanında çok taşınmış, bir yerlere çarpmış ve sürtünmüş gibiydi.

Bir an düşündüm. Sonra resmi çivisinden kaldırdım ve ters çevirdim.

Kalın bir parşömen parçası tuvalin arkasına yapıştırılmıştı; ancak orada, sağ üst köşede dikkatlice yırtılmıştı.

Tabloyu salladım. İçinde bir şey tıkırdadı. Devirdim, açık köşesini avucuma doğru çevirdim.

Küçük ve pırıltılı bir şey tuvalin arkasından kayarak elime düştü: bir anahtar.

Anahtarı penceredeki soluk ışığa tuttum. Parlak, pembe bronzdan yapılmış basit bir şeydi. Sıradan bir kilidin ya da sıradan bir kapının anahtarı. Elimde evirip çevirdim, düşündüm.

Bu anahtarı neden böyle bir şekilde saklamıştı? Davetsiz misafirin aradığı şey bu muydu?

Kaşlarımı çatarak Aristan'ın cesedine baktım. Sonra gözlerim panjurlu yatak odası penceresine döndü.

Aklımda yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı.

Ana odaya, dürbünün panjurlu pencereyi gösteren bir sehpanın üzerine monte edildiği yere döndüm. Panjurları iterek açtım -izleniyor olma ihtimalime karşı dışarı bakmak için durakladım- sonra gözümü dürbüne diktim.

Dürbün, tepenin yaklaşık yarım fersah yukarısında, buradan çok daha küçük bir dizi küçük eve çevrilmişti. Pencerelerinin tüm panjurları kenetlenmiş, eğretili kâğıdından başka bir şey olmayan sıradan küçük şeyler.

Ancak bir panjur seti - dürbünün merceğinin tam ortasındaki panjur - farklıydı: panjurun çatlağına parlak mavi bir bez sıkıştırılmış, duvardan aşağı sarkıyordu. Diğer evlerin hiçbirinde böyle bir süsleme yoktu.

Dürbünden uzaklaşıp küçük eve ve pencereden sarkan mavi lekeye baktım. Bir tür sinyal olabilir mi? Rona Aristan'ın bir zamanlar bu pencereden gözlemlediği bir sinyal mi?

Elimdeki küçük bronz anahtara baktım. Sonra geriye baktım, evin kapısını incelemek için biraz hareket ettirdim.

Kapının üzerinde pembe bronzdan bir göz kırpması gördüm -belki de şimdi elimde tuttuğum anahtarın metaliyle .

-

Arka kapıdan sıvıştım ve çiseleyen yağmura geri döndüm, anahtar parmaklarımın arasındaydı ve sokağa çıkma yasağı çanları hâlâ uzaklarda çalıyordu. Yavaşça mülayim küçük eve yaklaştım, sokaklara ve pencerelere baktım.

Hareket yoktu. Her şey hareketsizdi.

Ön kapıya yaklaştım -kapı tokmağı ve kilidi gerçekten de anahtarla aynıydı- ve dinlemek için kulağımı dayadım. İçeriden ses gelmeyince küçük bronz anahtar kilide soktum ve çevirdim. Bir klik sesiyle kapı açıldı.

İçerisi sade, sefil, küçük bir yerdi; bir zemin, bir tavan, bir gardırop, bir masa ve bir dizi sandalyeden başka bir şey yoktu. Kapıyı arkamdan kapattım ve sessizce içeri girdim, davetsiz misafirlere karşı dikkatli bir şekilde etrafıma bakındım.

Yine de panjurlu pencerenin yanındaki kancadan sarkan bir avuç renkli bez dışında görececek bir şey yoktu, bazıları kırmızı, bazıları mavi, bazıları yeşil. Önsezim doğrudu, diye düşündüm: birçok renk, birçok sinyal için, eğer biri izliyorsa. Belki de deniz duvarlarının işaret fişekleri gibi.

Çıplak, boş evin etrafına baktım. Yatak yoktu, yani yaşanacak bir yer olmadığını tahmin ettim. Burada birine haber vermeye degecek ne olmuş olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Döşeme tahtalarının üzerinde yürüdüm, ayak parmağımla onlara vurdum ve bir gıcırta ya da içi boş bir gümbürtü bekledim. Hiçbir şey yoktu. Dolaplarda da bir şey yoktu. Sonra gardıroba baktım.

En altta küçük bir sandık duruyordu, soluk ahşaptan ince bir şekilde yapılmış ve bronz bir tepesi vardı. Açmaya çalıştım ama kilitli olduğunu gördüm. Bu gece ikinci kez şansımın yaver gideceğini umarak maymuncuklarımı tekrar çıkarmak için elimi koluma attım.

İlk denemem başarısız oldu, ikincisi de öyle. Ancak ezberlediğim üçüncü tekniği denediğimde tatmin edici bir klik sesi daha duydum ve kutunun üst kısmını yavaşça kaldırdım.

İçeri baktım.

Bakakaldım. Sonra kutuyu kapattım.

Yalnız olduğumu teyit etmek için küçük evin etrafına tekrar baktım. Sonra yutkundum, kutuyu yeniden açtım ve doğru gördüğüme inanmakta zorlanarak içine baktım.

Dibinde ağzı bağlanmış küçük bir deri çanta vardı; onun yanında da her biri avucum büyüklüğünde, parlak ve kalın gümüş levhalardan oluşan bir yığın vardı ve her birinin üzerine Hazine İyaletinin müjdecisi işlenmişti.

Bir levhayı elime aldım ve zayıf ışıktaki inceledim. *Küçücük* harflerle *BÜYÜK VE CENNETLİ HANUM İMPARATORLUĞU'NUN BİN MASALI* yazıyordu.

Kendimi baygın hissederek gümüş tabağı yere bıraktım. Bin talintlik sikkeleri önce duymuştum ama hiç görmemiştim. Bir tanesine dokunmayı kesinlikle beklemiyordum.

Düşünerek parayı ters çevirdim. Sonra küçük bıçağımı çıkardım ve ucunu yüzünde gezdirerek oydu. İç kısmı da gümüştü. O zaman gerçek bir imparatorluk talinti.

Kalan paraları çıkardım ve önümde yere yığdım. Eğer doğru görüyorsam, şimdi burada yedi bin imparatorluk talini vardı ve bu kesinlikle hayatım boyunca göremeyeceğim kadar çok paraydı.

Yere oturdum, şimdi dizlerimin bağı çözölmüştü, kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu tuhaf küçük ev de neydi? Ve ne haltlar dönüyordu?

Kutuya döndüm ve küçük deri çantayı çıkardım. İçinde ne gibi olasılık dışı bir şey olabileceğinden endişelenerek yavaşça çözdüm. Belki de bir parça

titan kemiđi ya da imparatorun mabedinin anahtarları diye dūřundūm.

Ancak ortaya çıkan ilk eřya o kadar da ilginç değildi: Bir imparatorluk duvar geçiş kartıydı, taşıyanın İmparatorluğun űnc duvarından geçme ve Dış Halka'dan űnc halkaya seyahat etme hakkına sahip olduğunu gösteren metal bir sembol içeren küçük bir deri kitapçık. n kapağın içinde resmi mavi mürekkeple yazılmış *Rona Aristan* ismi vardı. Ziyaret ettiği űnc halka kantonlarının mühürlerini okuyarak sayfaları çevirdim; űnc halka bulaşıcılık konusunda Dış Halka'dan çok daha titizdi ve tüm ziyaretçileri dikkatle takip ediyordu.

Görünüře göre Rona Aristan űnc halkadaki dört kantonu tekrar tekrar ziyaret etmişti: Qabirga, Juldiz, Bekinis ve Mitral kantonları. Son dokuz yıl boyunca her birine yılda en az bir kez gitmiş olmalıydı.

şaşkınlıkla homurdandım ve İmparatorluğun haritasını zihnimde canlandırdım. Bu dört kanton çoğunlukla ovalıktı ve surların güvenliği ardında tahıl ve reaktif yetiştirmeye adanmıştı. Bir Talagray Mühendislik sekreterinin böyle yerlere seyahat ederek ne yaptığını anlayamıyordum. Ama zaman ne nasıl öldüğünü ne de yaşadığı yerden sadece birkaç sokak ötedeki boş bir evde yedi bin talintlik sikkeyi neden sakladığını anlayabilirdim.

Duvar kartını masanın üzerine bıraktım, sonra küçük deri çantaya uzandım ve içindeki son eşyayı çıkardım. Gördüğümde durakladım, çünkü bu diğerlerinden daha tanıdıktı.

Onu loş ışığa tuttum: ortasında küçük bir cam şişe bulunan küçük, bronz bir disk, siyah bir sıvıyla çalkalanıyordu.

Bir reaktif anahtarı. Miljin ve benim bulduğumuz iki taneden sonra bir tane daha, *nc* bir tane. Ama bu anahtar on l Mühendisin sahip olduğundan çok daha az süslüydü ve sadece bir şişe içeriyordu, bu da çok daha az korunan bir portal için tasarlandığını gösteriyordu.

Önümde yerde duran birbirinden çok farklı ű deđerli eřyayı inceledim: reaktif anahtarı, duvar kartı ve yedi bin talint.

"Hum," dedim yüksek sesle.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için gravür çantamı açtım ve gümüş paraları örtmek için bir fular kullanarak hepsini dikkatlice içine yerleştirdim

ve Őingirdamalarını önledim. Sonra çantamı sıkıca baēladım, çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim ve çiseleyen yağmura doēru kaydım, son sokaēa çıkma yasaēı çanları almaya baēladığında Trinity'ye geri koőtım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

III

Ana'ya raporumu bitirdiğimde, yatağının kenarında öylece şaşkın şaşkın oturması beni biraz memnun etti. Konuşmak için ağzını açtı; sonra durakladı, söyleyeceklerini yeniden düşündü; sonra tekrarladı, tekrarladı, sanki bana soracak o kadar çok sorusu vardı ki hiçbirini dudaklarından geçiremiyordu.

Sonunda, "Şu talintlerden birine bakayım," demeyi başardı.

Büyük gümüş paralardan birini çıkardım ve ona uzattım. Parayı elinde evirip çevirdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım Din," dedi. "Sen... çantanda *yedi bin talintle* şehirde mi dolaşıyordun? Sanki tencere için lahanaymış gibi?"

"Ah...evet, hanımefendi?"

"Sanctum tarafından," dedi. "Ve insanlar *benim* deli olduğumu düşünüyor! Botuna fazladan bir tane falan koymadın, değil mi?"

"Ah...hayır, hanımefendi. Zaten bol miktarda cehennem varken, bu hayatıma daha fazla cehennem davet etmek için iyi bir yol gibi görünüyor."

"Bilgelik gösterdiğinizizi görmek ne kadar cesaret verici! Ama... ama bu tam bir vahiy kusmuğundan başka bir şey değildi! Gizli toplantılar! Kayıp bir kurtulan! İmparatorluk boyunca gizli yolculuklar yapan öldürülmüş sekreterler! Ve sadece lanet olası bir servet içeren bir çuval değil, bir günde keşfedilen *üç* reaktif anahtarı?" Bir an için hiddetlendi. "Vay. Vay be! Tüm bunları anlamlandırmak için biraz *derinlemesine* araştırma yapmam gerekecek."

Ayağa kalktı.

"Derin ne şimdi?" Ben sordum.

"Uzun zamandır böyle bir şeye kalkışmamıştım," diye homurdandı. Kitaplarla dolu devasa sandıklarından birine doğru yürüdü, eğildi ve onları kucak boşaltmaya başladı. "Ama eğer bir durum bunu gerektiriyorsa, o da budur."

bir tane." Bana ters ters bakarak bir iki adım attı. "Burada çalışmamı seyretme evlat. Yardım et bana!"

Ben de öyle yaptım, sandık kadar kitapları kürekle çıkardım. Ana'nın birkaç kişisel eşyasından biriydi, yanında getirmekte ısrar ettiği devasa, hırpalanmış eski bir şeydi; gerçi şimdi boştu, iç tabanın tahtadan yapılmadığını gördüm, ama neredeyse bir hayvan yatağı gibi yastıklı görünüyordu.

"Bir dakika bile sürmez," dedi Ana. Gözbağını taktı. "Ne yapacağıma karar vermeden önce biraz meditasyon yapmam gerekiyor. Yalnızlık düşünmeme yardımcı oluyor." Büyük sandığın içine tırmandı ve oturdu. "Burada bekleyebilirsin. Sadece lanet eşyalarım çok fazla dokunma. Neyin taşındığını anlayacağım!"

"Ama hanımefendi," dedim. "Ne yapacaksınız-"

Bagaj kapısını kendi üzerine kapattı. Şaşkınlıkla ona baktım. Sonra içeriden yumuşak bir *gümbürtü* geldi, sanki kendini rahatlatıyormuş gibi ve her şey sessizliğe *gömüldü*.

Ne yapacağımı bilemez bir halde etrafıma bakındım. Sessizlik uzayıp gidiyordu.

Gözüm ayaklarımın dibindeki talint çuvalına takıldı ve eğer istersem şimdi onları alıp gidebileceğimi düşündüm. Yine de üzerinde büyük bir servet taşıyan yalnız ve genç bir suçlunun, sık sık katil asker kaçaklarının musallat olduğu, çok sıkı devriye gezilen bir yoldan geçme ihtimalinin ya yok denecek kadar az olduğuna ya da hiç olmadığına karar verdim. Bu yüzden soygun yapmak yerine çay yaptım.

Ana'nın penceresini açtım ve yanına oturup çayımı yudumlayarak Talagray'ın gece manzarasını tekrar seyrettim. Bugün keşfettiğim şeyden sonra şehirde olmak, hırsızlık ve kaçışla ilgili boş fantezilerimin hiçbirinden daha güvenli gelmiyordu. Buranın tüm İmparatorluğun kilit taşı olması gerekiyordu; ama yine de bir gün içinde burayı baştan aşağı çürümüş buldum.

Sonra bir *çırılda* Ana'nın sandığı açıldı ve mezardan kalkmış lanetli bir ruh gibi doğruldu. Odadaki hafif esintiye hissedince durakladı. "Kapat şu lanet pencereyi!" diye bağırdı. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun, çocuk? *Düşünmeye* çalışıyorum!"

El yordamıyla çayı ludek montumun üzerine döküm, sonra da sanki dışarıda huzurlu bir akşam değil de sağanak bir yağmur varmış gibi panjurları kapattım. "Özür dilerim hanımefendi. İstemedem oldu-"

"İnsanın zihninin odaklanması için yalnızlığa ihtiyacı vardır," diye tersledi beni. "Hiç iş yapmamak istiyorsan, güzel manzaralı bir ofis tut. Ama tüm sorunlarını ayırtmak istiyorsan, siktir git." Dışarı çıkarken elindeki kâğıt yığınlarından birinin üzerine basıp kayd ve kendini sandığın kenarına zor attı. Sonra dışarı tırmanmayı bitirdi ve bir süre homurdandı. "Eee. Çay yaptın mı, Din?"

"Evet, hanımefendi."

"O zaman ben de bir fincan alayım."

Ben ona bir tane doldururken yatağa oturdu.

"Öncelikle... Bir sorum var." Korkunç bir bakışla beni sabitledi. "Yaptığın bir şey hakkında cevap istiyorum."

"Ah. Evet, ? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Evet! Çok yanlış! Neden bana kilit açmayı bildiğini söylemedin?"

"Oh," dedim utanarak. "Şey. Nasıl yapıldığını gerçekten bilmiyorum hanımefendi. Sadece üç temel kilit türünü açmak için gereken hareketleri ezberledim."

Bana öfkeyle baktı. "Bu... bu temelde 'kilit açmayı biliyor'un lanet olası tanımı, evlat! Ne saçma bir şey! Başka ne yapmayı biliyorsun ki?"

Bardağı ona uzattım. "Sözlü tacizlere ve çlgın sorulara tahammül etme konusunda bir yetenek geliştiriyor gibiyim hanımefendi."

Bana tekrar ters ters baktı. "Kilit açma konusunda daha çok şey öğrenmek isterdim, Din... Ama şimdilik, Kaptan Kiz Jolgalan'dan başlayarak tüm bunları incelemeye başlayalım. Çünkü o benim büyük ilgimi çekiyor."

"Zehirlenmeyle ilgili tek tanışımız o olabileceğine göre?" diye sordum.

Çaydan uzun bir höpürdetme. "Hayır. Çünkü katilimiz olduğu için ondan hoşlanıyorum."

Dudaklarını pelerinine sürerken ona baktım.

"Pardon?" diye sordum.

"Yani, bulaşıcı hastalıklar konusunda herkesten daha deneyimli kim var ki?" Ana düşündü. "Apothlar. Ve şimdi bana bir Apoth'un Mühendislerle tüm bu gizli toplantılara gittiğini mi söylüyorsun? Ve şimdi muhtemelen hayatta *kalan tek kişi* mi?"

"Siz... siz gerçekten bu Jolgalgan'ın bizim zehirleyicimiz olabileceğini mi düşünüyorsunuz, hanımefendi?" "Muhtemelen!" dedi Ana. "Elbette henüz bütün cevaplara sahip değilim.

Neden tüm arkadaşlarını öldürmek istediğini ya da bunu yapmak için neden en çılgın yöntemi seçtiğini bilmiyorum. Ya da deniz duvarını yıkıp tüm İmparatorluğu da tehlikeye atmayı amaçlayıp amaçlamadığını! Ama asılı duruyor! Sadece bir bilgi kırıntısı olsa da, biraz olsun bir araya geliyor. Kaptan Miljin şimdiye kadar Lejyon'a bu Jolgalgan'a göz kulak olmalarını bildirmiştir. Ama lütfen yarın Nusi'e ulaş Din ve Apoth'ların onun hakkında ne bulabileceğine bak. Ellerinde kadının değişimleriyle ilgili dosyalar olmalı. Jolgalgan'ın neler yapabildiğini, nerelerde bulunduğunu, hangi görevlerde bulunduğunu ve onunla birlikte hizmet etmiş olabilecek herkesi bilmek istiyorum. Bakalım önsezilerim doğru mu?"

"Anlaşıldı," dedim.

"Güzel. Sırada reaktif anahtarları var! Onları bana göster lütfen."

İkisini de çıkardım - Miljin ve benim Jilki'nin odasında bulduğumuz ve benim Aristan'ın evinin yakınındaki boş evde bulduğum - ve ona verdim.

"Bir günde üç tane bulmak ne tuhaf bir şey..." Ana, Jilki'nin anahtarını gözüne tuttu. "Ama Miljin yanılmıyordu. Bu anahtar *yüksek* korumalı bir geçit için. Sanırım sadece İmparatorluk Hazine bankaları beş veya daha fazla reaktif gerektiriyor... Büyüleyici. Ama bu diğeri..." Aynı şeyi ikincisine de yaptı ve küçük bir dürbün gibi içinden baktı. "Hiç de aynı değil. Çok sade ve çok basit... Sanctum bunun hangi portal için olduğunu biliyor." Bir an dudağını çiğnedi, sonra Jilki'nin odasında bulduğum gelişmiş geçidi kaldırdı. "Ama aslında *bunun* nereye gittiğini bildiğimi sanıyorum - kesinlikle tüm Mühendislerimizin zehirlendiği yerin kilidini açıyor olmalı."

Başımı salladım. "Hepsinin gizlice buluştuğu oda, bina ya da oda her neyse."

"Aynen öyle. Bu oldukça iyi bir keşif! İyi iş çıkardınız. Eğer her şey yolunda gidiyorsa, Kaptan Strovi şu anda Talagray'de olmalı ve son dört hafta boyunca tüm değirmencilerin tüm fernpaper siparişlerini toplamalı. Eğer aniden tüm fernpaper'larını değiştirmek zorunda kalan bir yer bulursak... ve eğer o yerde *aynı zamanda* bir reaktif portalı varsa ve bu anahtar onu başarıyla *açarsa*..."

Kanım kulaklarımın içinde tik tak etmeye başladı. "O zaman zehirlenmenin yer orası olmalı."

"Evet! Ayrıca tüm bunlar için bize bir zaman çizelgesi de buldun, sevgili Din-yarılmadan sekiz gece önce, bu ayın altısında. Eğer tüm bunlar birbiriyle örtüşüyorsa, o zaman kayıp Jolgalan'ın o yerde, o zamanda bulunup bulunmadığını, orada ne yaptığını ve nereye gittiğini görebiliriz. Ve belki de iki hafta önce Komutan Blas'ın öldürülmesiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu."

Gözüm tekrar talint çuvalına kaydı. "Tüm bu paranın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, hanımefendi?"

"Her ne kadar açık gibi görünse de, ben... emin değilim," diye iç geçirdi. "Aslında, Blas hakkındaki keşifleriniz o kadar büyük ki, neredeyse başımı biraz ağırlaştırıyor... Çünkü birdenbire sadece Hazaların evlerinde ahlaksız tatiller yapmasına izin vererek biraz yozlaşmış değil, aslında muhtemelen son hafızadaki en yozlaşmış İmparatorluk subayı! Ve endişeleniyorum... Ya bu yozlaşma Blas'la sınırlı kalmazsa?" Gözleri bağlı başını kapalı pencereye doğru çevirdi. "Ya diğer yetkililer de onun kadar suç ortağıysa?"

Gergin bir sessizlik oldu.

Ne demek istediğini anladığımda tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Yani... soruşturma ekibini mi kastediyorsun? Kendi meslektaşlarımız için mi endişeleniyorsun?"

"Öyleyim," dedi sessizce. "Soruşturma şu ana kadar burada iyi yönetilmemiş gibi görünüyor. Blas'a bakılması *gerekirdi*. Aristan'ın cesedi şimdiye kadar bulunmuş olmalıydı. Ama beceriksizlik daha iyi bir açıklamayken kötü niyetli olduğunu varsaymak konusunda isteksizim... Hm. Duvarın geçişini göreyim."

Ben de ona uzattım. Sayfaları hızla çevirdi, parmakları sayfalar arasında dans ediyordu. "Ne kadar pis bir iş! Görünüşe göre Blas'ın parayı İmparatorluk Hazinesi bankasındaki bir kutudan çok daha az resmi bir yerde saklamasını gerektiren bir iş."

fark edilirdi. Ve eğer Madam Aristan Talagray ile bu dört uzak kanton - Kabirga, Juldiz, Bekinis ve Mitral- arasında gidip geliyorsa... Şey." Duvar geçidini çıt diye kapattı. "Çantacı o olmalı"

"Neyi hanımefendi?"

"Kurye, parayı taşıyan kişi. Blas onu insanlara ödeme yapması ya da onlardan ödeme alması için üçüncü halkaya gönderiyor olmalı. Daha iyi bir kurye bulamazdınız çünkü kim yaşlı bir İyalet sekreterine iki kez bakardı ki? Yine de Blas ne *için para ödüyor* ya da alıyordu? Bu piç ne halt *ediyordu*? Henüz bilmiyoruz. Ama içim içimi yiyor."

Bir an için ileri geri sallandı, başı eğikti, sarı gözleri inceydi. Sessiz kaldım, düşünmesine izin verdim.

"Pekala, Din," dedi. "Şimdi sana başka bir sorum var." "Evet, hanımefendi?"

Sarı gözlerinden biri altından bana bakana kadar göz bağını yukarı itti. "Sence Rona Aristan ve Komutan Blas'ın *aynı* kişi tarafından öldürülmüş olma ihtimali nedir?"

Bunu düşündüm, tüm anılarımı çağırırken gözlerim dalgalandı. Uzun bir süre düşündüm.

"Sanırım... Sanırım çok düşük, ?" Sonunda söyledim. Memnun bir şekilde başını salladı. "Peki neden?"

"Bir cinayet... daha etkiliydi. Daha tipikti. İçeri girmişler ve... kurbanın kafasına bir şey yapmışlar. Belki de bıçakladılar. Ve kimse bir şey olduğunu anlamadı bile. Ama diğeri daha ayrıntılı ve çok daha fazla çalışma gerektiriyordu. Önceden planlanmış. Ve alışılmadık bir cinayet yöntemi. Çok farklı görünüyorlar."

"Ani bir bitkisel büyüme nedeniyle içeriden patlamak, kabul ediyorum, oldukça sıra dışı," dedi Ana sert bir şekilde. "Ama sanırım haklısın. Artık *iki* katilimiz var, Din. İki farklı yöntemi ve iki farklı ilgi alanı olan iki katil. Bu yeni katil için en bariz sonuç, *temizlik yapmak* için burada oldukları. Blas öldü ama tüm bu pislikle olan bağlantıları hâlâ ediyor. Dolayısıyla, Blas'ı ortadan kaldırmak için buradalar.

Blas'ı bu büyük yozlaşmayla ilişkilendirebilecek her şey... buna uygunsuz bir şekilde hayatta olan insanlar da dahil."

"Ama... bu yeni katilin kim olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, değil mi hanımefendi?"

Ana çok ama çok hareketsiz kaldı, başı öne eğikti. "Bana kafasında bir delik olduğunu söylemiştiniz..." dedi usulca. "Söyle bana, çok mu küçüktü?" Parmaklarını çeyrek santim genişliğinde kaldırdı. "Bu kadar büyük mü?"

"Evet, hanımefendi. Bu civarda."

"Peki vücudunda başka çürük ya da yara yok muydu?"

"Görebildiğim kadarıyla yoktu, hanımefendi."

"Ne kadar tuhaf," diye fısıldadı. "İnsan kafatasını delmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun, Din?"

"Ben, ah, bunu kendim hiç denemedim, hanımefendi."

"Bu *oldukça* zor. Bunu yapmak için anormal güç ve hız gerekiyor. Özellikle de *hız*. Gereken hız ve uygun aletler... Gördüğünüz gibi hepsi oldukça çarpıcı."

Bir sessizlik daha oldu, sanki bir hayale dalmış gibiydi.

"Daha önce böyle ölümler gördünüz mü hanımefendi?" Yavaşça sordum. "Daha doğrusu, cinayetler?"

Bir süre cevap vermedi. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve yumuşaktı: "Yapacağımız şey şu. İlk olarak, bunu yarın Nuis'e götüreceksin." Aristan'ın güvenli evinde bulduğum basit reaktif anahtarını havaya kaldırdı.

Ondan aldım. "Bununla ne isteyecek?"

"Diğer anahtarın neyi açtığına dair iyi bir fikrim var ama bu anahtar için hiçbir fikrim yok. Ve Apothlar birçok reaktifin tersine mühendislik yapabilen sanatlara sahiptir. Bu anahtarın tam olarak hangi portalı açtığını öğrenemiyoruz, ancak Nuis bize ne *tür* bir portalı açtığını söyleyebilecek. Geçidin yapısı, cinsi.

-Bu aramayı daraltmamıza yardımcı olabilir." ". Peki ya para, hanımefendi?"

"Parayı ve duvar geçişini... kullanacağız," dedi yavaşça. "Bu soruşturmadaki meslektaşlarımızın İmparatorluğun gerçek ve sadık hizmetkârları olup olmadıklarını belirlemek için kullanacağız. Hâlâ endişeleniyorum, Din-neden

Blas'a mı baktılar? Neden Aristan'ı araştırmadılar? Bunlar çok yaygın prosedürel görevler! Ekipten biri Aristan'ın öldürüldüğünü *biliyor muydu?* Blas'ın bu kadar yozlaşmış olduğunu biliyorlar mıydı?" Başını eğdi. "Kalista sahte olabilir mi? Zengin ve güzel şeylerden hoşlanıyor gibi görünüyor. Ya da belki de Nusus'tir? Çünkü Koruma Kurulları'nda Blas'la birlikte çalışmıştı. Ya da çok yaşlı ve güçsüz olan Uhad, ilerleyen günlerinde biraz rahatlık için para almaya razı mı? Ya da belki Miljin? Yoksa bunların hiçbirisi kötü niyetli değil de, hepsi basit beceriksizlikler mi? Bilmiyorum."

Gergin bir sessizlik. İçimde korkunç bir dehşet duygusunun mayalandığını hissettim.

"Peki... bu soruları yanıtlamak için parayı nasıl kullanacağız, hanımefendi?" diye sordum.

"Oh, peki, Din." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "O parayı ve duvar geçiş kartını alacaksın... ve Aristan'ın cesedinin yanına koyacaksın. Kolayca bulunabileceği bir yere. Sonra Uhad'dan araştırmasını isteyeceğim... ve o paranın ne kadarının bize geri döneceğini göreceğiz."

Dehşet içinde ona bakakaldım. "Önce kendi soruşturmamızdan kaçmamı istiyorsun, şimdi de bir cinayet mahalli *uydurmanı* mı istiyorsun?"

"Oh, çok fazla fabrikasyon değil," dedi bir el sallayarak. "Senden birini öldürmeni falan istemiyorum! Bunu sadece soruşturmaya kanıt sunmak için çok sıra dışı bir yöntem olarak düşünün."

"Ama... Yani... Daha bir gündür buradayız hanımefendi," diye itiraz ettim. "Ve şimdiden müfettişleri soruşturmaya mı başladınız?"

"Evet," diye tersledi. "Çünkü *biz lanet olası Iudex'iz*, Din! İmparatorluk adına İmparatorluğu izleyenler bizleriz! Ve burada bir şeyler korkunç derecede yanlış geliyor! Belki ihlalden, belki beceriksizlikten ya da... belki de başka bir şeyden. Ama ilerlemek istiyorsak bunu bilmeliyim."

"Peki bu gösteri için ne yapıyorum hanımefendi?" diye sordum. "Miljin'le birlikte Aristan'ın evine gidip gördüklerimiz karşısında şaşırmış gibi mi yapayım?"

Bu konu hakkında düşündü. "İyi bir noktaya değindin. Biraz boktan bir yalancısın, Din. İşte

-Onlara seni Nusus'i görmeye gönderdiğimi söyleyeceğim, Miljin'i soruşturmaya göndermelerini isteyeceğim ve ben de şahsen Uhad ve diğerlerine yakın duracağım.

neler olacağını görmek için. Benim için *çok* yorucu olacak -tüm bu küçük konuşmalar- ama bu oldukça önemli..."

"Peki ya bir suç mahallini manipüle ederken yakalanırsam?" Öfkeyle söyledim. "Ve demirlere vurulur, rütbem ve pozisyonum elimden alınırsa?"

"O zaman Vashta ile konuşacağım," dedi basitçe. "Ve durumumu açıklayacağım."

Ona inanamayarak baktım ama oldukça ciddi görünüyordu. "Ne , seneschal ile mi konuşacaksın? Ona fikrini mi söyleyeceksin?"

Ana o anda hareketsiz kaldı. Bu kelimeleri zihninde evirip çeviriyor, nasıl uyduklarını test ediyor gibiydi. Sonra korkunç bir şekilde sırttı ve öne doğru eğildi; gözlerinde daha önce görmediğim garip, tedirgin edici bir ışık gördüm: meydan okumak bir yana, bakmak bile istemediğim bir ışık.

"!" dedi neşeyle. "Bildiğim her şeyi ona anlatırdım. Ve o da yaptıklarımıza katılırdı. Kim katılmaz ki, Din? İmparatorluğun savunmasının temellerini gözden geçirmek için buradayız ve elbette bu, en önemli subaylarının kararlılığını test etmekle başlar. Şimdi git evlat ve uyu. Uyuyabilirsen tabii."

BÖLÜM 18

III

ERTESİ SABAH şafak sökmeden kalktım, giyindim, içinde binlerce talint ve duvar geçiş kartı olan çantayı aldım -artık çok ağır geliyordu- ve aşağı inip sokaklara daldım.

Talagray bir kez daha sayısız saygın ve kıdemli subayın göreve başlamasıyla canlanıyordu. Onların arasında yürürken, yürüyüşümü, duruşumu, duruşumu kontrol etmeye çalışırken kendimi çok utangaç hissettim. Çok mu hızlı yürüyordum? Çantamdan gelen yumuşak *şingirtiyi* duyan oldu mu? Yine de kimsenin beni umursadığı yoktu. Bu yerde benden çok daha önemli şeyler vardı.

Aristan'ın evinin arka kapısını açık bırakmıştım, bu yüzden kapıyı açıp içeri girmek çok kolaydı. Bir kez daha korkunç ceset kokusuyla sarsıldım. Sıradan bir hırsız gibi evin içinde dolaştım ve Aristan'ı hâlâ yatak odasında, çıplak ayaklarının parmakları morarmış ve kıvrılmış halde buldum.

Kalbim çarparak bedenine baktım. Sonra Miljin ve Uhad'ın bulabileceği bir serveti nereye düşünerek odaya göz gezdirdim. Yine de hatırladım: Daha geçen gün Miljin'i bir odayı ararken görmüştüm, değil mi? Onun yöntemlerini biliyordum.

Yatağın diğer tarafına doğru yürüdüm, çömeldim, bıçağımı kınından çıkardım ve bir döşeme tahtasını kaldırdım. Aşağıda fazla yer yoktu ama yine de yeterince yer vardı. Yedi kalın sikkeyi duvar parasıyla birlikte dikkatlice aşağıya yerleştirdim. Sonra tahtayı yerine yerleştirdim, arka kapıya doğru ilerledim, kapıyı açıp yolun boş olduğunu teyit ettim ve kalbim hâlâ göğüs kafesimde çırpınırken oradan ayrıldım.

Kuşluk vaktinden önce Iudex kulesine geri döndüm, merdivenleri çıktım ve Ana'nın kapısını beş kez çaldım - bu işin bittiğinin işaretiydi. I

"Teşekkür !" dedikten sonra merdivenlerden geri koştum, aniden bu memurlardan herhangi birinin beni durdurabileceğinden endişelendim.

Yine de yapmadılar. Bir sonraki göreve devam ederken alnımdaki teri sildim.

Birden kendimi ne kadar tuhaf hissettim: Neredeyse tüm kariyerim boyunca örnek bir memur olmuştum ama gerçek bir suçlu olmak için Iudex'e katılmam gerekiyordu.

-

"İyi misin Sinyum?" diye sordu Nuis. "Biraz tedirgin görünüyorsun."

"Pardon, hanımefendi?" Şaşkınlıkla söyledim. Alnımdaki teri daha fazla sildim ve sanki başka birinin fark etmiş olabileceğinden endişelenmiş gibi ofisinin etrafına bakındım. "Ah. Özür dilerim."

"Yapma," dedi Nuis. "Sadece yeni bağışıklık aşılara bir tepki olabileceğinden endişelendim. Ya da belki Yol Ovaları'nda yakalandığın bir şey olabilir." Masasının üzerinde öne doğru eğildi, ilgileniyordu. "Belki de dışkıladığınızda tuhaf bir titreşim hissettiniz mi?"

Buna ne diyeceğimi merak ediyordum. Dürüstçe, "Sanırım sadece işin stresinden olabilir, hanımefendi," dedim.

"Anlıyorum... Eğer herhangi bir uyarıcı ya da sakinleştiriciye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Burada çeşitli ilaçlarım var ve çoğu da çok güvenli. Şimdi... Sanırım benim için bir reaktif anahtarınız var?"

Rona Aristan'ın boş evinde bulduğum küçük, sade bronz diski uzattım. "Evet, hanımefendi. Dün araştırdığımız kişilerin eşyaları arasında buldum. Benim için kontrol edebileceğinizi umuyordum." Söylediğim hiçbir şey yalan olmasa da hafifçe terledim.

Nuis küçük anahtarı inceledi. Artık onu düşündüğüm gibi neşeli, kırmızı bir titreşim gibi görünmüyordu, çünkü daha yavaş hareket ediyordu ve bir süredir uyumamış gibi görünüyordu. Nedeni açıktı: Masasının üzerinde yığınla parşömen vardı, Ana'nın her zamanki metin denizlerine bile meydan okuyacak kadar. Onu görmek için içeri girmem de saatlerimi almıştı:

Görünüşe göre üzerinde çalıştığı şey Iudex'in ziyaretinden bile daha önemliydi.

"Hmm," dedi Nuis, anahtara bakarak. "Bu oldukça kötü yapılmış. Basit bronz, teneke çatallı ve kaba bir köprü. Çok amatörce. Kayda değer herhangi bir gaz emisyonu algılamıyorum... gerçi numunelerim tarafından maskelenmiş olabilirler."

Laboratuvarı andıran ofisinin etrafındaki çok sayıda şişeyi ve tankı işaret etti. Cam hapishanesinin mührünü düşünceli bir şekilde inceleyen birçok solucandan birine baktım.

Şişeyi kokladı. "Ne yazık ki burada tanıdığım pek koku alamıyorum. Ama zaten aromatikler için değiştirilmedim, sadece görme yetim var. Ama onu her zamanki testlere tabi tutabilirim -heromonik olarak ilginç bir şey varsa tepki verecek olan belirgin bitkilere, mantarlara ve benzerlerine maruz bırakarak. Bu işe yarar mı?"

"Yardımcı olmak için elinizden geleni yapın hanımefendi," dedim.

"Çok iyi. Şimdi..." İç çekti. "Diğer iş. Kaptan Kız Jolgalgan, doğru mu?"

"Bu doğru, hanımefendi." Kâğıtlara başımı salladım ve "Umarım tüm bunlar onunla ilgili değildir" dedim.

"Bu mu? Oh, hayır. Bunlar Koruma Kurulu onayları. Lejyon, gedikten sonra titanlarla savaşmak için yeni bir silahlanma hazırlıyor. Pek çok nakil ve değişiklik de beraberinde geliyor, en önemlisi de patlayıcılar." Koyu renkli bir toz içeren cam kavanozların sıralandığı arka duvarı işaret etti. "Bir çeşit bombardıman. Bu değişikliklerin hiçbirinin kantondan kaçamayacağını ve tahribata yol açamayacağını teyit eden evrakları gözden geçirip işleme koyacağım." Kalan parşömenlere göz ucuyla baktı. "Ama evrak işleri benim alışık olduğum bir görev. Bugünlerde reaktiflerden çok kâğıtlarla ilgileniyorum. Şimdi, merak ediyorum... neden bu Jolgalgan'ı sordunuz?"

Dün Mühendislerle yaptığım görüşmeleri ve Miljin'den öğrendiklerimi anlattım.

Nuis'in ifadesi kasvetli bir hal aldı, o kadar ki kendi endişelerimi unuttum. "Anlıyorum," dedi dikkatle. "Pekala. Üzülerek bildirmek isterim ki

Kaptan Jolgalgan'ı tanıyan herkes öldü." "Öldü mü? Gerçekten mi, hanımefendi?"

"Evet. Apoth'ların On İkinci Taburunun bir üyesiydi. Ve o grubun *tamamı* Sapfir'de, yarık sırasında öldü. Cesetlerini bile geri getiremedik. Korkunç bir şey. Korkarım görüşecek kimseniz yok."

"Ama Jolgalgan," dedim. "O da mı..."

"Onun durumu... farklı bir mesele." Nuis kasasına doğru döndü, sonra durakladı. "Gözlerinizi tekrar kaçırabilir misiniz, lütfen, Signum?"

O yine kasasını açmak için zahmetli bir süreçten geçerken ben de öyle yaptım. Kasayı açtı ve bir tomar parşömen çıkardı. Sonra masasından reaktif anahtarını aldı ve kasanın içine, bağışıklık aşısı kutularının yanına yerleştirdi. "Bunu şimdilik burada tutabilirim... Yani, bu bir kanıt, değil mi? Her neyse. Jolgalgan'ın değişim belgelerini senin için getirdim... O da senin ve benim gibi bir Yüce. Altı yıl kadar önce Kurmin kantonunda göreve başlatılmış ve değiştirilmiş bir aksiyom. Sınavlarında çok yüksek puan aldı. Sanırım ikinizin başka bir ortak noktası daha var."

Öksürdüm ve başımı salladım.

Nuis nazıkçe, "Ama Jolgalgan her zaman -nasıl söyleyeyim- ruhsal sorunlar sergilemiştir," dedi.

"Sorunlar mı?" Ben sordum.

"Öfke. Öfke nöbetleri. Endişe ve paranoya. Çok ama *birlikte* çalışması zor biriydi. Kariyeri boyunca şikayetleri ve patlamaları oldu."

Oymacı çantamı açtım. "Eğer ben..." "Buyurun," dedi

Nuis.

Kül kokulu şişeyi tekrar seçtim ve kokladım, bu konuşmayı anılarıma sabitledim. "Onun nesi vardı?" Dedim. "Yaptığı değişikliklerle ilgili bir şey mi?"

"Hayır," dedi. "Hayır. Öyle değil."

Onu izledim. Gözleri hareketsiz, ağzı yumuşak bir kaş çatmayla sabitlenmişti. Zihninde çok uzaklara gittiğini hissettim. Bekledim.

"Biliyorsunuz Signum," dedi, "Oypat'ta görev yaptığım için bu soruşturma ekibinde yer almak üzere görevlendirildim."

"Evet, hanımefendi."

"Peki Oypat hakkında ne biliyorsun?"

"Blas'a kadar hiç duymamıştım. Dappleglass tarafından tüketilen bir kanton olduğunu öğrendim, burada bir silah olarak kullanılan aynı bulaşıcı hastalık. Hepsi bu kadar."

"Şey... Sana şimdi söyleyeceğim Kol, Oypat'ta olanlar birçok insanın titanlar kadar değişimlerden de korkmasına neden oldu. İyi bir sebeple. Ben o zamanlar genç bir subaydım, Yüce eğitiminden yeni çıkmıştım. Axiom," dedi kafasına vurarak. "Rakamlar ve matematik."

"Hatırlıyorum, hanımefendi."

"Elbette biliyorsun. Oypat sırasında çevre izleme ekibinde çalıştım, bölgeden hiçbir dappleglass'ın kaçmamasını sağladım. Her gün bir dürbünden bakarak uzaktaki tepelerin otlar tarafından yenmesini izledim. Ve sonra öğleden sonra, sağlık görevlilerinin koşuşlarında hizmet verdiğimde, otları kesilen insanları gördüm - böbreklerinde, ciğerlerinde, üreme organlarında yumrular. Elbette çok daha fazlası öldü. Özellikle de her şeyi mühürledikten sonra. Asla dışarı çıkamadılar." Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Hayatta kalanlar Iudex tarafından yeniden yerleştirildi. Ve bazıları... bazı Oypati'ler evlerini öldürenin dappleglass olmadığını söylüyor. Bizim yaptığımızı söylüyorlar. Biz imparatorluklar onları uyuşukluğumuzla öldürdük. Ama öyle değil. Biz denedik. Sadece çok karmaşıktı. Yüce ve ilahi dünya bazen çok karmaşık olabiliyor."

"Anlıyorum," dedim. "Ama bunun Jolgalgan'la ne ilgisi var hanımefendi?"

"Jolgalgan'ın tuhaf bir görünüşü olduğunu duymuşsunuzdur," dedi. "Sarı, kıvrıkcık saçlı. Öyle mi?"

"Evet, hanımefendi?"

"Çünkü Kurmini soyadına sahip olmasına rağmen kaptan Kurmini bir ailede doğmadı. Evlat edinilmiş. Doğum adı *Prarasta*'ydı. Yaygın olmayan bir isim - çünkü normalde böyle bir isme sahip olan herkes ya dağılmış ya da ölmüş." Bana hüzünlü bir bakış fırlattı. "Jolgalgan *Oypati*'ydi, . Ölmekte olan kantondan kaçtı

Çocukken. Ailesini kaybetmiş. Ve yeniden yerleştirilmiş. Böyle bir geçmiş... Ruhsal sorunlar yaşamasına şaşmamalı."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Jolgalgan'ın kohortuyla birlikte ölüp ölmediğini bana söylemediğinizi fark ettim hanımefendi."

"Yapmadım," dedi. "Çünkü Kaptan Jolgalgan haftalardır kayıp." Elindeki parşömen tomarını bana uzattı. "Aslına bakarsanız, Komutan Blas'ın öldürülmesinden sadece birkaç gün önce ortadan kayboldu. Ve kantonunu öldüren bulaşıcı hastalık yüzünden pek çok Mühendis aniden ölmeye başlamadan hemen önce. Merak uyandırıcı, değil mi?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

III

Jolgalgan'ın parşömenleri cebimde hışırdarak Iudex kulesinin avlusunda koşturduğumda öğleden sonra geç saatlerdi. Oldukça güzel göründüğümü hissediyordum, ama sonra Kaptan Miljin'in de aynı şeyi yaptığını, avluyu koşarak geçtiğini gördüm, ama o içeri girmek yerine dışarı çıkıyordu.

Beni geçerken kayarak durdu. "Kol!" diye nefes aldı. "Nerede bu şeytan..."

Kızarmış yüzüne, vahşi gözlerine baktım. Anında Aristan'ı bulduğunu anladım.

Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim ve "Neler oluyor efendim?" diye sordum.

"Az önce *en deli saçması* şeyi bulduk, tek kelimeyle *en deli saçması* şeyi, ama..." Miljin kapıdan dışarı baktı. "Ama ilgilenmem gereken bir iş var. Git ve bağışıklığını sor. O sana bilgi verir!" Sonra da o yaştaki bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı hareket ederek hızla uzaklaştı.

Gidişini izledim. Ana'nın küçük deneyinin sonuç verip vermediğini merak ettim.

O gün ikinci kez merdivenleri koşarak çıktım, kafam düşüncelerle dolup taşıyordu. Ana'nın kapısına geldiğimde durakladım.

İçeriden sesler geliyor: önce onun, sonra bir adamın. Yumuşak, tedirgin değil ya da en azından henüz değil.

Kapıyı çaldım. Geleneksel "Gel!" şarkısı.

Kapıyı açtım. Genç Yüzbaşı Kepheus Strovi odanın ortasındaki sandalyede oturuyordu, Lejyon siyahları giymişti ve bacak bacak üstüne atmıştı; sanki burada evindeymiş gibi rahat bir duruşu vardı. Omzunun üzerinden baktı ve beni görünce gözleri hafifçe büyüdü.

Onu görünce kısa bir süre durdum. Ana'nın Talagray'deki tüm fernpaper değirmencileri hakkında bilgi bulmasına yardım etmesi gerektiğini hatırlamam bir anımı aldı.

Etrafta Ana'yı aradım ama bulamadım. Sonra burnuma balık kokusu çarptı ve sesini duydum: "Din! Ne iyi zamanlama. Strovi az önce istediğim tüm fernpaper siparişlerini getirdi."

Aşağıya baktım. Ana yerde, Strovi'nin ayaklarının dibinde sırtüstü yatıyordu, parşömen yığınının içinde yarı gizlenmiş, her zamanki gibi gözleri bağlıydı. Solunda bir tepside tuzlanmış ve otlarla doldurulmuş bir balık kalıntısı vardı, eti o kadar pembeydi ki hiç alev görmemiş olmalıydı.

"Neden sen..." Dedim ki.

"Yerde mi?" dedi. "Bu kulenin hareketlerini buradan daha iyi hissedebiliyorum Din, rüzgârı ve havayı sırtımdan okuyabiliyorum." Sırıttı. "Bu harika bir şey. Bir ara sen de denemelisin."

Strovi yüzünde yarım bir gülümsemeyle beni izliyordu, tüm bu çılgınlıkla eğleniyordu. Vashta'yla Daretana'ya geldikleri gece görüldüğü kadar dağınık değildi: şimdi temiz tıraşlıydı, kıvrıkcık siyah saçları zarifçe arkaya taranmıştı, siyah pelerini ütülenmiş ve çizmeleri parlatılmıştı. Cüssesi ve canlılığıyla odanın tamamını kaplıyor gibiydi, hatta bir sandalyeye yayılmış, Ana da yanında yere uzanmıştı.

Kucağında seramik bir fincan ve yanındaki masada bir demlik çay vardı. Hasır külâh şapkamı çıkardım, onu selamladım ve içeri girdim. Sonra çaydanlığa baktım -yarısı boştu- ve bir parmağımı çaydanlığın kenarına koydum. Dokunduğumda serindi.

"Size siparişlerinizi mi getirdi hanımefendi?" diye sordum. "Görünüşe bakılırsa bir süredir buradaymış. Onu sorguluyordunuz, değil mi?"

"O, ah..." Strovi boğazını temizledi. "Bir saat kadar oldu hanımefendi. Muhtemelen iki. Ya da üç."

Ana kayıtsız bir tavırla elini salladı. "Muhtemelen. Bir Talagray Lejyonu subayıyla görüşmek pek sık başıma gelmiyor."

"Burada rızası olduğu sürece," dedim. "Ve siz de medeni davranıyorsunuz hanımefendi."

"Bir yargıç kadar medeniyim," dedi. "Genç yüzbaşıya bir kez bile çişinin kokusunu sormadım."

Strovi'nin şaşkın gülümsemesi bir mum alevi gibi titreyerek söndü.

"Az önce yolda Kaptan Miljin'in yanından geçtim, hanımefendi," dedim dikkatle. "Yapılan bir keşiften bahsetti..."

Bir el salladı. "Ve bu konuda size vereceğim çok az bilgi var. Bunu daha sonra tartışacağız."

Gözlerimi kısıtım. Küçük bir güncelleme mi? Artık meslektaşlarımızın şüpheden uzak olduğunu mu düşünüyordu?

"Strovi bana, Din," dedi Ana durgun bir sesle, "Lejyon'un bizi bu lanet olası yerden nasıl çıkaracakları konusunda eski tarih kitaplarını karıştırdığını söyledi. Yaklaşık altmış yıl önce İmparatorluk korkunç bir gedik açmış ve bunu kapatmanın tek yolu *ikinci* bir leviathan'ın yaklaşmasını beklemek ve onu doğrudan gedik noktasında katlederek leşini geçilmez bir engele dönüştürmek ve deliği tıkamakmış! Bu *harika* değil mi?"

"Devasa bir leş ne kadar muhteşem olabilirse o kadar muhteşem sanırım hanımefendi," dedim.

"Bu sefer biraz daha farklı yapacaklar," dedi. Parmakları balığın etine daldı, pembe bir doku parçasını kopardı ve açık ağzına attı. "Yüzlerce balistayı ateşleyen binlerce lanet asker kullanmak yerine, teorik olarak bir leviatani tek atışta düşürebilecek bir tür bombardıman hazırlıyorlar. Bir titan-katili."

"Sanırım Nuis bana bundan bahsetmişti," dedim. Strovi'ye baktım. "Görünüşe göre bombardıman kapsamlı greftler gerektiriyor?"

"Patlayıcı toz için," diye açıkladı Strovi. "Bu yeni bir çeşit. Canavarlardan birini delip geçmesi için çok daha güçlü olması gerekiyor. Ama her ne kadar bombardımanlar hakkındaki *kapsamlı* sorularınızı yanıtlamaktan hoşlansam da, efendim, Komutan-Prificto Vashta'nın beni burada görevlendirdiği şey bu değil. Daha ziyade, soruşturmanıza elimden geldiğince yardımcı olacağım."

"Büyüleyici." Hâlâ yerde yatan Ana bir parça balık eti kaptı ve bana uzattı. "Bir ısırık tartun ister misin, Din? Strovi hayır dedi ama daha bugün yakalandı."

Parmaklarından sarkan pembe et parçasına baktım. "Korkarım kaçınmak zorundayım hanımefendi."

"Sen bilirsin," dedi Ana. Ağzına attı. "Nusis başka ne söyledi, Din? Bu Jolgalgan hakkında işe yarar bir şey?"

"Çok yararlı olduğunu söyleyebilirim, hanımefendi," dedim sessizce. Jolgalgan'ın kâğıtlarını Ana'nın kucağına koydum. Ana doğrulup kâğıtları karıştırmaya başladı, parşömenlerin üzerinde bıraktığı balık yağı izlerine aldırış etmediği anlaşıyordu.

"Konuşmaya başla, çocuk," dedi Ana sertçe. "Şimdi."

Nusis'le olan konuşmamı aynen anlattım. Ben konuştukça Kaptan Strovi'nin gözleri daha da büyüdü ve Ana kucağındaki parşömenleri daha da hızlı karıştırdı.

Sözlerimi bitirdiğimde bir sessizlik oldu.

Sonra kaptan haykırdı, "Buldunuz o zaman! Onu buldunuz, değil mi? Bu Jolgalgan kesinlikle bizim suçlumuz! Ne harika bir iş!"

Ona sertçe başımı salladım. Daha önce başka bir İyalet'in, özellikle de Lejyon'un üst düzey bir subayından böyle bir iltifat almamıştım ve bununla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmiyordum.

"Biliyor musun," dedi Ana düşünceli bir şekilde, "ben de aynı fikirdeyim..."

"Nedenini anlamakta hâlâ güçlük çekiyorum efendim," dedim. "Neden bu kadar çok Mühendisi böyle bir şekilde öldürdünüz?"

"Oypat'taki dappleglass salgınını durdurması gerekenler Mühendisler ve Apoth'lardı, değil mi?" dedi Ana. "Ve şu anda orada olmayan meslektaşlarımız alınmasın ama bütün kanton öldüğüne göre pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazlar. Tıpkı Nusis'in dediği gibi, birçok Oypati acı bir kin besliyor. Kin duyan çılgın bir Apoth Oypati'nin ne tür dehşetlere yol açabileceğini hayal etmek için çok az çaba sarf etmek gerekir. Bir grup genç subayı öldürmenin neyi başarabileceğinden pek emin değilim ama... gerçekten de *mükemmel* bir şüpheli olmaya devam ediyor." Başını eğdi. "Tek soru şu... neden şimdi?"

"Ne demek istiyor olabilirsiniz, hanımefendi?" dedi Strovi.

"Yıllardır bir Apoth olarak hizmet ediyor. Merak ediyorum... Onu ne? Peki şimdi nerede?"

"Lejyon hızlı hareket eder," dedi Strovi. "Tüm kapıları ve yolları gözlüyoruz. Onu yakında bulacağız, bundan eminim."

"Belki de," dedi Ana. "Ama eğer katilimiz gerçekten oysa, zeki ve kaçma konusunda yetenekli biri. Yüz hatlarını gizlemek için dermpaste kullandı ve ülke içinde nasıl hızlı hareket edeceğini biliyordu. Ve şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ama şimdi gerçekten bir yerlere varıyor gibiyiz, çocuklar! Muhtemelen *bir kimliğimiz* var. Muhtemelen Jolgalgan Mühendislerin bu gizli toplantılarından birine geldi ve hepsini orada zehirledi. Ve senin ve Miljin'in dünkü çalışması sayesinde Din, *ne zaman* olduğunu da bulduk - Mühendisler son toplantıları olan Kyuz'un altısından sekiz gün önce zehirlendiler. Şimdi sadece *nereye* ihtiyacımız var. Ve Strovi bize geri kalanını çözmemiz için gereken malzemeleri çoktan verdi!" Gözleri bağlı yüzünü ona çevirdi. "Bu siparişler şehirdeki tüm fernpaper değirmencilerinden geliyor, doğru mu Kaptan?"

"Evet, hanımefendi," dedi Strovi. "Tüm bulabildiğimiz bu."

"Ve *büyük* siparişler arıyoruz. Hepsi ihlalden yaklaşık sekiz gün önce, yani zehirlenmenin olduğu gün yapıldı." Ağzını büzdü, özellikle sert bir kıkırdak parçasını çiğnedikten sonra, "Sanırım dört seçenek var," dedi.

Strovi irkilmiş görünüyordu. "Hepsini okudunuz mu hanımefendi?"

"Konuşmamız ilginçti Kaptan," dedi. "Ama dikkatimin tamamını meşgul edecek kadar ilginç değildi..." Gözleri hâlâ bağlıydı, dört farklı kâğıt aldı, dizlerinin üzerinde yürüdü, Strovi'nin bacaklarını bulmak için uğraştı ve sonra kâğıtları onun kucağına doldurdu. Sonra öne doğru eğilerek en üstteki kâğıdı parmaklarıyla taradı ve bir çizgiyi işaret etti. "Buradaki değirmen Strok'un mu? Görüyor musunuz? İhlalden dokuz gün önce dört panel için sipariş."

Strovi, Ana'nın kendi alanını bu kadar ayrıntılı bir şekilde işgal etmesinden dolayı telaşlanmış görünüyordu, işaret parmağını kasıklarının üstündeki kâğıtlara bastırırken başı dizlerinin üzerinde duruyordu. "Ahh. Evet, hanımefendi," dedi. "Anlıyorum."

"Ve sonra buradaki." Kâğıdı sertçe dürtükledi. Strovi seğirdi. "Rakmon. İhlalden beş gün önce sipariş edilmiş *altı* adet fernpaper panel."

"Evet, bir-"

"Ve sonra *bu*." Bir yumruk daha, bu seferki çok sertti. Strovi hafifçe irkildi.

"Ana!" Dedim.

"Mm?" dedi. "Ne oldu, Din?"

"Sanırım size inanıyor. Evet, Yüzbaşı?"

Strovi şiddetle başını salladı. "Evet. Hem de çok. , hanımefendi."

"Oh," dedi hafifçe. Adamın kucağından indi ve elindeki kâğıtları sallayarak esnedi. "Her neyse. Bunlar Din'in yardımsever bir şekilde sunduğu zaman çizelgesine uyan ilk üç seçenek. Ama hiçbirinin en iyi adaylar olduğunu sanmıyorum."

"Ama..." dedi Strovi, hâlâ sarsılmış bir halde, "az önce size verdiğim *tüm* fernpaper emirlerini hatırlayabileceğinizi mi ima ediyorsunuz hanımefendi? Ve bunlardan herhangi birini istediğiniz gibi hafızanızda canlandırabileceğinizi mi?"

Ana sırtıttı. "*İlginç* olan her şeyi hatırlar ve analiz ederim Kaptan. Ve bu benim ilgimi çekmeye devam etti. En azından şu ana kadar."

Sırtıttım, çünkü bu cümleye aşınaydım. Ama merak ettim, Ana gerçekten de bir oymacı mıydı? Bu onun güçlenmesi miydi? O yerde yatarken parmaklarıyla okuduğu tüm kelimeleri şimdi zihninde mi canlandırıyordu? Yine de bu doğru görünmüyordu. Benim gibi gravürcüler büyük miktarda bilgiyi anında hatırlayabilse de, Ana'nın çok eğilimli görüldüğü gibi çılgınca sezgi sıçramaları yapamazdık.

"Bu listelerde ne *olduğundan* çok ne *olmadığıyla* ilgilendiğimi söyleyebilirim," diye devam etti Ana. Strovi, senin sorularına yanıt vermeyen birkaç dükkan var. Kapılarına birkaç Lejyoner göndermene rağmen. Buna bu dükkân da dâhil" dedi. Bir parmağı neredeyse yerdeki bir parşömeni delecek şekilde dışarı çıktı. "Fernpaper değirmencisi Yonas Suberek. Bu adam çağrılarınıza cevap vermedi ve yok olarak işaretlendi."

Strovi şaşkın görünüyordu. "Ah... O soruşturma için orada değildim hanımefendi, bu yüzden sizin sözünüze güvenmek zorundayım. Ama tek yapabileceğimiz sorgulamak. İnsanları orada bulunmaya ve cevap vermeye zorlayamayız-"

"Ve yine de!" dedi. Yığından bir parşömen daha kopardı ve elinin tersiyle ona vurdu. "Komşusu *başka bir* değirmenciydi. Linz Kestip adında bir adam. Şimdi, *Kestip* sana her şeyi verdi.

en son fernpaper siparişleri... bir sipariş de komşusundan, bu olmayan Suberek'ten geldi! Bir bakıma Kestip'ten Suberek'e bir envanter transferi. Altı fernpaper paneli için! Bu *oldukça* fazla. Bu bahsettiğim dördüncü sipariş. Ve bu bizim en iyi adayımız."

Strovi, bu isim, tarih ve sayı kalabalığı karşısında şaşırılmış bir halde benden yardım istedi.

İçimi çektim ve "Hanımefendi... Bütün anlamı nedir?" diye sordum.

"Din, asıl önemli olan siparişin *büyüklüğü*," dedi. "Kestip şu anda kayıp olan Suberek'e çok fazla fernpaper sattı, hem de yüksek bir fiyata. Sanki Suberek'in kendi envanterinden daha büyük, çok ama çok büyük bir siparişi varmış da aceleyle yetiştirmek istiyormuş gibi." Sırıtarak bana döndü. "Ve bir de tarih var. Çünkü bu işlem ihlalden *yedi gün* önce gerçekleşmiş."

Anlayış kafatasımın içinde kıpırdandı. "On Mühendisin zehirlendiğini düşündüğümüzün ertesi günü..." Dedim ki.

"Evet. Görünüşe göre Suberek, Mühendisler zehirlendikten *hemen* sonra gizemli bir kişiden çok büyük, çılgınca bir fernpaper siparişi almış. Aslında bu sipariş o kadar büyükmüş ki, yerine getirmek için komşusundan bazı paneller satın almak zorunda kalmış! Bu daha çok, Komutan Blas zehirlendikten hemen sonra bahçıvanın kapıyı değiştirmek için acele etmesine benziyor ama çok çok daha büyük. Ve şimdi, neden... SuberekLejyon kapıyı çaldığında bile kapıyı açmıyor."

Strovi öne doğru oturdu, telaşlı görünüyordu.

"Sizce bu Suberek tehlikede olabilir mi, hanımefendi?" Ben sordum.

"En azından onun nerede olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. "Ve bu emrin nereye *gönderildiğini* öğrenmek istiyorum. Çünkü o yer muhtemelen ya Jolgalgan'ın zehri getirdiği yer ya da zehirlenmenin gerçekleştiği yer." Gözleri bağlı yüzü Strovi'ye döndü. "Şimdi öğleden sonra oldu. Neredeyse bütün günü kâğıtları karıştırarak geçirdik. Bulduklarımızı soruşturma ekibinin geri kalanına bildireceğim ama sokağa çıkma yasağı Lejyon personeli dışında şehirdeki herkesi kapsıyor, değil mi?"

"Bu doğru hanımefendi," dedi.

"O halde genç Din'i kontrol etmek için Suberek'in fernpaper değirmenine kadar ona eşlik edebilir misin? Ayrıca Mühendislerin reaktif anahtarını da getir Din, siparişin nereye gittiğini öğrenirsen diye." Bir parmağını kaldırdı. "Ama gitmeden önce, Din-bir kelime?"

-

"Bugün nasıl geçti ?" diye sormadan önce kapının kapanmasını bekledim.

"Sonuçsuz," diye iç geçirdi. "Miljin cesedi, parayı ve duvar geçiş kartını buldu. Çok öfkeleni ve şok oldu. Sonra bunu Uhad'a getirdi, o da aynı şekilde öfkeleni ve şok oldu. Uhad bunu Kalista'ya gösterdi, o *da* çok öfkeleni ve şok oldu. Sonra Miljin Nusi's'i getirmek için ayrıldı -sanırım giderken yanından geçtiniz- ve sanırım o da uygun bir şekilde öfkeleni ve şok olacak. Bugün bir sürü yavan numara yaptım Din, ama henüz hiçbirinden yanlış bir not tespit etmedim.

meslektaşlarımız. Hepsi de olması gerektiği gibi tepki verdi." "Peki şimdi onlara güveniyor musunuz?"

"Oh, hayır. Burada bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmeye devam ediyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Yine de bu gece tetikte olun. Ölüm mahallini tespit etmeliyiz ve dışarıda bunu yapmamanızı isteyen *birileri* olduğu kesin. Strovi sağlam birine benziyor ama... elini kılıcına yakın tut."

Durakladım. "Kılıcım, ah... hala tahtadan, hanımefendi."

Kaşlarını çatı ve başını eğdi. "Ah... Bu durumda, botlarının bağcıklarının düzgün olduğundan emin ol evlat, böylece cehennem gibi koşabilirsin."

BÖLÜM 20

III

STROVI VE BEN, sokağa çıkma yasağı çanları çalmayı bıraktığında kuleden çıktık. Şehrin sokakları şimdi sessiz ve boştu, binalar bulutlarla örtülü bir ay tarafından yarı aydınlanmıştı. Strovi'nin elinde sallanan fener ve devriye gezen Lejyonerlerin taşıdıkları dışında görülebilecek hiçbir fener ya da ışık yoktu.

Eğer yanımda Strovi olmasaydı, yirmi adım içinde kilit altında olurum: bir Lejyoner bizi her fark ettiğinde aceleyle ilerliyor, sonra yüzbaşmayı görünce duraklıyor, eğiliyor, selam veriyor ve ilerlememize izin veriyorlardı. Strovi sık sık onları cesaretlendirmek için bağırır ya da sırtlarını sıvazlayıp veda ederdi. O gecenin karanlığında benden çok daha yaşlı ve rahat görünüyordu. Neredeyse aynı yaşta olduğumuzu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

"Firariler," dedi bana bir köşede, neredeyse özür dilercesine.

"Affedersiniz, efendim?" Dedim.

"Bu yüzden bu kadar çok devriye var. Sokaklar geceleri pek güvenli olmuyor. Çok fazla isyancı ve asker kaçağı surlardan geri dönüp kantondan çıkmaya çalışıyor. Yüzbaşı Miljin dün kılıcını göstererek sana biraz kızgın davranmış olabilir, ama bundan bahsederken haksız değildi. Gündüzleri evlerde saklanıp geceleri hareket ediyorlar."

Bir esnemeyi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. "Anlıyorum efendim. Not alacağım." Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Yorgun musun?"

"Biraz, efendim. Bir kulede bu kadar yüksekte uyumaya alışık değilim. Özellikle de rüzgarla birlikte hareket eden bir rüzgar."

"O zaman bir istasyonda duralım. Ben de bir sıcak ayak kullanabilirim."

Beni bir sonraki köşeye götürdü, burada sokağa devasa bir siyah branda çadır kurulmuştu. Farklı zırh durumlarındaki lejyon subayları onun önünde dinleniyor, yeniden toplanıyor ya da emir alıyorlardı. Uzun boylu olmama rağmen, çoğu

Bu adamların hepsi benden daha uzun, daha kalın ve daha güçlüydü, deneseler beni ikiye bölebilecek kadar irileşmişlerdi. Yine de yüzbaşı beni arka tarafa götürürken hepsi Strovi'yi selamladı, başlarını eğip saygıyla köprücük kemiklerine vurdular.

Arka tarafta toprak bir soba vardı, içindeki ateş parlak ve titrekti. Üç genç çocuk yakınlarda çömelmiş, alevlerle ve kaynayan su kaplarıyla ilgileniyordu. Strovi iki parmağını onlara doğru uzattı, onlar da bize iki fincan çay doldurdular, sonra bir toprak fiçı alıp her birine birer parmak sotwine koydular.

Strovi fincanını bana doğru kaldırdı. "Sıcak ayak. Clar-tea ve sıcak sot. Saatlerce dans edip zıplayacağız, Kol. Çene çatıya."

Fincanını geri fırlattı ve ben de aynısını yaptım. Sıcak, buruk ve tatlıydı ama nahoş değildi. Anında sıcaklığın kemiklerime dolduğunu hissettim ve sonra beynimin dibinde garip bir fokurdama hissettim, sanki bir tencerede pişiyormuş gibi.

Strovi yüzümü görünce sıırttı. "Apoth'lar pek çok şaşırtıcı değişiklik yapmışlar ama bu clar-herb türü benim favorim."

Ateşin sıcaklığında oyalandık, çayımızın tortusunu içtik. -Kaptan kibarca Iudex'te, Daretana'da ve Ana'yla geçirdiğim zamanlar hakkında sorular sorarken, Strovi "Son yudumu neredeyse çiğneyebilirdin" diye yorumladı. Oldukça tuhaf hissetmiştim: Aylardır kimseyle bu kadar rahat sohbet etmemiştim - kesinlikle Ana ile değil - ama kesinlikle Strovi gibi imparatorluk hizmetinin tüm çiçeklerini temsil eden biriyle değil. Adamın hareketleri kolay ve zarıftı, yüzü yakışıklı ve asildi, soluk yeşil gözlerini hiç terk etmeyen bir gülüşü vardı.

"Biraz medeniyete sahip olmak güzel, değil mi?" dedi bitirdiğimizde. "Eksik olan tek şey bir nefeslik pipo."

"Bir dakika efendim," dedim. Elimi cebime attım ve Miljin'in bana verdiği yarım pipoyu çıkardım.

Strovi güldü. "Ne sihir ama! Orada başka ne sakladığınızı sormak geliyor içimden." Çocuklardan birine el salladı ve onlar da ateşten sıcak bir demir getirdiler. Strovi onu piponun ucuna tuttu ve ucu kadar emdi. Sonra derin derin çekti ve dumanın tadını çıkardı.

burun deliklerinden dışarı sızıyor. "Uzun zamandır böyle güzel bir ot tatmamıştım. Nereden buldun bunu?"

"Miljin'den," dedim. Sonra da: "Ya da aslında, Miljin'in hadım etme ve bağırsaklarını deşme tehdidinden sonra piposunu seve seve veren Signum Vartas'tan."

Strovi donuk donuk güldü. "Yaşlı adam değişmemiş demek ki. Demir eldivenin içindeki demir yumruk, bir çekicin altı darbesi kadar ince."

"Öyle de diyebilirsiniz, efendim."

"Bu kadar resmi olmana gerek yok, Kol. Yani burada biraz senin izinden gidiyorum, değil mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Böyle kıdemli bir subayın beni takip etmesi fikri şaşırtıcıydı.

Pipoyu bana uzattı. "et. senin, almamalıyım."

Pipoyu ondan aldım ve derin derin çektim, dudaklarım onunkilere değdi. Daha önce hiç sigara içmemiştim -böyle bir alışkanlığı göze alamazdım- ama kendimi dumanın tadından, karnımda bir dansçı gibi dönmesinden zevk alırken buldum.

"Bu," dedim, "alışabileceğim bir şey."

Güldü. "Külâh şapkan ve piponla burada evindeymiş gibi görünüyorsun!"

"O zaman sadece bakıyorum, efendim. Hiç de beklediğim gibi değil. Geçen ay maaş dolandırıcılığının peşine düşerek iznimi kazanıyordum."

"Yine de o kadar da alışılmadık bir durum değil." Strovi titrek ateşin ışığında gelip giden Lejyonerlere baktı. "Pek çoğu buraya pek çok yoldan geliyor, anlaşmalar yapıyor, sözleşmeler imzalıyor ya da hayatlarının bir kısmını bir tomar talint karşılığında takas ediyor. Ancak buraya geldiklerinde, birbirlerinin arasında durduklarında ve neleri sakladığımızı anladıklarında... İşte o zaman görüyorlar."

"Neyi görüyorum, efendim?"

"İmparatorluğun gerçekte ne olduğunu." Bana sırtıttı. "Şu dışarıdaki duvarlar

-Bazıları dört yüz yıllık. Khanum'un bu topraklarda hâlâ tüm gücüyle dolaştığı zamanlarda yapılmış. Bazıları Apothların yapabileceği her şeyden çok daha yabancı olan kadim halklar tarafından planlanmış, işlenmiş ve yönetilmiş.

Şimdi demlenin. Ve o ilk taşlar döşendiğinden beri, hiçbir leviathan bir daha Titan Yolu'nda yürümedi, toprağın iç girintilerine asla ulaşamadı. Ve *hiçbiri* Khanum Vadisi'ne yaklaşamadı. Çünkü biz acı çekiyor, emek veriyor ve hizmet ediyoruz." Sırtışı oldukça hülyalı bir hal aldı. "İmparatorluk sizin yanınızdaki ve sizden önceki insanlardır. Duvardaki çizmeli bedenler, eskilerin hizmet ettiği görevleri üstleniyorlar. Bizler İmparatorluğun geri kalanının üzerinde döndüğü dayanak noktalarıyız. Ve hepimiz bu hizmette ve onun uzun tarihi önünde eşit ve ortak kıldık." Durakladı. "Belki de duygusal davranıyorumdur."

"Talagray'ın biraz daha duyarlılığa ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim," dedim dürüstçe. "Özellikle de keşfettiğimiz onca şeyden sonra, efendim."

"Ha! Ama bu kadar resmi olmaya gerek yok." Dudaklarındaki gülümseme soldu. "Yani, başışıklığınıza ilk adıyla hitap ediyorsunuz."

"Ana... farklı, efendim. Şüphesiz sizin de gördüğünüz gibi."

"Evet, ama." Gülümsemesi artık yoktu. "Sen benim İyalet'imde değilsin. Ben de farklı olabilirim. İstersen bana sadece Kepheus diyebilirsin."

Yüzünde garip bir ciddiyet ifadesi belirdi ve gözleri benimkileri aradı. Sıcak sözlerine rağmen, ateşin ışığında, bukleleri şakaklarına yapışmış bir halde dururken birdenbire korkunç derecede yalnız göründü. Kendime kontrollü ve sakın kalmam gerektiğini hatırlattım.

"Boş ," dedi aniden. "Belki de haddimi aşım. Özür dilerim. Devam etmeliyiz, değil mi?"

Başımı salladım ve gecenin karanlığında onu takip ettim.

-

Suberek'in mahallesine vardığımızda hava tamamen kararmıştı. Ana'nın da söylediği gibi, Suberek'in kağıt fabrikası, kanalların yanına inşa edilmiş uzun, dar ahşap yapılarla dolu olan ve hepsi de çarklarını ve mekanizmalarını çalıştırmak için suyun akıntısını kullanan, şehrin bu sanayi bölgesindeki pek çok fabrikadan biriydi. Değirmenlerin hepsi birbirine benziyordu; ahırları ve vagonların yüklenmesi için arkada büyük kapıları vardı. Büyük çarklar

yıldız ışığında mavi ve hayalet gibi duruyordu. Gündüzleri neşeli bir manzara oluşturuyor olmalıydı ama bu gece tuhaf ve hayalet gibiydi.

Strovi karanlığı işaret etti. "Şu sondaki. İşte "

Suberek'in değirmenini dikkatle inceledim. Tamamen karanlıktı, içinde ışıktan eser yoktu. Fernpaper duvarlar temiz ve kalın, taş ağacından direklerle çerçevelenmiş. En şiddetli depremlere bile dayanabilecek sağlam bir yapı.

"Kapıyı çalacağım," dedi Strovi, yaklaşırken, "ama cevap verilmezse Lejyon bana zorla girme yetkisi verdi. Yani eğer içeri giremezsek, bu adamın hâlâ yaşadığından emin olmak için zorla gireceğim. Bu mantıklı mı?"

"Evet, efendim," dedim.

Pırıl pırıl bir gülümseme. "Eğlenceli olacak. Sanırım ilk kez bir eve zorla giriyorsun."

Buna cevap vermemeyi tercih ettim.

Strovi elinde fenerle Suberek'in ön kapısına doğru yürüdü. Onu takip ettiğimde değirmenin ahırları ortaya çıktı. Çit direklerinin arkasındaki gölgeler Strovi'nin ışığında titriyor ve sanki karanlık oraya kayıyormuş gibi hissettiriyordu. Belki de kanıma karışan klar-çayın etkisiydi ama bu hiç hoşuma gitmemişti.

Ben ahıra bakarken Strovi kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Ancak o anda bir şey fark ettim ve parmak eklemleri kapıya çarpmadan önce elini yakaladım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kapısı hafif aralık duran ahırlara doğru başımı salladım. Sonra ahır kapıları sıkıca kapalı olan diğer değirmenleri işaret ettim.

"Kapılar açık bırakılmış," diye fısıldadım. "Doğru görünmüyor."

Strovi önce onlara, sonra bana baktı. Başını salladı, kılıcını çekti ve birlikte ahırlara yaklaştık.

İçerideki küçük avlu tamamen terk edilmişti; arabayı çekecek ne bir midilli, ne bir katır, ne de bir domuz vardı. Birkaç parça gübre vardı, çoğu da yağmurlardan dolayı yumuşamıştı. Köşeye yığılmış samana dokundum ve onu yumuşak ve küflenmiş buldum. Kokladım ve mantar kokusu aldım. En azından birkaç günlük.

Strovi'ye feneri indirmesini işaret ettim ve o indirdiğinde ayaklarımızın dibindeki çamuru okudum. Orada birçok ayak izinin izlerini ve şekillerini gördüm, çoğunlukla

Birçoğu benimkilerden daha büyük olan botlar... Ama ne bir toynak izi ne de bir hayvan. Ve ıslak giysilerimin de tanıklık edebileceği gibi bugün yağmur yağmıştı.

Değirmene tekrar baktım, düşünüyordum. Pencereleeri inceledim, acaba içeride bir hareketlenme var mı diye.

Sonra rüzgâr değişti, yükseldi. Havada bir koku yakaladım, hafif ama güçlü. Rüzgâr kesilince kayboldu, ama onu tanıdım: çürüme ve kokuşma kokusu.

Eve bakmaya devam ettim. Kanımın kulaklarımda dans ettiğini, sırtımda ter damladığını, yanımdaki tahta kılıcın ağırlaştığını ve sarktığını hissettim.

Strovi'nin yüzü fener ışığında solgundu. "Bir terslik var," diye fısıldadı.

Bu bir soru değildi ama başımı salladım. Sonra yan kapıya doğru süründüm, diz çöktüm, burnumu alttaki boşluğa yaklaştırdım ve içime çektim.

Aristan'ın evinden sonra tanıdık gelen ölüm kokusu baskındı. Gözlerim yaşardı ve öksürmemek ya da öğürmemek için tüm çabamı harcadım.

Kapıdan çekildim ve ahırın köşesine doğru ilerledim. Strovi peşimden geldi, fener yüksekteydi. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"İçeride bir şey ölmüş," dedim usulca.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sanctum... Emin misin?"

"Evet, efendim. Ve bu ahırlara günlerdir hiçbir hayvan girmedi. Ama burada bir sürü çizme izi var. Sadece birkaç saat önce yağmur yağdı. Yani bunlar çok yeni ama içerideki ölüm öyle değil."

Strovi eve döndü, başını eğdi. Sonra feneri yere bıraktı ve bacasını kapatarak ışığını söndürdü.

"Hâlâ ," diye fısıldadı. " değil mi?" Hiçbir şey söylemedim.

"Gidip bir Lejyon devriyesi getireyim," dedi. "Onlar gelecek ve biz de onları toplayacağız."

Ayaklarımızın dibindeki fenere baktım, düşünüyordum. Panik karnımda yayılmaya başladı.

"Bekle. Işığı tekrar aç," dedim.

"Ne? Lanet olsun, ışığı görecekler!"

"Ön pencerelerden ışığı *çoktan* görmüşlerdir. Geldiğimizi görmüşlerdir."

"Yani?"

"Yani ışık aniden sönerse ve gittiğini görmezlerse, o zaman endişelenecekler ve-"

Sonra yan kapı açıldı ve dışarı çıktılar.

-

Karanlıkta BEŞ TANE SAYDIM, hafif zırhlı iri yarı adamlar, tokaları ve düğmeleri loş ışıktaki göz kırpyordu - tabii kılıçlarının birlikte.

İmparatorluk uzun kılıçları. Parlak ve ışıltılı. Hızlı ve kolay öldürmek için incelikle yapılmış aletler. Hiçbir bağırış ya da uyarıda bulunmadılar. Sadece kılıçlarını kınından çıkarmış bir şekilde ilerlediler.

Strovi benden çok daha hızlı tepki vererek silahını hızla koruma pozisyonuna yükseltti. Saldırgan içeri girdi ve kılıcını soldan sağa doğru çapraz bir şekilde aşağı doğru savurdu. Strovi darbeyi kılıcıyla yakaladı ve duruşunda öne doğru adım attı ve ben de onu izledim, cesur yüzbaşının bir saniyeden fazla yaşayıp yaşamayacağını görmek için bekledim. Ama sonra ikinci bir saldırgan üzerime geldi, kılıcını havaya kaldırmıştı ve tek düşünebildiğim kılıcının kenarıydı.

Ne olduğunu anlayamadan ya da inanamadan kılıcın yaklaşmasını izledim ve sonra gözlerim ürperdi ve titredi.

Her şey yavaşladı.

Etrafımdaki herkesin kılıçlarını, ayaklarını ve omuzlarının pozisyonlarını okudum. Bileklerin, dizlerin, kalçaların açılarını. Kabzalar ve çapraz korumalar ve bir kılıcın kenarının eğimi. Hepsini okudum, hepsini kazıdım.

Ve sonra duygulandım.

Bunu ifade edebilecek tek kelime buydu: Hareket etmiyordum, daha ziyade kaslarım beni hareket ettiriyordu, sanki iskeletim etrafındaki et tarafından düşüncesizce itilip kakılıyordu.

Saldırgan yaklaşırken arkamdaki ahır duvarına dikkat ederek geriye doğru sıçradım. Sonra tahta kılıcımı çektim, iki elimle kaldırdım ve sağ dirseğimi yukarı kaldırarak saldırganın darbesini yakaladım.

Saldırganın kılıcı alıştırma silahımı dümdüz kesmeliydi ama ben kılıcı öyle bir açıyla tutmuştum ki, kılıcı dümdüz değil, sanki kenarını tıraşlamaya çalışıyormuş gibi açılı bir şekilde kesti. Bu da onun kılıcının benimkinin içine saplanması, tahta ve kurşun kılıcımın içinde sıkışıp kalması anlamına geliyordu. Saldırganım şaşkınlıkla homurdandı, belli ki böyle bir şey beklemiyordu.

Gözlerim dalgalandı. Eğitimimle ilgili anılar zihnime ve kaslarıma doldu.

Anında eski düello hocam Princeps Trofun böğürmesini hatırladım - *Doğru pozisyonda bir vuruşu durdurun çocuklar ve vücutlarının tamamını açın. Ve unutmayın, sadece lanet bir kılıçla kılıç dövüşü yapmazsınız!*

Yaşlı Trof bize o zaman ne yapacağımızı göstermişti. Ve ben hatırladım.

Yine duygulandım.

Öne doğru bir adım attım ve sağ dirseğimi, karanlıkta saldırganın boğazında olduğunu tahmin ettiğim yere olabildiğince sert bir şekilde soktum. Dirseğim bunun yerine kıkırdak çatırtısı ve sıcak kan sıçramasıyla karşılaştı - burnu.

Karanlıkta bir uğultu, ama buna aldırış etmedim: kaslarım beni hareket ettiriyor, aylar önce öğrendiğim sayısız düello adımı bana akılsızca rehberlik ediyordu. Sol elimle ileri uzandım, saldırganımın bileğini kavradım, aşağı doğru çektim ve kendi kılıcımı kullanarak bıçağını sola doğru büktüm.

Tutuşu kırıldı ve kılıcı serbest kaldı. Saldırganım geriye düşerken kabzasını kaptım, imparatorluk uzun kılıcını eski püskü tahta kılıcımdan çekip çıkardım ve iki elli bir duruş aldım.

Artık bir kılıcım vardı, imparatorluk kariyerimde ilk kez gerçek bir kılıç. Önümdeki karanlık avluyu inceledim.

Strovi hâlâ ayaktaydı ve iki saldırganla boğuşuyordu. Etkisiz hale getirdiğim kişi sağıma doğru yığılmıştı. Dördüncüsü solumdan bana yaklaştı,

Hırlıyor ve uzun kılıcını vücudunda soldan sağa doğru sallayarak omzuma ya da boynuma vurmaya niyetleniyordu.

Gözlerim dalgalandı. Hareketi oku, pozisyonu oku.

Seçiminin kötü olduğunu gördüm.

Yaşlı Trof'un sesi *kulağımda-Bıçaklarla dövüşmek tamamen açıklık ve kaldıraçlarla ilgilidir! Hangi savurmalar, kesmeler ve kesikler rakibinize en fazla açıklığı sunar? Bir hareket nerede ve ne zaman durdurulabilir? Kılıcın yolu nerede başlar ve nerede biter? Bu çeliğin dilidir, çocuklarım!*

Kaslarım beni yeniden harekete geçiriyor, saldırganın kılıcını vücudunu geçemedi yakalamak için kılıcımı dik tutarak beni öne doğru itiyordu.

Çelikler çarptı, yankılar bileğimde dans etti. Yine de salınımı çok erken durdurduğum için vücudunun tamamı bana açıktı.

Trof'un sesi anılarımda *üç küçük açıklık* diye bağırdı. *Üç küçük açıklık, çocuklarım! Bir kılıç ucu, bir insanı etkisiz hale getirmek ya da öldürmek için gövdesinin ya da boynunun sadece üç küçük açıklık derinliğine nüfuz etmelidir. Yapmanız gerekenden daha fazla iş yapmayın!*

Kılıcımı soluma doğru eğerek kılıcın güçlü kısmını çapraz siperime hapsedtim; sonra da ucunu sola, yukarı ve boğazına sapladım.

Bir öksürük, bir gurultu ve karanlıkta sıcak kan sıçraması. Ağzımda tuzlu bir tat, gözlerimde bir sızı. Gözlerimi kırptım ve figür geriye, karanlığa doğru düştü.

Yürümeye devam ettim.

Sağımdan bir adam daha geliyordu, çılgılık atarak kılıcını ileri doğru savuruyordu. Biraz daha yavaş olsaydım yıkıcı bir vuruş yapabilirdi; yine de clar-tea ile titriyordum ve gözlerim hareketi tanıdı ve kaslarım Trof'un beni böyle bir saldırıya karşı eğitmeye zorladığı zamanların anısını çağırdı.

Sağa doğru dans ettim, kılıcının yolundan uzaklaştım. Bıçağının dar kısmına sertçe vurdum, tutuşuna maksimum bükülme uyguladım (*Tutuş, çocuklar, diye bağırdı yaşlı Trof kulaklarıma, her zaman, her zaman tüm dövüşlerin en zayıf noktasıdır!*) ve sonra ilerlemeye devam ettim ve vurdum

tekrar, bu sefer çapraz korumasına daha yakın, dengesini bozan darbemin karşılık vermesini çok zorlaştıracığına güvenerek.

Ellerindeki kemiklerin çatırdadığını hissettim, kılıcım belki de bir başparmağını koparmıştı. Haykırdı, arkasını döndü ve sağlam eliyle kılıcını kaldırmaya çalıştı ama artık çok geçti. Kaslarım beni ileri doğru itti ve bıçağımı omzuna sapladım; sonra da döndüğünde dizinin yan tarafına. ığlık atarak çamurun içine yığıldı.

Sağımda bir homurtu. Burnunu kırdığım adam uluyarak bana doğru geliyordu. Elinde kılıç yoktu. Anında, düşüncesizce karşılık verdim: orta kısmına, boynuna yakın bir yere basit bir yumruk attım, sonra dans ederek geri çekildim. Sendeledi, beni görmek için dönmeye çalıştı ve bunu Strovi'nin mai-fenerini tekmeledi. Fener açıldığında mavi ışık avluyu aydınlattı ve onu net bir şekilde gördüm: otuz ya da kırk yaşlarında bir adam, burnu kırılmış ve kan damlıyordu ve sol köprücük kemiğinin hemen altındaki derin yaradan kan fışkırıyordu.

Gözlerini bana kilitledi, ağzı çalışıyordu. Sanki kötü bir rüyadan uyanmış gibi acınası, kaybolmuş bir bakış. Sonra yana doğru düştü.

Tekrar hareket ediyordum, hareket ettiriliyordum, çekiliyordum, çamurlu avluda dans ediyordum. Strovi köşede durmuş, aynı anda iki adamla dövüşüyordu, ikisinin de sırtı bana dönüktü.

Trof'un zihnindeki sesi, çığlık atıyor, uluyordu-Rathras *süvarileri kaçan ruhları kovalarken dizlerinin arkasına mızrakla saldırmayı bilirdi! Önce yere ser, sonra öldür!*

Kılıcımın ileriye doğru yalamasını, ucunun adamın dizinin arkasındaki dokuyu parçalamak için aşağıya dalmasını neredeyse çaresizce izledim. Ama sonra...

Sol topuğum kaygan çamurla buluştu. Ayağım öne doğru kaydı. Anında çamura yuvarlandım ve saldırganın bacaklarından birine çarptım.

Adam hırlayarak döndü. Kılıcını kaldırdığını gördüm, ucu göğsüme nişan almıştı.

Sonra boğazının yan tarafından bir kan parlaması oldu. Yüzümün sıcaklık ve ıslaklıkla dolduğunu hissettim. Sonra devrildi, aptalca boynunu pençeliyordu ve arkasında Yüzbaşı Strovi'yi gördüm, bıçağı kanla kaplanmıştı.

Strovi'nin son saldırganı nasıl yere serdiğini görmedim. Gözlerim kanla dolmuştu ve başım çamura çarptığı yerden sersemlemişti. Ayağa kalktığımda sadece Strovi'nin avluda durduğunu, vücuduna hava çekerken göğsünün kabardığını ve bir yerlerden inleme sesleri geldiğini fark ettim.

Sendeleyerek ayağa kalktım, sonra sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım. Eğitimimin anıları bir perde gibi bedenimden çekildi.

"Kim... kim bu insanlar?" Mırıldandım. "Kim onlar?" dedi Strovi. "*Sen* kimsin?" "Ne?"

"dövüşmeyi nereden öğrendin?" diye sordu. "Ne yani, iki adam mı öldürdün? Birini de sakat mı bıraktın?"

"Ben... Ben sadece eğitimimi hatırladım," dedim, şaşırılmış bir halde. "Sadece... sadece *hatırladın* mı? *Temel* eğitimini mi?"

"Evet. Neden?"

Başını salladı ve bir süre düşündü. "Bunlar Lejyon firarileri. Üniformalarından anlayabilirsin. Evde saklanmış olmalılar. Bir Iudexii'nin, bırakın üçünü, bir Lejyoner'le bile dövüşebileceği bir günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi ama..." Başını bir kez daha salladı. "Lanet olsun. Ben gidip devriyeyi çağırayım. Sen burada kal. Anladın mı?"

Başımı salladım. Sonra sokaklara doğru koşmaya başladı.

BÖLÜM 21

III

Lejyon devriyesi asker kaçaklarının icabına bakmaya geldi ve ben de ahırdaki sahneyi terk edip değirmene girdim, çürüme kokusu her yanıma sarmıştı. Burası, direkleri boyunca büyük yığınlar halinde sarkan çimento kâğıtlarıyla dolu, karanlık bir yerdi. Zayıf yıldız ışığı yüksek bir pencereden süzülüyordu ve makine iskeletleri köşelerde çömelmişti. Kendimi bir mezarda gibi hissediyordum ama o kadar sersemlemiştim ki umurumda bile değildi. Karanlıkta bir sandalyeye çöktüm ve öylece oturdum, dışarıdaki askerlerin mırıldanmalarını ve çağrılarını dinledim.

Gözlerim dalgalandı, titredi. Yüzümdeki kan püskürmesini, ağızımdaki tuzlu tadı hatırladım. Bir adamın ağzının lamba ışığında aptalca çalışmasını, gözlerinin şaşkınlığını ve acısını. Vücudumun her yeri yapış yapıştı ve kuruyan kanla çatırdıyordu. En iyisi hiç hareket etmemekti.

Strovi döndü, mai-fenerini havaya kaldırmıştı. Odaya bir göz attı ve feneri masanın üzerine koydu, terden parlayan yüzü karanlıkta bir ışık lekesiydi.

"Aşağı inen bir yol gördün mü Kol?" diye sordu. "Aşağı inen bir yol mu?" Zayıfça söyledim.

"Bodrumun aşağısında. Etrafa bakmadın mı?" Başımı salladım.

Gözlerini karanlığa dikti. "Onlarla konuştum. İçeri girdiklerinde orada bir şey olduğunu söylediler," dedi. "Firariler burayı terk edilmiş sandılar ve bir pencereden içeri girdiler. Ama sonra bodruma gitmişler ve..." Yutkundu. "Iudex'e haber gönderdim. Tüm soruşturma ekibi yakında burada olur - Uhad ve diğerleri. Şimdilik..." Titreyen eliyle yüzünü sildi. "Bence odayı kazımalısın. Bağışıklığınızın sizden isteyebileceği gibi bakın. Tamam mı?"

Önüme baktım. duyabiliyordum ama anlayamıyordum. "Din?" dedi.
"Din!"

"Ne?" Sessizce söyledim.

"Kalkıp bakman gerek!" diye tersledi. "Bu bir ölüm sahnesi! Kalk ve... Lanet olsun..."

Beni gömleğimin önünden tuttu ve ayağa kaldırdı. Sonra yüzüme baktı, bakışları şefkatli ama çaresizdi ve cebinden bir mendil çıkardı.

"Bu senin ilk dövüşündü, değil mi?" dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Bu tür sorulara cevap vermek anlamsız görünüyordu.

"Vay canına, berbat haldesin." Yüzümdeki kanı nazikçe sildi, bezle gözlerimi, burnumu ve ağzımı temizledi. Sonra içini çekti ve "Kılıcın." dedi.

"Benim neyim?"

"Kılıç. Onu temizlemen gerek. Kanlı bir şekilde kınına sokmak olmaz. Bu onursuzluk olur."

Yere baktım ve kılıcın hâlâ kanlı elimde olduğunu gördüm. O şeyi hâlâ elimde tuttuğumu bilmiyordum. Beni nazikçe bileğimden tutup kılıcı elimden çekmesini ve kanlı mendiliyle kılıcı silmesini izledim.

"İşte," dedi. "Mükemmel değil ama... İşe yarar."

Kılıfıma soktum ama sığmadı: kılıf çok kısaydı ve en az dört küçük bıçak açıkta kalıyordu.

"Bu... bu senin kılıcın değil mi, Din?" diye sordu.

"Tahta bir kılıcım vardı," dedim. "Kavgada kaybettim."

"Ne yaptın?"

"Gördüğünüz gibi henüz mezun olmadım efendim. Hâlâ bir çırağım."

İkimiz de kından çıkan kılıca baktık. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Sanctum adına!" diye bağırdı. "Ne şey, ne şey!" Her şeye rağmen gülümsedim.

STROVI cesetlerle ilgilenmek için beni tekrar bıraktı ve kendimi toparladıktan sonra değirmeni inceledim. İmparatorluğun bu bölgesinde kullanılan panelleri oluşturan kadar parşömen demetlerini kaynatmak, kolalamak ve preslemek amacıyla kazanlar, presler, kayışlar ve her türlü makinenin bulunduğu garip, karmaşık bir yerdi. Tüm bunları bilmeme rağmen, böyle bir yerin gerçekte nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama buraya ne için geldiğimizi biliyordum: Mühendislerin zehirlendiği gecenin hemen ertesinde bu kadar büyük bir fernpaper siparişini kimin verdiğini ve burada yaşadığı söylenen Suberek'e ne olduğunu öğrenmek istiyorduk.

Odanın sonundaki karanlık koridora bir göz attım. Orada çok ağır bir çürük kokusu vardı ve kara sinekler tavanda ve duvarlarda geziniyordu.

"Seni en son ben yapacağım," diye fısıldadım karanlığa.

Tezgâhları ve dolapları karıştırarak Suberek'in bir sipariş, bir isim ya da bir yerin adresini yazmış olabileceği herhangi bir belge ya da kâğıt aradım. Değirmencilik aletleri ve malzemelerinden başka bir şey bulamadım. Bunun, makinelerin ve odanın ortasındaki devasa, yara bere içindeki eski çalışma masasının dışında hiçbir şey yoktu.

Yan odaları aradım. Eski bir karyola ve battaniye. Küllerle dolup taşan cılız bir soba. Tıraş olmak ve giysileri onarmak için aletler. Görünüşe göre Suberek yalnız yaşıyordu.

Karanlık koridora dönüp baktım.

Sineklerin vızıltısı. Çürümenin pis kokusu.

Strovi'nin fenerini aldım, derin bir nefes aldım ve koridorda yürüdüm.

Koridor hızla daralıyor, küçük bir kapağa ve aşağıya inen bir merdivene ulaşıyordu. Merdivene yaklaştığımda havanın hareket ettiğini gördüm.

Hayır, hareket etmiyordu: titriyor ve ürperiyordu. Kara sinek kaynıyordu, hepsi merdivenin bulunduğu kapaktan dışarı dökülüyordu.

Kendimi destekledim, feneri bir elime ve karanlığa indim.

Çürümenin kokusu gözlerimi yaşartacak kadar korkunçlaştı. Dünya böceklerle doluydu, hepsi de benim geçişimden dolayı öfkeliydi. Yine de dibe ulaştığımda

feneri yukarı kaldırdım ve baktım.

Alet ve malzemelerin depolanması için küçük bir alandı. Yeniden işlenecek kağıt parçaları. Ahşap çerçeveler ve pres parçaları. Ve orada, bodrumun en ucunda, oturmuş ve yüzü bana bir insan figürü.

Kalın bir sinek perdesiyle gizlenmiş figüre baktım. Sonra kendimi toparlayıp ileri doğru yürüdüm ve siyah örtü isteksizce aralandı.

Bir erkek cesediydi, geniş omuzlu, kalın ve kabaca giyinmişti. Omuzları ve sırtı eski kandan simsiyahtı, ama yara göremiyordum - henüz değil. Her şeyi çok tanıdık buldum.

Diz çöktüm ve feneri cesedin başına tuttum.

Orada, kafatasının dibinde, küçük, karanlık bir delik vardı. Tıpkı Aristan'ın cesedinde bulduğum gibi.

Adamın yüzüne baktım ve gördüklerimi aklıma kazıdım: geçmişte defalarca kırılmış büyük bir burun; seyrek sakal; kalın kaşlar; kalay renginde bir takma diş. Yonas Suberek, diye tahmin ettim, kayıp değirmencimiz. Cesedinden öğrenecek başka bir şey bulamadım.

Bodrumun geri kalanını inceledim, ilgi çekici başka bir şey bulmak için hurdaları ve çöpleri karıştırdım. Hiçbir şey bulamadım.

Yukarıdan gelen boğuk, sert bir ses -Miljin'in sesi. "Kol!" diye bağırdı. "Aşağıda mısın, evlat?"

"Evet, efendim!" Dedim, .

Kır saçlı yüzü merdivenin kapağında belirdi. "Lanet olsun. Buraya sığmamın imkânı yok..." Gözlerini kırıştırdı, sinekleri yüzünden uzaklaştırdı, sonra gözlerini kısıtı. "Ve sen aşağıda ölü bir adamla birliktesin, kokusuna bakılırsa."

"Evet, efendim," dedim. "Bu Suberek, sanırım. Değirmenin sahibi olan adam. O öldü."

"Nasıl?"

"Kafasında delik var, efendim. Sanki biri delmiş gibi."

Gözleri kısıldı. "Kafasındaki delik... Sanctum. Bu da tıpkı diğeri gibi."

Ciddi görünmeye çalışarak başımı salladım. "Aristan, evet. Ana bana ondan bahsetti."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Strovi bana o cesetleri çamurun içine koyanın sen olduğunu söyledi. Öyle mi?"

"İki tanesi kaptanın olmalı, efendim. Diğerleri... benim sanırım, evet."

Yüzü garip bir şekilde donuklaştı. "İlginç... Ve senin yeni hatırladığını söyledi. Öyle mi?"

"Eğitimimi hatırladım. Evet, efendim."

"İlginç," dedi tekrar. "Hımm. O zaman seni oradan çıkaralım. Bütün ekip şimdi geliyor. Yakında cevaplar için bağıracaklar, şüphesiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

III

"BUNLARIN HEPSİ," dedi Uhad bıkkın bir ifadeyle, "oldukça dehşet verici bir şablon ortaya koyuyor."

Biz dinlerken odaya göz gezdirdim. Ana ekibin tamamı oradaydı, küçük değirmenin gölgeli makineleri arasında duruyorlardı: Uhad çalışma masasının başında, balıksız bir dereye bakan aç bir mavi leylek gibi kasvetli bir şekilde eğilmişti; sağında Ana oturuyordu, gözleri bağlı ve eğilmişti, parmakları çalışma masasının yüzeyindeki girintileri ve yaraları araştırıyordu; Ana'nın karşısında Nuis oturuyordu, bu geç saatte bile hala canlı, neşeli ve başını sallıyordu, kırmızı paltosu ütülenmiş ve kusursuzdu; ve atölyenin arka tarafında, kuruyan parşömen demetlerinin arasında yarı kaybolmuş bir şekilde Kalista duruyordu, etrafındaki tüm kasvete rağmen bir şekilde göz alıcı ve ısıltılıydı, kil piposu ağzındaydı. Buraya getirilmesine çok içermiş gibiydi: belki de kafesinde somurtan bir fahişe güvercin.

"Artık *iki* katilin peşinde olduğumuz sonucuna varabiliriz sanırım," dedi Uhad. "Biri dappleglass ile öldüren, diğeri de kafatasına çivi saplayarak öldüren. Görünüşe göre dappleglass katili ortadan kayboldu, ancak bu yeni katil hâlâ ortalıkta... ve oldukça hevesli bir şekilde öldürüyor." Durakladı, yüzü asıktı. "Yine de daha fazla spekülasyon yapmadan önce, daha deneyimli bir gözün bu son cesedi incelemesini tercih ederim." Nuis'e döndü. "Sanırım bir Apoth olarak Immunis, kadavralarla uğraşmaya biraz alışkınsın..."

Nuis'in neşeli gülümsemesi kayboldu. İçini çekti, kırmızı Apoth paltosunu silkti, dikkatlice katladı ve sandalyesinin üzerine koydu. "Gidip bakayım," dedi ve kokuşmuş koridorlara doğru çekildi.

"Bir fenere ihtiyacın olmayacak mı?" diye seslendi Miljin onun ardından.

"Hayır," dedi sesi cevap olarak. "Karanlıkta gayet iyi görebiliyorum."

Şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Miljin alay etti ve başını salladı. "Lanet olası Apothlar..."

"İki katilimiz olduğundan *emin* miyiz?" diye sordu Kalista. "Kafatasına saplanan bu çiviyle öldürülen ilk kişi Blas'ın sekreteriydi, evet. Ve bu muhtemelen Blas'ın kendi korkunç yolsuzluğuyla ilgili görünüyor, bilmemeleri gereken şeyleri bilebilecek herkesi ortadan kaldırıyor. Ama neden Suberek? Neden basit bir değirmenciği öldürsün?"

"Hayal bile edemiyorum," diye itiraf etti Uhad. "Tabii Blas şu fernpaper değirmencisiyle konuşmadıysa... Yine de bu hayal gücünü zorlar."

Ana sırtarak başını eğdi. "Ya da 'temizlik' tahminimizde çok tutucu davranıyoruz!"

Tüm gözler yavaşça ona döndü.

"Bununla ne demek istiyor olabilirsin?" diye sordu Uhad.

Omuz silkti. "Belki de dışarıda bir yerlerde bu zehirlenmelerin nasıl, ne zaman ya da nerede gerçekleştiğini öğrenmemizi istemeyen birileri vardır - çünkü bu *daha fazla* yolsuzluğun ortaya çıkmasına neden olur. Bunu varsayarsak ve Suberek'in cinayetleri örtbas etmek için fernpaper sağladığını da varsayarsak... o zaman onu öldürmek çok mantıklı olur!"

Huzursuz bir sessizlik oldu.

"Eğer öyleyse," dedi Uhad, "Suberek'in son teslimatının nereye yapıldığını bulmalıyız."

"Anlaştık," dedi Ana. "Din-aramaya katılmadan önce..." Bir parmağını kaldırdı. "Bir kelime lütfen."

Diğerleri değirmeni kazmaya başlarken ben de ona doğru ilerledim. "Evet, hanımefendi?"

"Bir dakikalığına da olsa beni ahıra götürmeni istiyorum." Kolumu uzattım. Kolumu kavradı ve onu dışarı çıkardım.

-

Cesetler artık yoktu. Geriye kalan tek şey çamur, kan ve duvarın dibinde duran bir avuç Lejyon subayıydı.

Ana avlunun ortasında durdu, yüzü hâlâ bana dönüktü, ay ışığında solgun ve kadavraya benziyordu. "Nasılsın? İyi misin?"

"Ben iyiyim hanımefendi," dedim.

"Ne? Çok saçma. İnsanlar seni öldürmeye çalıştı ve görünüşe göre sen de onları öldürdün. Nasıl iyi olabilirsin ki?"

"Her şey çok hızlı oldu," dedim sessizce. "Her şey olurken hiç düşünmedim."

Kısa bir sessizlik oldu, sadece kapının hemen ötesindeki Lejyonerlerin mırıldanmalarıyla bozuldu.

"Topallamıyorsun," dedi sertçe. "Kolundaki nabız güçlü ve sabit. Ve nefes nefese kalmıyorsun. Yani yaralı değilsin."

"Olsaydım size söylerdim hanımefendi."

"Evet, ama sen onurundan dolayı bir yarayı saklayacak kadar aptal bir genç adamsın," diye tersledi. "Ben de *emin* olmak istedim."

Ona baktım, sesindeki öfkeye şaşırmışım. Telli parmakları beni sabit tutmaya çalışıyormuş gibi koluma saplandı.

"Yanlış bir şey mi yaptım hanımefendi?" diye sordum.

"Miljin iki kişiyi öldürüp birini etkisiz hale getirdiğinizi söyledi," dedi. "Bu doğru mu?"

"Muhtemelen. Ben... Ben teyit etmek için kalmadım," dedim sertçe.

"Ayrıca Strovi'nin senin oldukça iyi dövüştüğünü iddia ettiğini söyledi. Nasıl dövüşüleceğini *hatırladığını* söylemişsin. Bu doğru mu?"

"Evet, hanımefendi."

"Tarif et," dedi sertçe. "Bunun nasıl bir his olduğunu anlat."

Bunu yaptım, kaslarımın hareketleri hatırlamasının ve sonra beni bir odada hareket ettirilen mobilyalar gibi boşlukta hareket ettirmesinin tuhaf hissini ifade etmekte zorlandım.

Bitirdiğimde başını salladı. "Ve Daretana'ya döndüğümde. Bana çay yapma şeklin - her seferinde aynı şekilde yapardın. Havan tokmağını çevirene kadar."

"Pardon, hanımefendi?"

"Ve sonra, Uxos beni öldürmeye çalıştığında. Hızlı hareket ettiniz ve ona hızlıca saldırdınız. Neredeyse hiç düşünmeden."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bir de senin kilit açma becerin var," dedi. "Tam olarak nasıl yapıldığını hatırlamıyorsunuz. Sadece *hareketleri* hatırlıyorsunuz."

"Yanlış bir şey mi yaptım hanımefendi?" Tekrar sordum.

"Hayır. Ama *ilginç* bir şey yaptınız. Ve dürüst olmak gerekirse, burada ilginç bulmayı beklediğim onca şey arasında Din, senin de onlardan biri olacağını düşünmemiştim. Olmanı da istememiştim. Sanctum'a şükürler olsun ki onlar sadece asker kaçaklarıydı! Suberek'te saldırıya uğradığını ilk duyduğumda, ben... ben düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

Başını salladı. Gözleri bağlı olmasına rağmen yüzünde korkuyu görebiliyordum - ilk kez yüzünde korku görüyordum.

"Önemli bir şey değil," dedi.

"Bir şey yok gibi görünüyor hanımefendi."

"Evet, öyle, lanet olsun! Şimdi düşündüm de, yanlış bir şey yaptın Din! O bodruma inmeden önce binayı *tamamen* kontrol etmeliydin!"

"Neden?" Dedim.

"Çünkü evde gerçekten yalnız olup olmadığını bilmiyordun!" dedi. "İçeride seninle *birlikte* başka biri daha olabilirdi ve sen bunu bilmiyor Başka bir asker kaçağı ya da... ya da daha kötü bir şey. Daha akıllı olmalısın, çocuğum. Yardımcım olmadan iyi geçinemiyorum ve seni şimdi kaybetmek istemediğimden eminim!" Beni göğsümden dürttü. "Bu şehirde insanlar bilmemeleri gereken şeyleri bildikleri için öldürüldüler, Suberek gibi! Ve Aristan! Yine de bazı şeyleri bilmek bizim işimiz. Sizin de temizlenmediğinizden emin olmak için buna göre hareket edin!"

"Sizce bu yeni katil bir Iudex memurunun peşine düşecek kadar aptal mı, hanımefendi?"

"Tabii ki. Tabii ki!"

Yüzünde yine o korku titreşimi. Miljin'in bana anlattıklarını hatırladım: *Söylentiye göre, Dolabra'nın bir önceki müfettiş yardımcısı bir kılıcın ters ucuyla karşılaşmış...*

"Şimdi odaklan oğlum," dedi Ana. "Değirmeni *dikkatlice* arayalım. Ve seni hayatta tutmamı çok zorlaştırmamaya çalış!"

-

Değirmeni hep birlikte bir saat boyunca aradık. Neredeyse hiç yazı bulamadık: ne bir belge, ne bir defter, ne bir satış faturası, hiçbir şey. Kayda değer tek şey Nuis'in değirmenin bodrumundan çıkarken verdiği rapordu. "Kafatasının dibinde bir delik var ve adamın sol gözündeki kanamaya bakılırsa, silah neredeyse doğrudan girmiş. Sanırım bir çeşit sivri uç. Çünkü deliğin kenarları oldukça pürüzsüz."

"O zaman bu katilin fiziksel olarak güçlendirilmiş olduğunu gösterir, değil mi?" dedi Uhad. Miljin'e doğru başını salladı. "Belki de buradaki kaptan gibi."

Miljin'e baktım; yüzünde endişeli bir ifadeyle Ana'ya baktığını gördüm.

"Öyle diyebilirim, evet," dedi Nuis. "Çok güçlü bir kişi ama büyük bir kişi değil. Eğer o bodruma sığabilirlerse değil. Sanırım hiçbir crackler ya da güçlendirilmiş Lejyoner bunu başaramazdı. Bu çok garip."

"Rahatsız edici..." Uhad içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Suberek'in son fernpaper sevkiyatını nereye gönderdiğini hâlâ bilmiyoruz."

"Hiçbir şey bulamıyorum," dedi Kalista piposunun etrafında. Konuşurken nefesi dumanla titriyordu. "Bu kesinlikle bir profesyonel. Kayda değer her şeyi kaldırmışlar. Görünüşe bakılırsa Suberek'in yazı yazmayı bildiğinden bile şüpheliyim."

Ana öne doğru sallandı, elleri hâlâ atölye masasını yokluyordu. "Hayır," dedi usulca. "Nasıl yazılacağını biliyordu. Ve çoğunu da burada yaptı."

Herkes dönüp ona bakarken uzun bir sessizlik oldu, ellerini kanton panayırında fal bakan bir saz büyücüsü gibi tahta levhanın üzerine koymuştu.

"Sen..." Kalista inanamayarak güldü. "Yapabileceğini söylemiyorsun... Ne yani, orada yazılanları *hissedebilir* misin?"

"Birçok Geyi hissedebiliyorum," dedi Ana sessizce. "Gördüğünüz gibi çok sıkı bir yazardı. Kül tablasına muazzam bir güçle bastırdı... Zor olan şey, neyin *yeni* olduğunu tespit etmek." İşaret parmağı kül tablasının bir noktasında durdu.

yaralı masa. "Burada, örneğin... İki panel için bir sipariş yazmış... Hajnal ayında bir tarihte. *Sanırım*. Bunu okumak zor..."

Uhad Nusic'e baktı. "Bu gerçekten mümkün mü?"

"Elbette," dedi Nusic. "Bazı hassasiyet greftlerinin heykeltıraşların ve cerrahların birçok malzemedeki zayıflıkları bulmasına yardımcı olduğunu biliyorum."

"Eğer bir kül tablası ve ince bir kâğıt bulabilirsek, daha fazlasını keşfedebilirim," dedi Ana.

Miljin ve ben bunları onun için getirdik. Sonra Ana'nın kül tablasını dikkatle yaralı masanın üzerinde gezdirip yüzeyini ince, siyah bir toz tabakasıyla kaplamasını izledik.

"Ve şimdi de kâğıt..." dedi.

Masayı hazırlayan kibar hizmetkârlar gibi, ince bir dosya kâğıdı alıp yavaşça masanın üzerine yerleştirdik. Sonra Ana bir parça saman aldı ve ileri geri hareket ettirerek kâğıdın her santimini masaya bastırdı.

"İşte," dedi. "Şimdi onu alırsak..."

Miljin ve ben kâğıdı kaldırıp ters çevirdik. Herkes sessizce soluklandı. -Çünkü diğer tarafta tamamen siyah ve griydi, ancak bir baskının tersi gibi parçalanmış beyaz yazılarla kaplıydı.

"Muhtemelen dağınık görünüyor," dedi Ana. "İşin püf noktası, hangi yazı *en net olduğuna* bakmak. Bu en sonuncusu olacak. Suberek'in hayatı boyunca yazdığı son şey, muhtemelen... Ve umarım bu bize siparişini nereye teslim ettiğini söyleyecektir."

Burada hiçbir işe yaramıyordum -normal yazılar gözlerimi ürpertiyordu ve bu daha da az anlaşılırdı- ama Miljin, Uhad, Nusic ve Kalista kâğıdın üzerine çömelmiş, kutsal bir metinmiş gibi inceliyorlardı, ta ki gözleri en iyi gören Nusic bir köşeyi işaret edene kadar.

"İşte..." dedi sessizce. "Bu umut verici görünüyor. Diğerlerinin üzerinden geçen güzel bir yazı... Çok sert ve çok net. Sanki yazdıkları şey önemliymiş gibi."

Miljin gözlerini kısarak baktı. "Evet... bir adres değil. Neredeyse yol tarifi gibi görünüyor."

"Evet." Nusi feneri yakın tuttu. "*Ekipti'nin kuzeyinde...*" diye yüksek sesle okudu. "Sonra bu kısmı hiç okuyamıyorum... Ama sonra burası. *Petros'un batısında*. Sonra bir sağ, bir sağ... Ve sonra durmuş gibi görünüyor."

Talagray'in haritasını zihnimde canlandırdım ve caddeyi çabucak buldum. "Bizi şehrin batı ucunda kuzeye ve güneye uzanan uzun bir yola yönlendiriyor," dedim. "Gördüğüm hiçbir haritada adı yoktu. Ama Suberek'in son sevkiyatını getirdiği yer orası olmalı."

Uhad yüzünü döndü, yüzünde derin bir sıkıntı vardı. "Bu yolu biliyorum," dedi sessizce. "Burası soyluların ikamet ettiği yer."

"Ve Din," dedi Ana, "*çok* pahalı bir reaktif anahtarına sahip." Bana baktı; sırtıtmıyordu ama küçük, zekice bir gülümseme vardı yüzünde. "Belki de Miljin'le birlikte bu sokağa gidip hangi kapının açıldığını görmeliler?"

-

MILJIN VE BEN sokaklara daldık, Strovi de bize katıldı, çünkü hava hâlâ karanlıktı ve geçmek için onun ayrıcalıklarına ihtiyacımız vardı. Hafızama kazıdığım yönleri takip ederek ilerledik, doğudaki surları ve fretvine kulelerini geride bıraktık ve şehrin yayıldığı batıdaki yumuşak, yükselen tepelere yaklaştık.

"Gentryfolk..." Miljin başını salladı. "Bu işe bulaşacak onca insan varken, bu benim karnıma kötü bir su serpti."

"Neden efendim?" diye sordum.

"Muhtemelen Daretana'da onların gibileri pek görmezsiniz," dedi. "Ama soylular İmparatorluk'ta muazzam güçlere sahipler. Çok fazla tarım arazisine sahiptir, önemli kişiler üzerinde çok fazla söz hakkınız var." Strovi'ye baktı. "Gerçi buradaki kaptan bunu benden daha iyi biliyordur."

Strovi hiçbir şey söylemedi. Miljin'e şaşkın bir bakış attım.

"Strovi soylu bir aileden geliyor," diye sır verdi Miljin bana. "Tala kantonunun batısında yaşayan çok önemli bir halk."

Strovi'ye döndüm, şaşırmıştım. Bana yan gözle baktı, sık sık yaptığı gibi gülümsemediğini fark ettim. "Ben her şeyden önce Lejyon'um Miljin," dedi sert bir sesle. "Tıpkı senin olduğun gibi. Ve bundan gurur duyuyorum."

"Doğru." Miljin onun önünde gösterişli bir şekilde eğildi. "Siciliniz ve cesaretiniz her türlü övgünün ötesinde. Ama bu yüzden büyük bir güçlendirme yapmadınız, değil mi Yüzbaşı?"

Strovi'nin yüzü hafifçe renklendi. "Miljin..."

"Çok fazla büyütme işlemi çocuk sahibi olmayı çok zorlaştırıyor," dedi Miljin bana gayri ihtiyari. "Strovi klanının da soylarını genişletmek gibi bir niyeti var elbette."

"Lanet , Miljin," diye tersledi Strovi. "Sen kendi işine bak!"

Boğazımı temizledim. "Belki de," dedim, "elimizdeki davaya odaklansak daha iyi olur..."

Miljin homurdandı ve önümüzde uzanan tepelere baktı. "Dava, evet... Yine de karamsarlığa kapılıyorum. Eğer soylular da bu işe karışırsa Kol, işler hızla karışır."

Doğuda şafak söküyordu ve ne demek istediğini anlamaya başlamıştım: önümüzde uzanan tepelerin üzerinde, yüksek asma duvarlarla çevrili, mai fenerleriyle , devasa, güzel evler vardı. Birçoğunun önünde uzun kuş tünekli kapılar vardı; ahşaptan yapılmış ve parlak kırmızıya boyanmış, çift girişli törensel yapılar. Bu kapıları daha önce duymuştum ve soyluluğa ve imparatorun lütfuna işaret ettiklerinin farkındaydım. Eşrafla o kadar iç içeydiler ki, eşraf sözleşmelerinde sık sık sembolleri çizilirdi: iki dik çizgi ve aralarında uzanan iki eğimli, kemerli çizgi. Onları ve arkalarındaki görkemli evleri görünce açıkçası dehşete kapıldım.

Miljin yere tükürdü. "Burada havadaki paranın kokusunu alabilirsiniz. Burnunuzu sümkürün ve talintler dökülsün."

Soylular yolu boyunca yürümeye devam ettik. Her iki yanımızda da soyluların topraklarını çevreleyen yüksek duvarlar uzanıyordu. Her birinde bir ana kapı (ahşap ve demirden oluşan yaygın bir yapı) ve hizmetkârların istedikleri saatte girip çıkabilmelerini sağlayan bir reaktif kapısı vardı. Bunlara dikkatle yaklaştım, reaktif anahtarımı uzattım. Kendi başlarına muhteşem yapıları, genellikle bükülmüş köklerden, çiçekli mantarlardan veya sarmaşıklardan yapılmışlardı, hepsi de uygun anahtarı ve uygun işareti bekliyordu.

Ama benim taşıdığım değil. Güneş ufuktan kurtulana kadar soylular yolu boyunca yürümemize rağmen, hiçbir reaktif kapısı bana açılmadı.

"Bu başarısızlığın keyfimi yerine getirdiğini söylemek tuhaf," diye mırıldandı Miljin. "Umarım bu sokakta yürür ve hiçbir şey bulamayız."

Sonra Strovi boğuk bir sesle konuştu: "Geriye bir kapı kaldı." Miljin şaşkınlıkla ona baktı. Sonra ifadesi yerini dehşete bıraktı.

"Titan'ın lekesi. Olmaması için dua ediyorum..."

İlerideki kapıyı gördüm. Devasa ve yüksekti, duvardaki açıklığı tıkayan, parlak sarı sarmaşık dallarıyla katmanlı ve yeşil büyümelerle noktalı devasa, meraklı, kıvrımlı bir kök.

Yavaşça yaklaştım, Mühendislerin reaktif anahtarı önümde duruyordu. Sarmaşıklar süzüldü, seğirdi. Devasa kök titredi. Ve sonra, sanki canlı bir düğümmüş gibi, her şey yavaşça çözüldü, düşerek girişi açık bıraktı ve yuvarlak boşluktan koyu yeşil tepeleri ve uzakta, şafak güneşinin ışığında parlayan uzun, beyaz gövdeli ağaçların arasında duran, saraydan başka bir şey olmayan çok kanatlı bir evi gördüm.

Ne kadar tanıdık geliyordu. Daretana'da Blas'ın cesedini görmeye gittiğim o günle neredeyse aynıydı.

Gözüm evin önündeki kuş tünekli kapıya ve oraya çizilmiş ambleme takıldı: iki uzun, beyaz ağacın arasında duran bir tüy.

Gözlerim kamaştı. Bu görüntüyü sadece birkaç hafta önce hafızama kazımıştım.

Daretana'daki o günle aynı hissettim, fark ettim - çünkü birçok yönden *aynıydı*.

"Vay canına," diye mırıldandı Strovi. "Hazas'ın salonları... Mühendisler *orada* mı toplanıyorlardı?"

"O kadar yer varken," dedi Miljin acımasızca, "burası olmak zorundaydı." Yere tükürdü. "Bu lanet olası evde Sanctum Senatosu'ndan daha önemli insanlar yaşıyor. Kudretlilerin işleriyle oyalanmak üzereyiz dostlar."

Ama onlar şaşırmış görünse de ben şaşırmamıştım. Şimdi düşününce her şey çok açıkmiş gibi geldi.

Uxos'u tutukladıktan hemen sonra Ana'nın bana söylediklerini hatırladım: *Blas Hazas'la aynı yataktaydı... ve Hazas'ın kantonun başkentinde, Talagray'da kesinlikle bir dayanağı vardı. Bunu sonuna takip edersek, bizi oraya götürebilir.*

"Biliyordu," dedim.

"Ne?" dedi Strovi.

"Olayın nerede olduğunu biliyordu," dedim. Dönüp uzaklaştım ve reaktif kapısı arkamdan kapandı. "Başından beri biliyordu."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

III

Iudex kulesindeki SORUŞTURMA ODASI son birkaç gündür hiç temizlenmemişti. Aksine daha da pisleşmişti, pipo dumanı kokusu baskın geliyordu, hava klarnet çayı dumanıyla titriyordu. Sendeleyerek odaya geri döndüğümde, ceset kokusu içinde yüzen ve karanlık olan fernpaper değirmeninden daha iyi hissetmiyordum.

İçeri girdiğimde Uhad, Nuis ve Kalista başlarını kaldırıp bana baktılar. Sadece Ana bakmadı, kucağında bir kadeh şarapla sandalyesinde uzanıyordu, yüz ifadesi zorlukla dizginlenmiş bir memnuniyetle doluydu. Umarım ona attığım bakışı hissedebilmiştir.

"Ee, Signum?" diye iç geçirdi Uhad. "Bir şey bulabildin mi?" Titreyen gözleri önce benim, sonra Miljin'in, sonra da Strovi'nin üzerinde dans ederek yüz ifadelerimizi inceledi. "Bulduğunu düşünüyorum..."

Eğildim ve "İfadenin tamamını ister misiniz efendim?" dedim.

"Elbette."

Konuşmaya başladım, her bir anıyı, yoldaki her bir dönemeci, denediğimiz her bir kapıyı - deneyimlerimi bir kokuyla sabitlemediğim için oldukça yavaş bir şekilde - hikayemi bitirene kadar canlandırdım.

Ancak sözümü bitirdiğimde odadaki atmosfer değişti ve üç bağışıklık sistemi -kırmızı, mavi ve mor- tepki verdi.

Nuis'in her zamanki yardımsever gülümsemesi titredi, sonra eridi, yerini o kadar ciddi bir bakış aldı ki sanki kendi ölümünü bildiriyordum. Uhad elindeki çay bardağını çok sert bir şekilde yere bıraktı ve dumanı tüten siyah sıvıyı Kalista'nın parşömen yığınının üzerine döktü. Kalista da piposundan bir nefes çekerken öksürdü, sonra kasıldı, tüten ot masanın üzerine döküldü ve dökülen çayın içinde tıslayarak öldü.

Sonra her şey durgunlaştı. Tek ses yere damlayan çaydı. Ana'nın muzaffer sırıtışı da yavaşça soldu ve başını çevirdi

sessizlik devam ederken.

Telaşlı görünmeye başladı. Ben de telaşlanmaya başladım.

"...sizce Mühendisler

Hazas?" dedi Uhad belli belirsiz.

Şaşkın görünüyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu haberin kötü karşılanmasını bekliyordum ama bu kadar kötü değil.

Kalista, "Ve bunun ihlalden *sekiz gün* önce gerçekleştiğinden emin misiniz?" dedi. Korkmuş görünüyordu. "Katil zehirlemeyi *orada mı* yaptı? *O gün mü? O partide mi?*"

"Ahh. Parti mi, hanımefendi?" Dedim, kafam karışmıştı. "Kalista..." dedi Nuis sessizce.

Şaşkın şaşkın bakan Strovi'ye baktım. Miljin ise kasvetli bir şekilde eğlenmiş görünüyordu.

Kalista ayağa kalktı. "Test yaptırmalı mıyım?" diye bağırdı. "Bir test var *mı*? Yani... Kahretsin, o sporlar artık içimde mi büyüyor?"

Nuis, "Kalista, partide zehirlenmiş olsaydın şimdiye kadar öğrenmiş olurduk!" dedi.

"Yani şimdi *ölmüş* olurum!" dedi Kalista.

"Evet, tabii ki!"

"Ama nasıl çalıştığını bilmiyoruz!" diye ciyakladı Kalista. Kıl piposunu o kadar sert tutuyordu ki ikiye ayrıldı. "Neden olduğunu bilmiyoruz... neden *diğer* Mühendislerle bu kadar uzun sürdü! Ve ah, Sanctum, *ben* bir Mühendisim! Muhtemelen bunu bana da yapmaya çalıştılar, değil mi?"

Uhad'ın gözleri titredi. Titreyen bir eliyle boş çay bardağını düşüncesizce kaldırdı içmeye çalıştı. "Hatırlayabiliyorum... bu olay sırasında hiç kağıt lekesi olmadığını hatırlıyorum... Buhar da yoktu, kesinlikle..."

"Nefesim daralıyor!" diye bağırdı Kalista.

"Kalista!" diye tersledi Nuis. "*Dinleyecek* misin?"

"Ciğerlerimde, kişiliğimde bir sertlik hissediyorum, ben..."

Ana ayağa kalktı ve ellerini iki kez sertçe çırttı. Herkes sessizliğe gömüldü.

Sonra baktı, gözleri bağlı olmasına rağmen her birinin yüzüne döndü. "Yani," dedi. "Anladığım kadarıyla bir tür *olay* olmuş

Hazas'ın salonlarında, kırılmadan önceki bu sekizinci gecede. Bir *parti*.
Evet?"

Hepsi başını salladı.

Boğazımı temizledim ve "Başlarını salladılar, hanımefendi" dedim.

"Anlıyorum," dedi Ana. "Ve... ve *üçünüz* de bu partiye katıldınız mı? Doğru mu anladım?"

Kalista o kadar telaşlanmıştı ki çılgınca mırıldanmaya başladı. Ama Uhad içini çekti ve isteksizce, "Doğru. Evet. Sadece bir an için..."

"Ama biz o Mühendislerden hiçbirini orada görmedik!" dedi Nuis hem. "Görmüş olsaydık, kesinlikle bundan bahsederdik!"

"Doğru," dedi Uhad. "Haza olayında sadece biz değil, İyaletler'in *pek çok* saygın üyesi hazır bulundu. Ve katılım alışılmadık bir şey değil. Soylular pek çok etkinlik düzenler. Memurlar bazılarını reddedebilir ama hepsini değil, özellikle de Haza'larinkini."

"Ayrıntılar!" diye tersledi Ana. "Bu partiye kaç kişi geldi? Ve hangi saatlerde?"

"Yüz kişi ya da daha fazla," dedi Kalista. "Ve saatler sürdü."

"Ama bu Mühendisler orada değildi, bundan eminim," dedi Uhad.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Ana.

"Günlerdir bu insanların hayatlarını inceliyoruz!" dedi Uhad burnunu çekerek. "Orada olsalardı bilirdim!"

"Ama hepiniz ölü Mühendislerin neye *benzediğinin* farkında mısınız, Uhad?" diye gürledi.

"Ben... Ben isimleri hatırlarım!" dedi Uhad, küstahça. "Ve rolüm gereği her zaman onları almaya özen gösteririm."

"Peki ya *sahte* isimler verirlerse?" dedi Ana. "O zaman ne olacak?"

"Buradaki ses tonun ne anlama geliyor Ana?" Uhad talep etti. "O Mühendisleri bu partide *bizim* öldürdüğümüzü düşünmüyorsun değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum!" dedi Ana. "Ama hepiniz şu anda sadece on Mühendisin zehirlenip öldürülmesine değil, aynı zamanda son imparatorluk döneminin en büyük felaketine neden olan kışkırtıcı eyleme de *tanık* olduğunuzun farkında değil misiniz? Bunun ne anlama geldiğini *fark etmediniz* mi?"

Uzun, uğursuz bir sessizlik daha.

"En azından," dedi Ana bıkkınlıkla, "bu artık Komutan-Prificto Vashta'yı doğrudan işin içine sokmamız gerektiği anlamına geliyor."

Ben de dahil olmak üzere herkes şok olmuş görünüyordu. Henüz onu kanton senyörlüğü görevinden çağırarak kadar ciddi bir olayla karşılaşmamıştık.

"Neden?" dedi Uhad.

"Çünkü dediğim gibi, siz tanıksınız!" dedi Ana. "*Kendi kendinizi soruşturamazsınız! Kendinizi sorgulayamazsınız!* Özellikle de bu insanların zehirlendiği evin sahipleriyle oldukça iyi ilişkiler içinde olduğunuz görülüyorsa!" Omzunun üzerinden baktı. "Miljin!"

"Evet, ?" dedi.

"Genç Strovi'yle birlikte Vashta'ya acil haberlerimiz olduğunu söylemeye gidin. Nasıl ilerleyeceğimize karar vermek için onun katkısına ihtiyacımız olacak. Çabuk hareket edin! Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde bir eylem planı oluşturmalıyız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

III

KOMUTAN-PRIFTO VASHTA Iudex karar odasının önündeki sandalyesinde oturuyordu, gri biberli saçları lamba ışığında parlıyordu. Onu Daretana'daki o ilk geceden beri görmemiştim ama hatırladığım gibi görünüyordu: uzun boylu, ciddi, sade, Lejyon siyahına bürünmüş, fareyi inceleyen bir kâtip şahin gibi dikkatle bizi izliyordu.

Ama sonra Ana konuştu. Konuştu da konuştu. Ve o konuştuğça Vashta gözlerimin önünde yaşıyor , öyle ki sırtı büküldü ve yüzü çizgilerle doldu.

Sonunda Ana bitirdi. Bir sessizlik uzadı.

"Anlıyorum," dedi Vashta yumuşak bir sesle. "Raporun için teşekkürler Immunis."

Kimse konuşmadı. Komutan-prificto sadece sandalyesinde oturdu ve tüm bunları anlamaya çalışırken gözlerini kırıştırdı.

"Bu..." Vashta'nın gözleri koltukları aradı, sonra da yardım edebilecek birini bulmayı umar gibi pencerelerden dışarı baktı. "Bu... bu bir *felaketten* başka bir şey değil," diye ilan etti.

Ana, Miljin ve ben seyrederken, sözleri fretvine duvarlarda ve ahşap panelli koltuklarda yankılandı. Bu oda, kantonun Iudex'inin suçluların cezalarını belirlediği yerd; ve yanlış bir şey yapmamış olmamıza rağmen, üçümüzün de cezalandırılmak üzere olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

"Dört deprem," dedi Vashta kasvetli bir şekilde. "Son zamanlarda kaydettiğimiz dört deprem, hepsi de geçtiğimiz hafta içinde oldu. Bunun neye işaret ettiğini anlıyor musunuz? Bir leviathan yaklaşıyor. Şu anda denizin derinliklerindeki çamur ve toprakta ilerliyor. Önümüzdeki yedi gün içinde, belki de daha kısa bir süre içinde saldıracak."

"Korkunç." Ana'nın başı kasaba meydanında dolaşan bir güvercin gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Berbat."

"Vashta, "Yağışlı mevsimde hayatta kalmak için Mühendislerin işlevsel olmasına ihtiyacımız var," dedi. *Talagray*'in işlevsel olmasına ihtiyacımız var. Duvarları, bombardıman uçaklarını ve Lejyon'u ayakta tutmak için gereken tüm karmaşık küçük davranışlara ihtiyacımız var. Ve yine de... ve yine de, şimdi bana sadece o on Mühendisi kimin öldürdüğünü belirlemeye yaklaşmadığımızı değil, aynı zamanda neredeyse *tüm* soruşturma ekibinin artık tehlikede olduğunu söylüyorsunuz. *Çünkü* zehirlenme muhtemelen tüm İmparatorluktaki en güçlü klanlardan birinin evinde gerçekleşti! Tam da tüm araştırmacılarım yakınlarda şaraplarını yudumlarken!" Dehşet verici bir duraklama. "Yani, ben... Mühendisleri bazı gizli toplantılara, Dolabra'ya ya da buna benzer şeytanlıklara kadar izlediğinizi sanıyordum?"

"Öyleydik hanımefendi," dedi Ana.

"Ama şimdi siz Mühendislerin bu gizli toplantıları *Hazaların salonlarında* yaptıklarını mı düşünüyorsunuz? *Soylu malikanelerinde*? Ve bu son gizli toplantı bir tür *parti* sırasında mı gerçekleşti?"

"Göründüğü gibi efendim," dedi Ana. "Ölen Mühendisler Haza kapılarının anahtarlarına sahipti. Sanırım Haza partisinin olduğu gün oradaydılar ve zehirlendikleri yer de orasıydı. Ama nasıl ve neden, emin değilim."

Vashta'nın çenesindeki kaslar dişlerini sıkarken dalgalandı. "Miljin -bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama en azından orada olmadığına tanıklık *edebilirsin*, değil mi?"

"Orada değildim hanımefendi," dedi Miljin. "Süslü kentsoylu partilerine davet edilmem. Belki de dans ayakkabılarımı kaybettiğim içindir."

"O zaman bu büyük bir lütuf. O zaman bu işi yapmaya devam edebilirsin." Vashta'nın elleri kucığındaki oymalı miğferinin yüzeyinde gezindi. "*Sen sez imperiya*," diye mırıldandı. "İmparatorluğun işleyişi dürüst ve açık olmalıdır. Çünkü İmparatorluk biri için çalışmazsa, herkes için çalışmaz ve o zaman Leviathan'ları uzak tutmak için de çalışamaz." Ana'ya ters ters baktı. "Pekala. Burada çok iyi bir iş çıkardın, Immunis!"

Ana'nın başını sallaması arttı. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Sadece suçun muhtemel zamanını ve yerini tespit etmekle kalmadınız. -yine hepsi birkaç gün içinde- ama bu kantondaki İyaletlere olan inancımı tamamen yok etmeyi başardınız," dedi acı bir şekilde. "Oldukça çarpıcı bir iş! Bu nedenle, çarpıcı işler yapmaya devam edebileceğinizi umuyorum."

Ana'nın parmakları elbisesinin içinde kıpırdadı. Ne olacağını biliyordu. "Elbette hanımefendi," dedi.

"Baş araştırmacı olarak görevi devralacaksın," dedi Vashta. "*Derhal* Uhad, Nuis ve Kalista'yı sorgulayarak işe başlamalısın. Hepsinin ifadesini hemen almalıyız."

"Elbette," dedi Ana.

"Güzel. Bana henüz söylemediğin başka bir şey yok, değil mi?" diye sordu Vashta. "İmparatorun iç çamaşırı çekmecesini açabilecek... ne bileyim, *başka bir* sihirli reaktif anahtarın yok mu?"

Garip bir sessizlik oldu. Anlayışsızca bakan Miljin'e dönüp baktım.

"Şey..." dedi Ana.

Vashta kesin bir ifadeyle, "*Yok*," dedi.

"Korkarım öyle, hanımefendi," dedi Ana. "İkinci bir anahtar bulduk."

"Şaka yapıyordum!" diye bağırdı Vashta. "Artık şaka yapmayacağım, eğer tanrılar onları dilek olarak duyacak ve gerçekleştirecekse! Nereden buldun onu?"

Ana daha sonra Rona Aristan'ın güvenli evinde bulduğum her şeyi anlattı. Vashta her kelimede daha da heyecanlanıyordu ve Miljin önce öfkeleni, sonra da ilk önce bizim bulduğumuzu duyunca teslim oldu.

"Hep duymuşumdur," diye mırıldandı başını sallarken, "Dolabra ile çalışmak insanı delirtirmiş..."

"Blas'ın o kadar parayı nereden bulduğuna dair bir fikrimiz var mı?" diye sordu Vashta. "Ve bunun onun ve diğer Mühendislerin öldürülmesiyle nasıl bir ilişkisi var?"

"Henüz bilmiyoruz, hanımefendi."

"Ve bu kötücül etkinin diğer araştırmacılardan herhangi birine yayılmadığından emin misiniz?"

"Şu anda, onların bu işe karışması pek akıllıca değil ama tesadüfi görünüyor, hanımefendi."

"Peki bu yeni reaktif anahtarı neyi açıyor?"

"Bunu biz de henüz bilmiyoruz efendim," dedi Ana. "Haza anahtarından çok daha sade görünüyor, bu yüzden o kadar tartışmalı bir şeyi açacağından şüpheliyim, ama... analiz etmesi için Nuis'e verdik. Üzerinde çalışacak zamanı olup olmadığını henüz öğrenemedim."

Vashta yine bize ters ters baktı. "Bir sonraki sorgusunda ondan bilgi alın. Tüm bu olanlar hakkında mümkün olduğunca çabuk bilgi edinmeliyiz."

"Anlaşıldı hanımefendi," dedi Ana. "Ama... önce, tabii ki..."

"Hazalar," diye iç geçirdi komutan-prifecto. "Sanırım onların evine gitmek istiyorsunuz."

"Evet, hanımefendi."

"Ve konutu inceleyin." "Evet, efendim."

"Ve orada bulunan tüm misafirlerinin ve akrabalarının listesini alın." "Evet, efendim."

"Ve elbette, tüm hizmetkarları ve danışmanlarıyla konuşun. Sanki basit bir köylülermiş gibi."

"Bu çok tercih edilir, hanımefendi."

Neredeyse alay edecektim. Ana tevazu göstermeye çalışırken oldukça yapmacık olabiliyordu.

"Beş ıslak mevsim boyunca leviathanlarla savaştım," dedi Vashta sessizce. "Ama en azından titanlar açık sözlü. Yine de soylular... Bu başka bir mesele." Ana'yı yine soğuk, çelik gibi bir bakışla süzdü. "Elimden geleni yapacağım. Ama şunu bilmeni isterim."

"Evet, hanımefendi?"

"Ben seneschal'ım ama sadece *bu* kantonun. Hazalar, İmparatorluğun *pek çok* kantonundaki en verimli, en güçlü topraklardan bazılarına sahipler. Mülklerinde yetişen reaktifler olmadan İmparatorluğu savunmak imkânsız olurdu. Taş odunu için, slothiks için, cracklers için greftimiz olmazdı. Graftleri iyileştirmek için, macunları onarmak için, her şey için. Kahretsin, tam bir

Tüm fretvine greftlerimizin yüzde yirmisi Haza topraklarından geliyor! Bu yüzden buna rıza göstereceğim ama dikkatli adım atmalısınız."

"Elbette, hanımefendi."

"Özellikle de kendinizi gerçekten ailenin bir üyesinin huzurunda bulursanız! Bence bu pek olası değil - Hazalar, özellikle de bulaşıcılığın çok fazla olduğu Dış Halka'da, çok kapalı bir hayat sürüyorlar - ama şans eseri onlardan biriyle karşılaşırsanız, kibar, düşünceli, itaatkâr olmanız konusunda ısrar etmeliyim..."

Sonra odanın kapısı sert bir şekilde çalındı.

Vashta'nın öfkesi taşı. "Hepsinin canı cehenneme!" diye bağırdı. "Rahatsız edilmeyeceğimizi söylemiştim! Bu da kim?"

Kapı açıldı ve Strovi başını içeri uzattı. Çocuksu yüzü endişeli görünüyordu ama bunun sebebinin Vashta'nın öfkesi olmadığını söyleyebilirdim.

"Strovi?" diye bağırdı Vashta. "Bu ne?"

"Burada sizi görmek isteyen biri var hanımefendi," dedi.

"Size söyledim Kaptan, yalnız kalmamız gerekiyordu!"

"Biliyorum hanımefendi. Ama bu kişiyi görmek isteyeceğinizi biliyordum, hanımefendi."

"Kim zaman? Lanet imparator mu?"

"Ah, hayır. Fayazi Haza, hanımefendi."

Vashta'nın öfkesi yüzünden silinmişti. Önce Strovi'ye, sonra Ana'ya baktı ve ayağa kalktı.

Ne yapacağını düşünürken korkunç bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum," dedi Vashta. "Peki. İçeri al o zaman."

Selam verdi ve kapıyı açtı. Sonra

kadın içeri girdi.

-

Benim yaşlarımda görünüyordu ve benim kadar uzun boyluydu, uzun bir boynu, kocaman mor gözleri ve parlak bir tabaka halinde düşen kalın, gümüşü, düz saçları vardı. Mavi ve morla kesilmiş göz kapakları, kulaklarının etrafında kırmızı boyaların izleri. Kirpikleri bir taş ağacının gövdesi kadar kalındı, bembeyaz alnı

Soluk yeşil renkte gri bir kurdele ile çevrelenmişti. Soluk teni o kadar lekesiz ve parlaktı ki, neredeyse parlıyor gibiydi; uzun platform sandaletleri üzerinde dikkatle ilerleyen ayakları hariç, boynundan aşağı neredeyse tüm varlığını kaplayan cübbesinin içinden ruhani beyaz çatlaklar görünüyordu.

Hiç şüphesiz o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi. En güzel kadın ya da en güzel insan değil ama en güzel şeydi. Yargılama salonunda yürürken gümüş bir ışıltı yayıyor gibiydi, peşinde hizmetkârları ve korumaları vardı, hepsi de silahlı ve tetikteydi ama en azından bir süreliğine gözlerim sadece onu görüyordu.

Sonra bir şey fark ettim: burnunun ucu, yüzünün şekli... O bir Sazi'ydi. Tıpkı hayatımda tanıdığım diğer tek Sazi olan Ana gibi.

Şüphelerimi doğrulamak için Ana'ya baktım. Sadece haklı olduğumu değil, Ana'nın kendisinin de genç kadının gelişine hiçbir tepki göstermediğini gördüm. İfadesi garip bir şekilde içe dönmüştü, o kadar ki uyanık olup olmadığını söylemek bile zordu.

Genç kentsoylu kadın Vashta'nın önünde durdu, onu iki hizmetkâr izledi: Her ikisi de, yanlarında imparatorluk nişanı taşımadıkları halde, göğüslerine taktıkları müjelere bakılırsa, Sublime'di. Daha önce özel olarak çalışan bir Yüce ile karşılaşmadığım için bunu dikkate değer buldum. Altı koruması arkasında vızır vızır ilerliyordu, neredeyse crackler kadar uzunlardı, Lejyon'da kullandıklarına hiç benzemeyen karmaşık plaka zırhlar giymişlerdi - o zaman özel mallardı, yenilenmiş ya da yeniden kullanılmış değillerdi. Onlarla ilgili her şey pahalı görünüyordu.

Fayazi Haza Vaşta'ya baktı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. Vaşta da karşılık verdi ama isteksizce, bunu fark ettim. Ne de olsa bir komutan, otoritesine meydan okunmasından asla hoşlanmaz.

"Madam Fayazi Haza," dedi Vashta sert bir sesle. "Sizi aramızda görmekten onur duyuyorum. Sizi şehre getiren nedir?"

Fayazi'nin ametist rengi gözleri dalgalanıyor, dev kirpikleri bir kelebeğin kanadı gibi çırpınıyordu. Konuştuğunda sözleri yumuşak, nefes nefese ve garip bir şekilde çocukçaydı.

"Buradayım," dedi, "korkunç bir haberle geldim."

Fayazi'nin bize karşı bir suçlamada bulunmak için mi burada olduğunu merak ederek Ana ve Miljin'e baktım. Miljin şaşkın görünüyordu ama Ana öyle değildi. Yüzündeki tüm duygular silinmişti ve şimdi gözbağının ardında esrarengiz ve tamamen donuk bir şekilde öylece oturuyordu.

"Bu nasıl bir rapor olabilir, hanımefendi?" diye sordu Vashta.

"Buraya," dedi Fayazi, çok trajik bir ses tonuyla, "bir cinayeti bildirmek için geldim."

Öne doğru oturdum. Miljin ve Vashta şaşkın şaşkın baktılar. Ana kıpırdamadan oturmaya devam etti.

"Bir... bir cinayet mi?" dedi Vashta. "Kime karşı?"

"Kurban," dedi Fayazi, "benim babam. Yaklaşık on üç gün önce düştü."

O kadar öne doğru oturdum ki neredeyse koltuktan düşecektim. Bu kadının ve babasının kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama on üç gün önce, yani on mühendisin zehirlendiği gece, kırılmadan sekiz gece önceydi.

Vashta bakakaldı. "K...Kaygi Haza? Kaygi Haza *öldü* mü?"

Fayazi'nin dev kirpikleri dalgalandı, alnı aniden bir keder hayaleti ile kırıştı. "O sırada bunun bir cinayet olduğunu bilmiyorduk," dedi. Bir tür bulaşıcı hastalığa yakalandı. Ama biz... biz bunu anlamaya çalıştıkça, ben bunun bir zehirlenme olduğuna inanmaya başladım. *Cinayet* olduğuna. Bu yüzden katili bulmak için sizden yardım istiyorum."

Vashta çaresizce Ana ve Miljin'e baktı. Miljin'in şaşkınlığı daha da artmıştı ama sonra Ana'nın yanağında bir kas titremesi oldu.

Sonra alay ettiğini ve usulca mırıldandığını duydum: "Bu kendini beğenmiş küçük kaltak. İşte başlıyoruz."

IV

HELL AND THE GENTRY

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

III

Yüksek pencerelerden aşağıya beyaz bir ışık süzülüyordu ve kadın soğuk spotların ortasındaki bir sandalyede oturuyordu. Gümüş rengi saçları zarifçe omuzlarında toplanmış, fildişi parmakları kucağında birbirine dolanmıştı. Dizlerini ve ayaklarını birbirine yakın tutmuş, tevazu ve hüznün resmini çiziyordu. şey büyük bir tablodan alınmış bir sahne gibiydi: babasının mezarı başında yas tutan solgun, güzel kız.

"Elbette daha erken gelirdim," dedi Fayazi. Yine kocaman kirpikleri titriyordu. "Ama babamın ölüm şeklinin kötü niyetli olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Daha bugün, Apoth'ların bir komutanı bana birkaç Mühendisin benzer bir hastalıktan öldüğünü ve bunun gerçekten de kötü niyetli, canice bir eylem olduğunu söyleyince, yardım için elimi uzatmayı seçtim."

Etrafıma bakındım. Odanın kenarları gölgede kalmıştı ama duvarlardaki muhafızların zırhları karanlıktan kamp ateşini izleyen kedilerin gözleri gibi parlıyordu. Fayazi'nin iki Sublime'i onun iki yanında oturuyordu. İlki, oymacı, kısa boylu, solgun ve oldukça yumuşak yüz hatlarına sahip, mercan boyalı bir yüzü ve yüksek yakası olan bir adamdı. Gözleri tetikte ve kızgındı, tıpkı başkalarının notlarını geçmesinden endişelenen bir öğrenci gibi. Diğeri, bir aksiyom, bir kadındı, uzun boylu ve incecikti, iğne gibi küçük kara gözleri ve yüzüne iskelet izlenimi veren geniş, pürüzsüz kaşları vardı. Fayazi konuşurken hiç kıpırdamadı, ama gözlerini kırpmadan odada dolaştı ve sık sık Ana'yla bana baktı.

"Lütfen ölüm şeklini tarif edin," dedi Ana sertçe.

Fayazi'nin ametist bakışları ona doğru süzüldü. Minik ağzının kenarında bir seğirme vardı; bir sırıtma. Belki de bir alay.

"Komutan-prificto'yu tanıyorum," dedi Fayazi. "Ama siz, korkarım, tanımıyorum."

"Bu Iudex'ten Immunis Ana Dolabra," dedi Vashta. "Talagray'de yakın zamanda işlenen bazı cinayetlerin soruşturmasını yönetiyor."

"Mm," dedi Fayazi usulca. "Bu ismi biliyorum... Ama henüz bir yere koyamıyorum. Önemli değil."

Ana'nın yüzünde soğuk, neşesiz bir gülümseme belirdi ve sonra kayboldu.

"Babam..." Fayazi'nin dudakları trajik bir şekilde büzüldü. "Babam *bitki benzeri* bir büyüme yüzünden öldü. Çok garipti. Vücudundan fışkırdı ve göğsünden içeri girdi. Buna bulaşıcı hastalık muamelesi yaptık ve üzerinde çalışabilmek için hemen tüm salonlarımızı kapattırdık. Burada, Dış Halka'da genellikle münzevi bir hayat süreriz, bilirsiniz; Leviathanların düştüğü toprakların yakınlarında bulaşıcı hastalık korkusu daha fazladır. Yine de hiçbir şey bulamadık ve salonlarımızdaki hiç kimse daha fazla acı çekmedi. Bu çok gizemliydi."

"Peki bunu Apoth'lara bildirmediğiniz mi?" dedi Ana.

"Eğer yapsaydık," dedi Fayazi, "o zaman bu kesinlikle kontrolümüzü bozardı, doğru mu? Bir mesajı taşıyan kelimelerin nefesi aynı zamanda ölümü de taşıyabilir."

"O halde babanızın ölümünün kötü niyetli olabileceğini nasıl fark ettiniz?" diye sordu Ana.

Fayazi, "Yedi gün sonra başka bir olayla karşılaşmadığımız için kısıtlamayı kaldırdık," dedi, "ancak elbette babamın ölümünün doğasını keşfetmeye çalışmaya devam ettik. Bu sabah erken saatlerde bir haber aldık..." Gravürcüsüne döndü. Adamın gözleri titredi ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Komutan *Hovanes*'ten," diye devam etti, "bunun gibi başka salgınlar da olmuş, İmparatorluk vatandaşlarından gizli tutulmuş. Yine de hiçbir fikrimiz yoktu." Sesi hâlâ nefes nefese ve çocuksu olsa da, son sözleri keskin bir ton taşıyordu.

Vashta gözlerini kıstı. "Paniği önlemek için yapmamız gerekeni yapıyoruz," dedi. "Eğer bir panik olursa, madam, yağışlı mevsimde hayatta kalamayız."

Fayazi başını salladı, gümüş rengi saçları bir öne bir arkaya savruluyordu. "Hepimiz böyle tehditler altında yaşarken," diye kabul etti, "pek çok şey mazur görülebilir."

Yine de bunun tam olarak bir anlaşma olmadığını belirttim.

"Babanın ölümünden bir hafta sonra bu kısıtlamayı kaldırdınız," dedi Ana, "ama bu neredeyse bir hafta önceydi. Yani... *tüm* bu süre boyunca Apoth'ları bu bulaşıcı hastalıktan hâlâ haberdar etmediniz mi?"

"Hayır," dedi Fayazi. "Çünkü biz kontrolümüzü kaldırdıktan hemen sonra ihlal meydana geldi. İyaletlere haber vermek için şehre girmek yerine derhal tahliye etmeye hazırlandık. Muazzam bir karışıklık ve acil durum anıydı. Sadece işaret fişekleri için doğu semalarını izledik. Kendimin ve personelim hayatından endişe ediyordum."

Vashta bundan biraz memnun görünüyordu ama Ana dudağını çiğniyor, başını öne eğiyordu.

"Babanın ölümü," dedi Ana, "Komutan Blas'ın Daretana'daki ölümünden yedi gün *sonra* gerçekleşmiş olmalı."

Aksiyomun iskelet bakışları şimdi Ana'ya sabitlenmişti. Kadının göz kırpmaya yeteneğine sahip olup olmadığını merak etmeye başladım.

Fayazi şaşkın görünüyordu. "Komutan Blas mı? Bu neden bu kadar önemli?"

"Bilmiyor musunuz?" diye sordu Ana, "Komutan Blas'ın babanla *aynı şekilde* mi?"

"Bana Komutan Blas'ın salgına yakalandığı söylendi," dedi Fayazi şok olmuş bir halde. "Bana bildirilen buydu. Bulaşma şeklinden bahsedilmedi."

"Kendi hizmetçiniz Madam Gennadios tarafından bilgilendirilmediniz mi?" diye sordu Ana, "Mülkün bekçisinin komutanı öldürmek için bir suikastçıyla işbirliği yaptığı konusunda?"

Fayazi'nin yüzünde boş bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Bu bilgi babama iletilirdi," dedi, "ama bana değil. Bu Gennadios'un kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Ve evinizdeki hiç kimse ve klan yöneticilerinizden *hiçbiri* size babanızın ve Blas'ın aynı şekilde öldüğünü söylemedi mi?"

"Kontrol altındaydık," dedi. "Ve ben derin bir keder içindeydim. Belki de olması gerektiği gibi yanıt verecek bilgiye ya da kaynağa sahip değildim."

Aşağıya baktım. Ana'nın parmak eklemleri bembeyazdı, tırnakları avuçlarına .

Kaba bir şekilde başını salladı. "Mm-hm. Peki babanızın vücudunun şu anki durumu nedir?"

Fayazi, "Geleneklerimize uygun olarak yakıldı," dedi. "Külleri, atalarımızın evine, ilk halkaya geri gönderilmek üzere salonumuzda bekliyor. Bir hafta içinde cenaze töreni için dönüşüne eşlik etmek niyetindeyim."

"Onu yaktın. Derhal."

"Elbette," dedi üzüntüyle gözlerini kırıştırarak. "Bu onun sorunu olarak benim ayrıcalığım."

Ana'nın yumrukları şimdi titriyordu. "Anladığım kadarıyla birkaç Mühendis'in aynı salgın yüzünden öldüğünün farkındasınız?"

"Sanırım," dedi Fayazi üzüntüyle, "Komutan Hovanes böyle bir öneride bulundu..."

"Mühendislerin malikanenizde zehirlendiğine dair elimizde kanıt olduğunu biliyor musunuz? Muhtemelen babanızla *aynı gece*? Muhtemelen, şimdi, *aynı zamanda* zehirlendiler?"

"Biz... biz o akşam bir sosyal etkinlik düzenledik," dedi Fayazi şaşkınlıkla. "Çok sayıda insan katıldı. Ama konuklarımızın herhangi bir hastalık belirtisi gösterdiğine dair bir şey duymadım. Başka zehirlenmeler olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu." Vashta'yı işaret etti. "Görünüşe göre bu, düzeni korumak için gizli tutulmuş."

"Bu konuklar arasında Signum Misik Jilki de var mıydı?" diye sordu Ana. "Ya da bir Signum Ginklas Loveh?"

Oymacı yine Fayazi'nin kulağına fısıldadı.

Fayazi, "Bu isimlere aşina değiliz," dedi.

Ana diğer ölü mühendisleri sıraladı. Fayazi'nin oymacısı, Jolgalgan'ınki de dahil olmak üzere her birine başını salladı.

"O zaman belki bana söyleyebilirsiniz madam," dedi Ana, "neden o Mühendislerden birkaçı kapılarınızın anahtarlarına sahipti?"

Fayazi dehşete kapıldı. "Hiçbir fikrim yok! Ben... ben çalındıklarını varsayıyorum. Bu Mühendisleri araştırdınız mı? Gece gizlice girip babamı öldürenlerin *onlar* olması mümkün mü?"

Uzun bir sessizlik uzadı, Ana'nın gözleri bağlı yüzü acımasız bir hayal kırıklığı ifadesiyle sabitlenirken, Fayazi de kayıtsızca arkasından bakıyordu.

"Yani," dedi Ana. "Özetlemek gerekirse, sizin pozisyonunuz şu: Komutan Blas'ın mülklerinizden birinde öldüğünden tamamen habersizsiniz, bu yüzden babanız da bu korkunç bulaşıcı hastalıktan öldüğünde, bunun bu türden ikinci cinayet olduğu hakkında hiçbir fikriniz yoktu. Daha sonra cesedini yaktınız ve tüm mülkünüzü koruma altına aldınız ve bu ve ihlalin kaosu nedeniyle, babanızın şüpheli ölümünü *herhangi bir* imparatorluk yetkilisine bildirmekten kaçındınız - ta ki şimdiye kadar. Aynı gece malikanenizde zehirlenmiş olması muhtemel Mühendisler hakkında da bir şey bilmiyorsunuz, ya da malikanenize girmelerini sağlayan reaktif anahtarlarını nasıl ele geçirdiklerini de. Hepsi bu kadar mı?"

İki Yüceler Ana'ya soğuk soğuk baktı. Fayazi'nin yüzü tüm bu olanları anlamaya çalışırken çalışıyordu. "Ben...bunun doğru olduğuna inanıyorum."

"Anlıyorum!" dedi Ana başını sallayarak. "Sadece bir sorum daha var." "Elbette."

"Kilin rengi neydi?"

Fayazi gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. "Kil mi? Ne kili?"

"Gözlerine ve kulaklarına kil tıkamış olmalısın," dedi Ana sırtarak, "seninle ilgili her şeyden bu kadar habersiz kalabilmek için."

Fayazi'nin gözleri çok hafifçe büyüdü ama başka bir tepki vermedi.

Vashta ayağa fırladı. "*Immunis!*" diye bağırdı.

"Evet, hanımefendi?" dedi Ana kibarca.

"" diye tersledi Vashta. Hakemin odasının kapısını işaret etti. "*Şimdi!*"

"Elbette, hanımefendi."

Kolumu tuttu ve ayağa kalktı.

-

KAPI kapandıktan sonra Vashta Anayı serbest bıraktı. Ciğerleri iyi durumdaydı ve böğürmek için hem bir hevesi hem de yeteneği var gibi görünüyordu. Bu kadar yüksek sesle konuşmasının bir nedeninin de Fayazi'nin 'nın yediği dayığı duymasını istemesi olduğundan hiç kuşku yoktu.

Sonunda sözlerini bitirmeye başladı: "Tüm Talagray'ın bu insanlara *bağlı* olduğunu açıkça söylemedim mi Immunis?" dedi. "Onların bize ihtiyacı olduğu kadar bizim de onlara ihtiyacımız olduğunu?"

"Öyleydin," dedi Ana. "Ama o yalan söylüyor, hanımefendi. Açıkça öyle. Bariz bir şekilde öyle. *Akıl almaz bir şekilde!* Ve biri Iudex'e yalan söylediğinde, ona bakılır."

Vashta bunu düşünerek bir an için öfkелendi. "Fayazi Haza'nın babasını, Blas'ı ve o Mühendisleri öldürdüğüne inanıyor musun Immunis?"

"Ben... bunun pek olası olmadığını düşünüyorum, hanımefendi," diye itiraf etti Ana.

"Ve siz hâlâ bu Jolgalgan'ın daha olası bir fail olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Şu anda evet, efendim."

"Ancak bunları kanıtlamak için, Jolgalgan'ın orada bulunup bulunmadığını görmek ve şu anda nerede olduğunu gösterebilecek bir şey olduğunu ummak için Haza malikanesine erişim sağlamamız gerekir. Evet?"

Ana hiçbir şey söylemedi.

"Fayazi'nin neden yalan söylediğini bilmiyorum," dedi Vashta. "Onun iş yaptığını hiç bilmiyorum. Ama dışarıda çok sayıda Mühendisi öldüren ve tüm Talagray'ı tehlikeye atan birileri olduğunu biliyorum ve daha da fazla zarar verebilirler. Önceliğimiz onları bulmak. Eski düşmanlarınızla olan kinlerinizi deşmek değil!"

Ana hâlâ bir şey söylemedi.

"Siz ikiniz burada kalın," dedi Vashta, "ben de dışarıdaki durumu kurtarmaya çalışayım ve araştırmanıza devam edebilmeniz için bir yol tasarlayayım!"

"Anlaşıldı hanımefendi," dedi Ana.

Vashta son bir bakışla döndü, kapıyı açıp içeri daldı ve arkasından çarptı.

-

"Pekala, DIN," dedi Ana iç çekerek, "itiraf etmeliyim ki bu... pek iyi gitmiyor."

"Anlaştık hanımefendi," dedim.

"Şüphesiz bana çenemi kapalı tutmamı tavsiye ederdiniz." "Çok doğru, hanımefendi."

"Ama buna dayanamadım. Ayaklarımızın dibine dökülen saçma sapan şeylere dayanamadım."

Fayazi'nin hikâyesini hatırlayınca gözlerim doldu. "Açıklaması... en azından biraz makul görünüyor, değil mi?"

Ana'nın yüzü yavaşça bana döndü, ağzı öfkeyle açıktı. "Katilce itişip kakışırken kafana bir darbe mi aldın evlat? Babanın göğsü aniden yeşilliklerle patlarsa, ayağa kalkar ve yardım için çılgık atarak koşarsın! Sessizce oturmazsın - tabii babanın öldüğünü kimsenin fark etmemesini *ummuyorsan*, çünkü fark , insanlar onun neden bir sonraki kantondaki diğer aptal piçle aynı şekilde öldüğünü merak etmeye başlarlar! Zehirlenmenin izini evine kadar süremeyeceğimizi umduğuna şüphe yok. Ama sonra bulduk ve soruşturmadaki biri tesadüfen bir arkadaşına "Lanet olsun dostum, bu Haza partisinde neredeyse *ölüyordum*, biliyor musun?" demiş olmalı. Sonra haber Haza'lara ulaştı ve bu da onlara zehirlenmenin onların lanet olası evinde gerçekleştiğini bildiğimizi haber verdi. Ve eğer bir soruşturmadan kaçamıyorsanız, onu etkilemek için çalışırsınız. Ve işte buradayız. Hazas'ın asil, ünlü soylu klanı temize çıkıyor ama sadece suları bulandırmak için."

"Şimdi ne olacak ?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Hem de hiç. Ama kendimi biraz tatmin olmuş hissediyorum. Ne de olsa biz buraya gelmeden önce başka bir cinayet işleneceğini tahmin etmiştim. Hatırlamıyor musun, oymacı?"

Gözlerim dalgalandı. Talagray'deki o ilk geceyi hatırladım, Ana şöyle demişti: - *Ya Mühendisler dışında birini öldürdülerse ve kimse fark etmediyse?*

"Evet, ama... bir Haza'nın öldürüleceğini tahmin ettiniz mi, hanımefendi?" Dedim.

"Oh, kesinlikle hayır. Zehircinin, ölü Mühendisleri Komutan Blas'a bağlayacak birini öldürmüş olabileceğini düşündüm. Ama bunun lanet olası Haza klanının baş oğullarından biri olacağını düşünmemiştim!"

Ona ters ters baktım. "Neden olmasın? Ne de olsa zehirlenmenin *nerede* gerçekleştiğini biliyordun. Başından beri biliyordun."

"Ohh," dedi. "Demek fark ettiniz."

"Fark ettim, hanımefendi."

İçini çekti ve yere yığıldı. "Mühendislerin nerede zehirlendiğini *bildiğimi* söyleyemem, Din. Sadece tüm bunların eninde sonunda Hazas'a geri döneceğine dair yüksek derecede bir kesinliğe sahip olduğumu söyleyebilirim. Herkesin pireyi nereden kapıldığını öğrenmek istiyorsanız, en büyük vahşi kedi sürüsünden başkasına bakmayın. Yüksek duvarların ve süslü kapıların ardında dolaşıyor olsalar bile."

Başımı eğip dinledim. Ötedeki odalardan küçük bir tartışma sesi duyabiliyordum. Vashta'nın işleri daha iyi bir konuma getirmek için pazarlık yaptığı anlaşılıyordu.

"Kaygı Haza hakkında ne biliyorsunuz hanımefendi?" Ben sordum.

"Çok fazla," dedi. "Belki de çok fazla. Klanın tüm mirasının üçüncü sıradaki varisi olduğunu biliyorum. Soyun en önemli oğlu. Bunun dışında, onu yağlı soyunun geri kalanından farklı kılan çok az şey vardı. Zengin, işbirlikçi, hırslı ve nüfuzluydu. Ve *yaşlıydı*. Pek çok Haza gibi onun da *çok* pahalı canlılık iksirlerine erişimi vardı - sanırım adam öldüğünde yüz otuz yaşlarında olmalıydı. Fayazi'nin bile bundan aldığını sanıyorum. Benim hesabıma göre altmış yaşlarında olmalı."

"Oradaki kız *altmış yaşında* mı?"

"Kız... Ha! Anladığım kadarıyla ona vurulmuşsun. Şaşırmadım. Kadının her zerresi değiştirilmiş ve söylentilere göre bazı Hazalar feromonal aşıllara sahip - elbette bir saray plaizaier'i kadar gelişmiş değil, ancak yasal eşğin hemen altında. Hazaların kokusu yakındakilerin zihinlerine çok az da olsa giriyor. Fayazi bir odaya girdiğinde, tüm dikenler sertleşirken pantolonların kırıışmasını neredeyse duyabilirsiniz. Aslında onun burada olmasına bile şaşırdım. O, soyun üçüncü oğlunun kızı - tabiri caizse, zararlı klanları içinde pek de güçlü bir konumda sayılmaz... Yine de şimdi Jolgalgan'ın neden babasını öldürme zahmetine girdiğini öğrenmek için onunla birlikte çalışmamız gerekecek, üstelik orada hiç bulunmadığını iddia ettiği on Mühendisle birlikte!" Homurdandı. "Bu hiç kolay . Eğer bunu yapan Jolgalgan

özel bir şirkete katılın. Hazalara karşı kin besleyen insanların sayısı sayılamayacak kadar çok."

"Siz de bu şirket arasında sayılabilir misiniz, hanımefendi?" diye sordum.

Gözbağının arkasından bana kaşlarını kaldırdı. "Vay, vay. Bu senin için oldukça küstahça, değil mi?"

"Vashta'nın az önce onlarla olan eski husumetinize atıfta bulunduğunu belirtmek isterim, hanımefendi."

"Bir söylenti," dedi .

"Bir keresinde Hazalar için de şöyle demiştiniz: *Onların tüm soyunun bir avuç ölü köpek gibi toprakta çürüdüğünü görmek umurunda olmazdı*. Sanırım insan düşmanları hakkında çoğunlukla böyle konuşur."

"Ah, evet, şey," dedi iç çekerek. "İşte bu yüzden insanlar bir gravürcünün önünde konuşmaktan bu kadar nefret ediyorlar... Söylediğin hiçbir şeyi unutmuyorlar! Bir gün Din, tüm bunlar sona erdiğinde, sana pek çok gerçeği ve İmparatorluğun iç halkalarında Haza klanıyla aramda geçenlerin hikâyelerini anlatacağım. Bu konuda söylentiler duyduğundan hiç şüphem yok... Ama bugün benim hikâyelerim için uygun bir gün değil."

Bir an için ona ters ters baktım. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Daretana'ya sürgün edilmenizden Hazalar mı sorumlu, hanımefendi?" Ben sordum.

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Bu tam olarak doğru değil." "Önceki asistanınızı öldürdüler mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde, sırtışı zerre kadar değişmedi. "Bu da tam olarak doğru değil."

"Ne değil? Hazas'ın yapmış olması mı, yoksa asistanınızın öldürülmüş olması mı?" "Odaklan, Din. Buraya bu felaketin nasıl gerçekleştiğini ve sorumlu olan. Bu ipliği ve *sadece* bu ipliği takip edin ve zafere ulaşalım." Sonra başını eğdi, diz çöktü ve fretvine zemini yokladı. "Vashta geri geliyor. Adımlarını ormanda hissedebiliyorum... Sanırım Miljin ve Strovi de onunla birlikte. Gel. Profesyonel gibi davranalım, sen ve ben, çünkü cehennem ve soylular bizi bekliyor."

"İŞTE," dedi VASHTA soğuk bir şekilde, "kurtarabildiklerim bunlar. Birincisi, Fayazi Haza artık *seninle* aynı odada bulunmak istemiyor, Immunis. Böyle bir keder döneminde onun karakterine böyle bir saldırıda bulunman hoş görülemez. Anlaşıldı mı?"

Ana omuz silkti. "Hoş karşılanmasa da bu gayet açık, hanımefendi."

"İkinci olarak... Fayazi Haza salonlarının incelenmesine izin verecek.

Tamamen

babasının ölüm koşullarını belirlemek için. İşlerine bundan daha fazla burnumuzu sokmayacağız. Bu teftiş bugün, derhal yapılmalı. Bu da meslektaşlarınızla bu *partiye* katılımları hakkında görüşmeyi ertelememiz gerektiği anlamına geliyor."

"Her şey ," dedi Ana. "Yakında onlara da ulaşacağız."

"Ancak son olarak... Fayazi, Iudex'ten gelen büyük bir varlıktan rahatsız. Bu yüzden salonlarını sadece bir subaya açmayı kabul etti." Vashta'nın gözleri yüzüme kaydı. "O kişi sizsiniz, Signum."

Önce ona, sonra tiksiniş görünen Miljin'e, sonra da telaşlanmış görünen Strovi'ye baktım.

"Ben mi?" diye sordum. "*Sadece* ben mi? *Hazas'ın salonlarında* mı, hanımefendi?" "Gerçekten de öyle," dedi Vashta.

"Hazas'ın, kendi süslü evlerinde işlenmiş olsa bile, bir cinayeti kimin soruşturup soruşturamayacağını dikte etmesi hiç de hoş değil," diye burnunu çekti Ana.

"Birini bile gönderebildiğimiz için şanslıyız!" Vashta tersledi. "Hazaları kapılarını açmaya zorlayabileceğim yollar olsa , bu zaman alacak ve depremler daha da güçlenecek. Bunu bir an önce çözüme *kavuşturmalıyız*. Anladığım kadarıyla Daretana'daki tek yardımcınız Kol'du, değil mi? O zaman bir kez daha yeterli olacaktır. Fayazi onu Haza arabasına almaya bile razı."

Ana'nın başlangıçtaki öfkesi yerini endişeye bıraktı. Sanki kalbimin atışını duyuyormuş gibi başını bana doğru çevirdi ve bir an düşündü. "Buna rıza göstereceğim," dedi, "ama bunu Din ve Miljin'le konuşmak için biraz zaman istiyorum."

"Nasıl ," dedi Vashta. Onun önünde eğildik ve o da ayrıldı.

Strovi ayrılırken bana baktı. O kadar sarsılmış görünüyordu ki, sanki bu göreve ben değil de o mahkûm edilmiş gibiydi. "Dikkatli git Kol," dedi. "Koridorlar tehlikeli yerlerdir. Yürüyen herkes geri dönmez." Sonra Vashta'nın peşinden dışarı çıktı.

-

"NEDEN... NEDEN beni soruyor?" Dedim ki. "Yani, Talagray'deki herkes arasından..."

"Seni itip kakmak için orada istiyorlar gibi görünüyor, değil mi?" dedi Miljin. Ana'ya döndü. "Genç biri. Yeni. Güzel. Çocuğun onun elinde oyuncak olacağını düşündüğünden şüpheleniyorum." Yere tükürdü. "Normalde Aristan'ın bedeniyle oynadığın için seni ayıplardım evlat, ama şimdi olacakları düşününce sana acımdan başka bir şey gelmiyor elimden."

"Ama Fayazi'nin Din'i itip kakmakla eline ne geçecek ki?" dedi Ana. "Çocuk önemli hiçbir şey bilmiyor!"

"Ayaktayım," dedim sertçe, "tam burada."

Ana beni görmezden gelerek parmaklarını bacaklarının kenarlarına vurdu. "Düşündükçe Fayazi'nin katili bizden önce bulmak istediğini daha çok düşünüyorum."

"Sence intikam peşinde mi?" diye sordu Miljin.

"Pek sayılmaz. Jolgalgan'ın Hazas ve Blas hakkında bir şeyler *bildiğinden* şüpheleniyorum. İki adamı böylesine sembolik bir şekilde öldürmek için bu kadar zahmete girmesine neden olacak bir şey. Hazalar'ın gizli tutmak istedikleri bir şey olduğunu düşünüyorum. Bir de Aristan ve Suberek cinayetleri var..." Kadın sustu, yüzü ciddileşti. "Fayazi'nin senden koparmaya çalışacağı şey de *bu*, Din. Ona katili bulmasına yardımcı olacak bir şey vermeni ve biz daha fazla araştırmadan önce tüm bunların ortadan kalkmasını istiyor."

"Bunu nasıl yapacak?" Ben sordum. "Korumaları boğazıma bıçak mı dayayacak?"

"Oh, hayır," dedi. Bembeyaz saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savurdu. "Din, ben daha ziyade Fayazi Haza'nın seni becermeye çalışmasından endişe ediyorum."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Miljin'e baktım, o da acımasızca baktı. "Bunu doğru duyduğumdan emin değilim, hanımefendi," dedim.

"Oh, sen ilk değilsin," dedi Ana sert bir sesle. "Gençsin ve erkeksin - ve erkekler bu konularda her zaman çok daha aptaldır. Ayrıca feromonik aşılardan bahsetmiyorum bile, emrinde binlerce güzellik tılsımı var. Ne olursa olsun, Hazaların istediklerini elde etmek için aşk ilişkilerini ve şantajı kullandıkları iyi bilinir. Fayazi muhtemelen seni parmağı altına almak istiyor, Din." Bunu düşündü. "Ya da vücudunun başka bir kısmının altında. Ya da belki ev halkından birinin..."

"Bu metafor," diye tersledim, "oldukça zayıf kalıyor."

"Evet, evet. Ama! Onu bir sürpriz bekliyor olabilir. Çünkü sen sadece merakla odaklanmış biri değilsin evlat, aynı zamanda tanıdığım en duygusal olarak bastırılmış insanlardan birisin. Hazas'ın cazibesine direnebilecek biri varsa, o da sensin. Ya da umarım sensindir."

"İstenmeyen teklifleri savuşturmak dışında," dedim sinirli bir şekilde, "orada ne yapmam gerekiyor?"

Ana bir an düşündü. Sonra dedi ki, "Yazışma!" "Pardon?"
Dedim.

"Yazışma! İletişim. Mektuplar. İhtiyacımız olan şey tam olarak *bu*. Blas'ın cinayet haberi, Daretana'da araştırmaya başladığımız anda babasına ulaşmıştır. Peki Blas öldükten sonra kiminle konuştu? Kime mesaj gönderdi? Ve o mesajlarda ne *yazıyordu*? Bulmanız gereken şey bu."

"Bunu nasıl yapacağım, hanımefendi?" diye sordum.

"Hazaların küçük bir kâtip-şahin filosuna sahip olduğu biliniyor," dedi. "Tek yapman gereken onların çayırılığına gidip işe yarar bir şeyler aramak evlat."

Elbette kâtip-şahinlere aşınaydım, çünkü İyaletler onları tüm İmparatorluk boyunca acil haberleşmeleri taşımak için kullanır, iki sabit nokta arasında şaşırtıcı bir hızla uçarlardı. Ancak birisinin özel olarak bunlardan oluşan küçük bir filoya sahip olması fikri benim için şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değildi.

"Peki... onların çayırına nasıl gireceğim, hanımefendi?" diye sordum.

"Lanet olası bir cinayet mahallinde bulaşıcı hastalık arıyorsun!" diye tersledi. "Bu sana her türlü yere erişim sağlar! Aptalca bir şeyler uydur, doğaçlama yap ve bir yolunu bul, çocuk!"

"Aptalca bir şeyler uydur," dedim ekşiyerek. "Orada çok açık emirler var. Başka ne var hanımefendi?"

"Araştırın! Git, gör, sor ve soğuk ve mesafeli ol. Katilin işini nasıl yaptığına kanıtlar bulun, az konuşun ve çok kızın. Yani, bu senin uzmanlık alanın, değil mi? Ve unutmayın, bu katilin Haza'ların evine *ikinci* saldırısı. Benzer yöntemler kullandıklarından şüpheleniyorum. Anlaşıldı mı?"

"Dağ suyu gibi, hanımefendi," diye homurdandım.

"Güzel." Omzumu tuttu. "Sana verdiği hiçbir şeyi yeme, Din. Teklif edilen hiçbir içkiyi içme. Algıladığınız herhangi bir duman veya dumana dikkat edin. Araziye işlemeyin ya da dışkılamayın ve geride birkaç kıl bırakmak için elinizden geleni yapın. Son olarak, Fayazi'den uzak durun ve çıplak teniyle yüzünüze dokunmasına izin vermeyin. Anlaşıldı mı?"

Bunu düşündüm. "Sanırım bırakamam, değil mi?"

"Bırakmak mı?"

"Evet. Herhangi bir muafiyetin buna degeceğinden emin değilim, hanımefendi."

Sırıttı. "Belki de değil. Ama Hazalar senin adını biliyor çocuğum. Eğer şimdi bırakırsan, nedenini merak edecekler ve gelip soracaklar ve birlikte çalışmak benim kadar eğlenceli olmayacak. Şimdi temizlen ve git!"

BÖLÜM 26

III

Lejyonun arabası tıkırtılı, sallantılı, yalpalayan bir şeyken, Hazas'ın arabası şık, yumuşak ve pürüzsüzdü. Sırtımı pudra mavisi minderlere dayayarak ilerlerken ne bir darbe hissettim ne de bir çürük.

Ama bu yolculuğun rahat geçtiği anlamına gelmiyordu. İki yanımda iki Haza muhafızı oturuyordu, bilekleri boynum kadar kalın ve neredeyse benim iki katım kadar geniş olan devasa adamlar. Soğuk bakışlar, soğuk ve uzak. Bir kılıçla el ele tutuştukları kesin.

Karşımda Fayazi'nin iki Sublime'i oturuyordu. Oymacı bana bir cerrahın septik bir uzva baktığı gibi baktı. Aksiyom tamamen okunamaz haldeydi ama karanlık, iğneye benzeyen gözleri benden ayrılmıyordu. O baktıkça tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Aralarında kadının kendisi oturuyordu: Fayazi Haza, bir sandalyenin üzerine atılmış bir palto gibi minderlerinin üzerine örtülmüştü. Beni dikkatle ama anlaşılmaz bir şekilde izledi, geniş ametist gözleri çekici ama okunamazdı. Sanki kocaman bir oyuncak bebek tarafından izleniyormuşum gibi hissettim.

Ama yine de ona çekiliyordum. Teninin parlak solgunluğuna, narin boynuna. Daha önce hiçbir kadına karşı böyle bir çekim hissetmemiştim ve bunun doğal olmadığını bilecek kadar çok şey biliyordum. Yine de çamurlu Iudex paltom ve başımdaki eğri büğrü hasır külah şapkamla onun karşısında oturduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sen," dedi Fayazi sonunda, "çok uzunsun." Sanki o an için uygunsuz bir kıyafet seçmişim gibi hafif bir alınganlıkla söyledi bunu.

Daha fazlasını bekledim. Bir şey gelmeyince eğildim ve "Teşekkür ederim hanımefendi" dedim.

"Bu doğal mı?" dedi.

"Boyum mu? Öyle."

"Ya yüzün? Yüz ? Onlar da mı doğal?" "Ah. Öyleler, hanımefendi."

"Hum. Ne kadar cüretkâr."

"Korkarım bu konuda pek söz hakkım yok, hanımefendi."

O esrarengiz bebek bakışlarıyla beni inceledi. "Bana sormak istediğin şeyler var Signum," dedi.

Ona baktım. Sonra sağıma ve soluma, iki yanımdaki muhafızlara, sonra da onun iki yanındaki Sublime'lere baktım. Hepsi beni sessizce izliyordu. Görüşmeyi bu şekilde yapmayı beklemiyordum.

"Biliyorum hanımefendi," dedim. "Ama sizi evinizde sorgulayabileceğimi düşünmüştüm."

Sıkılmış bir halde elini salladı. "Bana şimdi sor."

Seyircilerimize bir kez daha baktım. Sonra oymacı çantamı kaydırarak açtım, bir şişe çıkardım, kokladım -bu nane aromalıydı- ve "Bana babanızın ölümünden önceki günü anlatın lütfen" dedim.

"Mm." Gözlerini çok hafifçe kıstı. "Bir parti verdik. Büyük bir parti. Bir süredir planlıyorduk. Kutlamalarımıza pek çok kişi gelir. Bazıları ister, bazıları da gelmek zorunda hisseder. Bazıları şüphesiz bildiğiniz gibi meslektaşlarıydı."

"Kaç kişi geldi?"

Elini oymacıya doğru salladı. Gözleri titredi ve hemen, "Davet edilen yüz kırk altı kişilik listeden yüz on iki kişi katıldı," dedi.

"Bana tüm katılımcıların bir listesini verebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette," dedi Fayazi. "Ama şimdi değil. Bütün günümü İki gravürcünün anılarını anlatmasını dinlemek. Ama gerekli bilgileri eksiksiz olarak aldığınızdan emin olacağım." Artık çok daha az nefesli ve masum görüldüğünü fark ettim. "Bu nadir bir olaydı, biliyorsunuz. Eskiden salonlarımızı yılda birçok kez açardık, ayda bir ya da daha fazla. Ama bulaşıcı hastalıklar buna bir son verdi. Yol Ovaları'ndan o kadar çok şey getiriliyor ki, Talagray'in havasını solumaktan neredeyse çekiniyorum."

"Bu olayların amacı nedir, hanımefendi?"

"Herhangi bir kutlamanın amacı nedir?"

"Genellikle bir şeyi kutlamak için, hanımefendi. Bir nişan. Bir doğum. Kutsal bir gün."

"Oh, hayır. Bu tür şeyler - ünlü kişilerin doğumları ya da ölüm tarihleri - sadece kutlama yapmak için *bahanelerdir*. İnsanlar kutlama yaparlar çünkü dostluklarını yeniden teyit etmek ve hayatta olmanın ne demek olduğunu hatırlamak isterler. Talagray'daki herhangi bir subay benim salonlarıma gelip şarkıcılardan Titanlar Vadisi'ne gelen ilk Hanum'un hikayelerini dinleyebilir. Ya da zihinleri değiştirilen ilk Yüce Prificto'yu. Ya da Üçüncü İmparator Ejelgi Daavir ve onun Titan Yolu boyunca yürüyüşünü." Gözleri tuhaf bir enerjiyle parlıyordu, hiç de sağlıklı bulmadığım bir enerjiyle. "Benim büyük büyük babam da oradaydı, biliyorsun. Canavarları katleden ve denize giden yolu ilk açan Lejyonlar arasındaydı ve ilk tımarımızla ödüllendirildi. Bu kantonlardan önceydi. Üçüncü halka duvarları inşa edilmeden önceydi."

Rahatsız edici bir ritim.

"Çok etkileyici, hanımefendi," dedim. "Bana babanızın hareketlerini anlatabilir misiniz? Parti sırasında?"

Gözlerinde bir kızgınlık parıltısı. Sonra sıkılmış bir halde elini tekrar salladı. "Böyle bir şey sırasında nasıl hareket ediyorsa öyle hareket etti."

"Bunu tarif edebilir misiniz?"

"Altı adam tarafından taşınan bir tahtırevanla içeri girdi," dedi, "ve ön odasına götürülmeden önce penceresinden katılımcılara el salladı." Sanki kaç numara sandalet giydiğini sormuşum gibi gösterişli bir şekilde anlattı.

"Anlıyorum. Misafirlerinizin çoğuyla etkileşime girdi mi?"

"Çok değil. Onun zamanı çok değerliydi - ya da öyleydi diyebilirim. Çok yaşlı ve zayıftı. Zamanını dikkatle harcar ve sadece en önemli konuşurdu. Komutanlar ve benzerleri. Apoth'lardan bir ya da iki kişi... ama Mühendislerden hiç kimse. O gün değil."

"Peki ya Lejyon? Ya da Iudex?"

Soğuk bir gülümseme. "Onların türünü nadiren görürüz. Ziyaret ettiklerinde de kısa ve göstermelik olur. Kendilerini bu tür ricaların üstünde görüyorlar. Onlar

Dünyayı yönetenler Apothetikaller ve Mühendislerdir."

Gözlerim dalgalandı. Anılarımda bir ses yükseldi: Princeps Topirak, yaralı, iyileşme küvetinde ağlıyor ve fısıldıyordu: *Dünyayı Mühendisler yaratır. Diğer herkes sadece içinde yaşar.*

"Az önce bir şey hatırladın," dedi Fayazi'nin aksiyomu.

İlk kez konuşuyordu ve sesi yumuşak ve boğuktu. Bunu ürkütücü buldum. "Pardon?" diye sordum.

Aksiyom şimdi beni dikkatle izliyordu. "Az önce bir anın vardı, değil mi? Neydi o?"

Onun sorusunu görmezden gelmeyi tercih ettim ve bunun yerine Fayazi'ye döndüm. "Babanız geldikten sonra ne yaptı, lütfen anlatın hanımefendi," dedim. "Parti sırasında herhangi bir buhar ya da sıcak suyla karşılaştı mı?"

Eğer kabalığım aksiyomu rahatsız ettiyse, bunu onun yüzünde göremediğimi fark ettim.

"Sırasında değil," dedi Fayazi. "Ama sonra. Öğleden sonra parti bittikten hemen sonra buhar banyosunu yaptı. Eklemleri için önemli."

"Banyosunu kurcalayan biri var mıydı?"

"Hamallar ve hizmetliler, elbette. Ama bir şey görmüş olsalardı bundan bahsederlerdi."

"Sonra ne olacak?"

"Yatmaya gitti. Dediğim gibi, çok yaşlı ve zayıf."

Daha sonra ona partiyle, araziyle ve kapılardaki savunmayla ("Girişte tarsi bitkileri ve bez tohumu sarmaşıkları kullandık," dedi oymacı, "bunlar bizi, ister fümik ister verdant türünden olsun, mevcut herhangi bir bulaşıcı hastalık konusunda uyarmış olmalıydı") ilgili daha fazla soru sordum; Katılımcıların geliş gidişleri hakkında ("Etkinliğin başında üç yüz şişe sıcak şarap vardı," dedi Fayazi alaycı bir , "sonunda ise sadece on altı tane, yani işler biraz karıştı, evet") ve daha neler neler. Tatmin olduğumda ona etkinlik sırasında şüpheli bir şey olup olmadığını sordum.

"Şüpheli bir şey yok," dedi omuz silkerek. "Hatırladığım kadarıyla yok."

Oymacısı seğirdi. "Yangın çıktı hanımefendi," dedi hafif bir öksürükle.

"Yangın mı?" Dedim.

"Ah, şu," dedi Fayazi. Solgun elini tekrar salladı, anlaşılan en sevdiği hareketti bu. "Bu bana hiçbir şey gibi gelmedi."

"Şöminelerde kara ağaç yakıyorduk," diye açıkladı oymacı. "Gümüş tozuyla kaplıydı, bu yüzden ateşler gümüş ve yeşil yanıyordu. Bir tanesi patladı ve halının üzerine bir kor gönderdi."

"Peki sonra?" Ben sordum.

"Bir parlamaya neden oldu," dedi gravürcü. "Çok küçük bir yangın. Duman ve kalabalıkta bir karışıklık. Alışılmadık bir şey değil. Hanımefendi ve ben kendimiz müdahale ettik ve kısa sürede halledildi."

"Muhtemelen en büyük zararı," dedi Fayazi, "benim hamallar ve muhafızlarla ortaya çıkıp herkesin dilini oynatmam verdi."

"Bu ne zaman oldu?" Ben sordum.

Oymacının gözlerinde bir parıltı. "Öğleden sonra ikide."

"Peki bundan sonra tüm konuklarınızın varlığını hesaba kattınız mı?"

"Zaman aldı," dedi Fayazi. "Ama evet."

"Ne kadar zaman?"

"Bir saat, belki." Aklına bir düşünce gelince yüzü değişti, gözlerinden ani bir hüznün aktı: gerçek keder, gerçek hüznün. "Sen... sen bunu o zaman yaptıklarını düşünüyorsun, değil mi? Zehri o zaman yerleştirdiler."

Gözlerindeki keder parıltısını inceledim ve buna şaşırdım. "Babanızla ne kadar, hanımefendi?"

"Neden?" diye sordu. "Bu işin arkasında *benim* olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Rolüm gereği tüm ilişkiler hakkında soru sormak zorundayım."

Bana şöyle bir baktı. "Gençsin. Ve yakın zamanda değişmişsin. Muhtemelen maaş için, değil mi? Pek çok İyalet subayının yaptığı gibi izinlerini ailene mi gönderiyorsun?"

Cevap vermedim.

"Yine de," dedi, "iş savaşı geldiğinde eliniz zayıflıyor. Birkaç saat önce iki adam öldürdüğünüzü ve diğerlerini de ağır yaraladığınızı duydum. Belki de tıbbiyecilerin iyileştiremeyeceği kadar ağır. Evet?"

Yine cevap vermedim. Ama böyle şeyleri bu kadar çabuk öğrenmesi hoşuma gitmemişti. İyaleter'de kimin konuştuğunu merak ettim.

"Pekala. O zaman her şeyi tanıdık bulacaksınız." Etrafımızda soyluların toprakları yükselirken pencereden dışarı baktı. "Kontrolümüz dışındaki sistemlerin içine doğmak, ailelerimizin refahı için bizi değişime zorlayan ilişkiler ve organizasyonlar içine girmek... İmparatorluk böyle bir şey, değil mi? Sen renkli pelerinini giyiyorsun, ben de makamımın kalıntılarını, ama ikimiz de anlamakta güçlük çektiğimiz şeyleri yapmaya mecburuz."

"Böyle şeyler söylemeyin hanımefendi," diye fısıldadı aksiyomu. "O kadar da kötü değil."

Fayazi sanki kadının sözleri onu rahatsız etmiş gibi ürperdi. Ancak daha sonra bu duygu yüzüne yansıdı ve bir kez daha cilalanmış gümüş soğuk ve güzel oldu.

"Babam İmparatorluğun ne olduğunu biliyordu," dedi Fayazi sessizce. "Çok iyi biliyordu." Sonra öne doğru oturdu. "Biz buradayız."

BÖLÜM 27

III

VAGONDAN parlak öğle güneşinin altında çıktık. Uzun, solgun ağaçlar yol ve tepeler boyunca sıralanmıştı, beyaz dalları bir sırrı dinler gibi titriyordu. Altlarındaki otlar samur gibi koyu renkliydi ve ancak nadiren gelen ılık güneş ışıkları gölgelikleri delip otların üzerine düştüğünde otların derin, koyu bir yeşil olduğunu görebiliyordum. Haza toprakları etrafımda doğuya ve batıya doğru uzanıyordu, ancak bu pastoral güzellik gobleni koyu şeritten bir sınırdan sona eriyordu: muhafazanın uzun fretvine duvarları bizi içine hapsediyordu.

Etrafıma bakarken durakladım, manzaradan etkilenmiştim. Tüm İmparatorluk'ta gördüğüm en güzel yerdin. Meltem bile burada daha tatlı kokuyordu. Muhafızlar Fayazi'nin arabadan inmesine yardım edene ve onun bembeyaz ayak bileğine bir göz atana kadar, bu kapalı dünyadaki her bir otun, sahibesi gibi değişmiş olabileceğini düşündüm.

"Hoşunuza gitti mi Sinyum?" diye sordu Fayazi.

"Harika bir yer hanımefendi," dedim ve bunda ciddiydim. "Sorabilir miyim, arazisi ne kadar büyük?"

Hemen hesaplamasını bekleyerek aksiyomuna baktım; ama cevap veren gravürcüydü. "Yirmi üç fersah kare," dedi hızla, gözleri yuvalarında titriyordu.

"Ve yine de," dedi Fayazi, "bu topraklar iç halkalardaki tarım arazilerimizin çok küçük bir kısmı kadar değerli. Garip bir şey, değil mi?"

Ana taş merdivenden yukarı çıktık, ev önümüzde bir fırtına bulutu gibi tepede asılı duruyordu. Uzun ve başıboştu, beyaz sütunlardan oluşan kaburgaları ve parıldayan vitraylardan oluşan devasa genişlikleriyle karmaşık bir yerdi. Her katta balkonlar vardı. Bakır drenaj boruları ağaç yılanları gibi sütunların etrafından dolanıyordu. Yine de yüksek duvarlar fernpaper'dan yapılmıştı.

Gözüm bunlara takıldı. Suberek'in değirmeninden geçen var mı diye merak ettim.

Fayazi'nin grubunu merdivenlerin başına kadar takip ettim ama orada durdum. Önümüzdeki sahanlığın üzerinde bir heykel asılıydı; devasa, uzun ve dar, sıra sıra dizilmiş direklere kablolarla asılmıştı. Ancak ona daha yakından bakıp gri renklerini içime çektiğimde bunun bir heykel değil, bir kemik olduğunu fark ettim.

Bir pençe. Kocaman bir tane.

"Yani iki yüz yaşında," diye belirtti Fayazi. "Yol'da özgürce dolaşan son leviathanlardan birinden kesilmiş. O günlerde daha küçüklerdi."

Pençeye baktım. Boyumun en az üç katı uzunluğundaydı. Bir zamanlar onu taşıyan yaratığın büyüklüğünü hayal bile edemiyordum.

"Gerçekten mi?" dedim. "Ne kadar uzun olduğunu biliyor musun?" Garip bir ritim oldu.

"Hayır," dedi Fayazi sıkılarak. "Yapmayacağız. Şimdi. Önce neyi görmek istersiniz?"

Onu inceledim. Gözleri soğuk, dikkatli. Kendinden emin.

Ana'nın tek emrini düşündüm: *Çayırılarına git oğlum ve etrafa bak.* Yine de Haza çayırını şimdi görmeyi talep etmenin şüphe uyandıracağını hissediyordum.

Kendime bekle dedim. Kendine olan güvenini kırmaya çalış. Yakında bir fırsat çıkabilir.

Boğazımı temizledim. "Bana nerede öldüğünü gösterin lütfen."

-

FAYAZI'NİN KOTERIE'Sİ beni geniş, tonozlu koridorlara götürdü, duvarlar o kadar ince örülmüştü ki bir Lejyon bombardıman mermisi bile sekebilirdi. Fayazi, bir harabeye dadanmış solgun bir hayalet gibi bu esneyen boşluklarda önde yürüyordu ve ben de şişemi koklayarak onu takip ediyordum. Korumasının zırhının şangırtısı ve takırtısı dışında pek ses yoktu.

Duvarlar, binayı boydan boya kaplayan uzun ipek bir goblenle kaplıydı. Arada sırada gizli bir pencereden bir gün ışığı mızrağı fırlıyor, bir ışını ipek duvar halısına ve

Elinde mızrağı olan parıldayan bir savaşçıyı ve onun üzerinde yükselen çirkin, yırtıcı bir yaratığı aydınlatıyor.

"Soyum," dedi el sallayarak. "Soyum burada ipekle işlenmiş. Eğer merak ediyorsanız, oymacı size her şeyi açıklayabilir."

Yürürken etrafıma bakındım. Kısmen her şeyi hafızama kaydetmek, kısmen de en kötü ihtimalle bu tuhaf mekânın giriş ve çıkışlarını belirlemek için.

Fayazi beni dolambaçlı bir merdivene çıkan bir yan geçide götürdü ve orada, dördüncü kata gelene kadar, etrafımızda dönen vitrayların ışıklarıyla vurarak yukarı ve yukarı tırmandık. Başka bir koridorda ilerledik, ama Fayazi uzun, taş ağacından bir kapının önünde durdu, aniden tedirgin oldu.

"Orada yatıyor," dedi sessizce. "Ona bir daha bakamam."

Etrafındakilerden hiçbiri bana kapıyı açmayı teklif etmedi. Yaklaştım, kolu kavradım ve açtım.

İçerisi karanlıktı ama eski kan kokusu baskın geliyordu. Hayatım boyunca gördüğüm en görkemli odalardan birini görene kadar gözlerimin alışmasına izin verdim: hazineler ve süs eşyalarıyla dolu devasa, geniş bir oda -Yine de odanın kenarından çıkıntı yapan bükülmüş, yüksek büyümenin varlığında hepsi solmuş gibiydi.

Ona doğru dikkatle yürüdüm, ama artık dappleglass'ın görüntüsüne aşındım: köklerin kıvrımı, yaprakların kalın tutamları ve çiçeklerin küçük, hastalıklı kokuları. Daretana'da olduğu gibi, filizler hem tavanı delmiş hem de zemini yemişti ve ahşap döşeme koyu renkti ve etrafı lekeliydi. Orada burada tahta parçaları ve koyu yosun kümeleri gördüm. Yaşlı Kaygı Haza'nın yatağında dinlenirken filizlendiğini tahmin ettim, kökleri çarşafı ve yosunları yiyerek alttaki döşemeye geçmişti; sonra da tavanı çatlatarak yukarı doğru fırlamıştı.

Fayazi'nin sesi açık kapıdan içeri süzüldü: "Onu çıkaramayız. Evin dokusuna işlemiş durumda. Onu çıkarmak odanın tamamen yıkılması anlamına gelir."

Ona her şeyin nasıl olduğunu sordum ve kapıda dururken bana her şeyi : Babası sabahın erken saatlerinde huzur içinde uyuyordu.

Ayın yedisinin sabahı; ancak gün doğumundan hemen önce uyanmış ve çok acı çektiğini söyleyerek yardım istemeye başlamıştı. Görevlileri kaçınılmaz katliama tanık olmak için tam zamanında gelmişlerdi: sol köprücük kemiğinin hemen altından fışkıran titrek bir yeşillik sütunu, adamın kendisi canlı canlı yenene kadar büyümüştü. Tıpkı Komutan Blas'ın öldüğü gibi.

Nane şişesini burnuma çektim ve odaya göz gezdirerek hafızama kazıdım. Kitaplar, ipekler, duvar halıları ve tablolar etrafımdaydı -ama aynı zamanda birçok şarap fıçısı ve fıçısı ve birçok gümüş ewers da vardı. Bunlardan biri bana doğru parıldadı, zümrütlerle kaplanmış ve Haza sembolüyle süslenmişti: iki ağaç arasında dimdik duran tek bir tüy.

Kapıya döndüm. Fayazi bana baktı. "Bir şey bulabildiniz mi Sinyum?" diye sordu.

"Pek çok şey gördüm, hanımefendi," dedim, "ama bunların önemli olup olmadığını henüz bilmiyorum."

Yüzündeki bir şey garip bir şekilde seğirdi. "Beni istemedi, biliyorsun."

"Pardon?"

"Öldüğünde. Acı içindeyken. Hizmetçilerini çağırdı ama beni çağırmadı. Uyanana kadar böyle bir şey olduğundan haberim bile yoktu. Hepsi sorunsuzca uyumama izin verdi ve ben buna uyandım. Belki de... belki de hepsi hala kötü bir rüyadır."

Aksiyom uzandı ve Fayazi'nin kolunu tuttu. "Böyle konuşmayın hanımefendi," dedi. "O ." Sanki bu yorumları ben kışkırtmışım gibi bana ters ters baktı. "Böyle bir ölümden ders alamazsınız hanımefendi."

Fayazi başını salladı, yüzü yumuşadı ve boş, okunamaz haline geri döndü. "Sırada ne var Signum?" diye sordu.

"Bana nerede banyo yaptığını gösterin lütfen," dedim.

BENİ koridordan aşağıya, ana binanın korkuluklarına götürdüler; burada bizi uzun, beyaz bir hamam bekliyordu. Yaklaşırken, ana binanın duvarlarından aşağıya doğru uzanan ve yukarıdan bir yerden su getiren kalın saman borularına bakarak inceledim. Çatıya monte edilmiş bir tank olduğunu tahmin ettim.

Ama en önemlisi, hamamın tamamının fernpaper panellerden inşa edilmiş olmasıydı. Saydığımı göre yirmiden fazla. Ve hepsi kar gibi beyaz ve saftı.

Fayazi'nin muhafızları hamamın kapısını açtı ve ben de içeri girdim. İçerideki alana pirinç ve bronz borulardan yapılmış karmaşık bir banyo aparatı hâkimdi. Sıcak suyun yukarıdan geldiğini ve daha sonra küçük bir krankın eşlik ettiği dairesel bir dizi uzun musluğa dağıtıldığını tahmin ediyorum. Biri onu çevirdiğinde, düzenek musluklardan yukarıya doğru su besliyor ve etraflarındaki büyük dairesel, beyaz kiremitli küvetin üzerine yağıyordu.

"Buhar odası derdi oraya," dedi Fayazi kapıda durarak. "Eklemlerini rahatlatan şey buydu. Yaşlılığına yardımcı olmak için birçok greft yaptılar. -korkunç bir işlemden geçirilerek uyluk kemiklerine yerleştirilmiş- ama her zaman en çok sıcak suyun yardımcı olduğunu söylerdi."

Düşünerek bronz kulplardan birine dokundum.

Fayazi arkamdan devam etti: "İmparatorluk'tan bazı daha uç canlılık süfüzyonları almayı düşündük, biliyorsun," dedi. "Örneğin imparatorluk konzulatları tarafından kullanılanlar. Ama yan etkileri hoş karşılanmadı." Beni izledi. "Konzulatlara aşına mısınız Signum?"

Konzulatları biliyordum -prificto'dan daha yüksek tek rütbeydiler ve esasen İyaletleri yönetiyorlardı- ama doğaları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Başımı salladım.

"Konzulatlar asla yaşlanmaz ve büyümeleri asla durmaz," dedi Fayazi sessizce. "Büyürler, büyürler ve büyürler. Bazıları hizmetten çıkarılıp kılıçtan geçirilmeden önce ev kadar büyük ve mobil hale geliyor. Bunu göz önünde bulundurduğumuzda, buhar çok daha

daha tercih edilebilir bir seçim..." Durakladı. "Sence buradaki hava *hala* lekeli, değil mi?"

Onu görmezden gelerek küvetin etrafında yürüdüm ve kenarlarının kırmızı ve sarı halkalarla nasıl lekелendiğini fark ettim. Sanırım şarap, uzun banyolar sırasında oraya konan birçok fincan ya da fiçidan geliyordu. Parmağımla bir halkanın izini sürdüm.

"Eee?" diye sordu Fayazi. "mi?"

Uzak duvara doğru yürüdüm ve eğilip fernpaper panellerin arasındaki astarı inceledim. Dikiş koyu bir macunla doldurulmuştu, hâlâ yumuşaktı.

"Burası hâlâ tehlikeli olabilir," dedim. Omzumun üzerinden ona baktım. "Tabii hava, sporları da beraberinde götürerek dışarı atılmadıysa."

Fayazi bunun üzerine sessiz kaldı.

"Buradaki fernpaper paneller değiştirildi mi hanımefendi?" diye sordum. "Hayır," dedi basitçe. "Bildiğim kadarıyla yakın zamanda değil."

"Emin misiniz? Bu dikiş yumuşak ve yenidir ve herhangi bir panelin kaldırılması havanın dolaşımını sağlayacaktır."

"Hanımefendi fikrini söyledi," dedi aksiyom sertçe. "Ve *hayır* dedi. Siz bu bulaşıcı hastalık hakkında bizden daha çok şey biliyorsunuz. Davranışlarını nasıl anlamalıyız?"

"Bir siparişi yerine getiren bir fernpaper değirmencisi vardı," dedim. "Adı Suberek'ti. Elimizde onun bu siparişi buraya getirdiğine dair kanıtlar var."

Aksiyom, "Bu konuda hiçbir bilgimiz yok," dedi.

Onu görmezden geldim ve Fayazi'ye baktım. "Bu çok büyük bir sipariş olurdu, hanımefendi. Ve bu fernpaper işi yeni görüldüğünden, beni meraklandırıyor."

Bir garip vuruş daha oldu. Fayazi aksiyomuna baktı, sonra omuz silkti. "Evim ve personelim çok geniş," dedi. "Burada olup biten her şeyi bilemem. Belki de bir sipariş verilmiştir. Eğer öyleyse, şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Iudex'in ya da tüm İmparatorluğun yaptığı her şeyi biliyor musun Signum?"

"Ve siz hâlâ on ölü Mühendisin burada olduğunu inkâr ediyorsunuz," dedim.

Aksiyom basitçe, "Etkinliklerimize kıdemsiz subayları davet etmeyiz," diyordu. "Özel bir istek olmadığı sürece."

Üçüne baktım: kentsoylu kadın, aksiyom ve gravürcü. Yüzlerini incelemek, cilalı bir cam parçasındaki duyguları okumaya çalışmak gibiydi. Kendimi kontrol altında tuttuğumu sanıyordum ama bunlar bu konuda tartışmasız ustaydı.

"Zehir buraya mı getirildi, Signum?" Fayazi sordu.

"Buraya teslim edildi, evet," dedim. "Ama bulaşıcı madde burada değil. Çünkü su burada ısıtılmıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Öyle değil."

"O zaman beni oraya götür, lütfen."

-

Su tankına erişmek için salonların arka çatısına bir merdivenle tırmanmak kaldım. Bir slothik ya da crackler'dan daha büyük, devasa bir düzenekti ve bronz yüzeyi minyatür bir güneş gibi parlıyordu. Fayazi'nin tayfası aşağıdan beni izlerken, ben de gözümü hamamın çatısına kadar uzanan saman borusunun uzunluğuyla hizaladım.

"Su buraya nasıl geliyor?" diye sordum.

"Hizmetçiler kovalarla getiriyor," diye seslendi Fayazi. "Başka nasıl olacak? Sonra da alttaki taş odun ateşini yakıp hamamlara gönderiyorlar."

"Partiden sonra olanlar bunlar mı hanımefendi?"

"Evet. Tabii ki."

Tankın üstünü açtım ve içine baktım. Geniş ve yuvarlaktı, ortasında küçük bir ızgara .

Ve orada, ızgaranın ortasında, karanlık bir şeyin küçük bir şeridi yatıyordu. Tankın içindeki gölgelerde görmek zor olsa da, ne olduğundan hiç şüphem yoktu.

Gözlerim dalgalandı ve birdenbire bir su tankının içine eğilmedim: Daretana'ya geri dönmüştüm, Prens Otirios'un ellerini tutuşunu izliyordum.

yaklaşık sekiz küçük aralıkla.

İnce bir ot parçası... Hiç de büyük değil. Bu kadar küçük bir şeyin bir adamı bu kadar korkunç bir şekilde öldürebileceğini düşünmek garip.

Anı beni serbest bıraktığında yutkundum. " bu," dedim kısık sesle. "Hâlâ burada."

-

Gruba döndüm ve bulduklarım hakkında onları bilgilendirdim. Fayazi'ye "Banyo mekanizmalarının hiçbirini kullanmayın, kurcalamayın ya da dokunmayın," dedim. "Açıkçası su tankının içine bakmamalıydım. Döndüğümde Apoth'ları arayacağım ve onlar da bulaşıcı hastalıktan uygun şekilde kurtulacaklar."

Fayazi ilk kez sarsılmış görünüyordu. "Ama... ama oraya nasıl girebildi ki? Tüm koridorlarda nöbetçilerimiz vardı ve... ve Sanctum aşkına, malikâneye girişlerde sinyal lambalarımız vardı! Tüm katılımcıları girerken onların önünden geçirdik! Bulaşıcılığı bu şekilde *dışarıda* tutuyoruz!"

"Sakin ol," dedi aksiyom sessizce. "Sakin olun, hanımefendi..." Eli tekrar Fayazi'nin koluna gitti ve onu sıkıca kavradı.

Durumu değerlendirdim. Malikâne devasa bir yerdi. Ve Fayazi'nin az önce söylediklerine rağmen, böyle devasa bir yerin birçok giriş noktası sunacağını biliyordum ama nereden başlamalıydım?

Uxos'u yakaladıktan sonra Ana'nın bana söylediklerini hatırladım: *Güdüleri yansıtmak aptalca bir oyundur. Ama bunu nasıl yapıyorlar - bu bir madde meselesi, gerçek şeyleri gerçek uzayda hareket ettiriyorlar.*

"Hizmetçiler buraya nasıl çıkıyor?" Ben sordum. "Bizimle aynı yoldan mı gidiyorlar?"

"Hizmetkârların geçitlerini kullanıyorlar," dedi oymacı. Duvarlar boyunca doğuyu işaret etti. "Giriş orada, gözden uzakta, ama kilitli tutuluyor."

İşaret ettiği yere gittim ve duvarla uyum sağlayacak şekilde inşa edilmiş küçük, yavan bir kapı buldum. Kapı kolunu denedim ama sıkıca kilitlenmişti.

"Parti günü kilitli miydi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Ve sadece Kaygi banyo yapmadan önce mi kilidi açılmıştı?" "Doğru."

"Evin bu kısmına açılan tek hizmetçi kapısı bu mu?"

"İçeride bir hizmetçi kapısı daha var," dedi yavaşça. "Girdiğimiz yerin hemen ilerisinde. Ama pek kullanılmıyor."

Korkuluğu geçtik, salona tekrar girdik ve bir duvar parçası gibi gizlenmiş olan küçük kapıya geldik. Tokmağı denedim ve kapı açılarak dar, karanlık, küçük bir geçit ortaya çıktı.

Düğmeye baktım. Sürgü yuvasından kırılmıştı, sanki biri uzun bir demirle onu zorlamıştı.

Aksiyom kırık topuza baktı ve ardından oymacıya dönerek tısladı: "Bu nasıl gözünden kaçtı?"

O kekeleyerek cevap vermeye çalışırken araya girdim. "Zehirleyen kişi bu kapının az kullanıldığını biliyor olabilir," dedim. "Ama bu şekilde gelmiş olmalılar. Bu geçit partinin yapıldığı salonlara bağlanıyor mu?"

"Elbette!" diye tersledi aksiyom. "Hizmetçiler başka nasıl görünmeden evin içinde dolaşabilir ki?"

"Ama geçitlerin çoğu ışısız," dedi gravürcü. "Hizmetkârlar ve hamallar görevlerini yerine getirirken genellikle yanlarında fener taşırlar. Konuklardan biri hizmetkârların geçitlerinde elinde fenerle dolaşıyor olsaydı eminim fark ederlerdi."

Karanlık koridora baktım. "Kendim görmek istiyorum, lütfen."

Elinde fener olan bir hizmetkâr beni genellikle dar ve sıkışık olan geçitlerden geçirdi. Haza hizmetkârlarının çarşaf demetleri ya da yemek tepsileri taşıyarak bu geçitlerde nasıl manevra yaptıklarını hayal bile edemiyordum. Yine de yavaşça hareket etmeme, her zaman partinin gerçekleştiği yere doğru inmeme rağmen, izinsiz girenlerin geçişine dair hiçbir işaret göremedim - ya da en azından hizmetkârlarınkinden ayırt edilebilecek herhangi bir işaret.

Hizmetçi sonunda beni zemin kattaki geniş koridorlara götürdü ve orada Fayazi ve arkadaşlarının beni beklediğini gördüm.

Ben çıkarken bana bir kaşını kaldırdı. "Eee? Bunun nasıl yapıldığını gösteren herhangi bir kanıt buldunuz mu? Ya da o lanet zehrin nasıl

evimize mi soktunuz?"

Tozumu aldım ve düşünmeye çalıştım. Zehirleyicinin geçitlerden geçerken doğaçlama yapması pek mümkün görünmüyordu; bu da en azından geçitlerin varlığından ve nereden çıktıklarından haberdar olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

"Signum?" Fayazi söyledi. "Dinliyor musun?"

"Hâlâ izini sürüyorum, hanımefendi," dedim. "Söyleyin bana, parti sırasında bu kapılar kilitli miydi?"

"Aşağıdakiler değil, hayır. Eğer hizmetkârlar giderken kapıları kilitleyip açmak zorunda kalsalardı bu son derece garip olurdu."

"Yani herhangi biri içine girmiş olabilir mi?"

"Evet," dedi oymacı. "Ama koridorlarda nöbet tutan muhafızlar vardı. Ve daha önce de belirttiğimiz gibi, hizmetkârlar geçitlerde fenerle dolaşan birini fark ederlerdi."

Kaşlarımı çatarak uzun, mağaramsı koridorlara baktım ve duvarların içine yerleştirilmiş hizmetli kapılarının neredeyse görünmez formlarını inceledim.

"Parti sırasında bir yangın çıktığını söylemişsiniz," dedim. "Lütfen beni olayın olduğu yere götürün."

Beni birçok salondan birine daha getirdiler, bu salonda hâlâ eski is kokan muazzam bir taş şömine vardı. Önündeki halının birkaç kare genişliği siyah ve kabukluydu ve yaklaştığımda ayaklarımın altında çıtırdıyordu.

Şöminenin önünde diz çöktüm, ocağı ve küllük kapağını inceledim. Ateş kutusunun sol arka köşesi boyunca beyazımsı yanık izleri vardı. Garip desenli, neredeyse soluk çiçek tomurcukları gibi. Onlara dokundum ve kalıntı olmadıklarını gördüm: tuğlanın kendisi yanmıştı.

Sonra hafif bir koku aldım, keskin ve nahoş. Bana at idrarı ya da benzeri kötü bir şeyi hatırlattı. Yanık köşeye yaklaştım ve tekrar kokladım. Koku orada çok daha güçlüydü.

"Ne oldu?" dedi Fayazi.

"Emin değilim hanımefendi," dedim. Şömineden geri çıktım ve anıyı düzgün bir şekilde kazımak için şişemi kokladım. "Ama sanmıyorum ki

patlayan kor doğaldı."

"Yani birisi şömineye bir alet falan mı attı?" diye sordu oymacı.

"Evet. Dikkat dağıtmak amacıyla. Bu yangını başlattı, muhafızlar koşarak geldi -sizinle birlikte- ve birisi hizmetlilerin geçitlerine sızdı ve kimse fark etmeden hamama kadar gidip geri döndü."

Fayazi sarsılmış bir halde bana baktı. "Fark edilmeden hizmetkârların odasında nasıl manevra yapabildiler?"

"Bilmiyorum, hanımefendi."

"Peki bu lanet olası salgını buraya nasıl ?" "Sakin olun hanımefendi," dedi aksiyom sessizce. "Sakin..."

"Bilmiyorum hanımefendi," dedim tekrar.

"Bir yolu olmalıydı!" Fayazi aniden öfkelenerek tersledi. "Siz Iudex halkının zeki olduğunu sanırdım!"

"Sakin olmalısın!" dedi aksiyom. "Buranın havasını derin derin solu ve sakın ol!"

Aksiyom yine hanımının kolunu tuttu ama bu kez onu o kadar sıkı kavradı ki parmakları Fayazi'nin cüppesinin içinde kayboldu. Bu iğne gözlü yaratıktan daha az sakinleştirici ve güven verici birini düşünemiyordum. Yine de bir fırsat sezdim.

"Zehrin sizin partiniz sırasında getirildiğini sanmıyorum hanımefendi," dedim hızlı hızlı düşünerek.

"O zaman nasıl?" Fayazi talep etti.

"Sanırım daha önce geldi," dedim. "Bence *zaten* buradaydı ve kullanılmayı bekliyordu. Katilin partiye gelip onu alması ve uygun yere götürmesi gerekiyordu. Ve bir ot parçası büyüklüğündeki bir şeyi malikanenize gizlice sokmak zor olmazdı."

Durakladım. Şimdiye kadar söylediklerimin hepsi gerçekten inandığım şeylerdi; ama şimdi yalan söylemem gerekecekti. Ve bu hiçbir zaman benim en büyük yeteneğim olmamıştı.

"O zaman nasıl?" Fayazi tekrar sordu.

"Bir şekilde duvarların üzerinden gelmiş olabilir," dedim yavaşça, "ya da muhtemelen küçük bir hayvan tarafından taşınmıştır."

"Ne gibi?" dedi oymacı. "Katil ot parçasını kazana gizlice sokmak için eğitimli bir fare mi kullandı?"

"Ya da eğitimli bir kuş," dedim. "Malikânenin bir çayırılığı var, değil mi? Kâtip şahinler için mi?"

Fayazi bunu düşünerek durakladı.

"Orası," dedi aksiyom yumuşak bir sesle, "sana göre değil."

"Siz... siz," dedi oymacı yavaşça, "birinin..."

Zehri hanımefendinin evine mi *gönderdi*? Bir kâtip şahin tarafından mı taşındı?" "Muhtemelen. Sanırım buraya çok geliyorlar. Ve bir bıçak Ot, böyle bir yaratığın taşınması için basit bir şey olurdu. Şahinlerinizi de partiniz için misafirlerinizi kontrol ettiğiniz gibi mi kontrol ediyorsunuz?"

"Gerçekten de," dedi gravürcü, "bu zehri buraya bir kâtip şahinle taşıttıktan sonra, hanımefendinin hizmetkârlarından birinin onu kuşun üzerinden alıp... ne yani, ortalıkta bıraktığını mı düşünüyorsunuz?"

"Normalde bunun pek olası olmadığını düşünürdüm," dedim soğukkanlılıkla, "ama o zaman ben de birinin hizmetçilerinizin geçitlerinde gezinip üst kapıyı kırarak açması ve sizin bunu fark etmemenizin pek olası olmadığını düşünürdüm. Ama belli ki olan şey bu."

Soğuk bir duraklama. Üçü de bana ters ters baktı.

Fayazi, "Çayırılığımıza çok az kişinin girmesine izin veriliyor," dedi. "Yakın zamana kadar benim bile oraya girmeme izin verilmiyordu. Sadece babam ve onun en güvendiği hizmetkârları girebilirdi."

"Tüm giriş yollarını gözden geçirmeliyim hanımefendi," diye açıkladım. "Kale, duvarlar, her şey."

"Üstadın ölümünden sonra tüm yazışmalarını *yaktığınızı* bilseydiniz yine de görmek ister miydiniz Signum?" dedi aksiyom.

Hayal kırıklığının yüzüme yansımaya izin vermemeye çalıştım. Tabii ya. Elbette hepsini yakmışlardı. Belki bulaşıcı hastalık için, ama aynı zamanda kanıtları da yok etmek için.

Yine de Ana bana çayırılığa girmemi söylemişti. Belki orada hâlâ değerli bir şeyler olabilirdi.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Tabii ki isterim."

Fayazi bunu düşündü. "O halde size bir dakika izin veriyorum."

"Orada onun görebileceği hiçbir şey yok hanımefendi," dedi aksiyom.
"Yapamayız-"

"Bana bu çocuğun Blas'ın cinayetini araştıran kişi olduğunu söylediler," dedi Fayazi sertçe. Hizmetçisine ters ters baktı. "Belki bize yardım edebilir." Bana baktı. "Beş dakika, Signum, daha fazla değil."

Döndü ve yürümeye başladı, ben ve maiyeti de onu takip ettik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

III

YÜRÜDÜKÇE Fayazi'ye ve onun alt kademelerine babasının yazışmalarıyla ilgili sorular yönelttim. Olağandışı bir şey var mıydı? Bir kenara bırakılmış paketler var mıydı? Alışılmadık yerlerden gelen mektuplar ya da yazışmalar? Bunun bir kısmı neden çayırılığı görmek istediğime dair hikâyemi sürdürmek içindi ama aynı zamanda Kaygı Haza'nın yazışmaları hakkında, artık yanmış olsalar bile, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyordum.

Ancak yanıtları kısa, kesik ve tartışılmazdı: "Hayır", "Kesinlikle hayır" ya da "Hatırladığım kadarıyla hayır". Hiçbiri işe yaramadı ve aksiyom sonunda cevap vermeyi tamamen bıraktı.

Sonunda, arazinin kuzeybatı tarafına inşa edilmiş uzun, dairesel bir kule olan çayırılığa geldik. Fayazi'nin Yüce'si bana kapıyı açmadan önce burayı koklamıştı: saman kokusu, nemin çalkantısı ve tabii ki kuş pisliğinin olgun, keskin kokusu.

Oymacı kapıyı açtı ve beni içeri çağırdı. Gölgele kule üstümde esnerken yukarı baktım, güneş ışığı yüksek çatının kenarındaki yarıklardan içeri süzülüyordu. Karanlık, duvarları spiral şeklinde kaplayan ahşap bölmelerde yuvalanmış kuşlardan gelen *tıkırtılar* ve *tırıslarla* dalgalanıyordu.

"Burada bir masa var," dedi Fayazi'nin oymacısı, yeşil kumaştan küçük bir çatının altında beyaz ahşaptan süslü bir masanın durduğu köşeyi işaret ederek -Sanırım üzerine sığılmasını önlemek için. "Efendimiz eleştirel mektupları burada okur ve hemen yanıtlardı. Ama şu anda boş. Masayı da yakmayı düşündük ama..."

"Bu bir aile yadigârı," dedi Fayazi. "Hanum günlerinden kalma. Kesinlikle bu kantondan daha eski."

Masaya bakıp düşündüm. Burada incelenecek mektuplar , görülecek ne vardı?

Yukarıda yuvalanmış kuşlara baktım. Kuşların kendilerini göremiyordum ama ara sıra kapıların ahşap parmaklıkları arasından dışarı bakan parlak, kehribar rengi bir gözün parıltısını yakalıyordum. Bölmeler çiftler halinde yerleştirilmiş gibi görünüyordu, duvarlarda aşağı yukarı uzanan ikişerli küçük setler ve altlarına yerleştirilmiş küçük bronz plakalar. İlginç.

"Nasil çalışıyorlar?" Oymacıya sordum.

"İş mi?" dedi gravürcü. "Değiştirilmişler. Bu şekilde çalışıyorlar."

"Evet, ama onları nasıl işliyorsunuz? Süreç nedir, lütfen?"

İçini çekti. "Her yerde bir tane olmak üzere çiftler halinde eğitiliyorlar. Biri gelen için, diğeri giden için, olduğu gibi. Her kuş sadece büyük bir dayanıklılık ve hıza değil, aynı zamanda dünya haritası için de büyük bir hafızaya sahip olacak şekilde aşılanmıştır. Ve her çiftin gidip gelmek üzere eğitildikleri tam olarak tek bir varış noktası var."

"Bunu yapmak için nasıl eğitiliyorlar?"

"Her kuşun vücudunda bir bileşik eksikliği var - yaşamaları için gerekli olan bir bileşik - ve her çift, bu bileşikleri yalnızca bu iki belirli yerden alabileceklerini öğrenmek için eğitiliyor. Genellikle bir parça sukka kavununda. Kuş yolculuğunu tamamlıyor ve ardından ödül olarak bir sukka kavunu veriliyor. Her şey çok mekanik bir hal alıyor."

Yukarıdaki bölmelere baktım ve sessiz *trokları* dinledim.

"Her bir çift bölmenin altındaki plakalar bu sabit varış noktasını mı gösteriyor?" Ben sordum.

"Evet?" dedi oymacı.

"Ve bu yere adanmış kuş..."

"Her zaman soldaki bölmede bulunur."

"Böylece diğer yerlerden gelen kuşlar -eğer gelen bir mesaj varsa- geri gönderilmeden önce sağ tarafta barındırılacak."

"Doğru."

Bunu düşündüm. "Eğer iki kuş da buradaysa, yakın zamanda bir mesaj almışsınız demektir," dedim. "Ve eğer iki kuş da gitmişse, yakın zamanda bir mesaj *göndermişsiniz* demektir."

Oymacı şimdi biraz sıkıntılı görünüyordu. "Şey... evet. Sanırım bu doğru."

"Ve eğer Kaygi Haza'nın ölümünden sonra malikaneyi kilitlediyseniz, zaman kaybolan *ya da* gelen yeni bir kâtip-mesaj olmamalıydı."

"Evet...?"

Onu izledim. Adamın yüzü hafifçe titredi. Belki de bir yalan. "O halde herhangi bir kurcalama belirtisi var mı diye kontrol edeceğim," dedim. dolambaçlı merdivenlerden yukarı. "Ve hemen aşağıya döneceğim. Sadece bir dakika sürer."

Her adımda çıtırdayan botlarımla pislik içindeki merdivenleri tırmandım ve duvara yerleştirilmiş ilk çift bölmeye yaklaştım.

Fayazi'nin sesi bana doğru yükseldi: "Çabuk git Signum. Beş dakika demiştin ve bunda ciddiyydim. Eğer topraklarımızı görmek istiyorsan, çok genişler ve geceyi burada geçirmeni istemedim..."

"Anlaşıldı hanımefendi," diye karşılık verdim.

-

İlk bölme setine geldim. Bir çift kehribar rengi göz bana baktı. Gölgelemin arasında görmek zordu ama içindeki kâtip-şahin uzun, güzel, ince, kara bir kuştı; samanların arasına çömelmiş, kavun kabukları üzerine kıvrılmıştı. Önünde diz çöktüğümde, ne olduğumdan emin değilmişim gibi merakla bana baktı.

Yanındaki bölme boştu. Bunun, yakın zamanda hedefine hiçbir mesaj gönderilmediği ya da alınmadığı anlamına geldiğini düşündüm.

Dolapların altındaki küçük bronz levhaya baktım. Kıvrımlı, eğimli bir yazıyla yazılmıştı ve ona bakmak gözlerimi ağrıtıyordu. Kaşlarımı çatarak gözlerimi okumaya zorladım -harfler önümde dans edip titriyordu- ve sonunda yazdığını gördüm:

Litda ñan yardaaqñu urkuquna ñanlana yunpaypnıyuuq kay.

Karmaşık metne baktım, kafam tamamen karışmıştı, zihnim okuduklarımı anlamlandırmak için umutsuzca çalışıyordu.

Gözlerimi ayırdım, sonra tekrar baktım. Bir anda harfler anlamsız karalamalara dönüştü. Onları tekrar anlamlı hale getirmek için odaklanmam gerekti.

"Ahh," dedim yüksek sesle. "Bu tabaklar hangi dilde lütfen?"

"Sazi dilindeler," diye yanıtladı Fayazi'nin sesi. "İmparatorluğun ilk halkasındaki halkımın dili. Bunu biliyor musun Signum? Oldukça şüpheliyim... Öğrenmesi çok zor, anladığım kadarıyla..."

Sert nefes almamaya çalışarak kuleye doğru baktım.

Elbette bu dili bilmiyordum. Zar zor okuyabiliyordum ve bazı harfler bana tamamen yabancıydı - bu da kesinlikle yüksek sesle okuyamayacağım anlamına geliyordu.

Bu da onu hafızama kazıyamayacağım ve Ana'ya geri getiremeyeceğim anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve odaklanmaya çalıştım, az önce okuduğum kelimelerin anısını çağırdım. Yine de hafızamda görebildiğim tek şey tabaktaki hassas çizikler ve çiziklerdi, kelimelerin olması gereken yerde titreyen bir saçmalık yığını vardı.

Gözlerimi açtım ve "Kahretsin" diye fısıldadım.

Fayazi'nin sesi, "Bir sorun mu var Signum?" dedi. "Bir şey mi buldun?"

Soğuk terler döktüğümü hissettim ve merdivenleri çıkmaya devam ettim.

Ne yapacağımı merak ediyordum. Buraya Hazaların iletişimleri hakkında bir şeyler öğrenmeyi umarak gelmişim; ve istediğim şeyi bulamamış olsam da, iletişimlerini *nereye* ve belki de ne zaman gönderdiklerini öğrenebilirdim; ve bu bize bir şeyler söyleyebilirdi.

Ama şimdi yapamayacağımı gördüm. Okuyamazdım, çünkü lanet olası gözlerim ve okuduğum kelimeleri nasıl kazıyacağını bir türlü öğrenemeyen lanet olası beynim yüzünden bu levhaların hiçbirini okuyamıyordum.

Kalbim içimde çırpınarak basamakları çıktım. İçinde bir kuş olan bir çift kulübenin yanından geçtim; sonra bir başkası; ve en sonunda, içinde hiç kâtip-şahin olmayan bir çift.

Gönderilmiş bir mesaj, kesinlikle. Ve orada, aşağıdaki levhada, mesajın gönderildiği yerin adı yazılıydı.

Tabağa baktım, odaklanmaya çalıştım. Sonunda kelimeleri anlamlandırdım ve okuduklarını gördüm:

Altın ti yardaaqñu urkuquna t'iqramkandıkiaqñu chaika.

Kelimelere baktım, yüzüm titriyor, başım çarpıyordu. Gözlerimin arkasında parlak bir acı hissettim. Fayazi Haza aşağıda bir şeyler söyledi, ama onu duymazdan geldim ve kelimeleri zihnime kazımak, onları saklamak, sembollerini ruhuma çizmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Gözlerimi kapattım. Bir anda kelimeler kayboldu, anılar kumun üzerindeki deniz köpüğü gibi dağıldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım.

Gözlerimi açtım ve kelimeleri yüksek sesle fısıldamaya çalıştım, sessiz harflerin çılgın karmaşasında beceriksizce ilerledim.

"O da ne?" diye sordu Fayazi. "Ne diyorsun sen? Orada ne yapıyorsun, Signum? Zamanın dolmak üzere."

"Bir dakika," dedim boğuk bir sesle.

Bu işe yaramayacaktı. Böyle devam edersem beni evden atacaktı.

Tabağa baktım, düşünüyordum.

Sesleri söyleyemeyeceğimi fark ettim. Ama belki kelimeleri çizebilirdim - daha sonra.

Nane şişemi aldım ve bu anın zihnimde sabitlendiğinden emin olmak için yoğun bir şekilde çektim. Sonra parmağımı ilk harfin üzerine koydum, tırnağım bronzdaki oymaya girdi ve sonra oyuğun parmağımı yönlendirmesine izin verdim...

"Signum?" diye seslendi Fayazi öfkeyle.

Bir harfin izini sürdüm, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

"Signum Kol," diye tersledi Fayazi. "Hemen gitmemiz konusunda ısrar etmeliyim."

Harflerin izini sürmeyi bitirdim, hareketlerin hafızamda yer etmesini umarak bir sonraki bölmeğe geçtim.

"Neredeyse bitti," dedim kısık sesle. "Sadece geri kalanını kontrol etmem gerekiyor."

Dört tane daha vardı: kuşsuz üç çift ve iki kuşlu bir çift; bu da toplamda dört mesaj gönderildiği ve bir mesaj alındığı anlamına geliyordu. Her çiftte şişemi kokladım ve üzerindeki sözcüklerin izini sürdüm.

Tabağı parmağımla tuttum, vücudumun hareketleri hatırlaması için dua ettim.

Sonuncusunu bitirdiğimde omzumda bir el hissettim, parmakları demir gibi sertti. Şaşkınlıkla arkama döndüğümde aksiyomun arkamda durduğunu, iskelet yüzünün benimkine baktığını gördüm.

"Burada işin bitti," dedi yumuşak bir sesle. "Hanımefendinin dediği gibi."

Titreyerek ayağa kalktım, kendimi fırçaladım ve merdivenlerden indim, aksiyom da arkamdan geliyordu.

Ne şey, ne şey, diye düşündüm aşağı inerken. Bu anıyı şifreleyip saklamak, zihnimin onu saklayabilmesi için harekete çevirmek zorunda kalmam ne büyük bir şeydi; ama başarılı olup olmadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de Ana'ya dönecek, onun için bu harflerin izini bir parşömene sürmeye çalışacak ve saçma sapan şeyler çizdiğimi fark edecektim.

Ve sonra öğrenecekti, fark ettim. Hastalığımı ve yalanlarımı öğrenecek ve hapse atılmasam bile öğrenilip taburcu edilecektim.

Merdivenlerin dibine yaklaşırken midem bulandı. Kendimi neye bulaştırmıştım?

Okumaya çalışmaktan terlemiş ve halsiz bir halde kapıya geldim. Fayazi ve oymacısı yüzlerinde belli belirsiz bir tiksinti ifadesiyle beni incelediler.

"İyi misin?" dedi Fayazi. "Yoksa orada *gerçekten* bir salgına mı rastladınız?"

"Sıra dışı bir şey yok," dedim kısık sesle. "Peki ya duvarlar, hanımefendi?"

Soğuk ametist bakışları yüzümü taradı. "Evet," dedi. "Takip et, seni götüreceğiz."

Ben de öyle yaptım, aksiyomun ve gravürçünün arkasından ilerledim ama Fayazi arkamdan yürüyordu ve ne zaman omzumun üzerinden baksam beni çok yakından izliyordu.

Beyaz taştan geniş bir avlunun bizi beklediği malikânenin arka bahçesine çıktık. Kendimi halsiz hissetmeme rağmen, gördüğüm manzara karşısında bir kez daha afalladım: burada parlak turuncu yapraklı devasa ağaçlar, alev almış gibi parıldayarak yükseklerle uzanıyordu ve verandanın kenarı boyunca soluk yeşilden devasa ince, kavisli heykeller duruyordu. Neredeyse kırk karış yüksekliğindeydiler, neredeyse evden daha uzunlardı - ama sonra gözlerimde bir pırıltı hissettim ve onları tanıdım. Bunları daha önce Titan Yolu Ovalarında görmüştüm.

"Bunlar... yine kemikler," dedim sessizce. "Kaburgalar."

"Doğru," dedi Fayazi. "Küçük bir tanesinden. Bugünlerde büyük parçaları taşımak çok zor, en azından karada. Söyle bana, duvarlarımda ne bulmayı umuyorsun Signum?"

Gözüm parıldayan kaburgaların kıvrım kıvrım dizilişine takıldı. Dehşet verici bir görüntü olduğunu hissettim. "Bilmiyorum hanımefendi," dedim. "Zehirleyicinin bir tercihi olabilir - erken hazırlanır ve erken gelirler. Geçen sefer evinizdeki personelle duvarların üzerinden sarı bir top atarak iletişim kurdular." Gözlerimi uzaktaki duvarlara diktim. "Buradakilerin ne kadar uzun olduğunu göz önüne alırsak, muhtemelen burada böyle bir şey olmayacak... Ama belki de duvarlar akıllarında ilk sırada geliyor." "

"Büyüleyici," dedi. Arkasından gelen hizmetli grubuna bir el salladı. "Yine de bu biraz zaman alacak. Onları incelemeden önce bir şeyler atıştırmalısınız, Signum."

Bir hizmetçi elinde geniş bir bakır tabakla bana doğru ilerledi. Üzerine daha önce hiç görmediğim bir kasaplık sanatıyla kurnazca sarmal haline getirilmiş şekerlenmiş meyveler, kuruyemişler ve kurutulmuş et çeşitleri yerleştirilmişti. Midem bu manzaraya anında tepki verdi. Saatlerdir bir şey yememiştim ve umutsuzca bu hazinelerin tadına bakmak istiyordum. Ama

Ana'nın ne yaptığını hatırladım.

Bana "hiçbir şey alma, hiçbir şey yeme, hiçbir şey içme" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim hanımefendi," dedim. Eğildim. "Çabanızı takdir ediyorum. Ama ben katılmayacağım."

Fayazi beni soğuk bir şekilde süzdü. "Reddetmek kabalıktır. Bunun farkında mısınız?" "Benim burada bulunmam kabalıktır," dedim. "Benim tüm varlığım kabalıktır. I

sadece iyi niyetinize teşekkür edebilir ve özür dileyebilirim."

Bana bir süre daha baktı; ve bir an için yüzünde garip bir ifade gördüğümü sandım: saf, çılgın bir dehşete benzer bir şey. Arkasında durmuş beni izleyen iki yan gözle baktı.

Fayazi Haza'nın bir şeyden çok korktuğunu fark ettim. Ve bunun ben olduğumu düşünmüyordum.

Ama sonra yüzündeki ifade soldu ve Fayazi kalaylı çanların tıngırtısına benzeyen yüksek bir sesle güldü. "Eğer eminsen... Sanırım enerjine daha sonra ihtiyacın olacak. O zaman git ve etrafı gözetlemeye başla Signum. Ne bulacağını çok merak ediyorum."

Tekrar eğildim ve duvarlara doğru yürüdüm, ama sözleri üzerimde ağırlığını hissettiriyordu. Fayazi Haza'da bir sorun olduğuna emindim. Ama ne olduğunu henüz söyleyemiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

III

Öğleden sonra akşamın ilk saatlerine geçerken Haza malikânesinin zemininde şişemi burnuma çekerek yürüdüm. Bu sırada Fayazi'nin muhafızları beni takip ediyordu, sanki hapsedilmiş bir soyluymuşum gibi beni izliyorlardı, ama ben yüksek asma duvarları incelerken onları görmezden geldim.

Duvarlar muazzamdı, neredeyse ev kadar yüksekti. Birinin onlara tırmanmaya ya da üzerinden bir şey atmaya çalışması akıl almaz bir şeydi. İlgi çekici bulduğum tek şey, araziyi boydan boya geçen, batı duvarından girip doğu duvarından çıkan küçük bir dereydi. İlk önce batı duvarlarından geçtiği yere geldim ve bir bent kapısı ile korunduğunu gördüm: büyük metal raylar üzerinde duvarlarda yukarı ve aşağı kayan çelik ve taştan oluşan karmaşık bir yapı. Kapının alt yarısı çelikten örülmüştü ve nehir suyunun geçmesine izin veriyordu. Çömelip baktım ve kapının alt kısmının çamurlu nehir yatağına nasıl battığını inceledim.

Omzumun üzerinden beni takip eden en yakın muhafıza baktım. Küçük bir tepenin üzerinde durmuş, kaşlarını çatarak bana doğru bakıyordu.

Ona ıslık çaldım ve salladım. "Hey!" dedim.

Kaşları daha da çatıldı.

"Sana bir sorum var." Hareket etmedi.

"Orada durup biraz daha ıslık çalmamı izleyebilirsin," dedim, "ya da buraya gelebilirsin."

Bir an bana ters ters baktı, sonra ince çizmelerini suya sokmamaya dikkat ederek ayağını yere vurdu. "Ne?"

"Bu kapı ne için?" diye sordum.

"Fırtınalardan sonra nehir taşıdığı zaman için tabii ki," dedi.

"Her zaman böyle mi kalır?"

"Hayır. Suyun geçmesine izin vermek için kapıları kaldırıp ayarlıyorlar, sel bitince de indiriyorlar."

Devasa savak kapısına baktım. "Bunu nasıl kaldırıyorlar peki?" "Tepede bir makara var. İçinden bir halat geçiriyorlar ve ve kapıyı yukarı çekmesini sağla."

"Peki son ne zaman kaldırmak zorunda kaldılar?"

"Nereden bilebilirim ki?" diye tersledi beni. "Haftalar, belki aylar. Bitti mi?"

"Hayır," dedim. Döndüm ve doğuya doğru yürüdüm, o da beni takip ederken sessizce küfretti.

-

Doğudaki savak kapısına vardığımda hava kararmak üzereydi. Neredeyse tıpatıp ilkinе benziyordu ama nehir yatağı daha kayalıktı, taşlar çamurun içinden toprakta uyuyan böceklerin sırtları gibi çıkıyordu.

Yine de birkaçı farklı görünüyordu: taşlar devrilmişti, lekeli, çamurlu tarafları yukarı bakıyordu.

"Hum," dedim sessizce.

Düşünerek evin olduğu yöne baktım. Sonra doğu savak kapısından itibaren düz bir çizgide yürüdüm, sağımda ve solumda herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol ettim.

Sonra bir şey fark ettim: solgun ağaçlardan birinin altında sararmış otlardan oluşan bir oval.

Ona doğru yürüdüm, diz çöktüm ve inceledim. Yaklaşık beş karış uzunluğunda, neredeyse bir insan boyu uzunluğunda, yuvarlak, dikdörtgen bir ölmekte olan ot parçasıydı. Ortasını dürttüm, parmaklarımı toprağın içine soktum ve altında sert bir şey hissettim. Sonra kenarlarını kurcaladım, sert yüzeyin kenarını buldum, tuttum ve yukarı çektim.

Çimlerin basitçe üzerine yerleştirildiği oval bir taş odun parçası olduğu ortaya çıktı. Çekip çıkardığımda çim, ölü bir deri gibi üzerinden sıyrıldı. Aşağıda, yerde yaklaşık beş karış uzunluğunda ve iki karış genişliğinde sığ bir delik vardı.

derin, ama dipteki toprak düz bir şekilde bastırılmıştı. Parmaklarımla toprağı yoklayarak kenarlarını hissettim ama burada topraktan başka bir şey bulamadım.

Yine de bir zamanlar burada mutlaka bir şey saklanmıştı. İnsan boşu boşuna bu kadar uzun bir tahta yapıp üzerine toprak yerleştirme zahmetine girmezdi.

Muhafızlar koşarak yanıma geldiler ve deliğe baktılar. "Bu da ne?" diye sordu biri.

"Bir deliğe benziyor." dedim.

"Bunu nasıl buldun?" dedi.

"Etrafta dolaşıyordum," dedim, "ve onu görmek için gözlerimi kullandım."

Küfür edip uzaklaştılar. Ana'nın küstahlığının bana da bulaşıp bulaşmadığını merak ettim.

Çimlerin üzerine oturdum ve deliğe baktım. Ceketimin cebinde bir şeyin beni dürttüğünü hissettim ve uzanıp Kaptan Strovi'yle paylaştığım saman piposunun kalıntılarını buldum.

Elimde evirip çevirdim. Şimdi ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Dişlerimin arasına sıkıştırıp çiğnedim, ağzım tütünün karıncalanma ve uyuşma hissi veren sıcaklığıyla doldu. Nedense bu tat düşünmeme yardımcı oluyordu.

Bütün bunlardan ne çıkaracağımı bilemiyordum. Çayırlıktaki çalışmam tam bir başarısızlıktan ibaretti. Duvarlarda yaptığım gezintide sadece savak kapısında devrilmiş birkaç taş ve şuradaki gizli delikten başka bir şey bulamamıştım. Hâlâ katilin -hâlâ Jolgalgan olduğunu varsayıyordum- salgını buraya nasıl getirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve karanlık hizmetkâr geçitlerini bulunmadan nasıl geçtiğini de anlayamamıştım. Su tankındaki dappleglass'ın yaklaşık bir hafta sonra on Mühendisi öldürmeyi nasıl başardığını da anlayamıyordum. Fayazi burada bulunduklarını ısrarla inkâr ettiği için, ölen on Mühendisin Hazas'ın salonlarında ne halt ettiklerini bile tam olarak bilmiyordum.

Ama artık gökyüzünde ışık azalıyordu ve ben bu yerde daha fazla kalmak istemiyordum. Hazaların topraklarında hava karardıkça kendimi daha da savunmasız hissediyordum.

Muhafızlara "Beni geri götürün lütfen," dedim.

Yarı karanlıkta tuhaf bir şekilde bakımlı ormanın içinden geri döndük, yol boyunca saz piposunu çığnedim. Piponun ucu artık neredeyse erimişti ama gece ilerledikçe daha da tuhaflaşan bu garip yerdeki tek tesellim buydu; pürüzsüz, inişli çıkışlı tepeler, seslerini tanımadığım yaratıklarla inliyordu.

Ancak eve yaklaştığımızda Fayazi'nin oymacısı çimenlerin üzerinden geçti, bana eşlik eden muhafızı durdurdu ve ona fısıldadı. Hızlı ve kaçamak bir konuşmadan sonra muhafız beni batı tarafına doğru yönlendirdi.

"Şu taraftan," dedi ve kalın bir eliyle evin arka tarafını işaret etti.

"Gitmem gerektiğini sanıyordum,"

dedim. "Şu taraftan git," dedi

tekrar. "O yol da ne?"

"Hanımefendi sizinle bir kez daha konuşmak istiyor," diye açıkladı gravürcü. "Daha hoş bir ortamda."

Ona ters ters baktım ama vazgeçtim ve gravürcü arkamdan gelirken yürümeye devam ettim.

Salonların neredeyse çevresini dolaştık, etrafımızdaki ağaçlar parıltıdan mai-fenerleriyle dans ediyordu. Sonunda evin arka tarafına inşa edilmiş, küçük yuvarlak pencereleri kepenkli, ancak çatlakları altın ışıyla parlayan büyük bir balo salonuna geldik.

Balo salonunda bir ses duydum; sanki tartışıyormuş gibi hafifçe yükseliyordu. Dinlemeye çalışarak hızımı yavaşlattım.

Bu Fayazi Haza'nın sesiydi, tiz ve kızgın. Biriyle tartışıyor ama tartıştığı kişi her kimse o kadar sessiz konuşuyordu ki cevap verdiğini duyamadım. Bir süre Feyyaz'ı güçlükle anlayabildim; ama sonra hafif aralık duran bir panjurun yanına geldim ve sesinin içeri sızdığını duydum.

Çantamdan kullanmadığım, lavanta kokan bir şişe çıkardım ve gizlice çimlerin üzerine bıraktım.

Yürümeyi bıraktım ve şaşkınlık numarası yaparak arkamı döndüm. "Bir şey düşürdüm efendim," dedim oymacıya. "Şişem. Tam burada, çantamdaydı..."

Bir an ofladı, sonra benimle birlikte karanlık otları aradı. Arayışım beni açık panjura yaklaştırdı; ve panjurun altına geldiğimde dinlemek için durakladım. Fayazi'yi duyabiliyordum ama konuştuğu kişi hâlâ o kadar sessizdi ki ne dediğini anlayamıyordum.

"...bana hiçbir şey söylemezsen bunların hiçbirini yapmam," diyordu Fayazi. "Üçüncüsü mü? Üçüncü ne? Ne bulacaklar? Ne arıyorlar?... Ah, bunu söyleyip duruyorsun! Bunların hiçbirini ben istemedim, biliyorsun. Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Eğer liderlik etmemi isteseydi, bana bir ip verirdi. Yine de burada kuduz bir köpek gibi bağlı duruyorum..."

Oymacının eli üzerimde parladı ve deklanşörü kapattı. Bana ters ters baktı, sonra şişemi uzattı. "Bunu buldum," dedi soğuk bir şekilde. "Lütfen çantanızı daha sıkı bağlayın."

Onu selamladım, şişeyi aldım ve evin kenarına kadar onu takip ettim. İçerideki seslerin sustuğunu fark ettim.

Beni evin arka tarafındaki bir kapıya götürdü, sonra kapıyı açtı ve beni bekledi. Uzun, alçak, zarif bir odaya girdiğimde geride kaldı, orada burada duran bronz saksılardaki mai-meyve ağaçları tarafından aydınlatıldı. Odanın ortasında yiyeceklerle donatılmış küçük bir masa ve bir tarafta Fayazi Haza oturmuş, yemek yiyor ve gümüş bir kadeh şaraptan yudumluyordu. Kıyafetlerini değiştirmişti: daha önce cübbesi yüzünden vücudu büyük ölçüde gizlenirken, şimdi boynundan bağlanan, solgun kollarını ve omuzlarını ortaya çıkaran bir elbise giyiyordu. Görüntüsü etrafındaki ışığı büküyor, onu tül gibi ve gerçeküstü gösteriyordu.

Bana baktı ve küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle, "Duvarlar nasıl gitti Signum?" dedi.

Tereddüt ettim, bundan hiç hoşlanmamıştım. Etrafa bakındım. Korumaları dışında oda boş görünüyordu. Kiminle konuştuğunu merak ettim.

Arkamdaki muhafız yaklaştı ve beni öne doğru itti. Pes ettim ve yaklaştım. Fayazi her adımda daha da güzelleşiyor gibiydi, ta ki hava onun etrafında parıldıyormuş gibi hissedene kadar.

"Ee?" diye sordu. "Duvarlarda ne buldun?"

Saman piposunu ağızımdan çıkardım, ayaklarıma baktım ve aklıma başımda tutmaya çalıştım. "Pek bir şey bulamadım hanımefendi," dedim. "Bunu söylediğim için üzgünüm."

"Yine de bana," dedi, "nehir kapılarımızda oyalandığınız söylendi. Orada bir şey mi buldunuz?"

"Su buldum hanımefendi," dedim, "ve kayalar, başka da bir şey yok."

Gözlerinin titremesi. Yine de şimdi tuhaf bir şekilde etkilenmiş gibi hissediyordu, fazla prova edilmemiş bir rolü oynayan bir sahne oyuncusu gibi. Yanlış bir şeyler vardı.

"Ve bir tür *delik* keşfettiniz," dedi. "Gizli bir tane. Araziye birileri girmiş olmalı. Bu doğru mu?"

"Görünüşe göre saklanmış. Ama kimin bilmiyorum. Henüz bir anlam veremiyorum. Önce rapor vermem gerekecek."

Bakışlarını tuttum - söylediklerim doğrudu ama gerçeğin tamamı değildi. Sonunda çatalının ucundaki etten zarif bir ısırık aldı. "Otur. Ve ye."

"Özür dilerim hanımefendi, ama Talagr'a dönmeliyim-

" "Saçmalama. Otur. Ve yemek ye."

Etrafıma bir kez daha bakındım ve gravürcüyle aksiyomun şimdi duvar boyunca uzanan sandalyelerde oturduklarını gördüm. İkisi de kıskançlıkla beni izliyordu, sanki hanımlarının benimle ilgilenmeye tenezzül etmesinden rahatsız olmuş gibiydiler. Nereden geldiklerini merak ettim -Feyazi'nin büyütmeleri yüzünden duyularım o kadar karışmıştı ki içeri girdiklerini fark etmemiş miydim?

Masaya oturdum ama yemek yememeye karar verdim. Karnım açlıktan ağrısa ve hepsi büyüleyici koksa da önümdeki tüm yiyecekleri, ne meyveleri ne de etleri tanımlayamadım bile. Pipomu tekrar ağızıma götürüp çiğnedim ve tütünün tadı açlığını bastırdı.

Fayazi kızarmış bir kümes tavuğunun kanadını aldı ve koyu renkli bir et şeridini özenle kesti. "Biliyor musun," dedi, "bence bu katili bulacaksın Sinyum Kol. Gerçekten öyle düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemedim.

"Buradaki diğer adamlarımdan hiçbiri bir şeyi bu kadar çabuk bir araya getiremedi," dedi. "Hiçbiri hizmetlilerin geçitlerini kontrol etmeyi düşünmemiş." Ateş etti

bir bakış attı. "Keskin bir zekân var. Bence bunu böyle korkunç konulara harcamanız çok yazık. Ve Talagray'de sadece bizim salonlarımızı görebiliyor olmanız da çok yazık."

Hiçbir şey söylemedim.

Şarabından derin derin içti. Dudakları kıpkırmızı, dişleri donuk bir mordu artık. "Birinci halkadaki salonlarımızda, biliyorsun," dedi, "bir titanın *bütün iskeleti* var. Giriş yolumuzda asılı durur, ziyaretçilerimiz eşiklerimizden geçerken üzerlerine çömelir. Hiç gördünüz mü Signum Kol?"

"Uzaktan bir leş görmüştüm hanımefendi. Ama daha fazlasını değil."

"Hiçbiri birbirine benzemez, bilirsiniz. Farklı kemik yapıları, farklı sayıda bacakları vardır. Renkleri farklıdır. Apoth'larla onlar hakkında çok konuştum." Yakınıma eğildi. Ben uzaklaştım. "Bazılarının insan yüzüne sahip olduğunu biliyor muydun? Omuzlarının üstünde değil -çoğu leviathanın omuzları yoktur- ama karınlarının altında saklı. Geniş, kör gözlerle dünyaya bakan dev suratlar, sessizce ve delice çalışan ağızlar. Sanki tesadüfi bir büyüme gibi. Apothlar bunu açıklayamıyor. Hiç kimse açıklayamaz. Leviathanların gerçekte nereden geldiklerini ya da neden kıyıya çıktıklarını da kimse bilmiyor. İmparatorluktan önce iç kesimlerde dolaşır, yağışlı mevsimde oraya buraya saldırır, sonra da cesetlerini Hanum Vadisi'nde çürümeye bırakır, etraflarında yetişen her şeyi çarpıttırlardı..." Kadehini bıraktı, sonra fildişi parmaklarını bir köprü gibi geçirdi ve keskin çenesini parmak boğumlarının üzerine dayadı. Pratik bir hareket diye düşündüm, ama işe yaramıştı, çünkü hoş bulmuştum. "Belki de bugünlerde yapmak istedikleri tek şey budur. Belki de onlara izin vermeliyiz. Duvarları yıkalım ve gezip dolaşmalarına izin verelim..."

Beni yakından izledi. Hiçbir şey söylemedim.

"Yine de olabilir," dedi usulca. "Her yıl daha da büyüyorlar. Her yağışlı mevsimde İmparatorluk duvarları yeniden yapmak, yeni bombardımanlar tasarlamak ve onları durdurmak için yeni aşılar ve süfüzyonlar bulmak zorunda. Ve her yıl, zar zor geçiniyoruz. Kimse söylemese de Mühendisler sessizce İmparatorluğun batıdaki üçüncü halka surlarını yeniden inşa ediyorlar. Çünkü deniz surları yıkılırsa, Talagray ve doğu başarısız ,

Peki... O zaman üçüncü halka duvarları *yeni* deniz duvarları olacak, değil mi?" Başını ellerinden kaldırdı ve şarabından bir yudum daha aldı. "Ve bu olduğunda... İmparatorluğun iç halkalarında inecek bir yerimizin olması iyi bir şey olurdu. Daha verimli topraklarda dostlarımızın olması. Çünkü o zaman tüm İyaleter rüzgârdaki zerrecikler gibi olacak ve hiçbir düzen kalmayacak."

Bir şey söylememi bekledi ama buna söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

"Bu sana mantıklı geliyor mu Signum?" diye sordu.

"Öyle, hanımefendi," dedim. Çünkü en azından mantıklı geliyordu - alaycı bir mantık ama mantıklı geliyordu.

"O zaman neden bana anlatmıyorsun," dedi yavaşça ve dikkatle, "bağışıklık sisteminin şimdiye kadar ne bulduğunu. Soruşturmanın nasıl gittiğini anlat bana. Çünkü biz arkadaşız, değil mi?"

Menekşe rengi gözlerine baktım. Gümüş rengi saçlarının karlı omuzlarına nasıl döküldüğüne baktım. Buradaki hava ne kadar baş döndürücüydü, ne kadar tuhaftı. Her yer parfüm kokuyordu ama ben yemekten başka koku alamıyordum.

Bakışlarımı ayırdım ve beni av alanlarındaki yaralı bir hindiymişim gibi izleyen iki Sublime'a baktım. "Korkarım bunu yapamam hanımefendi," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu Fayazi.

"Soruşturmayla ilgisi olmayan kişilerle soruşturma hakkında konuşmak kurallara aykırıdır, hanımefendi."

"Ama biz arkadaş değil miyiz, Signum Kol?" Cevap vermedim.

O anda bakışlarında bir soğukluk oldu: bir konuda kararını vermişti. Bir parmağını kaldırdı ve bükte, ama bu hareketin anlamı benim için şaşırtıcıydı.

"*Para* için İyale'tesiniz, değil mi?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemedim.

"Ailene destek olmak için Yüce oldun," dedi. "Onları İmparatorluk içinde daha da ileriye taşımak için elbette. Bu yüzden bu kadar çok kişi hizmet ediyor. Yine de onları görmeyeli kaç ay oldu? Onları görmeyeli ne kadar oldu?"

onlardan bir mektup aldın mı? Nasıl acı çektiğimizi biliyorlar mı? Ne yaptığımızı? Ne hale geldiğini?"

Nabzımın kulaklarımda hızlandığını hissettim. Nefesim aniden sıcak ve hızlıydı. Nedeninden emin değildim ama her şey soğuk ve titrek geliyordu, sanki ateşim varmış gibi.

Hâlâ beni izleyen Sublime'lara baktım. Sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Yanlış bir şeyler vardı. Zehirlenip zehirlenmediğimi merak ediyordum ama onun sofrasından tatmadığımı biliyordum.

"Senin için bir yol var," dedi Fayazi, "özgür ve yüksüz bir şekilde, tüm servetini kurtararak evine dönmeni sağlayacak bir yol. Sana o yolu gösterebilirim. Ve sen de o yolda yürümekte özgür olursun. Ama şu anda -şu anda- tüm bunlara bir ara vermen gerekmiyor mu?"

"Bir... bir mola mı?" Dedim. Sesim ancak bir fısıltı gibiydi.

"Evet," dedi Fayazi. Kadın gülümsedi. Yüzü çok sempatik, çok anlayışlıydı. "Hakaret üstüne hakarete uğrayan sizler... İmparatorluğun sevinçlerini de hak etmiyor musunuz? Ve sevinçler *vardır*, Kol. Bunu biliyorum."

Karnımda sıcak bir kızarıklık hissettim. Masanın kenarlarını tutuyordum. Şakaklarımdan aşağı ter boşanıyordu. Sonra belimde bir zonklama, derin, acı verici bir ağrı ve aniden o kadar tahrik olmuşum ki bu bana acı veriyordu.

Utanç ve şaşkınlıkla gözlerimi Fayazi'den ayırdım.

Sonra yerdeki gölgeyi fark ettim ve arkamda birinin durduğunu anladım. Onlara bakmak için döndüm.

Hüzünlü bakışlarla beni izleyen bir kızdı -ya da gözlerime öyle göründü. Benim yaşlarımdaydı, bakımlı ve güzeldi, yalınayaktı, koyu renk gözleri ve kısa saçları vardı. Boynunda ipekli kırmızı bir eşarp ve omuzlarından sarkan kırmızı bir elbise vardı; ancak bu elbise iki ipek kumaştan biraz daha fazlasıydı, biri önünü diğeri arkasını örtüyor, kalçasının ve göğsünün çıplak kenarını ortaya çıkarıyordu.

Ve onu arzuladım. Açıklanamaz bir şekilde, aniden, tutkuyla. Fayazi kadar güzel değildi, o kadar bakımlı da değildi ama duruşunda, bakışlarında, sadece varlığında onu bana o kadar çekici kılan bir şey vardı ki neredeyse öleceğimi hissediyordum.

Sonra garip bir şey fark ettim: kızın koltuk altında bir şişlik, bir değişiklikten kaynaklanan hafif, mor renkli bir nodül.

Yüzüne baktım ve çene çizgisinin köşesinde, eşarbının hemen üzerinde aynı şiddetli tonu gördüm.

O zaman onun ne olduğunu anladım: bir plaizaier, bir saray dansçısı. Başkalarının zevkleri için feromonik olarak değiştirilmiş bir varlık. Ana bana böyle bir şeyden bahsetmişti ama hayatım boyunca böyle biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Vücudum onun için ağrıyordu. Onu yakalamaktan, tadına bakmaktan, onu almaktan, her kıvrımını ve kıvrımını bilmekten başka bir şey istemiyordum. Yine de dişlerim ağızımdaki saz piposunu ısırды ve yutkundum, boğazımı tütünün sıcak gıdıklamasıyla doldurdum; sonra, sanki başımı bir örümcek ağından kurtarıyormuş gibi, Fayazi'ye döndüm.

"Ben sadece," dedim sessizce, "gitmek istiyorum hanımefendi."

"Sizi memnun etmiyor mu?" diye sordu Fayazi. "Başkaları da var. İsterseniz erkek."

Hiçbir şey söylemedim. Tüm vücudum sıcak kanla kaynıyor gibiydi.

"Ne dünya ama Signum," dedi Fayazi, "üç kuruş para için kendini değiştirmeye, kırmaya zorlanıyorsun." Bir kez daha öne doğru eğildi. Kadının kokusu sarhoş ediciydi. "Bundan kurtulmaya hakkın yok mu?"

Saray dansçısının gölgesi omzumda kurşuni bir ağırlık gibi asılı duruyordu.

Bu kadar çökmüş bir imparatorlukta yanlışılamaz," dedi Fayazi.

"Sadece gitmek istiyorum," dedim tekrar.

Fayazi, bana doğru yaklaşan plaizaier'e eliyle işaret etti. Yüzümü başka tarafa çevirdim.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," dedi Fayazi. "Ben pek çok kişinin dostuyum, Dinios Kol. Ama senin kadar dostluğumu hak eden biriyle hiç karşılaşmadım."

Plaizaier elbisesinin önünü yelpaze gibi kullanmaya başladı, kaldırıp bana doğru dalgalandı ve beni kokusuyla yıkadı. Garip tatlı bir misk.

fark ettim, oranje yaprağı ve mulling baharatı kokuyordu. Kalbim hızla çarpıyordu ve belim o kadar ağrıyordu ki çığlık atmak istedim.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Fayazi aniden. Kadın ayağa kalktı. "Dolabra bir şey mi buldu?"

Yutkundum. Plaizaier'in elbisesinin önünü kaldırıp tekrar havalandırdığını görebiliyordum; ve orada, kırmızının titreşimi arasında, vücudunun bir anlık görüntüsü ve göz kırpan bir kasık tutamı.

Gözlerimi Fayazi'den ayırmamaya çalıştım. Tam o sırada kentsoylu kadının elbisesinin yan tarafında tuhaf bir beyaz leke fark ettim, neredeyse boya gibiydi.

Titreyerek Fayazi'nin çıplak koluna baktım. Orada gördüğüm boya mıydı? Ve onun altında, belki de parmak uçları şeklinde bir çürüğün kara bulutu mu? O çılgın anda bile bunu not etmekte zorlandım.

"Senin immunis babam hakkında ne biliyor?" dedi Fayazi daha yüksek sesle. "O ne yaptı?"

Birden aksiyom onun yanında belirdi. "Sakin olun, hanımefendi," diye tısladı. "Sakin..."

"O ve Taqtasa Blas hakkında ne biliyor?" Fayazi talep etti. Sonra her şey kaosa dönüştü. Hepsini görmezden geldim ve pipoyu ısırdım, Öfkeli ve şaşkın, kendi duyularım üzerindeki kontrolüm reddedildiği için öfkeliydim.

Ve sonra bunu hissettim; bir anı uyandığında gözlerimde bir pırpırlanma oldu.

Bu kokuyu biliyordum: Oranje yaprağı ve baharat. Talagray'e ilk geldiğim günün ertesinde, mühendislik bölümünde, ölü Prens Misik Jilki'nin atkısında kokusunu almıştım.

Daretana'da kokusunu almıştım: Komutan Blas'ın yağ tenceresinden. Her üç koku da tamamen aynıydı.

Dişlerimi sıktım ve yüzümü Fayazi Haza'ya çevirdim. "Bana yalan söyledin," dedim sıkılmış ağzımın içinden kelimeleri zorlayarak.

Fayazi'nin pürüzsüz kaşları çatıldı. "Ne?"

"S-Signum M-M-Misik Jilki," dedim. "Buradaydı. Böyle kokuyordu... böyle. Biliyorum. Oranje yaprağı ve baharat. Sizin... buradaki saray dansçılarınızla aynı yağ ve parfümden etkilendikten sonra." Çılgınca sıırttım. "Onların tenini hissetti. Etlerini tanıyordu. Belki de aynı odada. Değil mi? Diğerleriyle birlikte."

Aksiyom duvarlara çekildi, karanlık gözler sanki çelik çekmişim gibi dikkatle beni izliyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştı Fayazi.

"Tıpkı Komutan Blas gibi mi kokuyorlardı?" Öne doğru eğildim. "Çünkü o da bu kokunun tadına varmıştı, değil mi? *Hoşuna* gitmeye başladı. Bu yüzden kendine ait bir tenceresi vardı."

Fayazi şaşkınlıkla bana baktı.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadım. "Buraya geldiler. Senin saray dansçılarıyla oynastılar. Sonra da sizin oldular. Ama... ama onlardan ne aldınız, hanımefendi? Tüm o ölü Mühendislerden ne *aldınız*?"

Fayazi yandaşlarına baktı. Onlar bir şey söylemeyince, odanın gölgelerine çekilen saray dansçısına bir el işareti yaptı. Sonra da tersledi: "Çıkarın onu buradan. Götürün onu buradan ve *gitsin*!"

Sonra koltuğumdan geriye doğru fırladım.

-

İki muhafız beni dışarıdaki karanlığın içinden geçirirken başım dönüyordu. Daha önce hiç gücü değiştirilmiş bir kişi tarafından ele alınmamıştım ama gardiyanlar bana dokunduğu anda, bir ebeveyne karşı mücadele eden küçük bir çocuk gibiydim, uzuvlarım geriye doğru kısıtılmış ve çırpınışlarım hızla ve zahmetsizce kontrol altına alınmıştı. İçlerinden biri kolumu çok fazla büküğünde dirseğim acı içinde bağırdı. Beni bırakmalarını söyleyerek bağırdım ama duymazdan geldiler.

Sonunda Leviathan'ın pençesinin altındaki sahanlığa geldik ve muhafızlar beni serbest bıraktı. "Aşağı!" diye hırladı biri bana. "Merdivenlerden in ve arabaya bin, lanet olası!"

Merdivenlerden sürünerek indim ve bekleyen bir arabanın arkasına sürünerek bindim. Muhafız arabayı arkamdan çarptı ve şoföre, "Onu kapılarda indir, ama daha uzağa götürme," dedi. Sonra araba ilerlemeye başladı ve biz de yola koyulduk.

Başım hâlâ dönüyordu, malikâne yolundan aşağı inerken Hazas'ın salonlarına baktım. Yine de birisinin tepeye çıktığını gördüm.

ve Şimdi devasa Leviathan'ın pençesinin altında duruyordu: gümüşi bir figür, beyaz ve hayalet gibi, bana bakıyordu.

Fayazi Haza ile göz göze geldik. O anda tamamen değişmiş görünüyordu, gözleri geniş, dehşete düşmüş ve karanlıkta çaresizdi, sanki hücreinde terk ettiğim bir mahkum gibiydi. Sonra Süblimleri ona koştu ve aksiyomu onu bir kez daha kolundan tutup geri çekti ve karanlıkta kayboldu.

Hazas'ın kapıları açıldı, araba kayarak durdu ve ardından kapı açıldı. "Dışarı!" diye bağırdı Őoför.

Dediğini yaptım ama aşağı indiğimde küçük bir kalabalığın beni beklediğini gördüm: Lejyonerler, ikisi ellerinde mai fenerleri; önlerinde de Yüzbaşı Miljin duruyordu.

"Sakin ol oğlum," dedi. Beni omzumdan tuttu. "Sen iyi misin? Bütün müsün?"

BÖLÜM 30

III

ANA VE MILJIN, Hazas'ın koridorlarında gördüklerimi anlattığımda onun odasında beni acımasızca dinlediler. Nane aromalı şişemi kokladım ve hiçbir şeyi esirgmeden, arabalarına adım attığım andan itibaren gördüğüm her şeyi anlatarak her ayrıntıyı gözden geçirdim - Hazaların çayırlıklarındaki yazışmalarını gözden geçirme konusundaki beceriksiz girişimim hariç. Bunu en sona bırakıyorum.

İşim bittiğinde Iudex kulesinin tahkim odasında sessizce oturduk. Tek ses, binanın gece esintisinde etrafımızda esnerken çıkardığı gıcırta ve iç çekişti.

"İyi iş çıkardın evlat," dedi Ana sessizce. "Yaptığın gibi bakmak ve görmekle... Ve Fayazi'nin ayartmalarına direnmekle." İğrenerek başını salladı. "Sinizm için ne büyük bir araçtır, tüm yaratılışın bozuk ve hileli olduğunu iddia eder ve böylece hepimiz dilediğimiz günahı işlemekte mazur görülürüz - bu adaletsiz dünyada biraz daha adaletsizlik nedir ki? Buna kulaklarını tıkaman akıllıca olurdu, Din." Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra, "Şimdi Feyzi Haza'nın ilk sorularını benim için tekrarlayın lütfen," dedi.

Bir nefes aldım, sonra : *"Bir şey mi buldun? Dolabra bir şey buldu mu? Herhangi bir şey?"*

"Anlıyorum... Peki ya ikinci soru seti?"

Yine yineledim: *"Bağışıklığınız babam hakkında ne biliyor? O ne yaptı? Onun ve Taqtasa Blas hakkında ne biliyor?"*

"Evet... ve o an, duvarları görmeye gitmeden önce - sana yemek teklif etti, ama sen kabul etmedin," dedi Ana. "Doğru mu? Ve sonra o..."

Başımı salladım. "Dehşete düşmüş görünüyordu. Bir şeyden korkuyordu, sanki yanlış bir şey yapmış gibiydi. Ama ne olduğunu bilmiyordum, hanımefendi. Yine de onu son gördüğümde, merdivenlerin başında durmaya geldiğinde aynı görünüyordu."

Ana yine uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra basitçe, "Peki ya söylediklerine kulak misafiri olduğun şey, Din? Gizemli ziyaretçisine, seni baştan çıkarmaya çalışmadan önce?"

Biraz daha enerji topladım ve Fayazi'nin alaycı temposunu taklit ederek bunları da yankıladım: *"...bana hiçbir şey söylemezsen bunların hiçbirini yapmam. Üçüncüsü mü? Üçüncü ne? Ne bulacaklar? Ne arıyorlar?...Ah, bunu söyleyip duruyorsun! Bunların hiçbirini ben istemedim, biliyorsun. Burada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Eğer liderlik etmemi isteseydi, bana bir ip verirdi. Yine de burada kuduz bir köpek gibi bağlı duruyorum..."*

Miljin asık suratla kıkırdadı. "O korkunç kadın hakkında edindiğin izlenim oldukça ilginç evlat..."

"Hm," dedi Ana. Parmakları yine elbisesinin kıvrımlarında oynadı. "Üçüncü bir... üçüncü bir ne? Üçüncü cinayet mi? Üçüncü bir zehirleyen ya da zehirlenme mi? Henüz tahmin edecek kadar bilgimiz yok. Ama bir şey giderek belirginleşiyor... Fayazi Haza'nın da bildiğini sanmıyorum."

Orada öylece oturdum, tepki veremeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Ama Miljin'in kaşları neredeyse gözlerini gölgede bırakacak kadar çatıldı. "Bilmiyor... neyi?" dedi.

"Görünüşe göre her şey!" dedi Ana. "Bu ağın merkezindeki örümcek olmak onun için uygun olsa da, Fayazi Haza'nın babasıyla Blas arasında neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Hatta bizim bildiğimizden fazlasını bile bilmiyor olabilir."

"Gerçekten mi hanımefendi?" dedi. "Bu çok mantıksız görünüyor. Yani o bir Haza!"

"O soyun üçüncü büyük oğlunun kızı," dedi Ana. "Bu da soybilimsel olarak klan içinde elit bir liderlik pozisyonu değil. Ve babası gösteriyi yönetirken o burada, Dış Halka'da, arka odalarda sıkışıp kalmış ve görünüşe göre babası ondan pek çok sır saklamış. Şimdi bizim bu sırları çözdüğümüzden şüpheleniyor ama biz çözmedik. En azından henüz. Bu çok garip. Sesi çok beceriksiz, çok dengesiz geliyor... Sanki ona bir şeyler bulması söylenmiş ama bulduklarını anlayacak kadar anlatılmamış gibi." Bir an için dudağını çiğnedi. "Bence Fayazi bir kukla."

"Kimin için?" dedi Miljin.

"Neden, ailesinin geri kalanı tabii ki."

"Hazaların geri kalanı mı?" diye sordu Miljin. "Onlar bir ve aynı değil mi?" "Oh, hayır. Hazalar burada Talagray'de gördüğümüzden çok daha büyük bir operasyon ve Fayazi bu operasyon içinde oldukça zor bir noktada. Babası öldü ve aniden onun yerine iktidara getirildi. Bununla birlikte, babasının aile için kendisinin bilmediği gizli küçük planlar yürüttüğünü kısa sürede fark ettiğinden şüpheleniyorum ve daha kötüsü, daha sonra İmparatorluğun derinliklerindeki aileden mektuplar yağmaya başladı. Emirler. Direktifler. Emirler. Muhtemelen ona ne yapması, soru sormaması ve burada, kantonda *bir şey* araması dışında hiçbir şey söylemeyen emirler. Bulduğumuzdan endişelendikleri önemli bir şey. Belki de bu gizemli üçüncü. Fayazi şimdi muhtemelen o gümüşü cübbelerin altında terliyordur ve işler gerçekten kötüye giderse bunun kendisi olacağından endişeleniyordur. ve onun ünlü akrabalarından hiçbiri."

Miljin ve ben bunu sindirirken bir sessizliğe izin verdi.

"Bu tabii ki sadece bir varsayım," dedi. "Ama bize anlattıkların göz önüne alındığında, bunun hedefe yakın olduğunu hissediyorum, Din..." Vahşi bir sırıtış. "Hazalar bir şey arıyor; bir nesne ya da kanıt. Belki de bu üçüncüyü arıyorlardır. Ama gerçekte ne olduğunu Fayazi'nin bilmesine izin verildiğini sanmıyorum. Büyüleyici!"

"Belki de on mühendisle ilgili bir şeydir," dedi Miljin. "Fayazi'nin Kol'a bu konuda yalan söylediğini ve onun yanıldığını kanıtlamak için lanet olası bir mahkeme davacısıyla yüzleştğini düşünürsek."

Zihnimi bu anıdan kurtarmaya çalışırken yüzümdeki teri sildim. "Ama hâlâ on mühendisin neden orada olduğunu anlamıyorum," dedim. "Kaygı Haza neden bu kadar düşük rütbeli subayları malikânesine davet etsin ki?"

Ana neşeyle güldü. "Oh, bu çok basit. Cevap *patronaj*." "Patronaj mı?" Dedim. "Hediye vermek gibi mi?"

"Doğru," diye homurdandı Miljin. "Gerçi Kaygı Haza onlara hediyeden çok daha fazlasını veriyormuş gibi görünüyor ama..."

"Yerinde bir tespit," dedi Ana. "Adam yıllardır burada faaliyet gösteriyor olmalı. Tüm bu parlak genç subaylar Talagray'e alkış ve ilgi için geliyor... ve Kaygı onlara bunu verdi, onları yüksek bir yola soktu."

Daha iyi pozisyonlar, daha iyi projeler. Tek yapmaları gereken ona bilgi vermek ya da onun için küçük iyilikler yapmaktı... ya da belki büyük bir iyilik." Sanki bir düşünceye kapılmış gibi sözlerini yarıda kesti.

"Blas gibi mi,
hanımefendi?" Dedim.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Hazas'ın Blas'a yaptığı muameleye benziyor. Ama o çok daha yaşlıydı ve ona yapılan muamele özel görünüyordu."

"Hm. Evet..." dedi sessizce. " oldu, değil mi?"

Miljin homurdandı. "Ama hâlâ pek çok parça eksik. Patronaj tam olarak yasadışı sayılmaz, zira yasaların yapılmasında söz sahibi olanlar soylular. Ayrıca Kaygi Haza'nın gerçekte neyin peşinde olduğuna ya da Jolgalgan'ın ona nasıl ulaştığına dair elimizde gerçek bir gösterge yok. Tabii Uhad, Nuis ve Kalista yarın onlarla görüştüğümüzde bize işe yarar bir şeyler vermezlerse - ki vereceklerinden biraz şüpheliyim."

"Hayır..." dedi Ana. "Ama Din, eksik olan bir şey var. Söyle bana, Haza çayırına hiç giremedin mi?"

Tereddüt ettim, kaburgalarımın arasına bir buz kütlesi sıkışmıştı. Artık bundan kaçış yoktu. ", hanımefendi," dedim. "Ama Hazalar evin tüm eşyalarını yakmışlardı.

Bulaşıcı hastalık korkusu olduğunu iddia eden yazışmalar." "Kahretsın..." diye mırıldandı Miljin.

Yine de Ana ileri atıldı. "Ama orada durmadın, değil mi Din? Elbette durmadın."

Boğazımda düğümlenen korkuyu bastırmaya çalışarak bir nefes aldım.

"Ben yapmadım," dedim. "Hazaların tüm kâtip-şahinlerini gözden geçirdim, hangi konumlarla iletişim halinde olduklarını ve hangi konumların yakın zamanda bir mesaj gönderdiğini veya aldığını görmeye çalıştım."

Miljin şaşkınlıkla baktı, sonra da kıkırdadı. "Vay canına! Hazaların hangi yerleri izlediğini ve *dinlediğini* öğrenmek mi? Bu lanet olası bir darbe!"

Yine de Ana sözlerimdeki tereddüdü sezerek başını eğdi. "Sorun nedir?"

"Sorun şu ki," dedim yavaşça, "konumların hepsi Sazi dilinde yazılmış."

"Sazi mi?" dedi Ana şaşkınlıkla. Sonra arkasına yaslandı, çenesi sabitlendi. "Ah..." "Ah?" dedi Miljin şaşkınlıkla. "Neden ah?"

Ana bir an sessiz kaldı. "Sazi dili, Kaptan," diye açıkladı sonunda, "öğrenmesi en zor dillerden biridir, özellikle de yazarken. Ben de Sazi'yim, dili ve harfleri biliyorum. Ama Sublime linguas dışında, bunu başarabilen birini hiç tanımadım."

"Ama... ama eğer siz Sazi iseniz, hanımefendi," dedi Miljin, "ve eğer Kol bir oymacı ise, harfleri sizin okuyup tercüme etmeniz için yazabilir, değil mi?"

Havada ağır bir sessizlik vardı.

Ana'yı endişeyle izledim. Gözleri bağlı yüzü esrarengiz bir hal almıştı ama duruşu, sıçramak üzere olan bir kedi gibi gergindi.

Miljin tekrar, "Yani, tamam mı?" dedi.

"Kaptan," dedi aniden. "Lütfen beni Din'le bir dakika yalnız bırakın."

Miljin'in kaşları yine çatıldı ve bana baktı. Ama başını salladı, ayağa kalktı ve gitti.

-

ANA kapısı kapanana kadar bekledi. "Yani."

Bana döndü. "Ne aldın?" "Affedersiniz, hanımefendi?" Şaşırarak söyledim.

"Ne aldın, Din?" diye sordu. "Ne aldığımı biliyorum.

Bir şeyler. Sesinde duyabiliyorum. Ne olmuş yani?"

Bir an düşündüm, nefes aldım ve "Ben, ah, dört farklı yere gönderilmiş dört mesaj buldum ve biri alındı, hanımefendi" dedim.

"Ve?"

"Ve... Önerdiğiniz gibi Sazi'lerle mücadele ettim, hanımefendi." Sesimin titremesini engellemek için mücadele ettim. "Bu yüzden harfleri ezberlemeye ya da yüksek sesle söylemeye çalışmak yerine, ben... onları parmağımla takip ettim ve hareketleri ezberlemeye çalıştım, umarım onları burada sizin için yeniden yaratabilirim."

Uzun, garip bir sessizlik oldu. Bekledim. Her , Ana'nın bu tuhaf seçimin nedenini öğrenmek isteyeceğini biliyordum; ve sonra

Metinle ilgili sıkıntılarımı öğrenecek, bu sırrı saklamak için yaptığım tüm çalışmaları öğrenecek ve beni İyalet'ten attırıp cebimde bir talint bile olmadan eve gönderecekti.

Ama bunun yerine Ana neşeyle, "Oh! Pekala. Bu mükemmel olur, değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Pardon, hanımefendi?"

"Hareketleri ezberlemek çok işe yarayacaktır," dedi. Göz bağını çıkardı ve parşömenleri karıştırarak odanın içinde dolaşmaya başladı. "Sadece bir mürekkep şişesine ve birkaç kâğıda ihtiyacımız var. Basit olmalı."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Ama... hanımefendi. İzini sürdüğüm şeyi yazıp yazamayacağımdan emin değilim-"

"Evet, ama *yazmayacaksın* evlat. Yani, orada , değil mi? Sadece hareketlerini *aynen* kopyalamamız gerekiyor. Onları parmağınızla takip ettiniz ve biz de bunu tekrar yapacağız."

Masanın üzerine bir parşömen koydu, sonra bir hokka açtı ve önüme koydu. "Şimdi parmağınızı şuraya daldır, Din -sadece birazcık- ve şişeni kokla, gözlerinizi kapat ve parmağınızı çayırda yaptığın gibi hareket ettir. Bakalım hareketlerin neyi yeniden yaratacak."

Kıpırdamadan durdum, neler olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Gerçekten bana soracak sorusu yok muydu? Yetersizliğimi şüpheli bulmuyor muydu?

Sonra tersledi, "Şimdi, Din! *Şimdi!* Bütün gece bekleyemem! Lanet parmağınızı lanet mürekkebe sok, çocuk!"

Kendimi hem şaşkın hem de gülünç hissederek parmağımı hokkaya hafifçe daldırdım, tırnağımı parşömene yerleştirdim, gözlerimi kapattım ve nane şişemi kokladım.

Zihnimde anılar canlandı.

Kuşların hışırtısı. Saman kokusu ve eğik ışığın gölgesi.

Kaslarımın kolumu, elimi ve parmağımı hareket ettirdiğini hissettim.

Tuhaf bir şekilde Suberek'in değirmeninin dışındaki kavgaya benziyordu: bedenim kendi iradesiyle tepki veriyor, anıyı taklit ederken yer değiştiriyordu. Kendimi bir peri masalında ele geçirilmiş bir adam gibi hissediyordum; ama bir ruh tarafından ele geçirilmekten ziyade, kendi geçmişimin bir saniyesi tarafından ele geçirilmiştim.

Yazmayı bitirdim ve gözlerimi açtım. Sayfanın üzerinde çok ama çok dağınık bir harf dizisi vardı -ama beni şaşırtacak şekilde, kaledeki ilk kâtip-şahin çiftinin altında gördüğüm Sazi yazısı dizisine çok yakındı.

Ana omzumun üzerinden eğilerek ona baktı. "Büyüleyici..."

"Okuyabilir misiniz hanımefendi?" diye sordum.

"Sanırım öyle..." dedi. "Oldukça özensiz ama üzerinde *Mitral Kantonu Mühendislik Karargâhı* yazıyor görünüyor."

Önce sayfaya, sonra da ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten! Sen görevini yaptın, Din. Sadece biraz daha fazlasını yapmamız gerekiyor. Şimdi gel, diğer levhalar ve metin parçalarıyla ilgili anılarını canlandır ve Komutan Blas'ın ölümünden sonra Hazas'ın başka kimlerle iletişim kurduğunu öğrenelim."

Diğerlerini de aynı şekilde, her seferinde yeni bir parşömen parçasına, gönderilen mesajların kalan üç yerini çoğaltarak yaptım. Bunlar şunlardı:

*Bekinis Kantonu Mühendislik Merkezi Qabirga
Kantonu Apothetikal Merkezi Juldiz Kantonu
Mühendislik Merkezi*

Birlikte dört yerin isimlerini biraz şaşkınlıkla inceledik. Ama sonra bir kanton ismi birden bana çok tanıdık geldi.

Hatıralarım canlandı, gözlerim doldu. "Bekinis..." Yumuşakça söyledim. "Ve Juldiz."

Ana sırttı. "Evet, Din?"

"Bunlar... bunlar Blas'ın sekreterinin ziyaret ettiği kantonlar," dedim. "Bütün o parayla birlikte o boş evde bulduğum duvar kağıdında belirtilenler."

"Doğru, Din! Ve bu *büyüleyici* değil mi?" Sırıtışı daha da büyüdü. "İnsanı düşündürüyor."

"Ama bağlantı nedir, hanımefendi? Hazalar mektuplarını neden oraya göndersinler ki?"

"Oh, fikirlerim var. Hem de çok sayıda. Ve hepsinin daha fazla doğrulanması gerekecek."

Gergin bir duraklama oldu.

"Belki de Kaygı Haza'ya mesaj *gönderen* konum daha fazlasını ortaya çıkaracaktır?" Dedim.

"Mm, bundan oldukça şüpheliyim," dedi. "Ama yine de bakmalıyız."

Numarayı tekrar yaptım, gözlerim kapalıyken parmağımla yazdım, sonra açtım.

"Düşündüğüm gibi," dedi Ana. Gözlerini kısarak yazdıklarına baktı ve sonra okudu: "*Haza Prime Hall, Birinci Halka, Sazi Toprakları*. Başka bir deyişle, Haza ailesinin Talagray'daki evine, Kaygı 'nın ölümünden çok kısa bir süre sonra Haza ailesinin büyük kardeşlerinden bir mesaj geldi. Yani Fayazi'nin Yüce'si size *yalan* söylemiş.

-Yaşlı piç sandaletlerini çıkardığından beri muhtemelen üst soydan bir sürü mektup almışlardır. Şaşırtıcı değil."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu çok açık değil mi? Kaygı'nın gizli *tutmak* için acele ettiği sır her neyse, üst düzey klanın dikkatini çekmiş demek." Hınzırca sırıttı. "Öyleyse çok büyük bir sır olmalı, değil mi Din?" Sonra başını eğdi. "Mitral, Bekinis, Qabirga ve Juldiz... Acaba onları Hazas'a bağlayan ne? Ve Blas, ve Oypat, ve bulduğun tüm o gümüş paralar."

-

İŞİMİZ BİTTİĞİNDE Ana gözbağını yerine taktı ve Miljin'i bu ifşaatları paylaşması için odaya geri çağırdı.

"Bu kantonların senin için bir anlamı olma ihtimali var mı?" Ana sonunda ona sordu. "Mitral, Bekinis, Qabirga ya da Juldiz?"

Miljin düşünürken kaşlarını çattı. "Sanırım bir keresinde Qabirga'dan geçmiştim. Bir sürü çiftlik vardı. Ve yağmur yağmıştı. Hem de çok." Omuz silkti. "Tüm bildiğim bu, hanımefendi."

"Hm. Pek de kullanışlı değil..." dedi Ana.

"Gerçek *cinayetle* ilgili herhangi bir sonuca varmadığımızı not ediyorum, Yine de, hanımefendi," dedi Miljin. "Jolgalgan Kaygı Haza'yı zehirlemek için içeri nasıl girdi?"

banyo ya da on ölü Mühendis... Ve yangın ve Haza arazisindeki yerdeki delik. Orada pek bir şey yok, değil mi?"

"Düşündüğümüzden daha fazlasına sahibiz," dedi Ana. "En azından benim sağlam bir fikrim olduğuna inanıyorum. Jolgalgan'ın Hazas'ın koridorlarına nasıl zehir soktuğunu merak ediyorduk, değil mi? Peki ya zehirle birlikte *kendini* de gizlediyse? Çünkü Haza topraklarına sızmış ve kendini o küçük deliğe gömerek bir, iki ya da daha fazla gün boyunca partiyi beklemiş olması çok muhtemel."

Kısa, şaşkın bir sessizlik oldu.

"Gerçekten mi?" dedi Miljin.

Küçük deliğin görüntüsünü zihnimde canlandırırken gözlerim dalgalandı. "Bu işe yarayabilir..." Fısıldadım. "Yeterince büyüktü, evet. Müziği ve konuşmaları duyduğunda ayağa kalkıp dışarı çıkabilir, üstünü başını temizleyebilir ve kalabalığa katılabilirdi."

"Ve parti bittiğinde," dedi Ana memnun bir sesle, "onlarla birlikte giderdi."

"Ama hizmetkârların çatıya çıkan geçitlerini nasıl kullanabilirdi ki?" diye sordu Miljin. "Birbirlerine yakın, sıkışık ve karanlıktılar."

"Jolgalgan bir Apoth," dedi Ana. "Ve Apothların kendilerini değiştirmeye düşkün olduklarını biliyoruz. Nuis Suberek'in cesedine bakmaya gittiğinde, hatırlarsan, ona bir fenere ihtiyacı olup olmadığını sormuştun."

O anı hatırlayınca yine gözlerim doldu. "Ama Nuis karanlıkta gayet iyi görebildiğini söylemişti," dedim.

"Evet," dedi Ana. "Hayranlık uyandıracak basit, değil mi?"

"Bu... ilginç," dedi Miljin. "Ama su geçirmez değil. Jolgalgan'ın bu araziye nasıl girdiğini hâlâ bilmiyorum efendim."

"Yapmıyoruz!" Ana neşeyle söyledi. "Ama bir teorim var, yine de araştırılması gerekecek. İşte burada siz devreye giriyorsunuz Kaptan. Talagray Lejyonu'nun son dönem personelinin bir listesini çıkarabilir misiniz lütfen? Özellikle gelişmiş bireylere odaklanmanızı istiyorum. Özellikle de sizin gibi *güç* için geliştirilmiş olanlara."

"Elbette hanımefendi," dedi Miljin.

"Güzel. Sanırım ayırıştırmanız gereken çok şey var ama yarın Din, sen ve ben daha fazlasını öğreneceğiz. Çünkü bir zamanlar, "Bu adam benim" dediğimiz kişilerle görüşmeliyiz.

Bu partide ne gördüklerini duymak için. Belki de katilimizi iş başında görmüşlerdir ve bizim işimize yarayabilecek bir şeye tanık olmuşlardır." Sonra durakladı ve bana döndü. "Ama Din... son bir şey daha."

"Evet, hanımefendi?" Yorgun bir şekilde söyledim.

"Hazas'ların mülküne ilk geldiğinizde ne kadar büyük olduğunu sormuştunuz."

"Evet?"

"Sonra da pençeyi aldıkları ölü titanın ne kadar büyük olduğunu ."

"Evet, hanımefendi?"

"Axiom'un - hesaplamaları işlemek için geliştirilmiş Yüce - bunların hiçbirine bir şey söylemediğine inanmakta haklı mıyım? Her iki durumda da *hiçbir* rakam telaffuz mi?"

"Ah...hayır, hanımefendi. O yapmadı."

Ana'nın parmakları elbisesinin içinde dalgalandı. "Ve Fayazi'nin kolunda. Orada morlukları gizlemek için yapılmış bir boya gördün. Sanki biri kolunu çok sıkı kavramış gibiydi."

"Evet, hanımefendi."

"İlginç..." diye fısıldadı Ana. "Hepsi bu kadar. Ben sadece teyit etmek istedim."

Gidebilir ve uyuyabilirsiniz."

Ona teşekkür ettik, çıktık ve odalarımıza doğru yola koyulduk, çünkü artık akşam çok geç olmuştu.

Soyunup başımı yastığa koyduğumda Ana'nın metinle ilgili sorunlarım hakkında hiç yorum yapmadığını fark ettim. Bir kere bile. Daha fazla düşünmeden kule altımda kaymaya ve gıcırdamaya başladı, gözlerim kapandı ve uyudum.

BÖLÜM 31

||

"HAZAS'A SÖYLEYECEK MİSİN?" Dedi Kalista. Manikürlü kaşları alnına yapışmıştı. "Soruşturma hakkında mı? Tabii ki söylemedim."

Ana tahkim odasındaki sandalyesinde yan yatmış, sabah güneşi tahkim odasına süzülürken gözleri bağlı başını belli bir açıyla eğmişti. Arkasında durdum, yüzüm dikkatle ihtiyatlıydı.

"Neden olmasın?" Ana kibarca sordu. "Neden olmasın?"

Kalista, yeni kil piposunu ağzının önünde parmaklarının arasına sıkıştırmış, donuk donuk gülüyordu. Yine, belki de bir korkudan sonra tüylerini düzeltmeye çalışan tombul, küçük, mor bir fahişe güvercini anımsadım.

"Fayazi'nin yakın arkadaşı falan değilim ki," dedi Kalista. "Çay içip hangi Lejyonerin kalçalarının daha düzgün olduğu üzerine dedikodu yapmıyoruz." Gülümsemesi soldu. "Kesinlikle benimle konuşmalarını beklemezdim... Şey. Tüm bunlar olurken."

Tepki vermeyen Ana'ya baktım. Kaygi Haza'nın öldürüldüğü haberi tüm şehre hızla yayılmıştı. Kalista'nın bundan haberdar olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Ama bundan *birine* söz ettiniz," dedi Ana, muazzam bir sempati tonuyla. "Belki de partide iletişim kurmak istediğin başka biri vardı... sadece onların iyi olduğunu teyit etmek için."

Kalista'nın istiridye kabuğuna dönmüş göz kapaklarında bir titreme. "Şey," dedi isteksizce. "Komutan Hovanes hakkında endişeliydim. Apoth'lardan."

Ana sabırla bekledi. Arkasında durdum, ellerim arkamda, dinliyor ve izliyordum.

"O akşam benim... yoldaşımdı," diye itiraf etti Kalista. "Ve o bir arkadaş. Ona... sağlığına yönelik potansiyel bir tehdit keşfettiğimizi bildirmek istedim."

"Peki," diye sordu Ana, "Hazalar'ı tanıyor mu?"

"Ben onun misafiriydim," dedi Kalista. "Davet edilen kişi oydu. Yani, evet. Öyle diyebilirim. En azından benden daha fazla."

Ana başını salladı, Hazas'ı tüm keşiflerimizden haberdar eden kaynağı bulmuş olmaktan memnun olduğı belliydi. "Anlıyorum. şimdi! Neden partiyi tarif etmiyorsun, Kalista?" dedi Ana. "Hareketleriniz, kimi gördüğünüz ve onları ne zaman gördüğünüz."

Kalista konuşmaya başladı. Nane kokulu şişeyi koklayarak dinledim, her kelimeyi aklıma kazıdım.

Öğle vakti geldiğini, kapılarda muhafızlar tarafından arandığını ve malikânenin pek çok belirti veren bitkisine maruz kaldığını söyledi. Silahsız ve bulaşıcı hastalıklardan etkilenmemiş kanıtladıktan sonra, Komutan Hovanes'le birlikte araziye girmelerine, beyaz ağaçlar ve kuş tüneli kapısı arasındaki dolambaçlı geçitten geçmelerine ve partiye yaklaşmalarına izin verilmişti.

"Yine de buna parti demek," dedi Kalista gülümseyerek, "savaşa tükürük demek gibi bir şey!" Bize şarap ve midye eşliğinde keyifli bir toplantı olmadığını söyledi: yüksek bir imparatorluk törenine benziyordu, sanat, yemek, müzik ve arkadaşlığın neredeyse göksel bir orkestrasyonu, eski günlerden kalma bir şey gibi.

Ön basamaklara yerleştirilmiş borucular, müzikleri alçak ve boğucu. Kapı girişlerinde dalgalanan sancaklar ve kurdeleler. Her ocakta titreyen yeşil ve gümüş ateşler. "Bir de yemekler vardı," diye iç geçirdi. "Ve şarap. Ve hava... Bazı odalarda moodblossoms vardı. O bitkilerin dumanında bir an durmak bile zamanın değıştiğini hissettiriyordu... Eğer Khanum hâlâ bu topraklarda yürüyor olsaydı, benzer şekilde karşılanmayı beklerdi."

"Çok güzel," dedi Ana kuru bir sesle. "Ama *insanlar*, Kalista. Çok insan gördün mü?"

"Oh, tabii ki!"

Bize gördüğü insanların isimlerini verdi. İfadesinin çoğı duyduğı dedikodulardan oluşuyordu; yarı hatırlanan, yarı söylenen ve kavalcılar tarafından yarı boğulan konuşmalardan oluşan bir geçit töreni. Nuis ve Uhad'ı sadece kısa süreliğine görmüş.

Kalista, "Uhad, dayanılmaz derecede kibirli," dedi, "sadece bir anlığına oradaydı. Kibarlık için yeterince uzun kaldı, daha fazla değıl. Nuis katıldı

Apoth halkından bazılarıyla. Hatırladığım kadarıyla, daha genç ve oldukça sarhoş birkaç adam onunla sohbet etmeye çalışmıştı -o zamanlar günün oldukça geç saatleriydi- ama o başka birine bağlı olduğunu iddia ederek hepsini caydırmıştı." Oldukça zalim bir gülümseme. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Oraya ait olmayan birini görmediniz mi? Belki soluk sarı saçlı, uzun boylu, sert bir kadın?" diye sordu Ana.

"Jolgalan'ı mı kastediyorsun? Hayır, ona benzeyen birini görmedim."

"Ya da hafif *kirli* görünen biri?" diye sordu Ana. "Kolunda biraz toprak olan kimse yok mu?"

"Kirli mi?" diye yankılandı Kalista. "Ben... Hayır, hatırladığım kadarıyla değil."

"Önemli bir şey oldu mu?" diye sordu Ana, sabırsızlanarak.

"Ayrılmadan önce bir kargaşa duydum. İkinci kattaki salonda bir yangın çıkmıştı. Küçük bir yangın. Bir kıvılcım ocaktan kaçmış ve bir halının üzerine düşmüştü. Ben görmedim ama o bölgeden geçtim ve ters bir şey görmedim. Yine de havada bir koku *vardı*."

"Tarif edin lütfen."

"Oh, şey... Nasıl olduğundan emin değilim." Burnunu kırıştırdı. "Bana sorarsanız keçi sidiği gibi kokuyordu. Güçlü bir aroma. Garip olduğunu düşündüm. Yine de..." Gergin bir gülümseme. "Gerçi keçilerle pek sık ilgilenen biri değilim tabii ki."

Ana sırtarak, "Bunu önermeye asla cüret edemem," dedi. "Bu şömine hakkında önceden kimseyle görüştünüz mü?"

"Hayır. Dediğim gibi, görmedim."

"Bahçeden partiye giren sıra dışı birini görmediniz mi?"

Kalista Ana'ya sakın sakın baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Korkarım," dedi, "o noktaya kadar güvenilir olmak için biraz fazla duman ve şarap içmiştim."

"Yani pantolonuna işeyecek kadar küstah olduğunu ve bunu hiç bilmediğini mi söylüyorsun?" dedi Ana.

"Şey," dedi Kalista skandala uğramış bir ifadeyle, "ben... tam olarak öyle diyemem-" "Kaygı'nın ölümünü şimdi biliyorsun, değil mi?" diye sordu Ana.

Kalista durdu ve endişeyle başını salladı.

"Ve muhtemelen ölümün niteliğini de biliyorsunuzdur."

"Dappleglass. Tekrar. Evet."

"Kaygi Haza ve Komutan Blas arasında *herhangi bir* bağlantı biliyor musunuz?"

"Dost olduklarını biliyorum," dedi Kalista. "Ama Blas insanlar tarafından tanınırdı."

."

"Birçok kişi tarafından, evet, evet, ," dedi Ana. "Ama sen farkında değilsin ikisi arasında *özel* bir ilişki var mı?"

"Hayır. Elbette böyle şeylerden haberim yok."

Ana yavaşça başını salladı. "Peki Komutan Blas, Kaygi Haza ve *Oypat* Kantonu arasında herhangi bir bağlantı olduğunu biliyor musunuz?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ötesinde..." Kalista yavaşça söyledi. "Üçünün de aynı bulaşıcı hastalık tarafından öldürüldüğünün ötesinde mi?"

"Evet. Üçünü birbirine bağlayabilecek başka bir şey var mı?"

"Hayır. Ama neden olsun ki? Bildiğim kadarıyla Blas hiçbir zaman *Oypat*'ta görev yapmadı."

Ana başını salladı, gülümsemesi çok hafifçe geri çekildi. "Anlıyorum... O halde teşekkür ederim, Immunis Kalista. Sanırım senden istediğimiz tek şey bu."

-

SONRA IMMUNIS Uhad geldi, leylek yürüyüşüyle yavaşça içeri girdi, mavi Iudex pelerini etrafında dönüyordu. Her zamanki gibi bitkin ve kuşatılmış görünüyordu, o kadar ince yıpranmış bir parşömen parçası gibiydi ki içinden bulutlu güneşi görebiliyordunuz. Sandalyeye oturdu, parmaklarını birbirine geçirdi ve içini çekerek, "Demek... Kaygi Haza öldü." dedi.

"Doğru!" dedi Ana.

"Aslında," dedi sinirli bir şekilde, "adam iki haftadan fazla bir süredir ölü."

"Öyle

görünüyor."

Gergin bir

sessizlik.

"Sana saldıracaklar, biliyorsun Ana," dedi Uhad.

"Anlayamadım?" dedi Ana.

"Aksini düşünemeyecek kadar uzun süredir burada Iudex müfettişi olarak çalışıyorum. Hazalar size saldırmanın bir yolunu bulacaktır. Bunun onların kilit oyunu olduğunu düşünebilirsiniz -gelip bu gizli cinayeti duyurmak, müzakereci koltuğundan bu kısmı başlatmak- ama kesinlikle başka planları olacaktır."

"Hazaların entrikalara ve komplolara yatkın olduğunu söylemene gerek var mı Uhad?" dedi Ana, "onca insan arasında?"

"Doğru bir nokta. Şimdi. Burada genç Kol için nasıl ifade ettiniz... *tam kusmuk mu* istiyorsunuz? Bu deneyimi bir aroma ile desteklemedim, bu nedenle sunduğum şey kopuk görünebilir."

"Bize ne vererseniz çok hoş olur." "Peki."

Kokladı. Doğrulup oturdu. Sonra yüzü titredi ve konuşmaya başladı.

Ortaya çıkan şey, Haza kapılarından geçmenin, patikadan yukarı çıkmanın ve içerideki partiye girmenin basit deneyimini yakalayan, kelimelerin ve betimlemelerin, cümle parçacıklarının ve tümcelerin patlamalarının kabarcıklı, şaşırtıcı bir telaşıydı. Söylediği bazı şeyler o kadar ani ya da o kadar sade ve yalındı ki, bunlardan herhangi bir anlam çıkarmak zordu. "Immunis Eskim, erkek, kısa boylu, en batıdaki üçüncü sütunda, Apoth renklerinde, gömleği sola kıvrık" ya da "Şarap ılık, yeni demlenmiş, ağzında altı baharat kabuğu yüzüyor, kaşık ibrikte tıkırdıyor" gibi şeyleri hızlıca söylüyordu ve ne anlattığını anlamak için mücadele etmeniz gerekiyordu.

Daha da şaşırtıcı olan Uhad'ın konuşurkenki tavrıydı: Anıları içinden dökülürken titriyor, kasılıyor, titriyor ve iki büklüm oluyordu. Parmakları seğiriyor, dizleri titriyordu. Gözleri korkunç bir şekilde dans ediyor, kafatasındaki çılgın bir kas tarafından çekiliyordu. İlahi bir vahiyle kendinden geçmiş, hayal gören bir adam gibiydi.

Söylediği her şeyi dinledim, şişemi kokladım ve tüm isimleri, zamanları ve detayları hafızama kazıdım - ama odaklanmak zordu. Daha önce başka bir oymacının bu kadar ayrıntılı bir anlatım yaptığını hiç görmemiştim. Ana'ya raporlarımı verdiğim her seferinde aynı şekilde görünmem gerektiğini fark ettim ve bu ihtimali dehşet verici buldum.

O zamanlar tuhaf bir çifttik, tuhaf bir türden iki böcek gibiydik, biri diğerini zorla döllüyordu - yine de zihnimi dolduruyordu

gerçeklerle, verilerle, bilgilerle. Ve neredeyse hepsi önemsizdi, ya da bana öyle geliyordu, sadece isimler, tarihler, zamanlar, insanlar; ve hiçbirisi çok kritik gelmiyordu.

Konuşmayı kesti. Sonra nefes nefese sandalyesine geri oturdu.

"Güzel," dedi Ana. "Çok kapsamlı. Teşekkür ederim, Uhad."

Hoş geldiniz diye mırıldandı.

" ," dedi Ana, "etkinlikte fazla kalmamışsınız!"

"Değildim," diye mırıldandı Uhad. Kırışan saçlarını geriye itti. "Artık eskisi kadar genç değilim. Zamanımı akıllıca harcamalıyım. Sosyal etkinlikler beni çok fazla bilgiyi özümsemeye zorluyor..." Gözleri kızın göz bağına takıldı. "...kesinlikle sempati duyabileceğin bir şey, Ana. Birkaç kişi gördüm ve ayrıldım."

Sonra ona da diğerlerine sorduğu soruları sordu: Blas ile Kaygı Haza ve Oypat kantonu arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi?

"Pekâlâ," dedi Uhad. Kasvetli bir şekilde gülümsedi. "İkisi öldürüldü. Ama Oypat kantonu sadece *öldü, değil mi?* Bulaşıcı hastalık tarafından yenildi. Bunun ötesinde başka bir şey bilmiyorum."

Ana ona Hazalar hakkında, etkinlik ve parti programları hakkında, Iudex'le ilişkileri hakkında, Jolgalgan hakkında daha fazla soru sordu ama başka bir şey öğrenemedi. Ona teşekkür etti ve gitmesine izin verdi, ben de onunla kapıya kadar yürüdüm.

"Yer değiştirmeleri hissettiniz mi Signum?" diye sordu bana.

"Affedersiniz, efendim?" Dedim.

"Yer değiştirmeler," dedi. "Psikolojik bir rahatsızlık. Bir nesne görürsünüz ya da bir koku alırsınız ve aniden *yer değiştirirsiniz*. Bu size bir şeyi hatırlatır ve bir anıyı öne çeker ya da nesnenin kendisi tam anlamıyla zihninizde sizinle konuşur. Anı, sanki kafanızın içinde yaşayan bir insanmış gibi size kendini anlatır. Siz hiç yaşadınız mı?"

"Hayır, efendim," dedim irkilerek.

"Yapacaksın," dedi acımasızca. "Başladıklarında, asketik yaşamaya başlamak en iyisidir. Sana bir şeyleri hatırlatacak daha az şey olur. Keşke bana da senin yaşındayken söyleselerdi dediğim bir şey bu."

Sonra döndü ve gitti. Arkasından bakakaldım, yorumları karşısında şaşkına dönmüştüm.

Ana'ya baktım, o da sadece omuz silkti.

-

SON GELEN İMMUNİS NUSIS. "Korkarım," dedi otururken, "bana verdiğin reaktif anahtarıyla pek ilerleme kaydedemedim Dolabra." Gözlerindeki mahcup ifadeye rağmen, koyu kırmızı Apoth paltosu temiz ve kolalıydı ve boğazına parlak bakır rengi bir eşarp takmıştı - son zamanlarda yaşadığı tüm üzüntülere rağmen hala neşeli küçük titrek kuş.

"Sorun ne gibi görünüyor?" diye sordu Ana.

Nusis, "Onu her zamanki feromonik işaretlere maruz bıraktım," dedi. "Ona yaklaştırıldığında solması ya da tepki vermesi gereken bitkiler. Bunlar bana anahtarın ne tür reaktifler için tasarlandığını bildirmeli ama şu ana kadar pek şansım olmadı. Bu çok alışılmadık bir durum." Elinin içine doğru öksürdü. "Yine de tartışmaya kötü haberlerle başlamak istemem elbette... Nereden başlamamı istersiniz?"

Ana, Nusis'e her zamanki soruyu sordu: partide alışılmadık birini, kirli ya da tuhaf birini ya da ateşin yanında aylak aylak dolaşan birini görmüş müydü?

"Hayır," dedi Nusis. "Hayır, hayır. Ben öyle bir şey görmedim. Görmüş olsaydım sana çoktan söyledim."

"Teşekkür ederim... Sırada, olası bir greft hakkında bilgi almak istiyorum," dedi Ana. "Partide bir yangın çıktığından haberiniz var mı?"

"Evet... Bunu duymuştum. Halı hakkında bir şey mi?"

"Doğru." Bana bir el salladı. "Din şömineyi gördü ve ateş kutusunun köşesinde beyaz yanık izleri gördü. Tuhaf bir kokuları vardı, değil mi Din? *Pisuv*ar kokusu gibi mi?"

Boğazımı temizledim. "Çok yerinde, hanımefendi."

"Ve Kalista kokunun çok daha güçlü olduğunu fark etti," dedi Ana. "İşaret fişeğinden sonra bütün salonun keçi sidiği koktuğunu söyledi - kendi sözleri. Kadının keçileri şaşırtıcı derecede iyi tanıdığına inanıyorum, biliyorsun." Sırıttı. "Bu fenomenler sana herhangi bir şekilde tanıdık geliyor mu Immunis?"

Nusis doğruldu ve sanki bilinen topraklara geri dönmüş olmaktan memnunmuş gibi neşesinin bir kısmı geri geldi. "Bir pisuar tang... Kulağa karabaş mantarı gibi geliyor."

"Peki bunlar ne?"

"Rathras kantonundaki Apoth'lardan etkilenmiş bir yangın başlatıcıydılar. İç çekirdeklerinde son derece yanıcı tortular biriktirirler. Ateşleri çok güvenilirmez olduğu için sonunda ateş başlatıcı ve çıra olarak terk edildiler. Bazıları ısı patlamaları ve parlamaları yaratırdı. Sonrasında ortaya çıkan koku da hiç arzu edilen bir şey değildi elbette..."

Ana kıpırdamadan durdu. "Alev almaları ne kadar sürer?"

"Oh, uzun sürmez. Birçoğu aleve dokundukları anda alev alırdı. Sevilmeyen ateş yakıcılar olmalarının bir başka nedeni de insanların onları küçük bir çıra yuvasının içine koymaları ve bir de bakmışlar ki bütün elleri yanıyor."

"Yani hemen olacaktı. *Anında* bir tepki." "Aşğı yukarı, evet."

Ana'nın duruşu sanki Nusis ona korkunç bir haber vermiş gibi ciddiye. "Anlıyorum," dedi sessizce.

"Bu... bu bilgi hoş karşılanmadı mı Immunis?" diye sordu Nusis.

Ana uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda şöyle dedi "Bu *Beklenmedik* diyebilirim."

"Anlıyorum. Ama tüm bildiğim bu. Yardımcı olabileceğim başka bir yol var mı?" "Aslında ," dedi Ana, yeniden canlanarak. "Ben de bir süredir Oypat hakkında konuşmak için."

Nusis şaşırarak duraksadı. "Oh. Oypat? Bunu Signum Kol ile konuştuğumu sanıyordum..."

". Ama sana çok basit bir soru sormak istiyorum." "Evet?"

"Kanton neden *öldü*, Nusis?"

"Ah... Şey... Oypat kantonu yok oldu," dedi yavaşça, "çünkü dappleglass Apothlar ve Mühendislerin müdahale edemeyeceği kadar hızlı yayıldı. Ama bu çok iyi biliniyor elbette."

"Ama *ne* için çok çabuk?" diye sordu Ana. "İmparatorluk ne yapıyordu?
Durdurmak mı?"

Nusis boğazını temizledi. "Şey... işte. O zamanlar çok kıdemsiz bir subay olduğum için tüm bunları sadece uzaktan biliyorum. Ama biz Apoth'lar dappleglass'ın yayılması için bir tedavi bulmaya çalıştık, bulaşıcılığı bir hastalık gibi tedavi etmek, ette veya toprakta çiçek açma yeteneğini etkisiz hale getirmek için. Bu tedaviyi haftalar içinde formüle etmemiz gerekiyordu."

"Akıl almaz bir görev olmalı."

"Öyleydi. Açıkçası bu fikir çok saçmaydı. Ama sonra - mucizevi bir şekilde - başarılı olduğumuz ortaya çıktı."

Ana'nın ağzı şok içinde açık kaldı. "Bekle. *Öyle miydin?* Yani gerçekten *de dappleglass* için bir tedavi mi yaptınız?"

"Muhtemelen," dedi Nusis, biraz isteksizce. "Bu biraz tartışmalı bir konu. Kıdemli Apothlar, bulaşıcılığı etkisiz hale getirme konusunda umut vaat eden bir aşı yarattılar. Yirmi küçük şişe, hepsi test ve inceleme için hazır. Tek yapmamız gereken bunu büyütmek ve Oypat içinde uygulamaya başlamak için onay almaktı."

"O zaman neden ?" diye sordu Ana.

"Çünkü, dediğim gibi, *onaya* ihtiyacımız vardı. Yani, tüm Koruma Kurulları tarafından. Mühendislerin ve Apothların ilk kuralı -Talagray dışında tabii ki- *zarar vermemektir*. İmparatorluğa müdahale etmek istiyorsanız, öncelikle yaptığınız şeyin İmparatorluktaki *başka* hiçbir şeye zarar vermeyeceğini kanıtlamanız gerekir. İşte bu noktada Koruma Kurulları devreye girerek statükonun asla tehdit edilmemesini sağlar."

"Peki... Koruma Kurulları Oypat konusunda ne yaptı?"

"Hızlı hareket ettiler. Ya da *denediler*. Ancak tedavi için reaktifleri yetiştirmek zorunda kalacak olan kantonlar... Pek çok endişelerini dile getirdiler. Bu yeni reaktifleri üretmenin *diğer* tüm reaktifler ve tarımla birlikte çevre sorunlarına yol açabileceğini protesto ettiler. Testler ve çalışmalar talep ettiler, karışım veya mutajenik olasılıkların olmadığından emin olmak istediler."

"Anlıyorum..." dedi Ana usulca. "Sonra ne oldu?"

"Süreç basitçe çok uzun sürdü. Dappleglass kritik bir noktaya ulaştı. Çok fazla toprağı yutmuştu. Düzgün bir şekilde etkisiz hale getirilemeyecek kadar uzun bir sınır. Kemiğe ya da kalp dokusuna bulaşan bir tümör gibi, artık çok geçti. Bu yüzden kantonu boşalttık ve sonra... sonra da falm yağı yakımı uyguladık."

"Genellikle titanları yok etmek için ayrılır, değil mi?"

"Karkaslarını yok etmek için, doğru," dedi Nuis. "Organik olan her şeyi yok edecek kadar sıcak yanıyor. Oypat kantonunun duvarlarının yarım mil çevresindeki her şeyi yaktık. Tüm ağaçları, tarlaları, evleri... her şeyi. Ve... sonra da mühürledik. Bir mezar gibi. Ve öylece bıraktık." Yutkundu. "Ve hepsi bu kadardı. İmparatorluk kurtuldu. Ve Oypat'ın verimli tarlaları ve küçük kasabaları artık yok."

Garip bir sessizlik oldu.

"Yine de olabilirdi," diye itiraf etti Nuis. "Oypat'tan yıllar sonra, ürettiğimiz yirmi küçük tedavi şişesini yeniden test etmek için bir ekibe bizzat liderlik ettim.

-Dappleglass'ın İmparatorluğun başka bir bölgesine bulaşması ihtimaline karşı. Şişelerden üçü sudan biraz daha fazlası olana kadar bozulmuştu. Yani belki de tedavi sonuçta etkisiz kalmış olabilir. Ne yazık ki bunu asla bilemeyeceğiz."

Ana başını eğdi. "Tuhaf... Komutan Blas hiç Oypat'ta bulundu mu? Oradaki salgının kontrol altına alınmasına ya da belki de Koruma Kurulları'ndaki çalışmalarına hiç yardımcı oldu mu?"

"Blas?" dedi Nuis. Şaşırmış görünüyordu. "Hayır, hayır, bildiğim kadarıyla değil. Neden?"

"Sadece bir soru," dedi Ana. Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Yine de merak ettiğim bir şey daha var... Birkaç kantonun dappleglass tedavisi hakkında merakla protestolar *hazırladığından* bahsetmiştiniz."

"Evet?" dedi Nuis.

"Bunların hangileri olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Oh! Hm. Aklıma gelenler..." Nuis bu konu hakkında düşündü. "Sanırım Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonları."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Emin misin?" dedi Ana. "O dört kişi olduğuna emin misin?"

"Sanırım öyle, evet."

"Anlıyorum," dedi Ana usulca. "O halde gidebilirsin, Immunis Nuis. Reaktif anahtarı konusunda beni bilgilendirmeye devam et."

-

Kapının kapanmasını bekledim.

"Şu kantonlar," dedim. "Yine aynı dört kanton." "Evet," dedi

Ana sessizce.

"Blas'ın sekreterinin parayla seyahat ettiği yerler. Ve Kaygi Haza'nın kâtip şahinlerini gönderdiklerine."

"Evet."

"Ama... tüm bunlar ne anlama geliyor, hanımefendi?"

"Henüz tam olarak emin değilim, Din," dedi Ana. Hülyalı hülyalı gülümsedi. "Ama çok ilginç, değil mi? Gerçekten çok ilginç."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

III

Öğleden sonra akşama dönerken Ana, Yüzbaşı Miljin ve ben Iudex kulesinin avlusunda uzanmış, klarnet çayımızı ve şehre girip çıkan birlikleri dinliyorduk. Miljin Ana'ya güç için değiştirilen Lejyonerlerin listesini getirmişti ve o okurken ben de ona görüşmeleri birbiri ardına anlattım.

Sözlerimi bitirdiğimde başını salladı. "Zavallı yaşlı Uhad... Onu yıllar önce buradan nakletmeleri gerekirdi. Oymacılar çok fazla yağışlı mevsime dayanamazlar. İyi yaşlanmıyorlar. Ama bana anlattıklarınızda neler olup bittiğini anlamama yardımcı olacak en ufak bir şey bulamıyorum."

"Her şey çok karışık, evet," dedi Ana sessizce. Arkasına yaslandı ve yüzünü bulutlu gökyüzüne doğru kaldırdı. "Sanırım şu anda araştırdığımız üç farklı suç var." Bir parmağını kaldırdı. "Zehirlenmeler var -Blas, Kaygi Haza ve on Mühendis. Bunlar için muhtemel bir adayımız var - Jolgalgan - ve işlerine daha fazla suç ortağı karıştırmış olsa da, şu anda yakalamaya en yakın olduğumuz kişi o."

"Öyle miyiz?" Şaşırarak söyledim.

Parmağını bana doğru çevirdi. "Bekle! Bekle. Henüz bitirmedim." İkinci bir parmağını uzattı. "Bir de Kaygi Haza var. Blas ve Oypat'la ilgili kötü bir şey yaptı. Ama bunun şeklini ya da nedenini henüz göremiyorum. Bu konuda elimdeki tek şey şüpheler ve çok az kanıt var. Bu olayların on yılı aşkın bir süre önce gerçekleşmiş olması bize yardımcı olmuyor."

"Hazas'ın... yani... Oypat'a bulaşıcılığı getirdiğini düşünmüyoruz, değil mi?" Ben sordum. "Kantonu bir insanı zehirler gibi zehirlediklerini mi?"

Miljin başını salladı. "Oypat'ın başına gelenler çok iyi belgelenmiştir. Kâğıt yapmak için dappleglass üreten aptalın işine son verildi.

Apoth İyalet, ve neredeyse hapse atılıyordum. Hazas'ın dokunuşu orada yatmıyor."

"Hayır," dedi Ana. "Ama orada *bir şey* var. Saklamak istedikleri ve tüm bu diğer cinayetlere dokunan bir şey." Sonra üçüncü bir soluk parmağını uzattı. "Ve bir de Fernpaper değirmencisi Suberek ve Blas'ın sekreteri Rona Aristan var. İkisinin de kafasında delikler var ve giderek artan bir şekilde onları Haza klanına bağlayan kanıtlar." Parmaklarını indirdi. "İronik bir şekilde, bu cinayetlerin nedeni ve katilin doğası konusunda *en* emin olduğum şey bu. Ama ne yazık ki, bu suçluyu yakalama şansımızın en az olduğunu düşünüyorum."

Miljin ve Ana arasında bir ileri bir geri baktım. Miljin hiç şaşırılmış görünmüyordu ve her ikisi de sıkıntılı görünmelerine rağmen başka bir şey söylemediler.

"Öyle mi?" Dedim. "Suberek ve Aristan'ı kimin öldürdüğünü *biliyor musunuz* hanımefendi?" "Biraz. Sanırım Kaptan Miljin de öyle."

Yüzünde kasvetli bir ifade olan Miljin'e baktım. "O zaman... kim o?" diye sordum.

"Bu cevap karmaşık," diye iç geçirdi. "Bu konuya girmeden önce, sahip olduğum bir teoriyi test etmek istiyorum..."

"Ne hakkında, hanımefendi?"

"*Senin* hakkında, Din." Miljin'e döndü. "Hazır mısınız, Kaptan?"

Miljin şaşırılmış görünüyordu. Sonra içini çekti. "Bundan emin misiniz hanımefendi?"

"Çok," dedi Ana. "Çok merak ediyorum. Hazır mısınız, Kaptan?"

"Cehennem. Sanırım. Ayağa kalk evlat," dedi. Kınını yanından çıkarmaya başladı. "Ve kılıcımı al." Kınlı kılıcı bana uzattı.

Ana başını eğdi. "Onun savaşta neler yapabileceğini göreceğinizi sanıyordum?"

"Bunun daha güvenli olduğunu düşündüm, hanımefendi," dedi Miljin. "Kazara kendi kafamızı kesme ihtimalimiz daha az. Al şunu oğlum."

Kınına baktım. "Ne için efendim?"

"Bir test için. Bu kılıcı nasıl çıkaracağını hatırlamanın senin için ne kadar kolay olduğunu göreceğiz."

Kını tereddütle ondan aldım. Ne kadar hafif olduğunu görünce şok oldum. İçindeki kılıç bir tüyden daha ağır olmamalıydı.

Yüzümdeki ifadeyi gördü ve sırttı. "Bir titanın kemiğinin çekirdeğinden yapıldı," dedi. "Böyle bir malzeme üretmek çok zor. Güçlü ama hafif - suyun basıncıyla ilgili bir şey ya da öyle bir şey. Yine de keskinliğini en iyi çelikten daha uzun süre koruyor." Kilit mekanizmasına dokundu. "O kadar değerli ki onun için bu süslü kını zorunda kaldım. Kını açmak için doğru hareket ettirmek gerekiyor. Yolunu ezberledim, gerçi çok uzun sürdü ama... Bakalım. Sen kabzayı tut, gözlerini kapat, ben de sana hareketleri göstereyim. Bakalım ne hatırlıyorsun."

Ellerimi tuttu ve kılıcının kilidini yavaşça açarken onlara rehberlik etti; yarım turlar, çeyrek turlar ve sekizinci turlar bir o yana bir bu yana. Kılıcın kabzasındaki mekanizmaların her dönüşte tıkırdadığını, küçük pimlerin içeri ve dışarı kaydığını hissedebiliyordum. Korkunç derecede karmaşıktı. Miljin'in bunu ezberlemeyi nasıl başardığını anlayamıyordum.

"Şimdi," dedi. Bıçağı yerine kilitledi ve geri çekildi. "Gözlerini aç ve bakalım onu çıkarabilecek misin? Şimdi, Kol. Olabildiğince hızlı."

"Ama bana sadece bir kez gösterdin," dedim.

"Yani? Dene."

Kaşlarımı çattım. Sonra kabzayı sağ elime aldım ve kını sol elimle tuttum; sonra gözlerim dalgalandı ve sanki biri kolumdaki ve elimdeki kaslara hava üfledi. Kılıcı bir bu tarafa, bir diğer tarafa çevirdim ve sonra...

Bir saniye içinde çıplak bıçak önümdeydi, ağaçtaki yeni yaprakların tomurcukları gibi soluk yeşildi. Ona baktım, kendi başarıma karşısında şok olmuştum.

"İyi iş," dedi Miljin, ama hiç de memnun görünmüyordu. Ana'ya baktı. "O zaman aldı."

"Öyle görünüyor," dedi Ana.

"Ben... Ben neye sahibim?" diye sordum. "Siz neden bahsediyorsunuz, lütfen?"

"*Kaslardaki hafıza*," diye açıkladı Miljin. "Nasıl hareket edeceğini öğrenirsin ve hatırlarsın Kol, böylece tekrar yapabilirsin. Her seferinde mükemmel bir şekilde."

Bunu biraz hayretle söyledi, ama diğer tüm değişikliklerimle aşağı yukarı aynı doğrultuydu. "Ama... çünkü ben bir gravürcüyüm, efendim," dedim. "Öyle mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Ana. "Çoğu gravürcü deneyimleri yakalar - görüntüleri, sesleri ve özellikle kokuları- ama hareketleri değil. Konuşma ve kelimeleri kopyalayabilirler ama vücutlarının karmaşık bir şeyi canlandırmasını sağlayamazlar. Bu çok daha zordur. Ama size bir kez nasıl hareket edeceğinizi öğretilirse, Din, o zaman tekrar, tekrar ve tekrar aynı şekilde hareket edebilirsiniz gibi görünüyor."

Bir an için şoke olmuşum. "Bu... bu olamaz," dedim sonunda.

"Ah, evet?" dedi Ana. "Peki kilit açmayı nasıl öğrendin? Ya da Sazi metinlerini kopyalamayı? Ve neredeyse hiç savaş deneyimi olmayan üç adamı nasıl indirdin? Kaslarınız *hatırladı*. Hareketleri hatırladılar, uzun zaman önceki eğitimini hatırladılar. Tehlikeleri gördüler ve seni hareket ettirdiler."

Miljin kılıcını benden geri aldı ve kınına soktu. "Ve seni kimin eğittiğini bilmesem de, evlat, iyi bir iş çıkarmış olmalılar."

Bunu sessiz bir şok içinde dinledim. Değirmencinin dışındaki kavgaya dair anılar zihnimi doldurdu: nasıl çekildiğim, gözlerimin askerlerin hareketlerini nasıl okuduğu, ellerimin ve ayaklarımın sanki onları başka biri kontrol ediyormuş gibi davranması. Ve bir bakıma, öyle olduklarını fark ettim: farklı bir Dinios Kol'a itaat ediyorlardı, aylar önce eğitimde bu hareketleri yaptığı zamankine.

"Beni bunun için hiç test etmediler," dedim.

"Çünkü bu çok nadir görülen bir şey," dedi Ana. "O kadar nadir ki ben bile bu yeteneğe sahip birini hiç görmedim."

"Ama var," dedi Miljin. Bakışları uzaklaştı. "Bir zamanlar gördüğüm en iyi düelloocularardan biri olan bir adam tanıyordum. yapamadığı gibi savuşturur, dans eder ve dövüşürdü. Kolları kordonlu ve güçlü olsa da, çatırdayan biri değildi; yine de neredeyse hiç kimse onu yenemezdi. Onu nasıl yenebileceğini merak ediyordum."

İşini öğrenmişti... Yine de ara sıra, dövüşürken gözlerinin parıldadığını fark ediyordum. Kafatasının içinde titreşiyordu. Hünarlı bir oymacı. Tıpkı senin gibi."

"Peki... neden benim hakkımda bunu teyit etmek istedik?" Dedim. Masaya oturmak için geri döndüm. "Benim de böyle bir kılıç ustası olmamı mı istiyorsunuz hanımefendi?"

Ana Miljin'e döndü. "Belki bir kılıç ustası değil ama şu anda karşı karşıya olduğumuz tehditleri yenebilecek biri?"

Miljin ona bakakaldı. "Ne? Hayır. Kesinlikle hayır. Onun becerisiyle bile böyle bir şeyi bir günde başaramayız, hanımefendi."

Ana kaşlarını çatı. "Hayır mı? Neden olmasın?"

"Şey... Küstahlık etmek istemem hanımefendi, ama dövüşü bir kır jig'i gibi ezberleyemezsiniz," dedi Miljin. "Buradaki çocuk, ayağını yanlış çamura soktuğu için değirmencide neredeyse ölüyordu! Sadece yaparak öğrenmen gereken bir sürü şey var. Manzarayı okumak, karşınızdakinin gözüne bakmak, elindeki bıçağın türü. Bunlar tamamen hareket değil, bu yüzden ezberleyebileceğinden şüpheliyim. Antrenman yaparsa çabuk öğrenebilir ama yine de zaman alır."

"Lanet olsun, Miljin," diye tersledi. "O zaman elimizdeki süre içinde çocuğa onu gerçekten hayatta tutacak ne verebilirsin?"

"Affedersiniz," dedim, "ama beni hayatta tutabilir misiniz?"

İkisi de bana baktı, sonra uzaklaştılar. Garip bir sessizlik oldu. "Benim için neden bu kadar endişeleniyorsunuz hanımefendi?" Dedim ki. Ne olduğunu hatırladım

küçük testlerinden önce tartışıyorduk. "Bunun Aristan ve Suberek'i öldüren kişiyle bir ilgisi var mı?"

Bir sessizlik daha. Ana, Miljin'e elini sallayarak, -Peki, *devam et o zaman*, der gibiydi.

Miljin bir süre avluya baktı. Sonra sordu: "Sen hiç seğirme diye bir şey duydun mu, evlat?"

"Seğirme mi? Hayır, efendim."

"Hmph. Senden bunu beklemezdim. Bu değişmiş bir varlık. Savaşmak için yaratılmış bir asker. Ya da eskiden öyleydiler." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi, kolanının altında bank gıcırdayıyordu. "Bak, bir seğirme

İnsanüstü bir patlayıcılığa sahip olmak için. Sadece güç değil, çünkü bu farklı bir şey. Aksine, seğirmeler çoğu daha hızlı hareket edebilir, bir peygamberdevesinin çiçekten güve koparması gibi ileri sıçrayabilir."

"Eskiden' askerler derken neyi kastediyorsunuz efendim?" diye sordum.

"Güçlü olmak başka bir şey," dedi Miljin. Koluna hafifçe vurdu. "Bunu desteklemek için kasları ve bağları oldukça iyi değiştirebilirsiniz. Ama hız... bu sizi yıpratır. Seğirmelere olan da buydu. Hareket ettikçe eklemleri ve kemikleri çözülüyor, etleri rüzgârda savrulan kalitesiz bir korkuluk gibi çözülüyordu. Apothlar onları dik tutmak için bir tür iyileştirici greft koydular ama da bir tür sorun vardı..."

"Bulaşma," dedi Ana. "Çoğu iyileştirici güçlendirme, ironik bir şekilde, bulaşmaya oldukça yatkındır. Çok aktif kan iyileşme için iyidir, ama görünüşe göre küf veya mantarları tüm vücudunuza yaymak için de iyidir."

"Hepsi buydu," dedi Miljin. "Her neyse, Apothlar buna değmeyeceğini düşündüler. Hele benim gibi yapımı ve bakımı daha kolay ve ucuz olan insanlar varken. Ama Hazalar... Söylentiye göre Hazalar bir ya da iki seğirme istihdam ediyormuş. Sıradan insanlar gibi görünen ama Hazas'ın bir sorunu olduğunda anında kişiler."

"Bir sorun," diye yineledim. "Yani... Hazas'ın birinin ölmesine ihtiyacı olduğunda."

"Bunu ifade etmenin bir yolu," dedi.

"Yani... Gerçekten de Hazaların bir tür son derece değiştirilmiş *suikastçılar* kullandığını mı söylüyorsunuz?" Dedim. "Tüm İmparatorlukta mı?"

"Bu bir söylenti," dedi. "Iudex bunun kanıtını asla bulamadı. Bu yüzden bir söylenti olarak kaldı." Ana'ya bir bakış fırlattı. "Ama birkaç ay önce Sazi topraklarında bir dizi cinayet işlendiğini de duydum. Kafalarında delikler açılmış insanlar bulunmuş. Hazas'ın yanlış ucundaki insanlar. Kimse bu işi kimin yaptığını ve bu şekilde ortadan kaybolduğunu bulamadı... belki bir seğirme dışında."

Ben de Ana'ya baktım. Yüzü gökyüzüne dönüktü ve hiçbir şey söylemedi.

"Ve... beni bunun için mi eğitmek istediniz, hanımefendi?" Dedim. "Bu seğirmeyle karşılaşsam diye mi?"

"Bir seğirmeyle karşılaşsan, aylar ve yıllar geçse bile seni kurtaracak hiçbir eğitim veremem," dedi Miljin. "Savaşta yenilmez olmaları gerekiyordu, günde bir dakika kadar. Ondan sonra kasları yıpranıyor ve iyileşmek zorunda kalıyorlardı." Omuz silkti. "Eğer o kadar dayanabilirsen, belki bir şansın olabilir. Ama en iyi tavsiyem onlardan uzak durman - eğer burada gerçekten bir seğirme varsa."

"Birinin öyle olduğundan şüpheleniyorum," dedi Ana. "Çünkü Hazas'ın Talagray'de ölmesini isteyeceği pek çok insan var. Yani Blas'ın ve on Mühendis'in ölümüyle ve gedikle bağlantı kurabilecek herkesin."

"Aristan gibi," dedim. "Peki ya Suberek?"

"Eh, işte bir varsayımım var," dedi Ana. "Ama oldukça sağlam bir varsayım. Benim tahminim, Fayazi Haza babasından sonra yönetimi devraldığında paniğe kapıldı. Yaptığı ilk şey kanıtlardan kurtulmaya çalışmak oldu. Bu, babasının cesedini yakmak anlamına geliyordu ama aynı zamanda tüm lekeli fernpaper'lerden da kurtulmak demektir. Suberek'ten yeni paneller sipariş etti, sonra da hamamdaki tüm panelleri değiştirdi. Ama sonra klanın baş oğulları, işi devralması ve temizlik yapması için ağır bir adam gönderdi: seğirme. Seğirme Suberek'i bir bağlantı olarak tanımladı, bu yüzden hemen onun icabına baktılar."

Bunu dinledim ve düşündüm. "Peki... bu seğirme nerede? Ve benziyor?"

"Kimse bilmiyor," dedi Miljin. "Sıradan bir adam gibi görünebilir. Aslında hiç de büyütülmüş gibi görünmüyorlar."

Sonra tenim soğudu. "Bekle. *Ben* oradayken seğirme Hazas'ın koridorlarında olabilir miydi?"

Ana omuz silkti. "Bu tamamen mümkün."

"Ve... biliyor muydunuz, hanımefendi? Bir suikastçıyla birlikte olacağımı biliyor muydunuz? Ve beni uyarmadınız mı?"

"Seni uyarmış olsaydım," dedi Ana, "her mantıklı insanın yapacağı gibi paranoyakça davranırdın. Ve *bu* seni gerçekten tehlikeye sokabilirdi - eğer seğirme varsa. Ki ben henüz buna ikna olmuş değilim." Yüzünü doğuya çevirdi. "Burada, Talagray'de, bir İyaleet subayı kılığında olabilirler. Ya da

Belki de Suberek gibi basit bir değirmenciydi. Henüz bilmiyoruz. Böyle bir varlıkla yolun kesişirse sana bir avantaj sağlamayı umuyordum Din, ama belki de sadece neler yapabileceğini bilmek sana yardımcı olabilir."

-

"Bütün bu saçmalıklar ne iğrenç olsa da," dedi Miljin, "ben en çok bahsettiğiniz bir konuyla ilgileniyorum hanımefendi... yani Jolgalgan'ı yakalamaya yakın olduğumuzla. Açıkçası bu benim için yeni bir haber."

"Ah, ama öyleyiz," diye iç geçirdi Ana. Önündeki kâğıtları incelemeye devam etti. "Çözmem gereken son bir bilgi daha var..."

Kağıtlara göz attım. "Ve bunu güçleri artırılmış Lejyonerlerin listesinde mi bulacaksınız, hanımefendi?"

"Doğal olarak. İkiniz de ona ulaşamadınız mı? En azından Kaptan Miljin'in bilmesi gerekir," dedi sırtarak. "Beni uyaran onun lanet röportajı olduğu için. Hatırlamıyor musunuz?"

Miljin boş gözlerle ona baktı. "Hayır...?"

"Sıhhiye bölümüne gidip sorgulamalarınızı yaptığınızda," dedi, "ölen Kaptan Kilem Terez'in *çok sıra dışı* birinin kendisini takip ettiğinden endişelendiğini söylediler."

"Neden... evet," dedi Miljin irkilerek. "Bir... bir çatırtı. Söylediği şey buydu."

"Ve o zaman bu fikrin çılgınca olduğunu düşündünüz - ama ya öyle değilse?" diye sordu Ana.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ama Miljin kıpırdamadı. "On karış boyunda bir adam bu Mühendisi takip ediyordu," dedi. "Talagray sokaklarında dolaşıyordu. Bunu ciddiye almalı mıyız?"

"Çok basit," dedi Ana. "Jolgalgan araziye girdi, bir delik açtı ve partiye kadar kendini gizledi. Ama duvarları nasıl *aştı*? Din'in raporları ve tanıklarımızla yaptığımız görüşmeler beni, zehirleyicimizin araziye girmesinin tek yolunun bent kapıları olduğu sonucuna varmaya zorladı."

Anlamaya başladığımda başımı salladım. "Ama savak kapıları ağır..."

"Doğru! Yine de çok ama çok *güçlü* biri, Jolgalgan'ın içeri girmesine izin verecek kadar savak kapısını kaldırmış olabilir. Ve Miljin, sana Terez'in etrafta *sarı saçlı*, oldukça şüpheli bir çatlak gördüğünü söylediğini duymuştum. Peki başka kimin sarı saçları var?"

"Jolgalgan," dedim. "Soluk sarı saçları var..."

"Öyle!" dedi Ana. "Çünkü *o Oypat*'lı. Sanırım artık içeri girmesine yardım eden şu gizemli çatlağın da öyle olduğunu varsayabiliriz. Talagray'ın içinden İmparatorluğu parçalayan iki Oypat... Jolgalgan'ın kantonunun ölümü için bir tür kanlı intikam peşinde olduğu teorisi giderek güçleniyor!" Bir sayfa çevirdi. "Ve böylece, Talagray'de güçleri artırılmış tüm halkın listesine bakıyorum. Bir *Oypati crackler* bulduk, sonra Jolgalgan'ı bulduk." Çok kısa bir süre durakladı. "Birlikte çalışıyor olabileceği diğer işbirlikçilerle birlikte. Sadece bir isme ihtiyacım var. Peşine düşmek için sadece bir isim..." Yüzünü buruşturdu ve midesi gürültüyle guruldadı. "Lanet olsun, saat kaç? O kadar acıktım ki düşünemiyorum bile!"

Avlunun karşısında hazır olda bekleyen bir kapıcıya el sallayarak onu yanıma çağırdım.

"Burada yemeğe ihtiyacımız var," dedim ona.

"Ne tercih edersiniz, efendim?" diye sordu kapıcı.

"Et. Sığır eti ya da balık, tercihen ve mümkün olduğunca yeni kesilmiş.

Pişirilmiş olmasına gerek yok, sadece yağlanmış, tuzlanmış ve ince dilimlenmiş olsun." Ana sayfayı çevirirken durakladı, ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. "Beni iyi tanımaya başlıyorsun evlat. Ama odama getirin lütfen. Bu listeyi biraz daha sakın bir yerde incelemem gerekecek. stimülasyon..."

Hamalın eline birkaç talint sıkıştırdım, o da selam verip koşarak gitti. Kapalı.

Ana kâğıtlarını dağınık bir şekilde yığmaya başladı. "İşimi bitireceğim ve bir isim. Ama bu çatlağı takip etmek kolay olmayacak. Jolgalgan gibi bir Apoth'un sizi öldürmek için muhtemelen dappleglass'ın ötesinde pek çok görünmez yolu olacaktır. Bu nedenle, bir isim bulduğumda, bir bulaşma ekibi hazırlamaları için Apoth'larla temasa geçeceğim."

Miljin'in yüzü karardı. "Bulaşıcı bir mürettebat... Harvester adına, onlardan biriyle yola çıkmayı asla istemezdim."

"Başka seçeneğimiz yok. Jolgalan yolunuza aşı çelmeleri koydu diye sizin ya da Din'in kendi kanınızda boğulmanıza izin vermeyeceğim." Ayağa kalktı. "Sabah bana gelin, size emirlerinizi vereyim. Belki de yarın üç gizemimizden birini ortadan kaldırırız. Ama Miljin..." Gözleri bağlı yüzünü kaldırdı. "Yanılmıyorsam, bir saat kadar daha ılık var..."

Gözlerini devirdi. "Çocuğa birkaç numara göstereceğim, hanımefendi."

"Çok iyi. Teşekkür . Ama son bir şey... Din? Buraya gel."

Ben de öyle yaptım, alıştığım gibi kolumu ona uzattım. Yine de parmakları omzumu tırmaladı, sonra başıma gitti ve siyah saçlarımdan üçünü kopardı.

İrkildim. "Hanımefendi! Bu da neydi?"

"Oh, sakın ol," dedi. "Biraz siyah saç ihtiyacım var. Benim ve Miljin'in saçları çok soluk. Sadece seninkiler olabilir."

"Ne için hanımefendi?"

"Beni hayatta tutmak için elbette. Çünkü birilerinin *beni* zehirlemeye çalışacağından eminim, hem de çok yakında; yine de bunlar beni koruyacak." Sırıttı. "İyi geceler!"

-

AKŞAM iyice karanlığa gömülürken Miljin bana birkaç çirkin hareketini gösterdi; aslında dövüş tekniklerinden ziyade kirli numaralar, rakibinizi kösteklemenin ya da engellenmenin yolları. Benim en sevdiğim, eğer bir hamleyi fark edecek vaktiniz varsa, darbeyi saptırıp kılıcınıza öyle bir açı verebildiğiniz bir hamleydi ki, kılıcınızı çapraz siperliğinize hapsediyor ve omzuna saplanmasına neden oluyordunuz. Bunu o kadar iyi yaptım ki Miljin etini delmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. "Bu kadarı yeter o zaman!" dedi titreyerek.

Ve bana hareketler boyunca rehberlik ettikçe, bana göstermeye çalıştıkları şeyi görmeye başladım: her jest, her pozisyon, her değişim ve

Her hamle iliklerime kadar işlemiş, bedenime ve etime kazınmış gibiydi ama bu beceri kapsamlı olduğu kadar sınırlıydı da, çünkü sadece bu hareketleri *aynen tekrarlayabiliyordum*. Eğer dövüş ezberlemediğim bir şey gerektiriyorsa, o zaman anında savunmasız kalıyordum.

"Güzel," dedi Miljin, birkaç dakikalık antrenmandan sonra iyice terlemişti. "Ama bunun egonu şişirmesine izin verme. Bu kirli numaraların bir seğirmeye ya da bir çatırtıya karşı işine yaramaz. Yarın onunla dövüşmeye kalkarsan seni paramparça eder. Şimdi yemek yiyelim ve yatalım. Bu kantonda erken mezara giden pek çok yol var ve aç bir mideyi yorgun bir zihinle eşleştirmek kesinlikle bunlardan biri."

Beni Iudex kulesinin girişine kadar götürdü, Fisher's Hook çok yukarıda parıldıyor ve ısıldıyordu.

"Sizce bunu kastetti mi, efendim?" Dedim. "Birinin onu zehirlemeye çalışacağını mı?"

"Bu noktada, bağışıklığınız tüm dünyanın bir aplilot olduğunu ve dev bir leviathan'ın onu ısırarak üzere olduğunu iddia etse, ona inanırdım," dedi. Gözlerini kısarak Iudex kulesine baktı. "Aslında, tüm bu olanların gerçeğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Ya da burada olmayı *planlayıp planlamadığını*."

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Hazalarla böyle bir geçmişi olan bir Iudex subayı mı? Tam da Kaygi Haza öldürüldüğünde mi ortaya çıkıyor? Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Asıl soru bize ne zaman söyleyeceği."

"Hayatta kalırsak da öyle," dedim. "Bu soru şimdi beni biraz daha rahatsız ediyor, efendim."

"Doğru," dedi. "Ama Talagray böyledir. Bu topraklar pek çok subayın kanıyla sulanmıştır. Ve İmparatorluğun daha medeni olmasını ummaya devam etsek de, bir şekilde vahşi kalmak için zekice yeni yollar buluyor. Yine de senin bir avantajın var Kol."

"Benim yeteneğim yüzünden mi?"

"Hayır. Çünkü Dolabra sana göz kulak olmaya karar verdi. Kızgın olsa da, onun gölgesinde olduğun için kendini şanslı say."

"*çünkü* onun gölgesindeyim, efendim." Güldü.

"Sanırım bu iyi bir nokta!"

Yürümeye devam ettik. Bu yeteneğe sahip olduğumu bilmek tuhaf bir şeydi; ama içimdeki heyecan, önümüzde duran tüm tehditlerden duyduğum korkuyla boğulmuştu. Karanlık bir figürün kafatasıma bir stiletto indirdiğini ve kulağımın arkasına bir delik açarak küçük, damlayan koyu bir kan pınarı bıraktığını hayal etmek çok kolaydı.

Sonunda kule girişine geldik.

"Bu bir avantaj olduğu kadar bir kusur da, biliyorsun," dedi Miljin, "ya da eskiden öyle derlerdi."

"Pardon, efendim?"

"Kaslardaki hafızayı kastediyorum." Gözlerini kısarak bana baktı. "Görünüşe göre bu sadece başka şeyleri kazımakta zorlanan gravürcülerin başına geliyormuş - ya da öyle söylendi. Bahsettiğim düello, şarkıları hiç hatırlayamıyordu. Bir parçasını bile. Zihninde kocaman bir boşluk gibiydiler. Islık çalamıyor ya da ayağını yere vuramıyordu. Sanırım İmparatorluk'taki diğer her şey gibi bunun da bir karşılığı var."

Bir şey söylememi bekledi ama ben konuşmadım.

"Ama sen hevesli birine benziyorsun," dedi. "Sanırım şansın yaver gitti, Kol." Sonra bana iyi geceler diledi, arkasını döndü ve odasına doğru yürüdü.

BÖLÜM 33

III

ERTESİ SABAH MILJIN ve ben Talagray ahırlarında Apoth'ların bulaşma ekibiyle karşılaştık. Dördü kadın, ikisi erkek altı kişiydiler ve hepsi de kafaları hariç tüm varlıklarını havadan yalıtıyormuş gibi görünen deri ve tutkal benzeri otlardan oluşan tuhaf zırhlar giyiyordu. Grubun lideri, çelik bakışlı, uzun boylu bir kadın Miljin'in elini sıktı ve kendini tanıttı. "Signum Kitlan. Muhtemelen Yol Ovaları'ndaki bir salgınla ilgilenmek için burada olduğumuz söylendi, doğru mu efendim?"

"Doğru, Signum," dedi Miljin.

"Bana bu bulaşıcı hastalık hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Bir Apoth ve bir crackler tarafından kullanılan bir bitki. Bana bir spor olduğu söylendi.

Nefes alabilir. Dappleglass'a benzer."

Hiçbiri şaşırmış ya da korkmuş görünmüyordu. Sadece başlarını salladılar, gözleri çakmak çakmaktı. O kadar değişmişlerdi ki yüzleri griden çok mordu ve bazılarının yüzlerinde ve boyunlarında garip yara izleri vardı, bir yaralanmadan ya da başka bir şeyden dolayı buruşmuş beyaz lekeler. Şimdiye kadar gördüğüm en sert görünümlü subaylardı.

"Nereden başlıyoruz efendim?" Kitlan Miljin'e sordu.

Miljin bana el salladı. Ana'nın bu sabah erken saatlerde verdiği brifingi hatırlayınca gözlerim doldu, dişleri sırtarak parlıyordu: *Bir! Burada, Talagray'da konuşlanmış olan Lejyon'a hizmet eden ve Oypat'tan gelen sadece bir crackler var. Bir Militis Drolis Ditelus, surlara yakın bir ileri karakolda görev yapıyor. Ve son zamanlarda oldukça fazla ceza aldı. Ne için olduğunu tahmin edebilir misiniz?*

Sanırım çeşitli imparatorluk halklarını dappleglass ile zehirlediğiniz için değil, hanımefendi, demiştim.

O da cevap verdi: *Kendini beğenmişlik yapma. Hayır. göre, Yol'un düzlüklerinde kim bilir ne yapmak için dolaşıp duruyormuş.*

duvarda olması gerekiyordu. Fellow'un başı büyük belada, gerçekten! Adamımız o olmalı.

Yola çıkmaya hazırlanırken Apoth'lara bu bilgiyi ve dappleglass'ın nasıl işlediğini aktardım: Buharlı suya maruz kaldığında doğurgan ve bulaşıcıydı, ancak korkunç çiçeklenmesinden sonra güvenliydi. Yine tepki vermediler.

"Bu çatlağı, Drolis Ditelus'u bulacağız," dedi Kitlan. "Bizi bu hain Apothetikal'e götürür ve orada bulaşıcılığı bulup yok ederiz, öyle mi efendim?"

"Eğer bu kadar basit olduğu ortaya çıkarsa," dedi Miljin, "çok sevineceğim. Ama evet."

Yere o kadar bol tükürdü ki Miljin etkilenmiş görünüyordu. "Bunu basitleştireceğiz."

Atlarımıza atladık ve doğuya, Yol Ovaları'nı geçmeye başladık, birkaç gün önce medikkerlerin koyuna gittiğimiz yoldan. Ancak çok geçmeden ilerlememiz engellendi, çünkü doğuya giden yol birdenbire surlara doğru bir şeyler taşıyan hayvan sürüleriyle -atlar, öküzler ve dev slothiklerle- doldu. Daha doğrusu bir şeyin parçalarını, devasa bir şeyi. İlk başta bunun devasa ve kıvrımlı, devasa arabalarla taşınan bir tür boru olabileceğini düşündüm ama sonra yanıldığımı fark ettim.

Bu bir bombardımandı. Bir bombardımanın parçaları, yavaşça uzaktaki deniz duvarlarına doğru ilerliyordu. O kadar büyük ve karmaşık bir bombardıman ki aklım onu kavramakta zorlanıyordu.

"Huh," dedim yüksek sesle. "Bir titan katili. Tıpkı Kaptan Strovi'nin dediği gibi."

"Önümüzde bunca yol varken bu çatlağa ulaşmak çok zor olacak," diye homurdandı Miljin. "Ülkeyi boydan boya geçmemiz gerekecek. Haydi."

Atlarımız arazideki değişiklikten pek memnun değildi, bu da ilerlemeyi çok daha yavaşlatıyordu. Ancak kuşluk vakti yerini öğle vaktine bıraktığında nihayet ileri Lejyon karakoluna yaklaşmıştık ki bu karakol da yol gibi hareketliydi.

Oraya vardığımızda etrafı inceledim. Havada ağır bir panik havası vardı. Lejyonerler, umutsuz bir kaçışa hazırlanan insanlar gibi telaşlı ve tedirgin hareketlerle oradan oraya koşuşturuyordu. Atlarımızı ön kapıda dizginledik.

içeri girdi ve Miljin'in bağırışlarıyla geçen birkaç dakikadan sonra karakolun prensinin yanına getirildik.

"Ditelus, efendim?" dedi. "Onu mu arıyorsunuz? Hadi, sıraya gir. Onu bulmayı ben de çok isterim."

"Kayıp mı?" diye sordu Miljin.

"Evet. Yine! Sarsıntılar o kadar şiddetli ki çamur ayaklarımızın altında dans ediyor ve titan-katili dışarıdaki yolu alkalıyor. Onu tekrar bulduğumda kellesini uuracağım." Prens bize bakmak için durakladı. "Eğer Iudex onu arıyorsa, o zaman ciddi bir şey yapmış demektir..." Arkamızda sabırsızlıkla bekleyen Kitlan ve adamlarına baktı. "Yanınızda bir bulaşıcı hastalık ekibi var mı?"

"Nerede olduğunu derhal öğrenmemiz gerekiyor," dedi Miljin ona. "Onunla birlikte çalışmış olup da bilebilecek biri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Herkes bombardımana yardım etmek için yola ıktı. Mühendisler titanın birkaç gün, belki de birkaç saat içinde burada olacağını söylüyor. Ditelus'un tüm grubu çoktan gitti."

Düşünerek princeps'e baktım. En son bir prensi sorgulayalı haftalar olmuştu - Daretana'da sırtıtan Otirios'u - ama ufukta ölüm ve delilik gürlerken birden aklıma daha kolay geldi.

"Siz Ditelus'un komuta subayı mısınız?" Ben sordum.

"Ben bu karakolun harekât subayım, evet efendim," dedi.

"Yani onun cezalarını siz mi yazacaktınız?" "Ah-evet? Artık ihtarları Iudex mi yönetiyor?"

"Devamsızlığı yüzünden mimlenmişti, doğru mu?" Dedim ki. "Devamsızlığından sonra onu karakola geri dönerken yakaladınız mı?"

"Yaptım, birkaç kez."

"Hangi yönden geliyor olabilir?" Ben sordum. "Ve orada bir şey var mı?"

Bir harita getirdi ve noktayı işaret etti. "Batıdan geliyordu, Talagray'e doğru. Onlarca yıl önce bu yolda eski bir Lejyon kalesi vardı, ancak bir gedik sırasında yok edildi. Bir titan öldürdüm ve

tam üstüne düştü. Benim zamanımda bazı Lejyonerler gizlice harabelere gider ve orada sarhoş . Sence orada mıdır?"

"Çok teşekkürler, Princeps," dedi Miljin sert bir sesle.

Oradan ayrıldık, atlarımıza bindik ve Miljin'in bana başını sallayıp "Aferin" demesi dışında *bir* şey yapmadan yola koyulduk.

-

"Şu anda kötü bir arazideyiz," diye uyardı Kitlan at sürerken. "Ot ya da yaprak dışında hareket eden bir şey görürseniz yaklaşmayın. Ovalar bulaşıcı hastalıklarla dolu. Solucan çukurları, yuvaları ve kovanları bol miktarda var. Bütün bu dünya sizi yemek istiyor."

"Burada olmaya izniniz var mı?" Yüksek sesle merak ettim.

"İzin veriliyor mu?" Kitlan küçümseyerek homurdandı. "Kimse bu toprakları çitle çevirmeye zahmet etmiyor, Signum. Düşüncesizce içeri dalmak için aptal olmak gerekir." İtiraz etmedim. Ovaların garip bir kısmına girmiştik;

iki yanımızda yükselen dev tepeler kalın, sarı ot yığınlarıyla kaplıydı - yüzyıllar önce olmasa da on yıllar önce Lejyon tarafından kesilmiş ölü leviathanların kalıntıları. O kadar çok tepe vardı ki, buraya neden hala "Yol

Ovaları" dediğimizi merak etmeye başladımBuranın büyük bir kısmı kantonun geri kalanından daha yüksek.

Etrafımızdaki çiçekler daha da rahatsız ediciydi. Hiçbiri birbirine benzemiyordu. Fincan, huni, rozet ve çan şeklinde çiçekler vardı; bazıları kocaman ve sarkık, diğerkleri pire kadar küçüktü; ve tepelerin yağmur sularının toplandığı daha derin kısımlarında çiçekler yıldızlar kadar kalındı, ancak hepsi farklı renklerdeydi, pembe, turuncu ve mordan oluşan kıvrımlar.

Manzaralar beni neşelendirmedi, çünkü buradaki toprağın uzun zamandır leviathanların uhrevi kanıyla ıslandığını biliyordum. Dappleglass artık o kadar da nadir bir tehdit gibi görünmüyordu.

Her birkaç milde bir omzumun üzerinden doğuya doğru bakmaya, gökyüzüne bakmaya başladım.

"Ne arıyorsun Kol?" diye sordu Miljin.

"İşaret fişekleri, efendim," dedim. "Ne olur ne olmaz."

Kabaca güldü. "Uyarı fişekleri mi? Bunun bir önemi yok, delikanlı." "Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Yani, gökyüzünde kırmızı ya da sarı görsek de fark etmez. Kaçmak için çok yakınız. Sadece ölmüş oluruz. O yüzden ileriye bak evlat, geriye değil."

İstediğini yaptım, geçerken etrafımızdaki tepeleri saydım. Prensın haritasını ezberlemiştim ama etraftaki cesetlerin sayısı konusunda tam olarak doğru değildi. Yine de kalenin kalıntılarına yaklaştığımızı biliyordum.

Sonra Apoth'lardan biri bağırdı: "Koku! Koku var!"

Kitlan atını ona doğru çevirdi ve "Ne tür?" diye sordu. "Kan, hanımefendi." Apoth yüzünü kaldırdı ve havayı tekrar kokladı-
Burnu büyük, menekşe rengindeydi ve güneyi gösteriyordu. "Bu taraftan."

Apoth'u takip ettik, ta ki fark edilmeyen bir çayırılık gibi görünen bir yerde durana kadar. Ama aşağıya doğru işaret etti ve kayaların arasında duran büyük bir kan lekesi gördüm.

"Islak," dedi Miljin. "Ve taze. Ama bu Ditelus'un mu?"

"Kokusunu alamadığımız için bilmiyorum," dedi iz sürücü Apoth. Güneyi işaret etti. "Ama ben daha çok o tarafın kokusunu alıyorum."

Döndük ve güneye yöneldik.

-

Onu bir saat içinde bulduk.

Gözlemlemesi kolaydı, ufukta kocaman, karmakarışık, değişen bir form, güneye doğru ilerliyordu. Yine de ondan çok uzakta olmamıza rağmen, ters giden bir şeyler olduğunu görebiliyordum.

Uzaktaki figür doğru hareket etmiyordu. Topalladı. Sendeledi.
Ayağındaki birçok kemiği kırmış gibi topallaya topallaya yürüyordu belki de.

Miljin de bunu hissetmişti. "Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Bir terslik var. Bu gerçekten o mu? Nereye gidiyor? Ve neye koşuyor?"

"Solucanlar olabilir," diye düşündü Kitlan.

"Siz lanet olası Apothlar zaman solucan olduğunu düşünüyorsunuz."

"Çünkü o kadar çok insanın o kadar çok solucanı var ki."

Kitlan ve Miljin önden gidiyor, atlarını mahmuzluyor ama figürü dikkatle takip ediyorlardı. Çeyrek fersah uzaklaştığımızda Kitlan durmamız için elini kaldırdı. Sonra o ve adamları çantalarından tuhaf, karmaşık miğferler çıkardılar: miğferlerin gözleri cam baloncuklarla kaplıydı ve konik şekilleri onlara eşek arısı gibi bir görünüm veriyordu ve yosunla dolu küçük bir pirinç ızgaraya benzeyen bir şeyle son buluyorlardı.

"Koruyucu miğferler mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi Kitlan. "Bulaşıcı hastalıkları filtrelemek için yosun ve malzeme kullanıyor. Yaklaşırken bizi güvende tutacaktır." Sonra bir tanesini bana fırlattı. "Boyundan bağlanıyor."

Benimkini taktım ve kemerini bağladım. Dünya bir anda boğuk, sıcak ve karanlık bir hal aldı ve görebilmek için cam baloncukların arasından gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Umarım körlemesine dolaşıp etrafımdaki onca dehşetin arasında kaybolmamışımdır.

Kitlan bir el salladı ve biz de ilerledik, sefil çölde topallayarak yürüyen uzaktaki figüre yaklaştık. Yaklaştıkça takip ettiğimiz kişinin büyüklüğünü anlamaya başladım. Dev gibiydi, neredeyse benim bir buçuk boyum kadardı ve omuz omuza duran üç kişi kadar genişti ve ben de küçük biri değildim. Siyah giysili sırtı bir at arabası kadar genişti ve ovada sendeleyerek yürürken ayakları muazzam *gümbürtüler* çıkarıyor, dev çizmeleri önündeki otları ve çamuru çalkalıyordu.

Ve kanaması vardı. Ön tarafındaki bir şeyden. Dizlerinin arasından kan damladığını görebiliyordum, koyu kırmızı damlalar uyluklarının üzerinden akıyordu.

Ona elli adım yaklaşıp kadar at sürdük. Sonra Miljin maskesinin arkasından bağırdı: "Ditelus! Dur!"

Çatlak hareket etmeyi bırakmadı. Topallayarak yürümeye devam etti.

"Olduğun yerde kal, lanet olası!" dedi Miljin. "İmparator Iudex'in emriyle, durmanızı emrediyorum!"

Durmadı.

"Militis," dedi Kitlan uyarıcı bir sesle. "Bulaşıcı hastalık ekibinden geliyoruz. Eğer itaat etmezsen ve durumunu tespit edemezsek, seni yakmak zorunda kalacağız. Yanarken canlı ya da ölü olman sana bağlı."

Yine de durmadı.

Hepimiz birbirimize baktık. Sonra atlarımızı mahmuzlayarak Ditelus'un yanına kadar gittik, ancak güvenli bir mesafeden at sürdük.

Vücudunun aksine, çatlak adamın yüzü şaşırtıcı derecede normaldi. Soluk altın sarısı saçları koyu, güneşten bronzlaşmış kafa derisine yakın kesilmişti ve gözleri küçük ve hüzünlüydü. Kan dudaklarından çenesine ve boynuna doğru akıyor, siyah gömleğini ıslatıyor ve bacaklarının arasından süzülüyordu. Yürürken hırıldıyor ve soluk soluğa kalıyordu, devasa ciğerleri her nefeste gurulduyor ve tıkırdıyordu. Arada sırada yüzü acıyla kasılıyordu, sanki ayağında kırılan bir kemiğe ağırlık basıyor gibiydi.

"Ditelus! Kaptan Kız Jolgalan nerede?" diye sordu Miljin. "O burada mı?"

Çatlak hiçbir şey söylemedi. Dev botları *güm güm* sesler çıkararak yoluna devam etti.

"? Ne yaptın?" Hiçbir şey söylemedi.

"Hazas'ın koridorlarına girmesine yardım ettin mi?" Hâlâ bir şey yok.

Sonra Miljin iç geçirerek sordu: "Ditelus... nereye gidiyorsun dostum?"

Ditelus bir süre topallayarak yürümeye devam etti. Ama sonra yumuşak, meraklı, tiz bir sesle, fısıldayarak, "Evim," diye cevap verdi.

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı. Bu kelimeyle birlikte dudaklarından kan fişkırdı.

Miljin önüne baktı. "Bu yönde duvardan başka bir şey yok, evlat." "Ben...

Ben eve gidiyorum," diye fısıldadı Ditelus. Yüzü acıyla titriyordu.

"Bir zamanlar bildiğim yeşil fasulye tarlalarına ve... ve sarı buğday tarlalarına." Gözlerini sertçe kırıştırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı, kanın içinde bulanık çizgiler oluşturdu. "Erken ilkbaharda polenlerle puslu hava. Ve hemen ardından yapraklarla dolu ormanlar, sonra da koyu renkli meyvelerle dolu."

Topallayarak ilerlerken vücudu titremeye başladı ve ağladı. "Yakında orada olacağım."

"Neden bahsediyor bu adam?" dedi Kitlan.

"Oypat," dedim sessizce. "Sanırım Oypat'ı tarif ediyor."

"Evet," diye fısıldadı Ditelus. "Orası benim evimdi. Ama o öldü ve... ben de ona katılmaya gidiyorum. Bu öteki dünyada o topraklarda dolaşacağım. Ve bu ne... ne kadar keyifli bir şey olacak."

Sonra durdu, kolları yanında gevşekti. Artık tüm vücudu titriyordu.

"Kaptan Miljin," dedi Kitlan alçak sesle. "Uzaklaşın. Uzaklaş."

"Onu bizden aldılar," diye ağladı Ditelus. "Ölmesine izin verdiler.

Ölmesini sağladılar." "Ne demek istiyorsun?" Miljin sordu. "Kim yaptı?"

"Ve sonra ... Ona o yaptı, ben... Ben... Ona yaptı, değil mi?" Ditelus çaresizce söyledi. "Yapmadı mı?"

"Kim?" diye sordu Miljin. "Jolgalan mı? Onu mu kastediyorsun? Ne oldu?"

"Miljin!" dedi Kitlan, daha yüksek sesle. "Uzak dur! Bir var!"

O oldu Doğru. Bir şey oldu hareketli at Ditelus'un Göğüs kemiği.

Gömleğinin altında bir şey seğiriyor ve kıvrılıyordu.

"Sen... sen Iudex," diye bağırdı Ditelus. "Adalet istediğini söylüyorsun. Her zaman bunu söylüyorsun! *Her zaman bunu söylüyorsun!*"

Miljin şimdi neler olduğunu gördü. Atını geri çevirdi ve Ditelus'un içindeki bir şey harekete geçerken omzunun üzerinden geriye baktı...

Sprout.

"*Bu duvarları görmek için!*" diye kükredi Ditelus. "*İnsanların yaptıklarını görmek için! Ve bizi kurtarabileceklerini bilmek, ama... ama...*"

Sonra kalın bir kumaşın yırtılmasına benzeyen korkunç bir ses geldi, ardından korkunç bir çatırtı, kırışma sesi geldi; ve sonra, pupasından kurtulan bir güve gibi, dappleglass ortaya çıktı, parlak yanardöner yeşilin kalın, canlı, dalgalı bir şoku etini yararak havaya yükseldi. Köprücük kemiğinden fırladı, onu yandan ayırdı ve göğüs kafesinin kaynadı. Kan ani bir sıçramayla boğazından aktı ve sonra yüzü gizlendi, köklerin titreyen sarmalları ve , karanlık

yapraklar; ama çatırtı sesi devam etti, sanki bitki örtüsü kemiklerinin her bir uzunluğunu kırıyor, onları toz haline getiriyordu. Sonra çatırtı kesildi, ancak dappleglass sütunu sessizce yükselmeye devam etti, karanlık, parıldayan bir sütun halinde gökyüzüne doğru uzandı.

Dappleglass'ın onu tüketmesini izledim, ta ki yükselen sürgünler arasında havada tutulan dev bir kukladan biraz daha fazlası olana kadar. Etrafımdaki Apoth'ların çığlıklarını ve çağrılarını duydum ama dinlemeye niyetim yoktu. İki ince filiz arasında yüzünün bir parçasını görebiliyordum, hüzünlü gözleri gölgeye bakıyordu.

"Bir süredir enfekte olmuş olmalı," dedi Kitlan. "Crackler'ın vücudu, o... o..."

Gözyaşlarına bakmaya devam ettim. Çenesinde nasıl toplandıklarını, yapraklara karışmadan önce hamile bir pembe damlaya nasıl dönüştüklerini izledim.

"Nereden?" dedi Miljin'in sesi.

"Ne, efendim?" Donuk bir sesle söyledim. Döndüğümde onun öfkeli gözlerinin dümeninin cam baloncukları arasından beni izlediğini gördüm.

"O bir yerden geliyordu," diye böğürdü Miljin, "ama bir yerden

Nerede?"

Kuzeye, Ditelus'un yürüdüğü yöne baktım. Gözlerimi kırıştıtarak Lejyon karakolunda gördüğümüz haritanın görüntüsünü çağırdım.

"Eski kale," dedim. "Şu ."

"Haydi o zaman!" dedi Miljin. Atını döndürdü ve kuzeye doğru yola koyuldu.

Kitlan, "Bulaşıcıyı yakmak zorundayız efendim!" dedi. "Bu bir protokol!"

"O zaman protokolü takip etmeleri için birkaç çocuk bırak ve *hadi!*" diye bağırdı omzunun üzerinden.

-

KITLAN cesedi yakmak için iki Apoth bıraktı. Sonra onunla ve diğerleriyle birlikte kuzeye doğru at sürdük, ta ki sonunda onu görene kadar: eğilmiş küçük bir yapı kümesi

Sarı otlarla kaplı açık bir tarlanın hemen batısındaki dev tepelerden birine karşı.

Oraya yavaşça ve sessizce yaklaştık. Burası bir harabe olmaktan öteye gidememişti; fretvine ve taş ağacından yapılmış surlar neredeyse her yerde parçalanmış ya da devrilmişti, birçok sallanan kulesi ve yapısı kırık dişlerle dolu bir çene gibi sağa sola sallanıyordu. Etrafındaki toprakta tuhaf dalgalanmalar ve tepecikler vardı, hepsi de arkasındaki dev tepeden yayılıyordu. Leviathan'ın onlarca yıl önce düştüğünde aşağıdaki tüm dünyayı parçaladığını ve sonunda diğer leşler gibi otlar ve ağaçlar tarafından yenildiğini tahmin ettim.

Harabelere batı tarafından girdik. Sanki dev bir çocuğun kırık oyuncaklarının arasından ya da gemi enkazlarının kıyıya vurduğu bir sahilden geçiyormuşuz gibi hissettim. Enkazın ortasına yaslanmış uzun, eğri büğrü bir kule dışında gördüğüm hiçbir şey bütün görünmüyordu.

Miljin bakışlarımı yakaladı ve başını salladı. Kitlan ve diğer üç Apoth'u yıkık dökük yapılardan oluşan labirentin içinden geçirerek nihayet kuleye yaklaştık. Uzun ve bütündü ama buradaki diğer her şeyin aksine kapısı bakımlıydı. Ahşap sağlam ve koyu renkti, halat sapı beyaz ve yeniydi. Demir menteşeler pas tutmamıştı.

Kapıya baktım, arkasında ne ya da kim olduğunu merak ediyordum.

"Kitlan," dedi Miljin sessizce. "Kapıyı benim mi yoksa senin mi açmanı istiyorsun?"

Cevap vermedi. Sadece atından indi, atının dizginlerini diğer Apoth'lardan birine attı ve ilerledi. Bir elini ipin üzerine koydu, derin bir nefes aldı ve kapıyı çekerek açtı.

İçeriye göremiyordum ama Kitlan kapı aralığından bakıyordu. Sonra iğrenerek arkasını döndü.

Kapı açıldı, içeriye bir göz attım.

Bir tutam filiz neredeyse içteki uzun kuleyi dolduruyordu. İnce ve koyu yeşil yapraklar, beyaz ve mor çiçeklerle benek benekti. Ve orada, sürgünlerin arasında bir figür asılı duruyordu: ölü ve çürümeye yüz tutmuş bir kadın; gözleri koyu renkti ve sarı saçları öğle güneşinde parlıyordu.

MILJIN VE BEN bir kenarda durup Apothların eğri kuleden gelip gidişlerini izledik. Örnekler aldıklarını, içeride bulunan tüm reaktifleri ve numuneleri, Apoth'un tüm aletleriyle birlikte katalogladıklarını söylediler.

"Oldukça geniş bir yelpazesi vardı," dedi Kitlan, durumu değerlendirirken. "Fermantasyon odası. Arıtma kubbesi. Süspansiyon sıvılarının fiçileri. Sufüzyon hammaddesi. Ters giden reaktifler için falm yağı. Ve tank tank bitki... Hepsi aynı türden."

"Dappleglass," dedim.

Miğferli başını salladı. "Olayın olduğu yer burası. Burası onu yaptıkları yer. Tüm bu teçhizatı gizlediler ve zehirlerini hazırlamak için işe koyuldular."

"O olduğundan emin miyiz?" dedi Miljin. "Oradaki ceset Jolgalgan mı?"

Kitlan kataloglanmış malzeme yığınının doğru yürüdü, onları karıştırdı ve bir tomar kâğıtla geri döndü. Bu, Aristan'ınki gibi bir duvar geçiş kartıydı ve taşıyanın İmparatorluğun Dış Halkası'ndan üçüncü halkaya geçmesine izin veriyordu. Lanetli gözlerim miğferin cam baloncukları arasından okumakta zorlansa da, köşede yazan *JOLGALGAN* ismini zar zor seçebiliyordum.

"Dahası da var," dedi Kitlan. "Daha fazla belge. Bazıları onun adına, bazıları sahte ve tahrif edilmiş. Görünüşe göre kaçmak için biriktiriyormuş. Ama bu o."

Miljin karanlığın içinde asılı duran cesede baktı. "Ve o sadece..."

"Görünüşe bakılırsa bir kaza geçirmiş," dedi Kitlan. "Tahminimce bir şey doğru mühürlenmemiş. Arkada koyu renkte yanmış ve hâlâ sıcak olan bir şişe var. Muhtemelen kaynak buydu, şimdi buharlaşmış olan bir miktar suyu kaynattı, ancak buhar dışarı sızdı ve sporları taşıdı. Yaklaşık bir ya da iki gündür ölü. Çatlakçının onu kontrol etmeye geldiğinden ve onun da maruz kaldığından şüpheleniyorum. Eğer şu anda kasklarımız takılı olmasaydı, biz de ölmüş olurduk."

Ditelus'la aynı korkunç kaderi paylaşmaya ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde kalbimin titrediğini hissettim. "Böyle bir hatanın gerçekleşmesi ne kadar olası?"

olur mu?" Ben sordum.

"Çok," dedi Kitlan. "Burası doğaçlama bir laboratuvar. Bunların hiçbiri Apoth koduna uygun değil. Ve çok ama çok tehlikeli bir bulaşıcı hastalıkla uğraşıyorlardı. Oypat'ın etrafına duvar örmemizin bir nedeni var."

Gözlerimi kuleye diktim. "Orada ne kadar dappleglass demlemiş olabilir?"

Kitlan omuz silkti. "Bir sürü."

"Dışarıda daha fazlası olup olmadığını bilmenin bir yolu var mı? Kantonların arasına ekilmiş, çiçek açmayı bekleyen?"

"Korkarım bunu burada söylemenin bir yolu yok."

Kuleye geri döndü. Onu sessizce izledik.

"Yani Jolgalgan'a yaklaştığımız anda," dedi Miljin sessizce, "gidip her şeyi berbat ediyor ve kendini ve tek işbirlikçisini öldürtüyor."

Rüzgâr çorak harabeleri yırttı. Kulenin içindeki ceset ağaçların arasında dans ediyor ve titriyordu.

"Bu sana doğru geliyor mu?" Miljin bana sordu. Hiçbir şey söylemedim.

V

THE SHADOW
OF THE LEVIATHAN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

||

Konuşmamı bitirdim, sesim kısılmıştı, göz kapaklarım çırpınmaktan ağrıyordu. Son birkaç kelimem, sonunda solana kadar yargılama salonunda yankılandı.

Komutan-Prificto Vashta yüksek banktan bize baktı. "Yani," dedi yavaşça. "Bu iş... bitti mi?"

Ana koltuğunda ıslak bir şeyin içine oturmuş gibi kıpırdandı. "Kısmen," diye kabul etti. "Muhtemelen."

Vashta kaşlarını çatı. Lejyon zırhı parlak ve cilalı, pelerini koyu ve temiz olsa da, komutan-prificto'nun yüzü her zamankinden daha kuşatılmış görünüyor, öyle ki kendimi deniz surlarının durumu hakkında endişelenirken buldum.

"Immunis," dedi Vashta, "bununla neyi kastettiğini açıklığa kavuşturabilir misin?"

"Yani, davanın çözülmüş olması mümkün," dedi Ana. "Ya da kısmen çözülmüş olabilir. Ya da belki de sadece kısmen çözülmüştür, efendim."

Uzun bir sessizlik oldu. Ovada çamura bulanmış ve lekelenmiş olduğu için artık yeni olduğu söylenemeyecek olan yeni botlarıma baktım. Yanımda oturan Miljin bir esnemeyi bastırdı. Aynı duyguları paylaşıyordum: her ne kadar bu an gergin hissettirse de, ikimiz de dönüş yolculuğumuzdan ve Ana ve Vashta ile yaptığımız birçok sorgulamadan dolayı bitkin düşmüştük.

"Tekrar gözden geçirecek olursak, Dolabra," dedi Vashta, "Jolgalan senin *her zaman*

birincil zehirleyici olduğuna inanılıyor." "Evet efendim," dedi Ana.

"Ve o artık ölü."

"Doğru, hanımefendi."

"Ve bu korkunç salgını ürettiği laboratuvar da artık yok edilmiş durumda."

"Sıcaklığına dappleglass sporlarının bile dayanamayacağı falm yağı ile yakıldı, hanımefendi."

"Ve işbirlikçisi de aynı kaza sonucu öldü mü?"

"Evet," dedi Ana. "Ama onun hakkında bildiklerimiz hâlâ çok az. Jolgalgan o on Mühendisi gerçekten öldürmek istedi mi? Eğer öyleyse, bunu nasıl başardığını ya da neden yaptığını bilmiyoruz. Kaygi Haza'yı öldürdüğüne inanmak için büyük nedenlerimiz var ama bunun nedeni hakkında da gerçek bir fikrimiz yok. Eğer bu gerçekten de Oypat'ın intikamını alma arzusunun bir parçasıysa, neden bu eski soylu adamın peşine düştü?"

"Hazalar İmparatorluğun en büyük klanlarından biridir," dedi Vashta. "Uygarlığımızı ayakta tutan hesaplanamaz reaktifler sağlarlar. Klanın başlıca evlatlarından birini öldürmenin pek çok kötü etkisi olacağı kesin."

"Belki de bu kadar basittir. Ama öyleyse efendim, Hazalar neden onun cinayetini saklasın? Neden on Mühendisin salonlarındaki varlığını inkar etsinler? Neden Komutan Blas hakkındaki tüm bilgileri inkâr etsinler? Bilmiyoruz. Bir de Rona Aristan ve Suberek var, sekreter ve değirmenci. İkisi de öldü ve Jolgalgan tarafından değil."

"Ne öneriyorsun?"

"Başka biri tarafından öldürüldüklerini. Ve ölümlerinin niteliğine bakılırsa -ikisinin de kafatasında küçük bir delik- çok güçlendirilmiş biriydi, hanımefendi."

Vashta bir düşündü. "Bir şüpheliniz var mı?" "Kesin bir şey yok, hanımefendi."

"Onları öldürmek için bir nedeniniz var mı?"

"Net bir şey yok hanımefendi, henüz değil. Ama tüm öğrendiklerimiz Hazas'ı işaret etmeye devam ediyor."

"Yine de Hazalar hakkında söylediklerimi duymuşsunuzdur. Seneschal olmama rağmen, İmparatorluğun en değerli topraklarının sahiplerini bir çakal sürüsü gibi bu kuleye taşımamı istiyorsanız, bunu yağışlı mevsimde, bir leviathan bu kadar yaklaşmışken ve özellikle de bir gedikten sonra yapamam."

Gergin bir sessizlik oldu. Ana'nın yumruğu sıkılıydı, parmak eklemleri bembeyazdı ve titriyordu - tıpkı Fayazi Haza ile bu odada röportaj yaptığı günkü gibi

Oda.

Vashta sessizce, "Ben İmparatorluğu korumak için buradayım, Immunis," dedi. "Adalet dağıtmak için değil. Bu benim İyale'timin görev alanı değil ve böyle zamanlarda adalete ulaşmak her zaman kolay olmuyor."

"Anlıyorum, hanımefendi," dedi Ana. "Yine de beni en çok rahatsız eden son bir soru var."

"Peki bu ne olabilir?"

"Blackperch mantarları," dedi Ana.

Vashta gözlerini kırptırdı. "Ne... ne?"

"Muhtemelen Jolgalgan, Hazas'ın salonlarında dikkat dağıtmak için karabaş mantarları kullandı; bir ateşin muazzam bir şekilde alevlenmesine neden oldu ve hizmetlilerin kapısından içeri girerken gözleri üzerine çekti."

"Yani?" dedi Vashta.

"Yani, Nuis kara mantarların aleve maruz kaldıklarında *hemen* parladıklarını ifade etti. Bu da Jolgalgan'ın parlama sırasında orada olması gerektiği anlamına geliyor."

"Yani?"

"Yani, böyle bir şey dikkat dağıtmak için yapılmaz. Gözleri uzaklaştırmak yerine kendisine çekecektir."

"Bununla nereye varmak istiyorsan oraya varabilir misin, lütfen, Immunis?"

"En olası açıklama, hanımefendi," dedi Ana, "üçüncü bir kişinin olması. Üçüncü bir kişi, üçüncü bir işbirlikçi. Partinin *içinden* biri, Jolgalgan hizmetkârların geçitlerine sızarken dikkat dağıtmak için mantarları onun için ateşe attı."

Vashta kaşlarını çatı, sıkıntılıydı. "Bunun için herhangi bir kanıtınız ya da tanıklığınız var mı?"

"Yine kesin bir şey yok efendim. Ama Jolgalgan'ın Komutan Blas'ın hareketleri hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini de merak ettiğimden -ne onun ne de Ditelus'un bilmemesi gereken bir bilgi- memnuniyetsiz düşüncelerimin bu yöne doğru eğildiğini görüyorum. Sanırım dışarıda üçüncü bir zehirleyici var."

"Peki," diye sordu Vashta, "memnuniyetsiz düşüncelerine ne iyi gelir, Immunis?"

"Tüm kanıtları gözden geçirmek ve ek görüşmeler yapmak için bir hafta süre talep ediyorum efendim. Jolgalan kaybolmadan önce pek çok kişiyle görüşmüştür. Ditelus ve Blas da öyle. Hepsiyle konuşmak istiyorum, sonra da eğer varsa üçüncü kişiyi bulacağız."

Vashta sessizce tüm bunları tartıştı. "Başka Mühendislik ölümleri bekliyor musunuz?"

"Dappleglass'a mı? Bundan şüpheliyim."

"Ve artık deniz duvarının hiçbir parçası yıkılmayacak." "Sanmıyorum, hayır."

"Ve sizin araştırmanız yaklaşan titan için yaptığımız hazırlıklara hiçbir şekilde engel olmayacak."

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman size bir hafta verebilirim," dedi. "Ama gerçekten verileceğine dair söz veremem."

"Leviathan mi?" dedi Ana.

Vashta gülümsedi; soğuk, bıkkın bir ifadeyle. "Burası Talagray, Immunis. Burada hiçbir şey kesin değildir. Yine de söylemeliyim ki... görevinizi yerine getirdiniz. Bu suçu tam olarak anlayamasak bile, katillerin kimliğini tespit ettiniz ve en çok ihtiyaç duyduğumuz anda, birkaç gün içinde onları ortaya çıkardınız. İyi iş çıkardınız."

Ana eğildi. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Bu sonun tatmin edici olmadığını kabul etsem de, sizi tebrik edeceğim. Birçok subay bu gece çok daha rahat uyuyacak-"

Altımızdaki yer sarsıldı. Bu deprem geçtiğimiz günlerde hissettiğim diğerlerinden çok daha güçlüydü. Pencereden dışarı baktım, ufukta yükselen ve bizi bir leviathan'ın yaklaştığına dair uyarıcı yeşil işaret fişeklerini görebileceğimden endişelendim.

"Peki," dedi Vashta. "Ellerinden geldiğince sağlıklı bir şekilde, sanırım." Yorgun gözlerini ovuşturdu ve burnunu çekti. "Sen ve signum'un bu akşamki ziyafette olacak mısınız?"

"Muhtemelen, hanımefendi," dedi Ana.

"Ben olsam bunu teşvik ederdim. Soruşturmanızın sonuçlanması şüphesiz iyi bir alamet olarak yorumlanacak ve varlığınız moralleri yükseltecektir. Ki biz

Şimdi ihtiyacım var, tabii ki. Hem

de çok." "Anlaşıldı."

Vashta bir kez daha iç geçirdi. "Kaptan Strovi devasa bombardımanın ateşleme ekibi için gönüllü oldu. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama dinlemedi tabii ki... Gördüğüm kadarıyla fazlasıyla cesur biri. Belki hepiniz ziyafette onu kutsayabilirsiniz."

"Elbette gideceğim," dedi Miljin. Bir kez daha esnedi. "Yine de önce bir yatak bulmak isterim."

"Ve Din de orada olacak," dedi Ana. Gözleri bağlı başını eğdi. "Onayınız için teşekkür ederim hanımefendi. Daha önemli işlerle ilgilenmeniz için sizi yalnız bırakalım."

-

"BANQUET?" Iudex kulesinin orta avlusundan geçerken Ana'ya sordum.

"Lütuf Ziyafeti," dedi Ana kolumu tutarak. "Bir titanla karşılaşmadan önce uygulanan eski bir dini ayin. Yıllardır yapmadılar.

-Genelde duvar ve topçularımız yeterli olur ama bu sefer durum farklı. Lejyon bir titanın gediğe gelmesini beklemeli, dev bombardımanı ateşlemeli ve onu tek atışta öldürerek tıkamalıdır. O halde bombardımana dokunan tüm eller kutsanmalı. Çok ilginç bir olay olmalı. Ritüel kutlama. Bir sürü sigara. Bir sürü hayvan kanı, şarap ve ilahiler. Benim yerime sen gideceksin."

"Korkarım bundan sonra kendimi pek ziyafet çekiyormuş gibi hissetmiyorum, hanımefendi," dedim. "Ahh... bunların hiçbiri seni tatmin etmiyor mu, Din?"

"Hayır," dedim.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık. Jolgalgan'ın cesedinin dappleglass'ta sallanışının görüntüsü aklımdan çıkmıyordu.

"Suberek ve Aristan, hanımefendi," dedim, "adaleti bulamadılar."

"Hayır," dedi. "Bulamadılar."

"On Mühendis adaleti bulamadı." "Öyle."

"Görünüşe bakılırsa kanton da bunu umursamıyor. Leviathan yaklaşırken olmaz. Yanlış hissediyorum."

"Yanlış hissettiriyor çünkü yanlış, Din," dedi. "Uygarlık çoğu zaman zar zor başarılan bir iştir. Ama kalbinizi sertleştirin ve kanınızı yavaşlatın. Adalet kuleleri her seferinde bir tuğla ile inşa edilir. Daha inşa edecek çok şeyimiz var."

Son basamakları çıkmasına yardım ettim. "Gerçekten bittiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Ana. "Jolgalgan'ın İmparatorluğa zarar vermek istediğini sanmıyorum. Bence Blas ve Kaygi Haza'yı öldürmesi kişiseldi. Sadece nedenini henüz bilmiyorum. Bir de Ditelus'un söyledikleri var... *'Bunu ona o yaptı, değil mi?'* "

Ona kapıyı ben açtım. "Sanırım Jolgalgan'ı zehirleyen o seğirme olduğunu düşünmüyorsunuz, hanımefendi."

"Tabii ki öldürmez. Seğirme dappleglass ile öldürmez. Yani Jolgalgan'ın ölümü ya gerçekten bir kazaydı -ki bunun pek olası olmadığını düşünüyorum- ya da başka biriydi. Muhtemelen bu üçüncü zehirleyici, ki onun için endişeleniyorum. Yakalanacaklarından korktukları için Jolgalgan'ın laboratuvarını sabote ettiler ve Jolgalgan tüm mayalama kitlerini ateşlediğinde kendini zehirledi, sonra da Ditelus onu kontrol etmeye geldiğinde. Ve bize küçük bir hikâye bıraktılar." Gözleri bağlı bir şekilde açık pencereye oturdu ve başını eğerek aşağıda çalkalanan şehri dinledi. Kendisini böyle bir uyarıma maruz bıraktığını ilk kez görüyordum. "Şehir uyanıyor ve boşalıyor... Bazıları savaşmak için doğuya gidiyor, ama birçoğu da kaçmak için batıya gidiyor. Yine de sen ve ben burada kalacağız, Din. İş bitene kadar kalacağız. Ve neredeyse bitti. Ama şimdi düşünmeliyim." El yordamıyla pencereyi kapattı ve oda karanlığa gömüldü. "Bir üçüncü..." diye fısıldadı.

"Pardon?"

"Üçüncüsü, Fayazi Haza'nın söylediğini duyduğunuz şey de buydu. Klanından biri üçüncü bir kişiyi arıyormuş... Uzun bir süre üçüncü zehirleyiciyi kastettiklerini düşündüm, şu anda varlığından şüphelendiğim kişiyi. Ama şimdi emin değilim."

"O zaman... ne yapacağız hanımefendi?"

"Ben... Ben en iyi yaptığım şeyi yapacağım." Yatağa oturdu.
"Düşüneceğim. Ama sen
-"Ziyafete gitmelisin, Din." "Özür dilerim
hanımefendi. Ama ben-"

"Evet, evet, ziyafet çekecek gibi hissetmiyorum. Ancak bir Lütuf Ziyafeti son derece nadir görülen bir olaydır. Dahası, Vashta *özellikle* orada olmamızı istedi. Kantonun diktatörü olduğu için onu yanımızda tutmak akıllıca olacaktır. Yakında onu kullanacağım. Ayrıca, korkunç birkaç gün geçirdiniz ve sanırım İmparatorluğun ne için var olduğunu hatırlatmaya ihtiyacınız var."

Şaşkınlıkla ona bir kaşımı kaldırdım.

"Hepsi bu kadar değil!" dedi. Elini panjurlu pencereye doğru salladı. "Her şey duvarlar, ölüm ve komplo değil! Sıkıcı düzenlemeler ve bürokrasi de değil! Bu çirkin, sıkıcı şeyleri yapmamızın *bir nedeni var* - halkın yaşayabileceği, kutlama yapabileceği, neşe ve sevgiyi tadabileceği bir alan yaratmak. Bu yüzden. Ziyafete git, Dinios. Aksi takdirde, sana yapacak gerçekten korkunç şeyler bulacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

III

Lejyon kulesine yaklaşırken güneş gökyüzünde alçalmıştı. Etrafındaki sokaklar çoktan İyalet subaylarıyla dolmuştu, çoğu Lejyon siyahı giymişti ama birçoğu Mühendislik moru ve Apoth kırmızısı ve arada bir de Iudex mavisi parlıyordu. Lejyon avlusuna girmek için sıraya girdiğimizde içeriden bir şarkı başladı, tanımadığım bir dilde yüksek, uluyan, ciddi bir şarkı.

Törenin başladığını fark ettim. Sıra daha hızlı ilerledi ve çok geçmeden siyah kuşaklı kemerlerin altından geçtim, dairesel avlu duvarları boyunca toplanan kalabalığın arasında yerimi aldım ve görmek için baktım.

Avlunun ortasında, fenerlerin maviyle aydınlattığı iki sıra insan vardı: bir sıra iki düzine kadar Lejyonerden oluşuyordu, hepsi diz çökmüş, başlarını eğmişlerdi; ve orada, onların üzerinde duran, daha önce hiç görmediğim türden bir sıra insan vardı. Hepsi farklı ırklardandı -Tala, Sazi, Kurmini, Rathras, Pithian- ve her biri çarpıcı biçimde farklı giysiler içindeydi, hepsi girdaplı koyu renk cüppeler ve ince altın zincirler ya da gümüş peçeler ve yüksek, sivri şapkalar.

Kutsal insanlar olduklarını fark ettim: tüm imparatorluk tarikatlarından rahipler, din adamları, rektörler ve küratörler. Bir an için bunu düşündüm, bu kadar farklı kültürleri barındırabilecek kadar geniş bir İmparatorluk fikriyle boğuştum. Yine de hepsi burada kutsamalarını duyurmaya niyetli görünüyordu, derinlerin devlerini geri püskürtmek için panteonlarını çağırıyorlardı.

Avluya şöyle bir göz attım. Ön taraf üst düzey subaylar için ayrılmış gibiydi: Vashta'yı onların arasında otururken gördüm, göğsü o kadar çok müjdecî ve haraçla kaplıydı ki, tüm cephesi gece gökyüzü gibi parlıyordu. Töreni ciddiyetle izlemediği zamanlarda kalabalığı inceliyor, kimin katılıp katılmadığını işaretliyordu, diye tahmin ettim.

Keskin gözleri bana takılınca sıkıca gülümsedi ve başını salladı. Ben de selam verdim.

Kutsal halk kendi metinlerinden yüksek sesle şarkılar söyledi ve diz çökmüş Lejyonerlerin önünde tütsülerini sallayarak onları tütsü ve kutsal dumanlarla yıkadılar. Sonra askerleri kutsal giysilere sardılar ve alınlarını boyalarla, sülün ve dana kanlarıyla yağladılar, yavaş yavaş dualarla, umutlarla ve ilahi çağrılarla kapladılar.

Bu tuhaflık denizi arasında tanıdığım bir şey gördüm: kutsal adamların arkasında yüksek bir yere monte edilmiş, hem sempatik hem de sert olan uzun, cılız bir yüzü tasvir eden yuvarlak, altın bir büst ve altında eski, yarı unutulmuş bir dilde yazılmış kelimeler-Sen *sez imperiya*.

Gözlerimi imparatorun yüzüne diktim. Seğirmenin ve Hazaların en az iki kişiyi, belki de on Mühendisi ve sayısız başka kişiyi öldürdüğünü ve bunun için cezasız kalabileceklerini, Ana ve benim burada gerçekten ne olduğunu asla anlayamayacağımızı bilerek, sözlerinin benim için bir anlam ifade etmesini sağlamaya çalıştım. Blas, gedik, parti, hepsi bir yağmur fırtınasındaki ayak izleri gibi silinip gidebilirdi.

Üzerinde düşündükçe, bu kutsal ayinden ayrılmayı daha çok istedim. Görünüşe göre imparator Lejyon'a pek çok lütufta bulunmuş ama Iudex'e çok az lütufta bulunmuştu. Titanlar ne kadar basit ve adalet ne kadar imkânsız görünüyordu.

Tören sona eriyor gibiydi: üç kutsal adam en önde diz çökmüş Lejyonerin alnına dokundu. Sonra antik Khanum dilinde bir şeyler söylediler ve onu başından öptüler, eğildiler ve geri çekildiler. Tüm Lejyonerler ayağa kalkıp eğilerek karşılık verdiler; ve her şey bitmiş gibi görünüyordu, çünkü avlu daha sonra mırıldanmalar ve sessiz konuşmalarla doldu.

Tütsü kokusu, yağ, baharat ve şarap aromaları tarafından bastırıldı. Yemekler geldi, masalar aniden dilimlenmiş et ve salamura sebzelerle ve fiçı fiçı şarapla doldu. Böyle bir törende başka ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kasemi doldurmak için ilerledim.

bir ses: "Seni muzaffer görmek büyük bir zevk, Signum."

Döndüm. Immunis Uhad kalabalığın arasından sert, leylekvari yürüyüşüyle çıktı, mavi Iudex pelerini arkasında dönüyordu, yüzü hâlâ her zamanki gibi solgun ve kasvetliydi.

"İyi akşamlar efendim," dedim eğilerek.

"Haberleri duydum," dedi bana, "ve tüm zaferlerinizin tüm ayrıntılarını. Sen ve Ana her şeyin üstesinden fevkalade geldiniz. Hayır, hayır, yine boyun eğme. Neşeli ol. Ne de olsa böyle şeylerin tam zamanı."

Fincanımı doldurdum ve ona doğru kaldırdım. "Daha önce hiç böyle bir törende bulunmamıştım efendim. Onlara şans ve talih diliyorum." Yine de Uhad'ın elinde ne şarap ne de kâse olduğunu fark ettim.

"Bugünlerde kendimi fazla şımartamıyorum, Signum," diye itiraf etti. "Çok fazla şarap çok fazla rahatsızlığa yol açıyor. Sosyal etkinlikler de baş ağrısının sonu olmuyor." Yorgun bir gülümseme. "Elinizdeyken tadını çıkarın."

"Sormamın sakıncası var mı efendim... Ne zamandan beri rahatsızlıklarınız var?" diye sordum.

"Oh, senden yaklaşık on beş ya da yirmi yaş büyük olduğum zamanlar. Yani hala biraz zamanın var. Yine de bu gibi anlar buna değişiyor. Bu zaferi kalbine kazıyacaksın evlat. Senin için bir hazine olacak."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ama... Sanırım bu olayın sona ermesinden dolayı acı çekiyorsun." Yorgun gözleri üzerimde oyalandı. "Ne de olsa adaletsizlik yapan herkes adaletle karşılaşmadı."

"Hayır, efendim," dedim. "Yapmadılar."

"Hayır." Uhad içini çekti. "Ama doğruluk nadiren bu kadar güçlü olanları bulur. İmparatorluk için kritik öneme sahipler ve önemlerini daha fazla güç kazanmak ve daha da tartışılmaz hale gelmek için kullanıyorlar. Bu beni rahatsız ediyor. Her zaman da rahatsız etti. Ama artık beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bir Yüce olarak geçirdiğim zaman nihayet sona erdi."

"Görevden alındınız mı efendim?" diye sordum.

"Oh, evet. Bu benim son araştırmamdı. İmparatorluğun ilk halkasındaki küçük bir çekilip son birkaç günümü orada bulabildiğim huzurun tadını çıkararak geçireceğim."

Böyle bir yeri karşılayabilmesine şaşırmıştım. İmparatorluğun ilk halkası tüm Khanum'un en korunaklı bölgesiydi. Uhad'ın böyle bir cennete giriş yolunu satın alabildiğini duymak oldukça şaşırtıcıydı.

"Yine de açıkçası hizmet etmeye devam edebilmeyi isterdim," diye itiraf etti. "Her neyse... Ana bana çay yapma konusunda oldukça yetenekli olduğunuzu söyledi. Öyle mi?"

"Oh. Biraz, efendim."

"Tüm bu çılgınlık sırasında bir fincan içmeye fırsatın oldu mu?" "Bir süredir hayır. Gerçi su ısıtıcısı getirdik tabii ki."

"Ne yazık. Sen ve Ana ikiniz de biraz rahatlama borçlusunuz. Yine de gitmeden önce bana bir fincan yapmalısın." Eğildi. "Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim ve bu gecedен daha hoş anılar biriktirmen için seni yalnız bırakacağım Signum. Sanırım birçok kişi sizi tebrik etmek isteyecektir." Omzumun üzerinden baktı. "Ve bazıları çok yakında gelecek."

Ardından Komutan-Prificto Vashta, yarım düzine seçkin subay tarafından kuşatılmış kalabalığın arasından öyle bir geçti ki, şoktan tüm vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim. "İşte burada," dedi gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümsemeyle. "İşte korkunç zehirlenmelere son vermemize yardımcı olan muzaffer Iudex signum'umuz... Signum Kol, burada bu mucizeyi nasıl başardığınızı öğrenmek isteyen çok kişi var!"

Birçok subay beklenti içinde bana baktı. Uhad'a bir göz attım ama onun çoktan gitmiş olduğunu gördüm.

-

GECE, nemli ve baharatla ıslanmış havada damlayarak . Vashta beni şanslı bir tılsım gibi kullandı, beni Mühendislik ve Lejyon subaylarıyla tanıştırdı, başarılarımı ilan etti, herkesin gedikten sonraki endişelerini yatıştırmaya hevesliydi. Subayların hepsi eğilerek bana teşekkürlerini, kutsamalarını ve şaraplarını sundular, elimi sıktılar ve zaferimin iyi bir alamet olduğunu iddia ettiler. Övgüleri üzerimde kolay durmadı ve sonunda yüzümdeki gergin gülümsemeyi görmemeleri için alçak sesle eğilmeye başladım.

Sonunda bir Lejyoner Vashta'ya yaklaştı ve duvarlardan haberler fısıldadı. Bana katıldığım için teşekkür etti ve beni serbest bıraktı. Artık geç olmuştu. Etrafımdaki kalabalık azalıyor ve fenerler kararmaya başlıyordu. Bitkin düşmüştüm ve bu kadar neşe ve tebrikten sonra kendimi yalancı gibi hissediyordum. Ayrılmak için hareket ettim, sonra durdum.

Bir Lejyoner imparatorun görüntüsünün altında tek başına duruyordu: üç kutsal adam tarafından alınmış dokunulmuş ve öpülmüş olan Lejyoner. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle durmuş, azalan kalabalığa bakıyordu, yüzü kutsal kan, yağlar ve boyalarla kaplıydı, omuzlarından renkli kurdeleler ve bezler akıyordu.

Sonra bana baktı ve onun Kaptan Strovi olduğunu anladım.

Beni görünce hareketsiz kaldı. Ben de arkama baktım. O ana kadar, tüm rütbe ve statü işaretlerinden sıyrılmış olarak, Strovi'nin bana nasıl baktığını ve belki de bunca zamandır bana baktığını fark etmemiştim.

Ona gülümsedim. O da gülümsememe karşılık verdi, hafifçe rahatlamıştı. Kendini işaret etti ve omuz silkti, sanki şöyle der gibiydi: *-Beni içine soktukları şeye inanabiliyor musun?*

Güldüm. Geride kalan kalabalığa baktım. Sonra sotwine'ımı bıraktım ve ona doğru yürüdüm.

Ben yaklaşırken Strovi utanarak sırtıttı. "Biliyor musun, bize bu alete girmenin kutsal yollarını anlatıyorlar," dedi. "Ama içinden nasıl çıkacağımızı asla."

Onu inceledim. Yüzündeki kan artık kurumuş ve çatırdıyordu. Yine de tüm bunlara rağmen hâlâ yakışıklıydı.

"Çok güzel görünüyorsunuz efendim," dedim.

"Oldukça güzel görünüyorum," dedi başını sallayarak.

"Bunların ne için olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Yüzümü işaret ettim. "Yani sana yaptıkları her şeyin ne anlama geldiğini?"

"Bazıları," dedi. "Ama çoğu, kesinlikle değil. Beni kutsayan tüm tarikatları tanımıyorum bile. Hepsi biraz çılgınca."

"Topu ateşlediğinizi söylediler. Bu doğru mu?"

"Bu bir titanın ölümünü bir Lejyonere yüklemek gibi bir şey. Ben topu ateşleyecek *ekibin* bir parçasıyım. Bu korkunç

karmaşık bir iş. Ama evet."

"O halde size imparatorun kutsamasını ve tüm tanrıların şansını diliyorum."

"Ben de size teşekkür ederim," dedi eğilerek, "ama itiraf etmeliyim ki bunu duymaktan en az sizin başarınızdan dolayı tebrik edilmekten bıktığınız kadar bıktım."

Hiçbir şey söylemedim.

"musun?" diye sordu. Bunu düşündüm.

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?" dedi. "Sanırım iki düzine kadar subayın elinizi sıkamak için yürüdüğünü gördüm. Ve gözüme göre üçü komutandı."

"O zaman beni yakından izliyor olmalısınız, efendim."

Sırıttı ve yorumun havada kalmasına izin verdi. Sonra da "Neden eğlenmiyorsun?" dedi.

Yine ne söyleyeceğimi düşündüm. "Hepsi elimi sıktı," dedim sonunda. "Sanki kazanmışız gibi. Ama kazanmadık. Her şey biz yaklaştıkça söndü. Ve bu kadar çok ölüme sebep olan birçok kirli insan hâlâ serbest. Ve... ve herkes biliyor gibi görünüyor. Yaşlı Uhad yanıma geldi ve benimle bu konuda sohbet etti. Sanki akşam yemeği muhabbetiymiş gibi. Benim de görevimi yapmaya devam etmem gerekiyordu. Sanki orada değilmiş gibi, yaptığım her şeyin üstünde."

Beni dikkatle izledi, yüzü sempatikti. "Lejyon'da bize sormamızı söylüyorlar - duvarlar hâlâ ayakta mı? İmparatorluk devam ediyor mu? Ve eğer buna evet diyebilirim, o zaman günümün memnun hissetmeli ve buna zafer demeliyim. Sanırım buna mecburuz. Aksi takdirde, bu seni ezip geçecek, Dinios."

"Tek hissettiğim," dedim, "yalnızlık."

Son birkaç subay avlunun kapısında oyalanıyor, yüksek sesle ve sarhoş tonlarında konuşuyorlardı.

Strovi, "Kendinizi yalnız hissetmenize gerek yok," dedi.

Ona baktım. An uzadıkça uzadı. Tekrar gülümsemeye çalıştı ama yüzünde bir çaresizlik vardı. O zaman beni üzen her ne sorun varsa, Strovi'ninkinin çok daha büyük olduğunu hatırladım. Birden utandım ve yüzündeki bu endişeyi nefret ettim ve alnındaki ve yanaklarındaki yağları ve boyaları silebildiğim gibi bunu da silebilmeyi diledim.

"Odamda bir banyo leğeni var," dedim.

Bana göz kırptı, şaşkındı.

"Bunların hepsini senin için çıkarabilirim," dedim. "Sadece bir iyiliğin karşılığını ödemiş olurum. Yani, bir keresinde değirmende benim için yapmıştın. Efendim."

Tekrar gözlerini kırptırdı, bu sefer şaşkınlıkla. "Oh," dedi.

Yine o an uzadı. Kendimi mahcup hissettim, aniden haddimi aştığıma ikna oldum. Eğer yer yarılıysaydı, utancımдан saklanmak için seve seve uçuruma atlardım.

Bir süre sonra Strovi, "Emin misin?" diye sordu.

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım ve hafifçe güldüm.

"Şey..." Avluya göz gezdirdi ve sırtıttı. "O zaman devam edin.

Ve acele edin, başka biri sizi durdurup elinizi sıkmadan önce-"

Sonra avlu girişindeki sarhoş sesleri sustu, yerini birçok botun çıkardığı sesler aldı.

Birlikte döndük ve yarım düzine Lejyon subayının içeri doluştuğunu gördük, çelik kepleri etrafa bakarken parlıyordu. Strovi'ye baktım, kesinlikle onun için geldiklerini düşündüm.

"Ohh, bu da ne?" dedi Strovi. "Şimdi ne oldu?"

Bir Lejyoner elini ağzına götürdü ve "*Signum Dinios Kol!*" diye seslendi. *Signum Kol burada mı?*"

Derin bir iç çektim. "Kahretsin," dedim.

Strovi de gözlerini kapadı ve iç çekti. "Ah...evet. Bok gibi. Gerçekten de boktan." "Başka bir zaman mı?" Dedim.

Karanlık gökyüzünü işaret etti. "Eğer kader isterse, kesinlikle."

Bugüne ve bu akşama sessizce küfrettim, sonra elimi kaldırdım ve "Ben Kol" dedim.

Lejyonerler koşarak yanımıza geldi. "Apoth kulesinde size ihtiyaç var efendim," dedi en öndeki nefes nefese. "Hemen. Bağışıklığınız zaten orada sizi bekliyor."

"Ana odasından çıktı mı?" Dedim. "Ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyorum efendim," dedi. "Ama... Immunis Nuis yaralandı. Yanıt vermiyor. Ölmüş olabilir." Kafa derisinin arkasına dokundu. "Başıyla ilgili bir şey."

Strovi'ye baktım, telaşlanmışım. O da başını salladı, yüzü üzgündü. Sonra onları geceye kadar takip ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

III

Ben merdivenleri koşarak çıkarken APOTH KULESİ subaylarla doluydu. Lejyonerler bana yolu açtılar, halka kenara çekilmelerini emrettiler ve çok geçmeden Nuis'in ofisine geri döndüm, duvarlar tanklar, kavanozlar ve kaplarla doluydu, solucan kalabalığı pek çok cam duvarın arkasında kıvranıyordu, ancak şimdi her şey gölgeli ve sessizdi ve hava bakırımsı kan kokusuyla kokuyordu.

"İçeri gel, Din," dedi Ana'nın sesi uzak karanlıktan. "Benim için görmene ihtiyacım var."

Bir lejyonerden bir fener aldım ve yaklaştım. Ana'nın Nuis'in masasının önünde oturduğunu gördüm, gözleri bağlıydı, başı öne eğikti. Masanın arkasında Nuis oturuyordu.

Öne doğru eğilmişti, başı masanın üzerindeydi ve kolları iki yanında duruyordu, sanki çalışıyordu ve kısa bir şekerleme yapmaya karar vermişti. Boynunun dibinden yayılan bir kan birikintisi vardı, pürüzsüz, koyu ve ayna gibiydi. Yavaş *bir pat pat* ile kenardan damlıyordu.

Yüzünü göremiyordum. Bunun için kendimi mutlu hissettim.

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, ben... Bu gerçekten o olamaz, değil mi?"

"Din," dedi Ana. "Odaklan. Kafatasının tabanı. Lütfen bakın."

Titreyerek masanın köşesine doğru yürüdüm. Saçları kalındı ve ayırmak için biraz uğraşmak gerekti; ama orada, Nuis'in kulağının arkasında, yavaşça kan sızdıran küçük, koyu morumsu bir delik vardı.

"Hazas'ın seğirmesi mi?" Ben sordum. "Onlar... Bunu onlar mı yaptı?"

"Yara diğerleriyle aynı mı görünüyor?" Ana keskin bir sesle söyledi. "Bir taklit değil mi? Çünkü eğer öyleyse... O zaman evet. Bunun seğirmenin işi olduğuna inanıyorum. Üzerinde başka yaralar var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Görebildiğim kadarıyla yok. Ama... Seğirme neden Nuis'le uğraşsın ki?"

Ana başını eğdi. "Kasasının hâlâ kilitli olup olmadığını teyit edebilir misin?" Kilitli olduğunu teyit ettim, ön tarafı sıkıca kapatılmıştı.

"Öyle, hanımefendi."

"Kasanın üzerinde hiç kan var mı?"

Lamba ışığında inceledim. "Hayır, ." "Hm.

Aroması var mı?"

Yakınına eğildim, havayı kokladım. "Var, hanımefendi. Sanırım alkol. Sadece ."

"Güzel. İz sürücüler geldiğinde daha fazlasını teyit edeceğiz..."

"İzleyiciler mi?"

Daha sonra üç Apoth ofis kapısından içeri girdi, hareketlerinden emin ve kendinden emindiler. Onları hemen tanıdım: Princeps Kitlan ve birlikte yola çıktığımız bulaşıcı hastalık ekibinden iki iz sürücü.

Üç Apoth boş ve sert gözlerle cesede baktı, sonra Ana'nın önünde eğildi. "Bizi mi çağırdınız hanımefendi?" diye sordu Kitlan.

"Evet," dedi Ana. "Belli ki bu bir ölüm sahnesi Princeps ve yeteneklerinize ihtiyacımız var. Burayla ilgili başka kokular yakalayıp yakalayamayacağınızı ve muhtemelen Nusis'in kasasının kapısını açıp açamayacağınızı merak ediyordum. Sanırım sizlerin elinde oldukça gelişmiş aşındırıcılar var..."

"Öyleyiz efendim," dedi Kitlan. "Çoğunlukla bulaşıcılığı yok etmek için. Ama burada da memnuniyetle yardımcı oluruz." Kasanın kapısına doğru ilerleyen ve çantasını sırtından indiren iz sürücüsüne el salladı.

Önüne oturduğu kasanın kapısını kokladı. "Alkol kokuyor hanımefendi. Tahıl sanırım. Muhtemelen immunis'in kendi depolarından. Ama... aynı zamanda kan kokuyor."

"Kan mı?" diye sordu Ana.

"Evet, hanımefendi." Nusis'e başıyla selam verdi.

"Onun kanı." "Emin misiniz?"

"Kokluyorum. Burada bir eşleşme yapmak için koklayacak kadar var. Aynı şey. Tahminimce kasa kana bulandı ve sonra alkolle temizlendi."

Ana parmaklarını dikleştirdi. "Anlıyorum... O halde katilin Nusis'i öldürdükten *sonra* kasayı manipüle ettiğini ya da ona dokunduğunu söylemek doğru olur mu? Kanlı

Elleri mi? Muhtemelen onu önceden öldürmediler, çünkü Nuis ölmüş olsaydı kasasını açamazdı..."

İz sürücü omuz silkti. "Öyle görünüyor hanımefendi." "Anlıyorum. O zaman lütfen kapıyı kaldırın."

Kitlan ve iz sürücü dikkatle kasanın menteşelerine dumanı tüten siyah bir reaktif damlattılar. Bunu birkaç turda yaptılar, her uygulamadan sonra kapıyı çekiştirdiler, sonunda bir inilti duyuldu ve kapı düştü.

"Şimdi, Din," dedi Ana. "Bak. Unutma. Kasanın içinde çalınan bir şey var mı? Kayıp bir şey var mı?"

Bakmak için çömeldim, bu kasanın içine en son baktığım zamana dair anılarımı canlandırırken gözlerim titriyordu. Greft kutularını, daha önce gördüğüm bir avuç kâğıdı gördüm; ve orada, köşede, ona getirdiğim reaktif anahtarını, küçük bronz bir disk içinde duran şişeyi. Her şey hâlâ buradaydı ya da öyle görünüyordu.

"Anahtar, Din," dedi Ana. "Anahtar orada mı?"

Reaktif baktım, sonra iz sürücüye feneri yakın tutmasını işaret ettim.

"Eee?" diye sordu Ana.

"Bir... anahtar var, hanımefendi," dedim yavaşça. "Ama?"

Daha yakından baktım. "Ama... sanırım Aristan'ın güvenli evinden aldığım anahtar bu değil."

Şok edici bir sessizlik. "Ne?"

dedi Ana.

İz sürücüye döndüm. "onu alabilir miyim?"

İz sürücü öne doğru eğildi ve kasayı kokladı. "Herhangi bir aşı kokusu almadım... gerçi kan ve alkol kokusu burada çok daha güçlü."

"Katil kasanın içini mi temizledi yani?" dedi Ana. "Öyle görünüyor, hanımefendi. Ama incelemek için güvenli olmalı."

Reaktif anahtarını kaldırdım, fenerin yanına koydum ve inceledim. Başımı salladım. "Eminim hanımefendi. Aynı anahtar değil. Bronzdan yapılmış

diskin rengi yanlış yerlerde solmuş. Ve birkaç ezik var. Toplam dört tane vardı, biri büyük, üçü küçük. Ve ağırlığı da yanlış."

"Bütün bunları hatırlıyor musun?" diye sordu iz sürücü şaşkınlıkla.

Kitlan homurdandı. "Çocuk bir gravürcü. Bunun için burada."

"Bütün bunlardan emin misin, Din?" diye sordu Ana.

Hatırladıkça gözlerimin hissettim. "Bundan eminim hanımefendi. Bu anahtar benzer ama kesinlikle farklı."

"O zaman bu yeni anahtarın ne *olduğunu* bulabilir miyiz?" diye sordu.

İz sürücü anahtarı benden aldı ve kokladı. "Şey, bu... bu bir reaktif anahtarı, hanımefendi. Kokusunu alabiliyorum. Daha önce de koklamıştım. Gerçi ne tür olduğunu ya da hangi portalı açtığını bilmiyorum ama... çok ama çok güçlü bir şekilde kan koktuğunu fark ettim, gerçi o da temizlenmiş."

"Ama bunun bir reaktif anahtarı olduğundan *emin* misin?" diye sordu Ana.

"Sıradan bir tane mi?"

Özel bir şey yok mu?"

"Söyleyebileceğim bir şey yok. Bir reaktif anahtarı, yeterince sıradan." Ana uzun bir süre sessiz kaldı.

"Neler oluyor hanımefendi?" diye sordum. "Nusis'i neden öldürdünüz?"

Yumuşak bir sesle, "Beni Iudex kulesine geri götür, Din. Şimdi. Çabuk ol."

-

Şehri birlikte geçtik, üzerimizdeki ay solgun ve hastalıklıydı, birkaç adım önümüzde bize eşlik eden Lejyonerin lambası dışında şehir tamamen karanlıktı.

"Sizce orada ne oldu hanımefendi?" Ben sordum.

"Kötülük," diye fısıldadı Ana, "ve hile. Sanırım seğirme Aristan'ın güvenli evinde bulduğun reaktif anahtarını çalmak için geldi. Ama bir sürprizle karşılaştılar... çünkü Nusis'i öldürdükten sonra anahtarın *çoktan* çalındığını ve geride sahte bir anahtar daha bırakıldığını gördüler. Az önce ele geçirdiğin anahtar."

"Ne?" dedim. Şaşırılmış bir halde söyledim. "Sence bu-"

"Sesini alçalt!" diye tısladı. "Buradaki İyaletler arasında çok sayıda casus olduğu artık açık! Oyunu henüz ele veremem."

Fısıldadım, "Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz hanımefendi? Bir... ne, bir hırsız mı var?"

"Ben biliyorum. Birisi Nusi's'in kasasında ne olduğunu öğrenmiş, gizlice içeri girmiş, kasasını açmış ve anahtarı alıp yerine başka bir anahtar bırakmış olmalı. Sonra seğirme geldi, Nusi's'i kasasını açmaya zorladı, sonra onu öldürdü... ancak hazinelerini ele geçirdiklerinde bunun *doğru anahtar* olmadığını anladılar. Birisi onları yenmişti. O zaman seğirme zor bir durumda olduklarını anladı - ödülleri ellerinden alınmıştı ve şimdi aradıkları şeyin gerçek doğasını anlayabileceğimizden korkuyorlardı. Bu yüzden kapıyı dikkatlice kapattılar ve alkolle silerek kanı temizlediler, zavallı Nusi's'i öldürmeye ve soymaya degecek şeyin ne olduğunu anlamayacağımızı umuyorlardı."

Bunu düşünmeye çalıştım, zihnim dönüyordu. "Seğirmenin o anahtarı sahte olarak bırakmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Nusi's'i öldürdükten *sonra* kasanın hem içini *hem* de dışını temizleme zahmetine katlandılar. Seğirme metodik ve dikkatlidir - normalde temizlik gerektirecek hatalar yapmazlar. Öyleyse... neden bu kadar dikkatli biri kasayı soyduktan *sonra* onu manipüle edip temizlesin? Neden kendileri için bu karmaşayı yaratırlar? En kolay cevap, aradıkları şeyi elde edemedikleri ve onu aradıklarını gizlemek istedikleridir."

"Ama... Hazalar bir reaktif anahtarı için neden bu kadar riske girsinler ki, hanımefendi?"

Ve neden birisi önce onu çalma zahmetine girsin ki?"

"Bu, ilk bulduğunuz anahtarın gerçekten de bir reaktif anahtarı *olduğunu* varsayıyor," dedi. "Ve ben artık öyle olmadığına ikna oldum! Bence tamamen başka bir şeydi... Nusi's'in kendisi bile bu konuda şaşkıındı. Ondan bunun ne tür bir anahtar olduğunu tanımlamasını istedik ve yaptığı testlerin hiçbirisi ona bunu söyleyemedi - çünkü bu bir anahtar değildi, görüyorsunuz."

"O zaman neydi?"

"Fayazi Haza'nın konuşmasına kulak misafiri olduğun kayıp üçüncüsü!" dedi Ana. "Son derece önemli bir şey. Bu kantonun ve belki de tüm İmparatorluğun üzerinde asılı duran tüm günahın kalbi. Şimdi beni Vashta'ya götür, çabuk. Çünkü ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

"Neymiş o?"

Ana basitçe, "Ona birinin Fayazi Haza'yı öldürmeye çalışacağını söyle," dedi.

-

"Bir... Fayazi Haza'nın *hayatına* YÖNELİK BİR TEHDİT mi?" dedi Vashta dehşete kapılarak. "Yine mi? Gerçekten mi?"

"Korkarım öyle, hanımefendi," dedi Ana. "Üçüncü bir suikastçı var ve bu gece yine saldırdılar. Ona kötülük yapmak istediklerinden eminim."

Vashta, Iudex kulesinin avlusunu arşınıyordu, yüzü kaskatı kesilmişti, siyah Lejyon üniforması tüm müjdecileri birbirine çarparken usulca çınılıyordu. "Ve... zavallı Nusus'i öldüren bu mu?"

"Bundan hâlâ emin değilim hanımefendi," dedi Ana. "Ama sanırım onları teşhis edebilirim. Bunu yapmak için Madam Haza'yla ve onun oymacısıyla görüşmem gerekecek çünkü muhtemelen arayışımızda işimize yarayabilecek pek çok anıyı oymuştur. Yarın ilk iş onları buraya, Iudex kulesine çağırabilir miyiz? Ne kadar hızlı hareket edersek, onun güvenliğini o kadar sağlayabiliriz."

"Ben... Ben yapabilirim, kesinlikle," dedi Vashta. "Ama Dolabra, bunun zamanı değil... Leviathan yaklaşıyor. O yaklaştıkça kanton büyük olasılıkla kaosa sürüklenecek."

"Ve bu, bir suikastçının saldırması için en uygun zaman olacaktır. Bunu çabucak çözmeliyiz. Ve eğer gelmeyi kabul ederse, Madam Haza'ya en üst düzeyde koruma sağlamanızı tavsiye ederim. Yüzbaşı Miljin'le birlikte ayırabileceğiniz tüm Lejyonerler hazır bulunmalı efendim."

"Elbette. Bana söyleyebileceğin başka bir şey yok mu? Yani, kim bu katil? Ve Fayazi Haza'ya yönelik bu tehdidin mahiyeti nedir?"

"Size kesin bir şey söyleyemem hanımefendi. Ama oymacının ifadesinin bunu aydınatabileceğine inanıyorum. Şimdi, izninizle hanımefendi, Din ve ben yarınki görüşmemiz için hazırlanmalıyız."

Başını salladı. "Elbette. Kesinlikle..."

Ana'yı merdivenlerden yukarı çıkardım, kulenin tamamı gece rüzgârında etrafımızda gıcırdıyordu.

"Sadece yorum yapmak istiyorum hanımefendi," dedim, "artık neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Bir tuzak kuruyoruz, Din," dedi Ana. "Vashta, Fayazi'nin şu anda atlamasını sağlayacak tek şeyin, hayatına yönelik başka bir tehdit olduğunu söylememiz olacağını söyledi." Sırıttı. "Ben de az önce ona bunu söyledim."

"Ona yalan mı söylediniz, hanımefendi?"

"Evet, öyle," dedi Ana. "Ama bu konuda değil. Fayazi'nin hayatına yönelik bir tehdit *var* ama kimsenin beklediğı türden bir tehdit değil."

"O zaman... ona ne hakkında yalan söyledin?"

"Başlangıç olarak, üçüncü zehirleyicinin kim olduğunu *biliyorum*, Din. Ve artık o on Mühendisin nasıl öldüğünü biliyorum. Ayrıca o reaktif anahtarının gerçekte ne olduğunu ve şimdi nerede olduğunu da biliyorum. Vashta'ya tüm bunlar hakkında yalan söylediğim için kendimi biraz kötü hissediyorum ama... bu kantonda o kadar çok yolsuzluk var ki, onun ağzından çıkacak yanlış bir sözün planımı mahvedebileceğinden endişeleniyorum."

Kapısına geldik. Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtım ama parmağını kaldırdı.

"Açıklayacak zaman yok, Din," dedi. "Yarın için odalarımı hazırlamalıyım, çünkü her şeyin ters gitmesinden endişe ediyorum. Ama *dinle* evlat..." Kolumu sıkıca kavradı. "Bu kapıdan geçeceğim ve ondan sonra bir daha *asla* açmayacaksın, anlaşıldı mı? Ben güvenli olduğunu söylemeden olmaz. Anlaşıldı mı?"

"Ben... Ben anlamıyorum hanımefendi," dedim, artık iyice şaşırmıştım. "Neden?"

"Ben sana söylemedikçe bu kapıyı açmaman gerektiğini anlıyor musun çocuğum?" diye tısladı. "Öyle mi? O zaman dediğimi yap! Sana nedenini söyledim ama eminim beni durdurmaya çalışırsın ve bu da birçok hayatı tehlikeye atar."

"Ben sizin gravürcünüzüm," dedim öfkeyle. "Planlarınızdan haberdar edilmem gerekmez mi?"

"Haklısın, sen benim *gravürcümsün*. Bakmak ve görmek için buradasın. Bu yüzden yarın ilk iş avluda ol ve bakıp görmeye hazır ol! Ve kılıcını da getir. Çünkü tahminlerim doğru çıkarsa, bir katilin maskesini düşüreceğiz ve bundan çok daha fazlasını. Ya da hepimizin gırtlacağı kesilecek." Tekrar sıırıttı. "Şimdi uyu evlat, eğer uyuyabilirsen." Sonra kapıyı kapattı.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

III

Kule girişinden gelen ilk ayak seslerini duyduğumda şafak sökmüştü. Yargılama odasının önünde durduğum yerden başımı kaldırdım, elim kılıcımın üzerindeydi, sonra Yüzbaşı Miljin'in uzun kını yanında sallanarak geldiğini görünce rahatladım.

Bana başıyla selam verdi. Sonra gözleri hâlâ silahımın kabzasına yakın duran parmaklarıma kayd. "Çok gerginsin Kol... Bütün bunlar da ne demek oluyor? Vashta'dan burada olmam için bir mesaj aldım. Zavallı Nuis hakkında olacağını düşünmüştüm ama... Fayazi Haza'nın hayatına yönelik bir girişimle ilgili bir şey mi?"

"Ya da gelmekte olan bir tane, efendim," dedim. "Ana bundan emin görünüyordu. Fayazi Haza'nın kendisi de sorgulanmak üzere kısa süre içinde burada olacak."

Gözlerini kulenin merdivenlerinden yukarı dikti. "Ama Ana henüz gelmedi."

"Hâlâ odasında. Siz sormadan söyleyeyim, hayır, korkarım bana planlarını anlatmadı, efendim. Ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok."

Homurdandı. "Belki de bugün sonunda bize beyninde neler fokurdadığını anlatacağı gündür." Altı Lejyoner avluya girerken arkasını döndü. Başını iki yana salladı. "Leviathan tehlikeli bir şekilde yaklaşırken bunun olması gerekiyordu. Umalım da hepimiz hayatta kalalım."

Lejyonerler kapı ve pencerelerde yerlerini alırken, biz de karar salonuna girdik. Sessizce bekledik ve sonra araba tekerleklerinin gümürtüsü geldi. Komutan-Prificto Vashta içeri girdi, onu yine gümüşi cübbesi ve narin peçesiyle Fayazi Haza izledi, yanında da oymacısı ve aksiyomu vardı. Fayazi neredeyse, arabası beni götürürken bana baktığını gördüğüm zamanki kadar sarsılmış görünüyordu. Sublime'leri her zamanki gibi tamamen anlaşılmazdı.

"Dolabra nerede?" Vashta benden talep etti. "Daha gelmedi mi? Bekliyordur diye düşünmüştüm!"

Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra ötedeki kulede bir kapının çarpıldığını ve ardından küçük, dikkatli ayak seslerinin geldiğini duydum. Eğildim, müsaade istedim ve Ana'nın merdivenlerden yavaşça, dikkatle indiğini görmek için dışarı çıktım, her zamanki gibi gözleri bağlıydı, bir eli duvarda geziniyordu.

"Hepsi orada mı, Din?" diye sordu usulca yanıma gelirken. "Vashta, Fayazi ve iki Sublime?"

"Öyleler, hanımefendi."

"Peki nasıl
görünüyorlar?" "Oldukça
sarsılmış, hanımefendi."

Sırtarak. "Güzel. Onları biraz daha sarsalım."

Beni kolumdan tuttu. Odasında ne bıraktığını ve neden oraya girmemem gerektiğini merak ederek kıvrımlı merdivenlerden yukarı baktım. Sonra onu yargılama odalarına götürdüm.

Lejyonerler kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlediler. Etrafıma bakındım, yerlerini aldım: Fayazi'nin iki yanında iki asker, odadaki iki pencerenin her birinde bir asker ve kapının iki yanında iki asker. Fayazi'nin kendisi savcının masasında oturuyordu, solunda aksiyomu ve sağında oymacısı vardı. Vaşta yüksek masada her zamanki yerini almış, Miljin ise Fayazi'nin arkasındaki sıraya çökmüş, eli kılıcında oturuyordu. Ana'yı, oturuşunu kısık gözlerle izleyen Fayazi'nin karşısındaki bankların ilk sırasına götürdüm.

"Demek öyle," dedi Fayazi. "İstedğin gibi buradayız Dolabra... Yine hayatımın tehdit altında olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Ben de sonuca vardım, hanımefendi," dedi Ana. "Ve bu konuyu görüşmek üzere burada bulunduğunuz için teşekkür ederim."

"Jolgalgan'ın öldüğünü sanıyordum," dedi Fayazi. "Ve onun çatırtısı. Ortalıkta dolaşan haber buydu."

"Öyleler. Ama korkarım size karşı kurulan komplo bunun da ötesinde. Apothetikals'da çalışan bir immunis dün gece ofisinde öldürüldü. Tehditler devam ediyor."

"Immunis Dolabra," diye açıkladı Vashta Fayazi'ye, "tehdidi tanımlamaya çalışmak için sadece sizinle ve personelinizle şahsen görüşmek istiyor. Bu tamamen ihtiyati bir tedbirdir."

"Ancak herhangi bir soru sormadan önce," dedi Ana, "Jolgalgan'ın, babanızın, Kaygi Haza'nın ve hatta Komutan Blas'ın hareketleri hakkında şu ana kadar bildiğimiz her şeyi gözden geçirmek istiyorum çünkü son birkaç gün içinde birçok ifşaat keşfettim. Ancak bu suçların niteliği belirlendikten sonra size yönelik tehdit açıklığa kavuşabilir, madam. Bu kabul edilebilir mi?"

Fayazi ikizlerine baktı. İkisi de başını salladı.

"Bu kabul edilebilir," dedi Fayazi.

Ana sırtıttı. "Mükemmel. Hadi başlayalım."

-

Ana, "Komutan Blas'ın ölümünü gözden geçirmekle hiçbirinizi rahatsız etmeyeceğim," dedi. "Bunu haftalar önce çözdüm ve artık katilin kimliğinin Apoth'lardan Yüzbaşı Kız Jolgalgan olduğunu biliyoruz, şimdi öldü. Bunun yerine Hazas salonlarındaki parti gününe geçeceğim, çünkü bizi en çok o ilgilendiriyor. Orada herhangi bir protestomuz var mı?"

Fayazi yine Yücelerine baktı. Onlar da omuz silkti. "Burada bir sorun görmüyoruz," dedi Fayazi.

"Çok iyi!" Ana ayağa kalktı, ellerini arkasında kenetledi. "O sırada Jolgalgan çoktan Haza malikânesinin arazisindeydi. Çatlak Ditelus kafesli kapıyı çoktan kaldırmış, içeri girmesine ve evin arka avlusundan birkaç düzine açıklıktaki küçük, sığ bir çukura gizlenmesine izin vermişti. Zehir ondaydı -bu dappleglass- ve onu kullanmak niyetindeydi. Sonunda partinin seslerini duyduğunda ayağa kalktı, delikten dışarı süzüldü, örtüsünü değiştirdi ve kalabalığa katıldı ve kimse daha akıllıca davranmadı." Bir parmağını kaldırdı. "Ama burada Jolgalgan'la ilgili ilk olağandışı şeye geliyoruz; o zaten araziye, eve, odalara ve salonlara çok aşinaydı. Çünkü *oraya daha önce de gelmişti*. Hatta birçok kez."

"Jolgalgan mı?" diye burnunu çekti Fayazi. "*Bizim* evde mi? Bence bu pek olası değil..."

"Korkarım öyle değil," dedi Ana. "Bütün bunlardan habersiz olduğunuza *eminim* Madam Haza, ama babanız çok yaygın ve hiç de istisnai olmayan *patronaj* kurumunu uyguladı - İyalelerdeki kilit memurların seçimi ve teşviki." Fayazı itiraz etmek için ağzını açtı ama Ana gürlereyerek devam etti: "Bu tabii ki yasadışı değil. Bunu yasaklayan hiçbir yasa yok. Ve dediğim gibi, özellikle Talagray'de bu çok yaygın. Sanırım komutan-prificto bile zaman zaman eşrafın ilgisini çekmiştir..."

"Yalvarışları bilirim," dedi Vashta soğuk bir sesle, "ama uzun yıllardır değil."

"Elbette," dedi Ana, eğilerek. "Kaygı Haza bu tarzda pek çok soylu gibiydi. Görüştüğü, teşvik ettiği ve zaman zaman hediyeler verdiği küçük bir memur çevresi vardı ve Jolgalgan da bu memurlardan biriydi. Başka türlü onun hamamından nasıl haberdar olabilirdi? Başka nasıl hizmetkârların geçitlerinde bu kadar kolay gezinebilir ve hangi kapıyı kullanacağını bilebilirdi? Cevap ki, Kaygı Haza onu oraya daha önce, muhtemelen birçok kez, bir arkadaş olarak getirmişti." Elini hafifçe sallayarak ne demek istediğini onayladı. "Jolgalgan artık malikânede olduğuna göre, bilgisini ve değişen görüşünü kullanarak karanlık geçitlerde ışıksız bir şekilde ilerledi ve çatıya çıktı. Ve orada öldürücü darbeyi indirerek dappleglass'ı buhar odasının üstündeki kazanın içine attı. O noktada, buradaki amacı tamamlanmıştı. Jolgalgan partiye yeniden katıldı ve kalabalıkla birlikte oradan ayrıldı. Kaygı Haza partiden sonra buharını aldı ve ne yazık ki sabaha karşı ölecekti.

"*Ama!*" Ana dedi ki. "Hikaye burada bitmiyor. Çünkü Kaygı Haza'nın o gece başka bir işi vardı; *ikinci*, daha küçük bir parti. Bir zamanlar Jolgalgan'ın da dahil olduğu aynı subay çevresine, himayesini uzattığı subaylar için düzenlemeyi planladığı özel bir davet." Yüksek sesle okudu: "Bunlar... Prens Atha Lapfir, Signum Misik Jilki, Prens Keste Pisak, Yüzbaşı Atos Koris, Yüzbaşı Kilem Terez, Prens Donelek Sandik, Prens Kise Sira, Prens Alaus Vanduo, Signum Suo Akmuo ve son olarak Signum Ginklas Loveh. On ölü mühendis. Hepsi de

Hazas'ın salonlarına daha sonra... evin *lezzetlerini* tatmak için. Ve Hazas'ın salonları, elbette, kıyaslanamaz lezzetler sunar..."

Fayazi çok hareketsiz kalmıştı. Menekşe rengi gözleri önce bana, sonra Ana'ya kaydı. Daha fazla itiraz etmek istediğini ama Ana'nın söyleyeceklerinden korktuğu için bundan kaçındığını görebiliyordum; Vaşta'nın önünde kendi yasadışı fahişelerini ifşa etmek istemediği kesindi.

"Bu büyüleyici bir hikâye," dedi Fayazi sonunda. "Ama sakıncalı ya da tehlikeli hiçbir şeyden bahsetmediniz. Örneğin, on mühendisin de nasıl zehirlendiğine, hatta evimde olup olmadıklarına ya da bunların beni nasıl tehdit edebileceğine dair hiçbir ipucu vermediniz."

"Sorduğuna *sevindim*," dedi Ana sırtarak. "Çünkü bu soru bir kafamı karıştırdı. Ama sonra fark ettim ... Mühendislerin zehirlenmesinin Kaygi Haza ve Komutan Blas'ın ölümlerinden farklı olduğunu zaten biliyorduk. Onlar çok daha sonra, düzensiz zamanlarda ölmüşler ve vücutlarının farklı yerlerinden çiçek açmışlardı. Bu da onların farklı şekilde *zehirlendiklerini* gösteriyor." Gözleri bağlı yüzünü bana çevirdi. "Din cevabı gördü elbette. Sadece bilmiyordu."

Herkes bana baktı. Sadece kaşlarımı çattım, çünkü ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Madam Haza," dedi Ana. "Babanızın şarap içmekten hoşlandığı mücevherli bir ibriği olduğunu hatırlamakta haksız mıyım?"

Fayazi isteksizce, "Vardı. Aslında birkaç tane vardı."

"Anlıyorum. Peki *banyo* yaparken sık sık şarap içmekten hoşlanır mıydı?" diye sordu Ana usulca.

O anda kemiklerimde şimşekler çaktı ve anı zihnimde canlandı: Orada, yaşlı adamın banyosunda, taş bir çıkıntı; ve onun boyunca, geçmişteki birçok şarap bardağından kalma solmuş kırmızı halkalar.

"O...o yaptı..." dedi Fayazi.

"O zaman düşündüğüm gibi oldu," dedi Ana. "Tam da o gece, banyosunda, Kaygi Haza en sevdiği ibrikten bir kadeh *şarap* içti, tam da hava buharla ve dappleglass sporlarıyla doluyken. İçtiği ibrik havaya açık duruyordu ve artık . Ve aynı ibrik daha sonra Kaygi Haza'nın gözde Mühendislerinin gizli toplantısında şarabı dökmek için kullanıldı

kendilerini şımartmaya gelen tüm o gençler için. Ve sonra içtiler. Böyle bir kaptan dökülen her şeyin artık ölümün kendisini taşıdığının farkında olmadan içtiler - kaçınılmaz, acı verici ve korkunç."

-

Mahkeme salonunda KORKUNÇ BİR SESSİZLİK hakimdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Vashta dehşetle. "Gerçekten böyle bir trajedinin böyle başladığını mı düşünüyorsun?"

"Neredeyse tamamen eminim," dedi Ana. "Bu, enfeksiyonların *çiçek açmasının* -nasıl denir- neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor. Çünkü Mühendisler muhtemelen Kaygı Haza'nın kendisinden daha az spor tüketmişlerdi ve daha fazla şarap içenler daha hızlı öldü. Ancak hiçbirisi yaşlı Haza'nın yaptığı gibi oturup sporları içine çekmemiş ve solumamıştı. Ayrıca sporların mideden çok akciğerlerde başarılı olduğundan şüpheleniyorum. Ama yine de sonunda başardılar. Ve on kişi de yok oldu."

Fayazi, suskun bir şekilde bakan Yücelerine baktı. Sessizlik uzadıkça uzadı ve Ana sessizliğin kabarmasına izin vererek onu delmek için en uygun zamanı bekledi.

"Ve eğer işler birazcık farklı gitseydi," dedi, "sadece *birazcık* farklı gitseydi, elimizde sadece on ölü Mühendis olurdu, daha fazlası değil. Elbette bir trajedi ama bir felaket değil. Yine de o Mühendislerden ikisi yanlış zamanda duvarların içinde yanlış payanda üzerinde çalıştılar... ve böylece gedik ve sayısız kayıp meydana geldi." Durakladı. "Gerçekten talihsiz bir durum, değil mi Madam Haza?"

"Neymiş o?" dedi Fayazi.

"*Malikaneni* kilitleyip babanın cesedini yakman ve Apoth'ları salgına karşı uyarmamış olman çok *talihsiz* bir durum," dedi Ana. Çünkü uyarmış olsaydın... belki de geçtiğimiz haftalar daha farklı geçebilirdi."

O zaman odanın sıcaklığı değişmeye başlar.

Bunu Vashta'nın yüzünde görebiliyordum; bu soylu kadının -ne kadar güçlü olursa olsun- doğrudan gedik açılmasına neden olan bir komplo kurduğunun yavaş yavaş, kaynayarak farkına varışını; ve bunu Fayazi Haza'nın duruşunda görebiliyordum: içinde

Kanton senyörünün, deniz surlarının çökmesine ve İmparatorluğun bu vahim duruma gelmesine kendi kişisel eylemlerinin neden olduğuna inanmaya başladığını anladığında, sırtındaki sertleşmeyi hissetti.

"Ben..." diye kekeledi Fayazi. "Bunun bir röportaj olduğunu sanıyordum... Bana karşı tehditler olduğunu sanıyordum?"

"Oraya varmak üzereyim," dedi Ana. "Ama *bunu* açıklamak için önce Jolgalgan'ın, eminim hepimizin kafasını karıştırmış olan, alışılmadık cinayet yöntemini açıklamam gerekiyor. Neden dappleglass ile uğraşsın ki? Neden bir zamanlar kantonunu, evini öldürmüş olan aynı salgını kullansın? Ne de olsa Dappleglass zor, huysuz ve -açıkça görülüyor ki- cinayetle kontrol altına alınamaz. Sembolik bir seçim gibi görünüyordu. Neredeyse kişisel bir kan davası gibi. Kantonun ölümü sırasında bizzat orada görev yapmış olan merhum Immunis Nuis ile Oypat'ın tarihini tartışana kadar hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Nuis bize çok *ilginç* bir hikâye anlattı," dedi Ana. "Bize Apothetikal Iyalet'in dappleglass'a karşı nasıl etkili bir aşı yaratmayı başardığını, başka bir deyişle tedavi ettiğini ama bunu üretime geçiremediklerini anlattı. Çünkü bu planlarını uygulamaya çalıştıklarında, çok fazla kanton çok fazla yeni reaktif yetiştirmekle ilgili çok fazla yasal yalvarışta bulundu ve bu şikayetler çözüldüğünde, bulaşma çok fazla yayıldı ve Oypat'ın kaderi mühürlendi. Ancak... Nuis, Oypat'ı kurtarma planını engellemede en etkili olan *dört kanton* olduğundan bahsetmişti. Bunlar Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonlarıydı."

Vashta gözlerini kırıştırdı, yabancı otların arasında kaybolmuştu. "Dolabra... bunun anlamı nedir?"

"Bunu ben de merak ediyordum," dedi Ana. "Özellikle de müfettiş yardımcım, Blas'ın sekreteri Rona Aristan'ın son dokuz yıl içinde *aynı dört kanton* arasında yoğun bir şekilde seyahat ettiğine dair kanıt topladığında -Ve bunu yaparken de bir servet taşıyordu. Ve sonra Din, Haza kalesini gözden geçirdiğinde ve Komutan Blas'ın öldürülmesiyle kendi ölümü arasında Kaygi Haza'nın kâtip gönderdiğini öğrendiğinde bunu *tekrar* merak ettim.

şahinleri dört hedefe -Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonlarına- doğru havalandılar."

Fayazi'nin gümüş duvağı şimdi çok hızlı dalgalanıyordu. Oldukça hızlı nefes alıyor olmalıydı.

"Tüm bunların anlamı üzerine kafa yordum," dedi Ana. "Bütün bunları birbirine bağlayan ne olabilir? Para, Kaygi Haza ve Komutan Blas -Oypatis *tarafından Oypat'la aynı şekilde* öldürülmüşlerdi- ile Oypat'ın kendisinin yok olmasına neden olacak kadar çok tartışan bu dört kanton arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi?" Durakladı. "Ama sonra merak ettim... Ya tüm bunlar daha önce olduysa?"

"Daha önce oldu mu?" dedi Vashta. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne de olsa Kaygi Haza öldüğünde *çok* yaşlı bir adamdı. Hatırladığım kadarıyla yüz otuz yaşlarındaydı," dedi Ana. "Ya zamanında, Talagray'da geçirdiği süre boyunca, tıpkı ölen on Mühendis gibi, birkaç -nasıl desem- mezun *sınıfına* rehberlik etmişse? Onun himayesini almış ve İmparatorluğun dört bir yanına yerleştirilmiş birkaç kuşak İyalet subayı - gerektiğinde tavsiye, bilgi ya da iyilik sunmak üzere yerleştirilmiş?

"Ya," diye devam etti Ana, "Komutan Taqtasa Blas'ın kendisi de bir böyle bir subaysa? Ya o ve bir avuç yoldaşı, tıpkı Jolgalgan gibi Kaygi'nin zeki küçük kabalalarından birinin üyesiye? Ve ya grubunun bazı üyeleri sonunda İmparatorluk'ta önemli mevkilere geldiyse? Belki de Juldiz, Bekinis, Qabirga ve Mitral kantonlarında?" O yırtıcı sırtışıyla sırttı. "Ve... ya on bir yıl önce Kaygi Haza, Blas ve akranlarından çok ama çok *büyük* bir iyilik istemişse?"

Fayazi'nin oymacısı ayağa fırladı. "Bunlar saçma sapan yalanlar!" diye hırladı. "Buraya tehditlerden haberdar olduktan sonra geldik, böyle zehirli bir fırçayla... katrana bulanmak için değil! Komutan-Prificto, size şunu söylemeliyim ki

."

Sonra Vashta tek bir kelime söyledi - buzdan bir bıçağın saplanması kadar soğuk, sert ve acımasız: "*Hayır.*"

Oymacı afallamış bir halde ona baktı, sonra Fayazi'ye döndü. "Hanımefendi, ben... Bu bir iftira..."

Fayazi kendini hatırlar gibi oldu ve öne doğru eğildi. "Affedersiniz, Komutan-Prificto?" dedi küstahça. "Ekibime ne söylediniz?"

"Hayır," dedi Vashta. "*Hayır* dedim, Madam Haza. Dinliyorum. Ve dinlemeyi *bitirmedim*. Bu yüzden hepimiz oturalım ve sözümüzü kesmeyelim."

Oymacı bir an tereddüt etti, sonra soğuk, iğneye benzeyen gözleriyle Ana'yı izleyen aksiyoma baktı.

"Biz Hazaların soyundanız," dedi aksiyom. "Ve hiç kimse bizimle bu şekilde konuşamaz."

Vashta kürsüden öne doğru eğildi. "Ben de Talagray'ın seneschal'ıyım," dedi. "Klanınızın sadece bir parçası olduğu İmparatorluğun kalbini ellerimde tutuyorum. Ve eğer klanınıza yeniden katılmak istiyorsanız, hepiniz *sessiz* olacaksınız."

Fayazi'nin peçesinin altından bir şeyler söylemek istercesine ağzının açık kaldığını görebiliyordum. Sonra ağzını kapattı, dudaklarını büzdü ve oturmakta olan oymacısına bir işaret yaptı.

Vashta öfkeli yüzünü Ana'ya çevirerek, "Devam et Dolabra," dedi.

Ana boğazını temizledi, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı silmeye çalıştı ve şöyle dedi: "Aklıma gelen belirsiz fikir şu: On bir yıl önce, Oypat krizi sırasında Kaygi Haza ve Taqtasa Blas bu dappleglass tedavisi hakkında bilgi edinmişlerdi. Ve sonra Blas, İmparatorluktaki pek çok Koruma Kurulunu iyi tanıyarak, dostlarını ve müttefiklerini bu ilacın kullanımını sessizce *engellemeleri* için gizlice yönlendirmişti. Kaygi Haza ile Blas arasındaki bağlantıyı açıklayabilecek tek şey buydu. Jolgalan ve Ditelus gibi Oypatis'lerin neden bu iki adam için bu özel, şiirsel ölümü dilediklerini açıklıyordu. *Ayrıca* Blas'ın sekreterinin neden bu dört kanton arasında dolaşarak işbirlikçilere gerçek bir servet ödediğini ve sessizliklerini satın aldığı da açıklıyordu. Ve Komutan Blas'ın ölümünden sonra Kaygi Haza'nın neden aceleyle bu dört kantona kâtip-şahinler gönderdiğini de açıklıyordu. Oradaki halkını *uyarıyordu*. Komplolarının bir üyesi, katilin hangi günahı işlediklerini bildiğini gösteren bir şekilde öldürülmüştü. O da

Diğerlerine sırlarının bilindiğini ve bu katilin yakında onlar için de gelebileceğini söyledi.

"Ama... Blas ve Haza bunları *neden* yapsın ki?" diye devam etti Ana. "Bu iki adam neden kasıtlı olarak bütün bir kantonun ölmesine izin versin? Böyle bir ölüm ve yıkımdan ne kazanabilirlerdi? Ama sonra aklıma geldi... Haza'ların zenginliği çok özel bir kaynaktan geliyor. O *da toprak*."

"Kara mı?" diye yankılandı Vashta sessizce.

"Evet, hanımefendi. Toprak," dedi Ana. "Toprak ve üzerinde yetişen her şey. Tüm reaktifler, tüm tarım, topraklarından tüm ürünler ve hammaddeler - tüm zenginliklerinin kaynağı bu." Burnunu çekti. "Peki... sahip olmadıkları verimli toprakların büyük bir kısmı aniden ortadan kaybolursa topraklarının değerine ne olur?"

Tüm bunları dinlerken başım dönmeye başladı. Hazalar'ın pek çok cinayetinden şüphelenmeye başlamış olsam da, bu kadar basit, bu kadar yavan ve bu kadar korkunç bir şey yüzünden böyle bir dehşete karışmış olabilecekleri henüz gelmemiştir.

"Bunu *para* için mi yaptılar?" Ben haykırdım. "Hepsi *para* için mi, hanımefendi?" "Sessiz ol, Din!" diye tersledi Ana. "Sana izlemeni söyledim, konuşmanı değil!"

"Evet ama... çocuğun yorumunu tekrarlıyorum," dedi Vashta belli belirsiz. "Sen... Hazas'ın bu iğrenç planı bir tür *arazi değerlendirme* planı olarak gerçekleştirdiğini mi iddia ediyorsun Dolabra? Biraz *para* kazanmak için mi?"

"Az değil," dedi Ana. "Çok fazla. *Akıl almaz* bir miktar. Oypat'ın ölümü Hazaların İmparatorlukla sayısız sözleşmeyi yeniden müzakere etmelerine, servetlerini ve nüfuzlarını büyük ölçüde artırmalarına izin verdi - öyle ki servetleri imparatorun kendisiyle yarışır hale geldi. Bu, kendine has garip bir şekilde, hafızalardaki en büyük tek arazi spekülasyon planıdır. Ama kesin rakamlar istiyorsanız," dedi bir deli gibi gülümseyerek, "*Toprak Mülkiyetlerinin Devri Toplamı, Qabirga Kantonu, 1100- 1120'yi* şiddetle tavsiye ederim. Bu sadece bir örnek. Hepsi orada, açıkta yazılı. Çok da etkileyici bir okuma."

"*Spekülasyon* demişken," diye bağırdı gravürcü, "bunların hepsi teori ve hayal! Ne Oypat'la bir ilgimiz var, ne de

topraklarımızın değerleri! Efendimizin ölümünden önce gönderdiği birkaç kâtip-şahin dışında bu büyük komploya dair herhangi bir kanıt duymadım henüz! Blas'la ya da sekreteriyle herhangi bir bağlantısı olduğuna ya da bu kantonlardaki insanlara herhangi bir yasadışı ödeme yapıldığına dair gerçek bir kanıtınız yok!"

"Ama elimde kanıt var," dedi Ana yumuşak

bir sesle. Odanın tamamı donmuş gibiydi.

"Sen... sen ne?" dedi oymacı.

"Kanıtım var. Çünkü elimde dappleglass tedavisinin bir *örneği* var - Apoth'ların on yıl önce Oypat'ı kurtarmak için ürettiği greftlerin ta kendisi. Senin çaldığının ta kendisi."

-

Yargılama salonunun üzerine bir sessizlik çöktü. Gökyüzünde serseri bir bulut kayarak şafak ışığının bir mızrağının pencereden içeri girmesine izin verdi.

"Sende *ne* var Dolabra?" dedi Vashta.

"Immunis Nusis, o dört kantonun dappleglass tedavisi hakkında çok ilginç bir şekilde *bilgilendirilmiş* görüldüğünden bahsetti," dedi Ana. "Ama sonra tedavinin kendisinin hiçbir zaman işe yaramamış olabileceğinden bahsetti; yirmi şişe greft yapmış olmalarına rağmen, üçünün suya dönüştüğünü tespit etmişler. Yine de hayal ettim... Ya bozulmamış olsalardı? Ya birisi incelemek için küçük şişelerden üçünü çalsaydı ve yerine basit su bıraksaydı? İşte Hazas'ın yaptığı da buydu. Ajanlarına tedaviyi çalmaları için rüşvet verdiler ya da para ödediler, böylece Komutan Blas ve küçük çetesi numuneyi inceleyebilecek, reaktifleri türetebilecek ve tedavinin kullanılmasını engellemenin bir yolunu bulabilecekti. Çözüm hayal ettiklerinden çok daha basitti; reaktiflerin nerede yetiştirildiğini öğrve Koruma Kurullarına gittiler. İroniktir, çünkü Koruma Kurulları İmparatorluk halkını korumak için vardır; ancak zengin ve bilgili kişilerin elinde kolayca bir silah olarak kullanılabilirler."

Ana, Fayazi ve Yedileriyle yüzleşmek için döndü. "Ama işler noktada ters gitti, değil mi? Çünkü yozlaşmış insanlarla uğraşırsanız, kaçınılmaz olarak

sizi istismar etmeye çalıştı. Ve Komutan Blas'ın yaptığı da buydu çünkü o örneklerden *sakladı*. Üç taneden birini. *Üçüncüsü*."

Bu kelime bir kez daha kemiklerimde şimşekler çaktırdı. Fayazi Haza'nın söylediklerine kulak misafiri olduğumu hatırladım: *Üçüncüsü mü? Üçüncü ne? Ne bulacaklar? Ne arıyorlar?*

"Blas bunu şantaj olarak sakladı," diye devam etti Ana, "Haza klanının onu ortadan kaldırmaya çalışmamasını sağlamak için. Bunu, sekreteriyle birlikte yurtdışındaki işbirlikçilerine kaçırdığı paraları sizden zorla almak için kullandı. Ve uzun süre boyunca onu öldürmektense parasını ödemek daha kolaydı. Ama sonra öldürüldü.

-Sizin tarafınızdan değil, yaptığınız şeyi keşfeden Kaptan Kız Jolgalan tarafından. Ve sonra o örneği bulmak çok ama çok önemli hale geldi. Çünkü eğer bir başkası onu bulur ve gerçekte ne olduğunu anlarsa, o zaman bu senin ne yaptığını kanıtlayacaktı." Gülümseyerek bana döndü. "Ama tüm aramalarınıza rağmen Din tesadüfen buldu ve aldı. Onu bir reaktif anahtarı olarak gizlemek çok zekice."

Kendimi baygın hissettim, boş küçük evde o günü hatırladıkça gözlerim parlıyordu. Bronz diskin verdiği his, şişedeki sıvının şırıltısı-şimdi bunun binlerce hayatı kurtarabilecek maddenin ta kendisi olduğunu hayal etmek...

Yine de anahtarın bizden çalındığını biliyordum. Ana şimdi hangi gizli oyunu oynuyordu?

Topuklarının üzerinde dönerek Fayazi'ye döndü ve gözleri bağlı yüzünü öne eğdi. "Bundan pek haberiniz yoktu, değil mi hanımefendi?" dedi. "Bilemezsiniz. Bunların hepsi babanızın işiydi. Onun planları, onun entrikaları. Ve senin bunu bilmene izin verilmedi. Neden, onun çayırına girmene bile izin verilmedi."

Fayazi'nin aksiyomu hanımının kolunu tekrar

kavradı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi

Fayazi sessizce.

"Ama baban öldüğünde, onun buradaki görevlerini devralmak zorunda kaldın. Soyun diğer baş oğullarına haber gönderip yol göstermelerini istediniz ve onlar da size cesedi ve kanıtları yakmanızı ve babanızın ölümünü Komutan Blas'a bağlayabilecek herhangi bir şeyin Oypat'a yaptıklarını ortaya çıkaracağından korkarak tüm bilgileri gizlemenizi söylediler. Sen de öyle yaptın.

istediler ve siz de böylece gedik açtınız. Ve tüm o askerlerin ve insanların ölümü şimdi sizin başınıza kaldı."

"Hayır," diye fısıldadı Fayazi.

"Ve sonra işler çok daha tehlikeli bir hal aldı... Klan ajanlarını gönderdi, değil mi? Onların kirli işlerini yapması ve senin yaptığın tüm bu pislği temizlemesi için *korkunç* birini?"

Fayazi peçesinin altında titredi ama hiçbir şey söylemedi.

"Tabii ki seğirmelerini gönderdiler," dedi Ana. "Ve senin yapabileceğin tek şey orada oturmaktı. Seğmen Blas'ın sekreterinin peşine düşerken orada oturmak. Sonra da o kadar kağıt için tuttuğun zavallı değirmenciyi öldürdüler ve bir bodrumda çürümeye terk ettiler. Ve sonra zavallı Nusis."

"Dolabra!" dedi Vashta telaşla. "Sen neden bahsediyorsun-"

"Senin seğirmenin klanınız için kaç kişiyi öldürdüğünü merak ediyorum," dedi Ana. "Onlarca mı? Yüzlerce mi? Ama geldiklerinde bir sonraki öldürdüklerinin sen olabileceğini biliyordun Madam Haza. Çünkü siz büyük oğullardan uzaktasınız. Savunmasız. Önemsiz. Seğirme, çizginin dışına çıkmadığınızdan emin olmak için buradaydı... ve eğer Talagray'deki tüm planları suya düşerse, bunun için suçlayacakları ve döngü için bırakacakları kişi *sizdiniz*. Korkunç küçük bir hikayeye bir başka derli toplu son."

Fayazi tokat yemiş gibi sarsıldı.

"Elbette bunu düşünmüştündür," diye fısıldadı Ana. "Planladıkları şeyin bu olduğunu elbette biliyordun. Ama... neden ona sormuyorsun? Neden *hemen şimdi* gidip seğirmene sormuyorsun?"

Gürültülü bir sessizlik.

"D-Dolabra?" dedi Vashta. "Nesin sen... ne..."

Ana yüzünü, soğuk ve karanlık gözleriyle kendisine bakan aksiyoma çevirdi.

"Çünkü o sensin, değil mi?" dedi Ana. "Sen aksiyom değilsin. Seğirten sensin. Ve Madam Haza'nın hayatını tehdit etmek için burada olan sensin. Ve daha dün gece Immunis Nusis'i öldüren de sensin."

BİR BAŞKA ŞAŞKIN SESSİZLİK.

Aksiyom gülümsedi ve yüksek, soğuk bir sesle güldü. "Sen delisin. O deli. Bu kadın kesinlikle deli!"

"21,316'nın karekökü kaçtır?" diye sordu Ana.

"Ne-ne?" dedi aksiyom, irkilerek. "Neden sen-"

"Cevap 146," dedi Ana. "Dördün kuvveti 98 kaç eder?" Aksiyom sessiz kaldı.

"Cevap 92,236,816," dedi Ana. "92,236,816'yı 21,316'ya bölmeye ne dersiniz? Bunu yapabilir misin?"

Sessizlik.

"Yapabilir misin?" diye sordu Vashta. "Yapamaz mısın?" Fayazi'ye baktı. "Neden yapamam?"

Fayazi titremeye başladı ama cevap vermedi. Aksiyom'un soğuk, ölü bakışları daha da soğudu.

"Sanırım cevap 4,327'nin biraz üzerinde," dedi Ana. "Ama benden alıntı yapmayın." Sırıttı. "Bir aksiyomun müjdecisisiniz ama hiç matematik yapamıyorsunuz, değil mi? Din onunla konuşurken Fayazi'nin yanında takılmak, doğru şeyleri söylediğinden emin olmak için bir nedene ihtiyacın vardı. Ve hangi soylu kadın Sublime'leri olmadan bir yere gider ki? Oymacı gibi davranamazdınız - onda zaten onlardan biri vardı - ama aksiyom, şey... Neden biri Fayazi Haza'ya karmaşık matematik problemleri sorsun ki? Bu konuda iki kere düşünmezdim ama Din birkaç basit matematik sorusu sordu ve sen *hiçbir şey söylemedin*. Hem de hiçbir şey. Ve bu bana çok ilginç geldi." Gülümsemesi soldu. "Sorun sensin. Aristan'ı sen öldürdün. Ve Suberek'i. Ve Nusis'i. Hepsi sendin."

Aksiyom sessizdi. Ana geri çekilmeye başladı ama tüm odanın duyabilmesi için daha yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Hazalar sizi buraya temizlik yapmanız için gönderdi," dedi. "Ama *asıl* görev o lanet olası reaktif anahtarını geri almaktı, yani dappleglass tedavisiyle dolu olanı. Kaygı'nın birçok kirli kaynağından birinden Nusis'in Rona Aristan'dan kurtarılan bir reaktif anahtarına sahip olduğunu öğrendin. Ne olduğunu hemen anladın. Ve Leviathan yaklaşırken, zaman yoktu. Çaresiz kaldın. Ofisine gittin, onu kasayı açmaya zorladın ve onu öldürdün."

Anahtarları *çoktan* değiştirdim ve gerçek anahtar odamdaki sandığın içindeydi. Hemen st katta, hemen şimdi."

Gözlerimi kırpıştırdım, yine kafam karışmıştı. Böyle bir şey olamazdı. Yine de Ana konuşmaya devam etti.

"Buraya gelmek çok cesurca," dedi. "Bunu yapıp yapmayacağından emin değildim. Seni rktebileceğimden endişelendiğim için seni hiç sormamaya dikkat ettim. Ama sen Haza klanına *ok* sadıksın. Sana küçük kız kardeşlerine göz kulak olmanı söylediler ve sen de bunu yapmak için buradasın."

Fayazi şimdi titriyordu. Miljin ayağa kalktı ve kılıcını çekti.

Ayağa fırladım ve ben de aynısını yaptım. Etrafımızdaki Lejyonerler bunu bir işaret olarak algıladı ve kendi kılıçlarını çektiler.

Seğirmenin soğuk, karanlık gözleri doğal olmayan bir hızla odanın içinde gezinerek hepimizi saydı.

"Fayazi?" dedi Ana. "Artık gidebilirsin. Acele edin lütfen."

Fayazi Haza boğuk bir çığlık atarak ayağa fırladı, seğirmenin elinden kurtuldu ve odanın diğer ucuna koştu. Sırtını uzaktaki duvara dayadı ve histerik bir şekilde hikırarak seğirmeye baktı.

Vashta şaşkın şaşkın baktı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve kendini topladı. "Miljin?"

"Evet, hanımefendi?" dedi Miljin, yeşil kılıcını kaldırarak.

"Bu kişiye tutuklayın," dedi Vashta. "ellerini ve ayaklarını bağlayın.

Derhal."

"Kol!" diye seslendi Miljin. "Oymacının bağları!"

Ellerim titreyerek onları kemerimden çıkardım ve Miljin'e fırlattım. O ve Lejyonerler bıçaklarını havaya kaldırarak seğirmenin üzerine yürüdüler. Elleri kuşağında, masanın arkasında oturuyordu, odayı okuyan gözleri dışında tamamen hareketsizdi.

"Bizden çok fazla var," dedi Miljin ona. Bağları bir Lejyonere teslim etti ve kendi kılıcını seğirmeye doğrulttu. "Senin için bile çok fazla."

"Biliyorum," dedi seğirme sessizce. Ellerini kaldırdı.

"Güzel," dedi Miljin. Yaklaşmaya devam etti ve kılıcının ona doğru açılı olduğundan emin oldu. "Onları kaldırmaya devam et. şimdi yavaşça. Yavaşça. Yavaşça..."

Titrediğimi hissettim. Gözlerimde bir pırpırlanma oldu ve Miljin'in söylediklerini hatırladım: *Bir seğirmeyle karşılaşırsanız, sizi kurtaracak hiçbir eğitim  neremem... Savaşta yenilmez olmaları gerekiyordu, günde bir dakika kadar. Ondan sonra kasları yıpranıyor ve iyileşmek zorunda kalıyorlardı.*

Sonra bu kişinin öldürdüğü tüm insanların farkındalığı geldi: Aristan, Suberek ve zavallı Nusi... Ve belki de Ana'nın önceki asistanı da, tüm bildiğim bu.

"Yavaşça," dedi Miljin. "Yavaşça ellerini bana ver..."

Seğirme kollarını uzattı. Miljin sağındaki Lejyonere başıyla işaret etti, o da onu kolundan tutup bileğindeki bağın bir ucunu kopardı.

Sonra hepsi dondu kaldı.

Pencerenin dışından, şehrin dışından gelen, alçaktan başlayıp yavaşça yükselen bir ses.

Çanlar.  nce d zinelercesi, sonra yüzlercesi, yüksek, gürültülü zil sesleri bir fırtına gibi kırların üzerine d şuyordu.

"Tocsinler," dedi Vashta kısık sesle. "Tocsin  anları. Ama henüz görmedik..."

Hepimiz pencereye ve doğuya baktık.

Bir an için alacalı bulutlardan başka bir şey yoktu; ama sonra uzakta küçük, parıldayan yeşil bir yıldız yükseldi; ve ona bir başkası daha katıldı, karanlığa doğru yaylandı ve arkasında duman izleri bıraktı, ta ki tüm gökyüzü parlak, titrek yeşil ışıklarla dolup taşana kadar.

Vashta sessizce, "Yeşil işaret fişekleri," dedi. "Burada bir leviathan var." Seğirme hareket etti.

BÖLÜM 38

III

Seğirmenin ne yaptığını GERÇEKTEN GÖRMEDİM. Hareket o kadar hızlıydı ki, gölgelerdeki bir güve kanadının çırpınışı gibi zar zor algılanabiliyordu. Ama sonra bir çığlık duydum ve dönüp baktığımda kan olduğunu gördüm.

Seğirmenin solundaki Lejyoner yere düşüyordu, boğazından kan akıyordu. Seğirmenin sağındakiyse aniden nefes nefese kalıp öksürdü, göğsüne koyu bir leke yayıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kan püskürmesinin arasından onu gördüm, soğuk gözleri olan bu karanlık figürü, bir benim gravürcümün bağları sallanıyordu ve elinde uzun bir stiletto vardı, bıçağı o kadar inceydi ki siyah bir saç telinden daha fazla görünmüyordu. Silahını nereden aldığını bilemiyordum; hiçbir şey göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu.

Miljin yeşil kılıcını seğirmenin üzerine indirdi ve kılıç fretvine zemini samandan yapılmış gibi yırttı. Yine de seğirme çoktan gitmişti, sıçrayarak uzaklaşıyordu, cüppesi bir akrobat gibi hareket ederken dalgalanıyordu. Sonra kollarına bir fiske vurdu ve üçüncü bir Lejyoner yere yığıldı, gövdesindeki çok sayıda delikten dekoratif bir çeşmeden akan su gibi kan fışkırıyordu. Fayazi'nin gravürcüsü çılgınca çığlık atıyor, ellerini kulaklarına götürerek siper almaya çalışıyordu.

Kalan Lejyonerler seğirmenin peşinden fırlayıp onu kuşatmaya çalıştılar. Durakladığını gördüm, kara gözleri etrafta geziniyor, önündeki kılıçları sayıyordu.

"Tuzağa düşürün onu!" diye bağırdı Miljin. "Onu ! Hareket etmesini engelleyin!" Seğirme pencereye doğru baktı.

Uzaktan bir başka yeşil işaret fişegi daha yükseldi. Çanlar çığlık atmaya devam etti.

"Vurun onu!" diye bağırdı Miljin. "Şimdi, şimdi!"

Ama seğirme eğildi, pencereye doğru koştu, Lejyonerlerin arasından sıyrıldı, ikisinin arasına girdi ve dışarı sıçradı.

Hepimiz şaşkınlıkla boş pencereye baktık.

"Nereye gitti?" diye bağırdı Vashta. "Hangi cehenneme..."

Miljin ve ben pencereye koşup avluya baktık. Avlu Iudex mavisine bürünmüş figürlerle dolup taşsa da, seğirme hiçbir yerde görünmüyordu.

"Bu da ne böyle?" dedi Miljin. "Ortadan kayboldu mu?"

"Hayır," dedi Ana, yavaşça ayağa kalkarak. "Sanırım kaçmadı. *Yukarı* çıktı, daha doğrusu kuleye tırmandı."

"Yukarı mı?" dedi Vashta. "Kuleye ne tırmandı ki?"

"Odalarımın girmek için," dedi Ana. "Seğirme ne de olsa reaktif anahtarı için burada. Az önce anahtarın göğsümde, odalarımın olduğu söyledi ama bu bir yalandı. Bunun yerine seğirmenin orada bulacağı şey onu çok şaşırtacak."

"Yukarı çıkmalıyız!" dedi Vashta. "Yukarı çıkmalı ve onu yakalamalıyız!"

"Hayır," dedi Ana. "Aşağı inecek, hem de çok yakında. Ve sonra yok olacak. Onu karşılamak için avluya gidelim. O gün hayatta kalamasak da, en azından aramızdaki kötü insanların da hayatta kalamayacağı konusunda içimiz rahat olsun."

Yargılama odasından sersemlemiş bir halde çıktık, çanlar kulaklarımızda çınılıyordu, Miljin kılıcını çekmiş önden gidiyordu. Fayazi Haza eve gitmek istediğini haykırmaya başladı ama Vashta Lejyonere elini koluna atmasını ve gitmesine izin vermemesini söyledi.

Sonra tepemizden bir çığlık duyduk ve bir kapı çarparak açıldı.

Yukarı baktık. Bir figür merdivenlerden aşağı sendeleyerek iniyor, öfkeden hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

"Ne..." diye boğuldu seğirmenin sesi. "Bana ne *yaptınız*?"

Vashta kendi kılıcını çekti ve Miljin ile Lejyonerlerin yanında durup beklemeye başladı. Ben de Ana'nın önünde durdum, kılıcımı havaya kaldırdım. Sonra bir işaret fişeği daha yükseldi ve kule yeşil ışıkla doldu ve onu gördük.

Seğirmesi azalıyordu, burnundan ve ağzından kan akıyordu. Öksürdü ve daha fazla kan geldi, önünden aşağıya doğru aktı.

"Bana ne yaptın?" diye tükürdü. "Ne yaptın... Ne yaptın..."

Yine de şu anda gördüğüm şeyi tanıyordum. Böyle bir dönüşümü daha önce de görmüştüm, Miljin ve ben Yol Ovalarında Ditelus'u bulduğumuzda.

"Dappleglass," dedim usulca.

"Evet," dedi Ana sessizce. "Sana birinin beni zehirlemeye çalışmasından endişelendiğimi söylemiştim, Din. Her ihtimale karşı saçlarından üç tanesini alıp çaydanlığımın kapağına yapıştırdım. Dün akşam, sen ziyafetteyken, onların gittiğini ve çaydanlığın iç kısmına reçineyle yapıştırılmış küçük bir yaprak buldum. Dappleglass, tabii ki."

Seğirme, gözlerinden kan sızarak son merdivenlerden aşağıya doğru tökezledi.

"Dün gece göğsümü deriyle kaplayarak bir mühür oluşturdum," dedi Ana. "Sonra bu sabah yaprağın en küçük parçasını kopardım, çaydanlığıma koydum ve göğsümde kısık ateşte kaynatmaya başladım ve kapattım. Fazla değil ama seğirmelerin fazla bir şeye ihtiyacı yoktur. Bulaşıcı hastalıklara karşı çok savunmasızdırlar..."

Seğirme son basamakları da sendeleyerek indi, yüzünden kan akıyordu, uzun kılıcı hâlâ havadaydı.

"Ama o henüz ölmedi," dedi Ana, "ve hâlâ tehlikeli..."

"Seni daha önce öldürmeye çalıştım, seni... seni *kaltak*," dedi seğirme vahşice. Her kelimeyle birlikte havada kan lekeleri dans ediyordu. "Onun yerine... küçük yardımcını aldım."

"Öyle sanıyorsun," dedi Ana burnunu çekerek. "Ama siz ve efendileriniz her zaman aptaldınız."

Kara gözleri parlıyordu. "Seni ve... ve çocuğunu şimdi öldüreceğim..." diye tükürdü. "Hatta... bunu yaparken ölsem bile..."

Miljin ve Lejyonerler önümüzde bir sıra oluşturmuş, kılıçlarını keskin çelikten bir duvar halinde kaldırmışlardı. "Dene," diye tısladı ona. "Dene de Nusi-'un intikamını alayım."

Sonra seğirme sıçradı.

Dappleglass yüzünden etkisiz hale geldiğini düşünmüştüm, ama öyle olmadığı anlaşıyordu; çünkü Miljin ve Lejyonerlerin üzerinden atlamayı başarmış, onların arkasına inmiş ve doğruca Ana ile bana doğru fırlamıştı.

Ana'yı geriye doğru iterek kendimi onunla seğirmenin arasına soktum. Seğirme bana doğru hızla yaklaştı, gözlerinden, burnundan ve ağzından kan akıyordu.

Yine de fark ettim -gözlerim artık onun hareketlerini algılayabiliyordu.

Yavaş hareket ediyordu. Çok uzun süredir çok fazla hareket ettiğini tahmin ettim.

Duruşunu, omuzlarının açısını, bileğinin kıvrımını okuyarak bir adım öne çıktım. Beni karnımdan mızraklamak niyetiyle hamlesini yaptı -ama bunu bekliyordum, çünkü böyle bir silahla yapabileceği tek şey bir hamleydi.

Gözlerim dalgalandı. Kaslarım uyandı ve beni hareket ettirdi, özel bir hareketle dans ettirdi...

Miljin'in bana Iudex avlusunda öğrettiği numara. Onun çirkin küçük sırrı.

Kılıcımı onun stiletto'su boyunca açtım; sonra onu yakaladım, çapraz korumamda hapsettim ve kendi kılıcımı seğirmeye doğrulturken ucunu uzağa ittim.

Yüzünün değiştiğini, vahşi bir sevinçten alarma geçtiğini gördüm. Çok hızlı hareket ediyordu. Artık yönünü değiştiremezdi.

Omzu kılıcımın ucuyla buluştuğunda kolum titredi. Çığlık attı ve ben de ileri doğru iterek kılıcımı köprücük kemiğinin altındaki ete sapladım, bağları kopardım ve sol kolunu neredeyse işe yaramaz hale getirdim.

Stiletto'su yere düştü. Yüksek sesle çığlık attı, "Seni küçük orospu çocuğu! Seni küçük orospu çocuğu!"

Vücudum beni tekrar hareket ettirdi.

Kılıcımı omzundan çektim, sonra kaldırdım ve Onu.

Darbem beceriksizceydi. Kenarı boğazını kesip açmadı. ama onun yerine kafatasının yan tarafına, şakağının ve gözünün yanına saplandı. Kanlı yüzü donuk bir şoka dönüştü, kılıç göz çukuruna girdi ve küreyi ısırdı. Sessizce izledim.

Gözü jelatinimsi bir hal alıp yanağından aşağı süzölmeye başlayınca dehşete kapıldı. Kalan gözüyle bir kez göz kırptı, sonra öne doğru yuvarlandı ve bunu yaparken kılıcımı elimden aldı.

Fayazi tekrar çığlık atmaya başladı, vahşi, histerik çığlıklar. Çanlar durmadan çalıyor, kaçmamız, koşmamız, paniğe kapılmamız ve dua etmemiz için bizi uyarıyordu. Vashta bir şeyler bağıırıyordu ama benim umurumda değildi.

Sonra Ana'nın sesi: "Daha bitmedi! Kahretsin, Din, çiçek *bitmedi!*
, uzaklaş!"

Miljin ileri atıldı, beni ve Ana'yı oyuncakmışız gibi kucağına aldı ve bizi Iudex kulesinin girişine doğru sürükledi.

Sonra kalın bir kumaşın yırtılmasına benzer, tanıdık, korkunç bir ses geldi. Omzumun üzerinden baktığımda, seğirmenin boynunun dibinden yeşil bir büyümenin filizlendiğini gördüm, sonra onun etrafında yükseldi, koyu bir kan patlamasıyla onu parçaladı ve onu kanlı, koyu yeşil yapraklardan oluşan bir örtü ile sardı.

"Ah, Sanctum," diye fısıldadı Vashta. "Ah, kutsal Sanctum..."

Fayazi Haza yine çığlık atıyordu. Oymacısı onu teselli etmeye çalıştı ama o hiçbir şey yapmadı.

"Titan'ın kutsal olmayan lekesi adına," diye nefes nefese kaldı Miljin. "Titanın lanet olası pisliliğı adına..."

Vashta yüzünü ağaçların arasında asılı duran cesetten ayırdı. "Eğer o lanet odan zehirlendiyse bu kuleyi boşaltmamız gerek Dolabra!" diye tükürdü ona.

"Pencereyi açık bırakmışım," dedi Ana. Ve sporlar etkisini hızla kaybeder. "Temiz bir şekilde havalandırılması gerekiyordu ve şu anda tamamen sa-"

"Kapa çeneni!" dedi Vashta. "Bir kez olsun *sus* be kadın! Miljin-Benim tahliye etmem gereken bir şehir var. Bu konuda senin yardımına ihtiyacım olacak. Ama şimdilik o kadını Lejyon kulesine götür!" dedi Fayazi'yi göstererek. "Ve *onu kilit altına alın*, titan lanetlensin! Siz Lejyonerlerin geri kalanı, benimle gelin!"

Vashta ve Lejyonerler şehre doğru koşmaya başladılar, gökyüzü hâlâ çan sesleriyle inliyordu ve sokaklar tahliye edilmeye çalışan insanlarla dolup taşıyordu. Miljin Fayazi'yi ve oymacıyı yakaladıktan sonra bana döndü ve "Dolabra'yı araba trenine götürün! Hemen!" dedi.

Yaptıklarımın şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım ve onu anlamakta güçlük çekiyordum. "Araba treni mi?" Dedim.

"Evet! Tahliye için! İmparatorun kanı, karaya yaklaşan lanet bir titan var! Gidin!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

III

Şehrin boşaltılması, Vashta'nın kendi deyimiyle, tam bir felaketten başka bir şey değildi.

Ana ve ben Iudex kulesinden sendeleyerek çıktığımızda şehrin tam bir kaosa dönüştüğünü gördük. Her sokak, batıya giden yollarda yer kapmak için yarışan at arabaları, yükler, insanlar ve hayvanlarla tıkanmıştı. İnsanlar çalan çan arasında küfürler savuruyor ya da şu veya bu uzak sokağın açık olduğunu haykırıyordu. Sadece Iyalet arabası trenleri, uzun siyah sancaklar taşıyan Lejyonerlerle sıralanmış ve Trifecta'nın önündeki cadde boyunca uzanarak üst düzey subayları şehrin dışına taşımak için bekleyen bir düzen sunuyordu.

Ancak araba treniyle bile şehri terk etmenin imkânsız olduğu açıktı. Sokaklarda çok fazla insan vardı. Görünüşe göre hiç kimse bir gedikle tekrar gafil avlanmak istemiyordu ve hepsi kaçmaya niyetliydi.

Dehşete kapılmam gerekirdi ama yine de pek bir şey hissedemeyecek kadar şoktaydım. Sadece sessizce, kalabalıklaşan insanlara baktım.

Sonunda Ana'ya, "Sanırım hanımefendi," dedim, "yakında buradan ayrılmayacağız. Pek bir şey de yapmıyoruz."

"Hayır, Din," dedi Ana yumuşak bir sesle. "Günün tüm eylemlerine ve üzüntülerine rağmen, duvarlarda olanlarla karşılaştırıldığında bizim işimizin küçük olduğunu hatırlatmak ne güzel bir şey."

"O zaman... ne yapacağız?"

"Pekala. Burada kalabilir ve boşuna umut edebiliriz." Başını eğdi. "Ama... bu bir fırsatın boşa harcanması gibi geliyor. Daha önce hiç yaşayan bir leviathan görmedim, Din. Sanırım bunu yapmak isterim. Ya da benim için bakmanı."

Gözlerimi kırıştırmak ona baktım. "Sen ne?"

"Bu hayatımızın şansı, Din! Eğer doğru noktaya ulaşır ve buradaki Lejyonerlerden birinden bir dürbün kaparsak, sadece Khanum İmparatorluğu kıyılarında bir titan görme şansına sahip olmayacağız, aynı zamanda İmparatorluğun bir geleceği olup olmadığını öğreneceğimiz anı da göreceğiz. Böyle bir başarıyı başka kim iddia edebilir?" Beni kolumdan tuttu. "Gel. Gidip bakalım ve günü birlikte atlatıp atlatamayacağımızı öğrenelim. Eğer kurtulamazsak, o zaman yaratılışla barışmak için bolca vaktimiz olacak."

-

Bir Lejyoner'den bir dürbün aldım ve birlikte şehrin artık kaçan kalabalıklar tarafından terk edilmiş olan doğu kısmına doğru yürüdük. Doğuya bakan yüksek bir toprak sura geldik, öğle vakti gökyüzü parlak, berrak ve güzel bir şekilde uzanıyordu ve uzakta ufuk boyunca uzanan siyah bir iplik gibi deniz surları yükseliyordu.

"Ne görüyorsun, Din?" Ana fısıldadı.

Dürbünü gözüme dayadım ve dışarı baktım.

Duvarları gördüm, uzun, siyah ve hafriyatla çevrilmiş. Bütün bir arazi, topraktan koparılmış ve denize karşı yerleştirilmiş gibi görünüyordu; ve orada, güneyde, dar, düzensiz bir boşluk ve her yerinde kırık taşlar ve ufalanmış toprak yığınları vardı. Yine de görebildiğim tek şey buydu.

"Henüz gelmedi hanımefendi," dedim.

"Hm... Beklemek işin en korkunç kısmı," dedi. "Hayatım boyunca birçok kez ölmeye hazırlandım. Dün gece tuzağımı kurarken hazırlandım. Bu sabah kendi odamı zehirlerken de öyle yaptım. Belki de her gün ölüme hazırlanmak akıllıca bir şeydir, tıpkı İmparatorluğun her yağışlı mevsimde ölüme hazırlandığı gibi."

Ona şöyle bir baktım. "Bana onun bir seğirme olduğunu söyleyebilirdiniz, hanımefendi."

"Yapabilirdim," dedi Ana. "Ama cesurca ve aptalca bir şey denemeni istemedim. Lejyonerlerin onu almasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm. Onlardan yeterince vardı. Keşke çanlar çalmasaydı da ona kaçma şansı verseydi..."

"Ve sonra," dedim, "yine de gidip cesurca ve aptalca bir şey yapmak zorunda kaldım."

"Evet. Seni hayatta tutmak için çalışmak gerekecek, evlat. Ne yazık ki bugün ölebilirdik, çünkü sen onurlu bir subaysın, Dinios Kol. Çalışmalarında sana daha fazla güvenmek iyi bir şey olurdu. Birlikte çok büyük işler başarabilirdik."

Doğuda bir gümbürtü. Bombardıman ateşinin çatırtısı.

Aklıma bir düşünce geldi. Pek hoşlanmadığım ama uymak zorunda olduğumu hissettiğim bir düşünce.

Yutkundum. "Ne dersiniz hanımefendi," dedim usulca, "şimdi dürüstlük ve itiraf zamanı mı?"

"Ben... sanırım?" dedi. "Bunu sana söyleten ne?"

Sessiz kaldım.

"İtiraf edeceğin bir şey var mı, Din?" diye sordu. "Evet, hanımefendi. Var."

"Peki bu ne olabilir?"

Tekrar yutkundum. "İtiraf ediyorum, ben... ben onurlu bir subay değilim, hanımefendi." "Ne demek istiyorsunuz?"

Gözlerimi kapattım. "Ben sizin asistanınız olmamalıyım. Çünkü ben... Iudex sınavlarımdaki puanlarımı dürüstçe elde etmedim, hanımefendi. Puanlarım sahteydi."

Ana hiçbir şey söylemedi. Bombardıman devam etti.

"Diğer tüm İyalet başvurularında başarısız olmuştum," dedim. "Okuma ve yazma konusunda büyük sıkıntıları var. Ve sizin yanınızdaki pozisyon umut tek pozisyondu. Ben de... Kilit açmayı öğrendim hanımefendi. Böyle bir şeyi öğrenmemin nedeni buydu. Geceleri Apoth'un ofislerine girmek için öğrendim. Iudex sınavlarının kopyalarını çaldım. Hepsini, çünkü hangisinin bana verileceğini bilmiyordum. Onları okuma şansım olduğunda, cevapları bildiğimi gördüm ama yazma pratiği yapmam gerekiyordu. Böylece üç gün boyunca harflerin nasıl çizileceğini ezberledim. Cümleleri nasıl bir araya getireceğimi. Hareketleri hatırlayarak. Bu şekilde yüksek puanlar aldım, hanımefendi. Eğitimcim biliyordu ve bunun için beni dövdü. Ve ben bunu hak ettim. Ve burada her gün kendimi bir gibi hissettim, çünkü... çünkü ben bir kaçağım. Ben onurlu bir memur değilim, hanımefendi. Ve seni kandırdığım için özür dilerim. Eğer o günü atlatırsak, bana verilecek cezaları kabul edeceğim."

sen seç. Çünkü doğamı sizden saklamaktan yoruldum. Bu günah için hiç iştahım yok."

Gözlerimi açtım. Ana bana bakıyordu, gözleri bağlı yüz ifadesi kızgınlık ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

"Şimdi asistanım olman gerekip gerekmediğini merak ediyorum," diye tersledi. "Ama sahtekârlığın için değil, Din. Daha ziyade, görünüşe göre beni *lanet* bir *aptal* olarak gördüğün için!"

Bakakaldım. "Ben... Yalvarırım-"

"Saçma çocuk!" diye bağırdı. "Saçma çocuk! Aldattığını *bildiğimi* gerçekten anlamıyor musun? Bunca zamandır *bildiğimi*?"

"Sen... Ne? Gerçekten mi?"

"Din!" dedi öfkelenerek. "*Az önce* benim çok karmaşık sorunlara cevaplar ürettiğime şahit olduğunu söylemek güvenli değil mi? 'Sınavlarında bu kadar kötü olan bu genç adam nasıl oldu da birdenbire bu kadar iyi not aldı' şeklindeki gizemli bulmacadan çok daha karmaşık olanlara. Yani, titan lekesi! Daha fazla araştırma yapmamalarının tek nedeni benim seni seçmem ve onlara *unutmalarını* söylememdi!"

Ağzım açık kaldı. "Yani... bekleyin. Beni puanlarım için seçmediniz mi hanımefendi?"

"Tanrım, hayır!" diye bağırdı. "Belli değil mi? Seni seçtim *çünkü* hile yaptın, Dinios Kol! Bunu *nasıl* yaptığını tam olarak bilmiyordum, hayır, sen kilit açma becerilerini ortaya çıkarana kadar bilmiyordum. O zaman her şey acı verici bir şekilde ortaya çıktı."

"Beni sahtekârlığım için mi *seçtiniz* hanımefendi?" Kırgın bir şekilde söyledim. "Hayır!" dedi. Sonra: "Şey, evet. Biraz."

"Ne demek istiyorsun?" Ben talep ettim.

Bunu düşündü. Silahlar çatırdadı.

"Seni seçtim," dedi sonunda, "çünkü becerikli, kurnaz ve gerektiğinde kuralları çiğnemeye istekli bir dedektife ihtiyacım vardı. Kendini işine adanmış ve kararlı birine ihtiyacım vardı! Ve sen sadece bir İyalet ofisine girip tüm testlerin cevaplarını öğrenmek için saatler harcamakla kalmadın; okuma ve yazmada büyük sorunlar yaşamana rağmen oymacılık eğitiminden bir şekilde sağ çıktın! Eğer duyduysam bu kanlı canlı, acımasız bir kararlılığın göstergesidir!"

Baygınlık geçirdim. "Bekle. Bekle. Yani biliyordun..." "Bildiğim her şeyi saymam mı gerekiyor evlat?"

"Ama hanımefendi... Şimdiye kadar çok..."

Sadece bir başka bombardıman çatırtısıyla bozulan gevşek bir sessizlik vardı. "Kulaklarım iyidir," dedi. "Yüksek sesle okuduğunu duyabilirim. kendiniz. Yazdıklarınızı da gördüm elbette. Sazi metnini kopyaladığınızda durumunuzdan haberdar olduğumun açık olduğunu düşündüm."

kızardığını hissettim. Kendimi aptal gibi hissettim. Bariz zayıflıklarımın gizlenebileceğini düşünmek ne büyük bir hayaldi.

"Neden bana bu kadar tahammül ediyorsunuz hanımefendi?" diye sordum. "Neden benim gibi birinin asistanınız olmasını istiyorsunuz?"

Güldü. Yüksek, acımasız bir sestti. "Beni uyarılmaktan bu kadar nefret ettiren ve evimi terk etmeye bu kadar isteksiz kılan değişikliklerin ne olduğunu bilmek ister misin, Din?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Aylardır üzerinde tartıştığım bir soruya böylesine küstahça cevap vermeyi teklif etmesi şaşırtıcıydı. "Şey, ben..."

"Hiç," dedi.

"Ne?"

"Beni bu kadar etkileyen hiçbir güçlendirme yok. Aksine, ben *hep böyleydim*. Bu benim doğal halim."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Gerçekten mi?" Dedim.

"Gerçekten," dedi. "Çok fazla insanla birlikte *olmaktan hiçbir zaman* hoşlanmadım Din. *Her zaman* kalıpları ve bilgi tüketimini sosyalleşmeye tercih ettim*Her zaman* konutumda kalmayı tercih ettim ve edeceğim ve ne pahasına olursa olsun uyarılmaktan kaçınacağım. Ben böyle biriyim."

"Ama... ama senin yeteneklerin, senin..."

"Durumum," diye devam etti, "beni bir... deneye uygun hale getirdi." Sanki bir şeyi tartışıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı ve sonunda şöyle dedi: "Bir değişiklik. Bunun doğası sizi rahatsız etmemeli - çünkü bunu anlayamazsınız. Ama ben olduğum kişi olmasaydım, o zaman değişiklikler başarılı olmazdı. Bu benim seçimimdi. Değiştim ve . Kendimi bir araya getirdim. Tıpkı sizin yaptığınız gibi."

Öne doğru eğildi. "*Sen sez imperiya.* İmparatorluk güçlüdür çünkü *tüm* insanlarımızın değerini bilir. Buna sen de dahilsin, Dinios Kol. Ve İmparatorluk zayıf olduğunda, bunun nedeni genellikle güçlü bir azınlığın halkımızın bereketini bizden esirgemesidir. Talagray'de olan da tam olarak buydu. Ve ben buraya özellikle bunu değiştirmek için atandım ve bunu yapmak niyetindeyim."

Sersemlemiş bir halde surlara yaslandım. Söylediklerinin hiçbirisi tam olarak iltifat değildi, yine de duygularımla mücadele ettim. Daha önce hiç kimse beni olduğum gibi anlamamış ve kabul etmemişti - ya da İmparatorluğun kendisinin bile hizmetlerimi istediğini söylememişti.

Ama sonra söylediği son şeyi fark ettim.

"Bekle," dedim. "Buraya mı atandın? Ne? Kim tarafından?"

Sonra bir başka gümbürtü yeryüzünü sarstı, ardından keskin bir bombardıman ateşi çatırtısı duyuldu. Garip, korkunç bir esinti manzarayı süpürdü ve tüm şehrin fretvine kuleleri bir koro halinde gıcırdadı.

"Zamanı geldi," dedi Ana. "Bak! Şimdi bak, Din! Bakalım o gün hayatta kalabilecek miyiz!"

Dürbünü gözüme dayadım ve baktım.

-

Duvarları tekrar gördüm, gedikteki yırtık pırtık boşluğu da.

Ötedeki denizi görebiliyordum, diye düşündüm, gelgitler köpüklü ve soluktu, üzerlerindeki bulutlar yumuşak ve çalkantılıydı; ama sonra bir şey her şeyi gölgede bıraktı, bir gölge kuzeyden aşağı inerek boşluğu kapattı, duvarların arasındaki boşluğu doldurmak için hantalca ilerledi.

Oradaki hava titriyordu, sanki korkunç bir duman atmosferi titretiyordu. Görmek zordu ama seçebildiğimi sanıyordum.

Bir şey. Bir form.

Baktım, baktım ve baktım.

Boyundan çok daha genişti, devasa, kaplamalı, damlayan bir kubbe gibiydi, yüzeyi gri ve pırlıl pırıldı ve orada burada bu devin üzerinde evlerini yapmış derin deniz canlılarının büyümeleri ve midyeleriyle büzülmüştü. Bu şey yavaşça hareket ediyor, sayılamayacak kadar çok bacağı

Kıyı boyunca tedirgin, gergin bir dansla ilerliyordu; ancak hareket ettikçe, boşluktan sadece bir kısmını, kıyıdan çıkan devasa, karmakarışık canavarın sadece küçük bir kısmını gördüğümü fark ettim.

Gördüklerimi anlayamadığım için tüylerim diken diken olmaya başladı. Bulutlu bir günde yukarı bakıp bulutların arasında bir boşluk görmek gibiydi; ve sonra şaşkınlıkla, bir gözün delikten size baktığını izlemek.

Leviathan yavaşça yarığa yaklaştı. Titreyen havanın içinden, kırık duvarların arkasından çıkan, kubbenin dibinden sarkan bir bitki gördüm; ve bu sarkık kütlenin içinde, dumanların içinde parlayan bir çift soluk, parlak göz ve onların altında aptalca, akılsızca çalışan açık bir çene gördüğümü sandım, karanlık dudakları titriyor ve konuşmaya çalışıyormuş gibi kasılıyordu.

O anda çığlık atmaya başladım, dürbün gözüme yapışmıştı, Ana'ya tanık olduğum şeyi anlatmaya çalışırken çığlık çığlığa kelimeler savuruyordum. Ufuk bombardıman ateşiyle aydınlanırken yarıda kesildim, yüzlerce topçu aynı anda o şeye ateş ediyordu ve her şey dumanla gizlenmişti; ancak yaylım ateşinin en sonunda muazzam, dünyayı sarsan bir *çatırtı* geldi, daha önce hiç duymadığım ve asla hayal edemeyeceğim türden bir top sesi; ve sonra bir patlama, alçak ve gürleyen, sonsuza dek sürecektir gibi görünen bir patlama.

Bombardıman, diye düşündüm. Titan katili. Ama o şeyi öldürüp öldürmediğini bilemiyordum.

Sonra büyük bir gürültü koptu, sanki ay gökten düşmüş gibiydi. Havayı dolduran toz, gürleyen bir dalga halinde yükseldi. Canavarın duvarları aşırıp aşmadığını merak ettim, malçları eşeleyen bir ardıç kuşu gibi duvarların tepesine çıktı. Beklemeye devam ettim, kalbim küt küt atıyordu, derim terden kayganlaşmıştı, dürbünü gözüme öyle bir bastırmıştım ki alnım acımaya başlamıştı.

Derken bir esinti dumanı ve tozu sıyrıp geçti; kaybolurken duvarların hâlâ ayakta olduğunu gördüm; ve orada, gediğin önünde, yerde yatan Leviathan'ın şeklini, devasa kabuğunun yarılmış olduğunu ve iğrenç yüzünün kumların arasında kaybolduğunu.

Ufuk işaret fişekleriyle aydınlandı, bunlar soluk bir maviydi. Onlara baktım, zihnim yüzüyordu.

"Ne renk?" dedi Ana. "Ne renk, Din?" "Mavi, hanımefendi. İşaret fişekleri mavi."

"O halde bitti," diye fısıldadı Ana. "Canavar öldü. Ve İmparatorluk varlığını sürdürüyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

III

Sonraki iki gün boyunca ANA'YI ÇOK AZ GÖRDÜM, çünkü ben ve diğer tüm küçük subaylar şehri yeniden düzene sokmakla görevlendirilmiştik. Panik ve izdiham neredeyse bir Leviathan'ın gazabı kadar zarar vericiydi, bu da pek çok kişiyi hayal kırıklığına uğratmış ve şaşkına çevirmişti; ne de olsa Lejyon titanın yaklaşmakta olduğunu açıkça belirtmişti. "İnsanlar genellikle ne olduğu konusunda aptaldırlar," diye yorumladı bir Lejyon princeps'i, öldürülmüş bir atı sokaklardan nasıl taşıyacağımızı çalışırken. "Ve arkalarında ne olduğu konusunda da pek akıllı değiller. Bir şeyleri halledebilmemiz bile şaşırtıcı."

İkinci günün sonunda, bir Iudex militis beni çağırmaya geldi ve onun çağrısına uyarak Lejyon kulesindeki bir ofise gittim.

İçeri girdiğimde Vashta'yı uzun siyah bir masanın arkasında oturmuş, önünde Ana ve Uhad'la birlikte konuşmasını dinlerken buldum. "...Talagray kantonundaki tüm varlıklarına el koyduk," diyordu. "Fayazi ve beraberindekiler şimdilik tutuluyor. Ancak daha büyük ilerlemeler için daha büyük çabalar gerekecek..." Sert, karanlık bakışları bana doğru kaydı. "Ah. Kol. Lütfen içeri gel."

Ben de öyle yaptım, Ana'nın arkasında yerimi aldım ve çok ağır at kokmadığımı umdum.

Vashta, "Sanırım sana neler olduğunu anlatmamız gerekiyor, Signum," dedi. "Ama olaylar hâlâ devam ettiği için bu zor olabilir. Kâtip-şahinler Khanum'un dört bir yanına gönderilerek hem Leviathan'a karşı kazandığımız zaferi hem de gediğin mühürlenmesini ve sizin soruşturmanızı rapor ettiler."

Uhad bana "Haza ailesinin mal varlığına üçüncü halkada el konuldu," diye açıkladı. Resmen yüzü gülüyordu. Onu ilk kez bu kadar gülerken görüyordum. "Ve üçüncü halkadaki varlıklarını ele geçirme çalışmaları başladı."

İkincisi. Bu asil görevlere yardımcı olabilmek için emekliliğimi erteledim."

"Ama bu zaman alacak ve pek çok hukuki ve siyasi mücadeleyi gerektirecek," diye iç geçirdi Vashta. "Ama şimdilik, Haza klanının tüm büyük oğullarının kendilerini mülksüzleşmiş bulmaları çok olası... ve işbirliğinin ödülü olarak Fayazi Haza onların yerini alabilir."

"Fayazi?" Şaşırarak söyledim. "Hazas'ın yerine mi *geçecek*?"

Vashta acımasızca omuz silkti. "Büyüklerinin ona gönderdiği ve suçluluklarını kanıtlayan tüm yazışmaları bize verdi. Ve Haza toprakları çok değerli. Birisi onları yönetmeli. Bu bizim sahip olduğumuz biri de olabilir. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecek. Söylemeye gerek yok, gedikteki zaferimiz şimdi çok daha uzun süren bir meseleye dönüştü. Ne yazık ki gerçek dappleglass tedavisini kimin çaldığını bulamadık. Kanıt olarak onunla düşmanlarımızı daha hızlı alt edebildik. Onu arayacağız ama iyimser değilim."

"Yine de İmparator'un Mabedi'nden gelen söylentiler var," dedi Uhad. "Hazalara ve muhtemelen *tüm* soylulara bahşedilen bazı nimet ve ayrıcalıkları geri alacağına dair işaretler var."

Ana'ya baktım. Henüz konuşmadığını, sandalyesinde iki büklüm oturduğunu, başını eğdiğini, yüzünün esrarengiz olduğunu fark ettim.

"Patronaj kurumunu öldürmek zor olacak," dedi Vashta, "ama sanırım öldüreceğiz. Aramızda Blas gibi daha pek çok subay olabilir. İmparatorun bağlılığının bir işareti olarak, bir Iudexii consulate'nin kısa süre içinde kantona geleceği söylendi. Neredeyse yarım yüzyıldır ilk kez böyle bir varlık kantonu kutsuyor. Henüz bir emir vermedi ama Hazaların İyaletlerde tam olarak ne kadar yerleşik olduğunu keşfetmeye niyetli olduğu düşünülüyor."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Konzulatlar İmparatorluk'ta tanrılara benzetilirdi: Fayazi'nin bana söylediği gibi, asla yaşlanmazlar ama büyümeye devam ederlerdi, ta ki birçoğu neredeyse dev boyutuna gelene kadar, boyutları onları hareket edemez hale getirse de. Bazıları yüzlerce yaşındaydı. Bir tanesinin yakınlarda olabileceği fikri beni şaşkına çevirmişti.

"İmparatorluk için büyük işler yaptın Kol," dedi Vashta. "Bu nedenle, çıraqlığınızın sona erdiğini ilan ediyorum. Artık resmi olarak

Yardımcı Müfettiş. Kılıcınızı ve müjdelerinizi gururla taşıyabilirsiniz ve izniniz buna göre değiştirilecektir. Tebrikler."

Her şeyin muazzamlığı neredeyse çok fazlaydı. Nasıl tepki vereceğimi düşündüm ve başımı eğmeye karar verdim. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Vashta iç çekti. "Evet. Yine de evinize ne zaman dönebileceğinizden emin değilim Signum, bağışıklık sisteminiz hâlâ üçüncü bir zehirleyicinin etrafta olduğunu düşünüyor. Tabii bu konudaki fikrini değiştirmediyse Dolabra?"

", hanımefendi," dedi Ana.

"Ve tüm bu kaos sırasında bizi rahatlatacak herhangi bir açıklama yaptığınızı sanmıyorum."

"Şey..." Ana sıırttı. "Sırasında değil. Ama, daha ziyade, biraz *öncesinde*, Hanımefendi."

Karışık bir ritim vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Vashta.

"Nusis'in öldürülmesinden beri dappleglass zehirleyicisinin *gerçek* kimliğini biliyorum," dedi Ana yumuşak bir sesle. "Geçtiğimiz haftalarda yaşanan tüm dehşeti planlayan ve uygulayanın gerçekte kim olduğunu biliyorum."

"Siz... Jolgalgan'ın *yapmadığını* mı söylüyorsunuz?" diye sordu Vashta.

"Ah, Jolgalgan çok suçluydu ama tek başına hareket etmedi," dedi Ana.

"Bu başından beri belliydi. Öncelikle, Komutan Blas'ın hareketleri hakkında Apoth'staki bir yüzbaşının sahip olması gereken her şeyin çok ötesinde bir farkındalığa sahipti. Bir de daha lojistik bir mesele olan karasinek mantarları var. Bunu sizinle zaten paylaşmıştım efendim."

"Evet..." dedi Vashta. "Bana Hazas'ın partisinde başka birinin daha olduğunu düşündüğünüzü söylemişsiniz; mantarları ateşe atarak dikkati dağıtan biri."

"Doğru," dedi Ana. "Bir süredir bu işin içinde üçüncü bir kişinin olduğunu hissediyordum. Ancak soruşturma devam ettikçe, bu üçüncü kişinin Iyalet bilgilerine dair şaşırtıcı bir kavrayışa sahip olduğunu hissetmeye başladım. Sonra kendi odamda, kendi hayatıma yönelik bir girişimde bulunuldu ve fark ettim ki

Üçüncü kişi burada, Üçlü'de yer alan biri olmalı. Kıdemli bir İyaleet subayı."

"Bu doğru mu?" dedi Vashta dehşete kapılarak. "Gerçekten böyle bir komplocumuz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum," dedi Ana. "Ve sanırım tam yanımda oturuyorlar." Uhad'a döndü. "Çünkü sendin, değil mi Tuwey Uhad? Başından beri sendin."

-

VASHTA VE BEN dönüp Immunis Uhad'a baktık, artık yüzü gülmüyordu. Onun yerine yüzünde merakla kapalı, dingin bir ifadeyle önüne bakıyordu.

Boğazını temizledi ve "Ne demek istediğini anlamıyorum, Ana," dedi.

"davranma," dedi Ana. "Nusis'in ölümünden beri biliyorum. Onun kasası Bildiğiniz gibi, açılması son derece karmaşıktır. Yine de Din'in kendisi o gün boyunca dokunulmazlıklarını ondan aldığını fark etti..."

Kalbimin göğsümde soğumaya başladığını hissettim. "Ona izlememem gerektiğini söyledim," dedim usulca. "Çünkü bir oymacı onu nasıl açacağını ezberleyebilir."

"Evet," dedi Ana. "Sadece bir *oymacı* onun kasasını nasıl manipüle edeceğini ezberleyebilir. Ve bana kendin söyledin Uhad, baş ağrılarını kontrol altına almak için sık sık Nusis'in ofisine gittiğini. İzlemek ve öğrenmek için çok fırsatın oldu." Başını eğdi. "Bir de ziyafette Din'e yaptığın yorum var... Onunla bir fincan çayın tadını çıkarmamız gerektiğini söyledin. Bu da benim çaydanlığımı kullanmayı gerektiriyordu. Ki o zamana kadar zehirlenmişti."

Kendimi hafif hasta hissettim. Immunis Uhad'ın sadece Ana'yı değil, beni de öldürmeye çalıştığını fark etmek kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu.

"Neden dappleglass tedavisine ihtiyacım olsun ki?" Uhad sordu, sesi hâlâ sakın ve dingindi. "Senin hayal ettiğin zehirleyici olsam bile."

"Çünkü senin işin bitmedi," dedi Ana. "Hâlâ emekli oluyorsun, değil mi? *İlk halkaya*. Peki ilk halkada kim yaşıyor? Haza klanının geri kalanı tabii ki. Onlardan nefret ediyorsun, değil mi? Neredeyse bir asırdır Talagray'de yasaları çiğniyorlar. Sabotaj, yolsuzluk, şantaj, hiçbir

hiçbir şey yapamayacağınızı düşündünüz. Ama sonra... birinden bir şey duydunuz. Daha büyük bir suçla ilgili bir fısıltı. Sanırım Jolgalgan'dan, değil mi?"

Uhad sessizdi.

"Kaygi Haza'nın seçilmişlerinden biri oldu," dedi Ana. "Ve tahminimce onunla bir parti sırasında, onun bir şey söylediğini duydu... bir şey. Belki de tedaviyle ilgili bir yorum. Öylesine söylenmiş bir söz ki, parçaları yavaş yavaş bir araya getirene kadar İyalet'ini karıştırmaya, sorular sormaya başlamış. Ve sonra, size geldi. Ne de olsa bir suç işlenmişti ve sen de bir İyalet subayıydın. Ama bu konuda ne yapabilirdiniz? Hiçbir şey. Bu konuda bir dava açmaya çalışsaydın, muhtemelen Hazas tarafından kenara atılırdın ya da daha kötüsü olurdu. Ama o zamana kadar, Uhad, *yaşlanmıştın*. Hastalıklarla boğuşuyordun. Günlerin kısaydı. Onları kendi kantonunda ayyaşlık yaparken, öldürürken ve yolsuzluk yaparken izlediğin kötü adamları ortadan kaldırmaktan daha iyi nasıl harcayabilirdin?"

"Bunu nasıl yapacağınızı planladınız. Jolgalgan'la birlikte plan yaptınız ve Ditelus'u -başka bir Oypati'yi- işe aldınız. Jolgalgan'ın şiirsel bir adalette ısrar etmesi, onları Oypat'ı öldüren aynı bulaşıcı hastalıkla öldürmesi uygunsuzdu ama... sen bunu yaptın. Kaynaklarınızı ve kaynaklarınızı Blas'ın izini sürmek için kullandınız ve Jolgalgan'ı onu öldürmesi için yönlendirdiniz. Kaygi Haza daha zordu elbette ama orada yardım , değil mi? Parti günü çok kısa bir süreliğine katıldın - sadece ateşe bir karabaş mantarı atacak ve Jolgalgan'a içeri girip banyosunu zehirlemek için ihtiyaç duyduğu örtüyü verecek kadar uzun bir süre."

Ana çılgınca sırıttı. "Ama sonra gedik açıldı. Ve on ölü Mühendis. Ve sen küçük komplonda bir şeylerin *fena* halde ters gittiğini fark ettin. Ama sonra büyük bir şans eseri, kendi suçlarınızla ilgili soruşturmanın başına getirildiniz! Onu senden başka bir yere göndermek ne kadar kolaydı. Duvarları aşmak, Mühendislerle suikast düzenlemek... Hazas'ın salonlarına ve oradaki kısa anınıza götürmeyen her şey."

Uhad çok hafifçe nefes verdi. "Ama... ama sonra sen geldin," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Ana. "Beni yavaşlatmaya çalıştın. İlk başta senin rüşvetçi olduğunu düşündüm. Hatta Din'e seni parayla test ettirdim. Ama sen

hiç de yozlaşmış değildiniz. Hayır, siz tam tersi bir şeydiniz; amaçlarınıza ulaşmak için acıya hem katlanmaya hem de acı çektirmeye istekli, dürüst bir bağnaz. Ama yine de seni endişelendirdim. Yaklaştığımı hissettin. Bu yüzden Jolgalgan'ın Yol Ovaları'ndaki küçük kulübesine gittin. Aletlerini sabote ettin. Sonra ondan senin için daha fazla zehir yapmasını istedin. Ve bunu yaptığında, bir ciğer dolusu hastalık soludu. Ditelus'tan onu kontrol etmesini istedin ve o da aynısına maruz kaldı."

Gözlerimde bir pırpırlanma. Ditelus'un ölmeden hemen önce attığı çılgılığı hatırladım: *Sen...sen Iudex. Adalet istediğini söylüyorsun. Hep bunu söylüyorsun! Hep bunu söylüyorsun!*

"O zaman soruşturmanın bittiğini umuyordun," dedi Ana. "Ama artık kendini adamıştın ve görevin bitmemişti. Jolgalgan'dan aldığın dappleglass hâlâ elindeydi ve yaşlı Hazas hâlâ adaletten kaçıyordu. Tek yapman gereken ilk halkaya ulaşmak ve ölümcül işine devam etmektir ama sonra Nuis'in kasasındaki reaktif anahtarını duydun. *Gerçekte* ne olduğunu anladın. Ve sen Jolgalgan gibi bir Apoth değilsin. Dappleglass uzmanı da değilsin. Kazara bulaşması *çok* mümkündü. Bunun için bir tedavi son günlerin için çok yararlı olurdu. Sadece kaçmadan önce seni yakalayamayacağımdan emin olmalıydın. Bu yüzden çaydanlık."

Uhad gözlerini kapattı. Uzun, tatsız bir sessizlik oldu.

"Kendin için bir şeyler söylemek ister misin?" dedi Ana, "yoksa Din'in odana gitmesini ve tüm o korkunç zehirlerle birlikte kayıp ilacımızı da bulmasını mı tercih edersin?"

"Saklamaya bile çalışmadı," diye fısıldadı Uhad. "Buna inanabiliyor musun?"

"Kim?" dedi Ana.

"Kaygı Haza. Jolgalgan onun Oypat'tan olduğunu söylediğinde, yaşlı adam sarhoş halde, 'Ah, Oypat' dedi. Blas bunu mahvetti, değil mi? Tedaviyle birlikte herkesin içine etti. Sonra da söylediğini unuttu. Çünkü... ne yaptığının onun için bir önemi yoktu. Ama Jolgalgan için önemliydi. Ve benim için de önemliydi."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" dedi Uhad usulca, "zihnimde bu kadar çok anı olması? Yolsuzlukla, rüşvetle, sömürüyle ilgili o kadar çok, sonsuz, ebedi anı? Tüm bunlar biz imparatorluk subayları kölelik yaparken, çalışırken ve dehşeti kıyılarımızdan uzak tutmak için ölürken mi oldu?"

Uhad'a bakarken Miljin'in sesi kulaklarımda yankılandı: *Oymacılar çok fazla yağışlı mevsime dayanamazlar. İyi yaşlanmıyorlar.*

"Duvarların titanları dışarıda tuttuğunu sanıyordum," dedi Uhad yorgun bir şekilde. "Ama ne kadar çok çalışırsam, bizi soylularla birlikte kafese koyduklarını o kadar çok hissettim. Ve kimse bunu düzeltemeyecekti. Her şey bozulmuştu. Kimsenin umurunda değildi. İşler olduğu gibi devam ettiği sürece kimsenin umurunda değildi."

"Demek kendini denedin," dedi Ana. Öfkeden titriyordu. "Kendiniz düzeltmeye çalıştınız ve *bunu yaparken yüzlerce insanı* öldürdünüz!"

"Bir şeyler yapmak zorundaydım!" Uhad hırladı. "Öylece oturup izlemeye dayanamazdım! İmparatorluk hiçbir şey yapmıyordu, *hiçbir şey!* Iudex de öyle! Ve *sen* de hiçbir şey yapamıyordun Ana! Hazas'ı durdurmaya çalıştın ve bu yüzden Daretana'ya sürüldün!"

Bunun üzerine Ana ayağa kalktı ve "*O kadar emin misin, Tuwey Uhad?*" diye bağırdı. Uhad şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sence de garip bir şekilde *mükemmel* değil mi, Uhad," diye gürledi Ana, "onca insan arasından benim Talagray kantonunun kapısının eşiğine konmam? Tüm Iudex'teki tüm müfettişler arasında, *en* bariz soylu yolsuzluğunun yaşandığı kantonun hemen yanı başına yerleştirilenin ben olmam sence *de çok* uygun değil mi?"

"Sen... yani... Daretana'ya... Hazaları *izlemek* için mi gönderildin?" dedi şaşkınlıkla.

"Ve kucağıma düşmeleri için dört ay beklemek zorunda kaldım," diye tısladı. "Ama bu senin yüzünden oldu. Çünkü İyaleter görevlerinde başarısız oldular. Çünkü *sen* görevinde başarısız *oldun!*"

"Hayır, bu... bu imkânsız!" dedi Uhad. "Yardımcı müfettişinizi öldürdüler! Bunu biliyorum! Hazalar bile biliyor bunu!"

"Cesedi hiç gördün mü?" diye tersledi Ana. Şimdi öfkeden tir tir titriyordu. "Hiç düşündünüz mü ki, bu cesedin

Hazas etkisiz hale getirildiğime *inanıyor*, böylece çok açık ve aptalca bir şey yapabilecekler miydi? Iudex'e onları dize getirmek için bir *bahane* verecek bir şey mi? Ama sonra adalet oyununu oynamak zorunda kaldın. Ve sayısız insan bu yüzden öldü! Ne kadar aptalsın, Uhad. Tam bir aptalsın." Bana döndü. "Din, oymacı bağlarını çıkar. Sana bu adamı tutuklamayı emrediyorum. Adalet istedin, Tuwey Uhad, ve bu sana verilecek, bir ip ve bir darağacıyla, kesinlikle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

III

AKŞAM OLDUĞUNDA, Lejyon ve Mühendislik ile artık kapalı olan Iudex kulesi arasındaki Trifecta'da toplandık. Orada bir şenlik ateşi inşa etmişlerdi, süslü dokuma çatılı dört kirişli bir yapı. Ortada yağa batırılmış kara ağaç yığınları vardı ve yığınların üzerinde siyah, mor, kırmızı ve maviye boyanmış dört ahşap figür duruyordu - subaylarını kaybeden İyaleterin her biri için sembolik bir ateş.

Güneş batarken tarikatlarının kutsal adamları tütsülerini yaktılar ve ateşi kutsal dumanlarla yıkadılar ve Hanum'u, denize doğru yürüyüşü, surların inşasını ve bu hayatın diğer tarafında bizi bekleyen İmparatorluğu söylediler. Bitirdiklerinde bir Lejyoner koltuk değneğiyle topallayarak öne çıktı ve bir meşale yakarak ateşin dibine yerleştirdi ve ateşler alevlenirken ağlayan kalabalığın arasında durdum ve bu karanlık günlerde şehit düşen subaylara - hem surlardaki vahşette ölenlere hem de medeni olduğunu düşündüğümüz bu şehirde seğirmeyle şehit düşenlere - şükranlarımı sundum.

Kalabalık dağıldı ama ben öylece kaldım; tanık olduğum tüm acılar, ruhumdan asla silemeyeceğim anılar yüzünden düşüncelerim kapkara ve bulanıktı. Sonra yalnız olmadığımı gördüm: Yüzbaşı Miljin'in iri cüssesi ateşin kenarında durmuş, titrek alevlere bakıyordu.

Yanında durana kadar yaklaştım. Buradaki sıcaklık o kadar fazlaydı ki yüzümdeki tüylerin kıvrıldığını hissettim. Kaptanın yüzünde mesafeli, ciddi bir ifade vardı ve uzun bir süre beni fark etmedi. Sonra beni burada bulduğuna şaşırmış gibi iki kez baktı, gözlerinde delilik parıltısı vardı.

"Oh," dedi. "Kol." "İyi

akşamlar efendim," dedim.

Selam verdim.

Cevap vermedi ama ateşe bakmaya devam etti. Uzun bir sessizlik geçti.

"Nasılsınız efendim?" diye sordum. Sorulması saçma bir soruydu ama aklıma gelen tek şey buydu.

"Söyle bana..." dedi.

"Evet, efendim?"

"Uhad'ın maskesini düşürdüğünde orada, odada mıydınız?"

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. Ona bağışıklık sistemini bağlayan ve hücrelere kadar eşlik eden kişinin ben olduğumu söylemedim.

Miljin bir süre daha ateşe baktı. "Peki... hiç şüphelendin mi?" diye sordu. Sesi korkunç derecede boğuktu. "Bunca zaman boyunca hepimizin kulaklarına bu kadar kötülük dokuyanın o olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum efendim. Hiçbir fikrim yoktu. Nüsis öldürülene kadar Ana'nın da tam olarak bildiğini sanmıyorum."

"Benim gözetimimde öldürüldü," dedi. "Benim şehrimde."

Uzun bir an daha geçti. Küller bahar esintisindeki polenler gibi etrafımızda dans ediyordu.

"Hiçbirimiz bilmiyorduk," dedim. "Bilemezsiniz, si-" "Yapma," dedi sertçe. "Zahmet etme."

Gözlerimi kaçırdım, hâlâ ateşin sıcaklığıyla yıkanıyordum ve dilimi tuttum.

"Ama... bir haklıydım," dedi. "İmparatorluk'un artık Bugünlerde kas gücüne ve asıl daha çok ihtiyacımız var. Senin Ana gibi. Ve belki de senin gibi."

Böyle bir şey karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Dilimi tuttum.

"Yakında gidiyorsun, değil mi Kol?" dedi.

"Evet, efendim. Sanırım birkaç gün içinde."

Başını salladı. "O zaman yaşlı bir adama iyilik yapar mısın?" "Eğer yapabilirsem, efendim."

Miljin homurdanarak kınını çözdü ve bir süre ona baktı. Sonra bana uzattı. "Giderken bunu da yanında götüreceksin mi?" diye sordu.

Kınına baktım, mekanik kabzası ateşlerin sönmekte olan ışığında parlıyordu.

"Iudex'te kalmayacağım, Kol," dedi Miljin. "Artık benim yerim değil. Lejyon'a, en iyi bildiğim şeye döneceğim. Duvarlar, titanlar ve

bombardıman ve
deniz." "Efendim,
ben-"

"Ama sana söylediğim gibi, kılıçlar bir Leviathan'a karşı pek işe yaramaz. Leviathanlarla *savaşmayı* zorlaştıranlara karşı daha iyi kullanılırlar. Yolun seni nereye götürürse götürsün, seninle birlikte gitmek İmparatorluk için daha faydalı olacaktır Kol."

Şaşkınlıkla kını ondan aldım. Hafifliğine, alevlerin sıcaklığından ısınan derisine bir kez daha hayret ettim. "Daretana'ya geri dönmeyi mi kastediyorsunuz, efendim?" diye sordum.

Miljin sonunda gülümsedi. "Ha! Daretana'ya geri döneceğini mi sanıyorsun, evlat? Ne kadar tuhaf."

Bununla ne demek istediğini merak ettim ama sonra bir ses duydum: "İyisin!"

Omzumun üzerinden baktım ve koltuk değneği üzerindeki Lejyonerin yaklaştığını gördüm, başı batan güneş tarafından halelenmişti. O gölgeli yüzün içinde Yüzbaşı Kepheus Strovi'nin perişan, ciddi gülümsemesini fark etmem bir anımı aldı.

"Nasıl açacağını hatırlıyor musun Kol?" dedi Miljin. Dikkatim dağılmıştı, ona döndüm. Başımı salladım. "Evet, efendim. Ama-"

"Güzel." Bana başıyla selam verdi. "Seyahatlerinde iyi şanslar Signum. Sana büyük bir onur ve başarı diliyorum."

Sonra döndü ve Trifecta'dan doğuya doğru ilerleyerek uzaklaştı.

-

KEPHEUS VE BEN Talagray'in yollarında yürüdük, o bir koltuk değneğine dayandığı için yavaş hareket ediyordu - titan katili ateşlendiğinde kazandığı bir hatıra. "Beni platformumdan fırlattı," dedi utanarak. "Bileğimi burktum. Sağlık görevlileri bir gün içinde beni iyileştirir ama ilgilenmeleri gereken daha büyük sorunlar var."

"Uzaktan gördüm," dedim. "Yarığa doğru gelen şeyi. Onu gördüm... Bir yüzü mü vardı? Ve konuşmaya çalışıyor gibiydi?"

"Onu öldürdük," dedi huysuzca. "Ve onu geride tuttuk. Söylenmesi gereken tek şey bu."

Tanık olduklarımız hakkında daha fazla konuşmadık, o surlarda, ben şehirde. Gördüğümüz ve yaptığımız şeyler artık kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük geliyordu. Sessizlik daha iyi bir dildi. Yine de Yüzbaşı Miljin'in bana söylediği her şeyi ona anlattım.

"Evet..." dedi Kepheus üzüntüyle. "Lejyon'dan Iudex'e geçmek zor bir şey olmalı."

"Neden?"

"Lejyon'da her yağışlı mevsimde kazanıp kaybettiğinizi bilirsiniz. Oysa Iudex'te tüm görevlerini doğru yapabilir, her eğriyi yakalayabilirsin ama sonunda yapılan yanlış düzeltmek mümkün olmaz."

Buna bir şey demedim. Uhad'ı ve onca adaletsizlikle ilgili anılarının onu nasıl değiştirdiğini düşündüm. İlk kez, benimkilerin de bana aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ettim.

"Gidiyorsun," dedi sonunda. "Evet mi?"

"Sanırım öyle," diye itiraf ettim. "Soruşturmamız tamamlandı. Peki ya siz?"

"Ben burada kalacağım. Ailem eve dönmemi istedi ama... Yapacak daha çok şey var. Ve daha fazlası kalmayana kadar bunu yapmaya niyetliyim."

"İmparatorluğun geri kalanının üzerinde döndüğü dayanak noktası, " diye alıntı yaptım. "Ha! Hatırladın."

Ona bir bakış attım.

"Ah, doğru," dedi. "Sanırım bu çok da şaşırtıcı değil... Ama.

Al bakalım. Sana bir hediyem var,

Dinios." "Ah. Şey. Sen..."

Bana kâğıttan bir paket uzattı. Ne olduğunu anlamak için çözmeme gerek yoktu: Sıkıttığım anda kâğıttan tütün kokusu yayılıyordu.

"Borular!" Dedim, gülerek. "Saman boruları. Bana bunları vererek kendini iflas ettireceksin."

"Yapmayacağım." Bana gülümsedi. "Umarım tadı paylaştığımız güzeldir."

Ben de gülümsedim. "Nasıl yapabildiklerini bilmiyorum. Bunun kendine has bir tadı vardı."

Yüzümüz doğuya dönük bir şekilde sessizliğe gömüldük. Belki de artık içimde yaşadığım onca anının ani ağırlığıydı ama gözlerimde yaşlar hissettim ve onları yüzümden silmeye .

"Sadece birkaç gün daha buradayım," dedim. "Çok kısa bir süre gibi geliyor."

Öne eğildi ve beni öptü. Deri, yağ ve fretvine yapraklarının kırılgan kıvrımları gibi kokuyordu.

"Burası Talagray," dedi. "Hiçbir şey kesin değildir."

Elinden tuttum ve birlikte, sahip olduğumuz birkaç gün içinde ne kadar tatlı olabileceğimizi bulmak için şehre döndük.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

||

Arabamız gümbür gümbür ilerlerken Talagray'ın kulelerine, Yol Ovaları'na ve devasa deniz surlarının sabah sisi içinde yavaşça geri çekilişine baktım. Yağışlı mevsimin kalan aylarını saydım ve sadece birkaç ay sonra başka bir mevsimin geleceği bilgisiyle boğuştum.

"Dayanacak mı?" diye sordu Ana'nın sesi usulca.

Tekrar ona döndüm, koltukta gözleri bağlı bir şekilde oturuyordu, ellerini kucağında hoş bir şekilde kavuşturmuştu.

"Pardon, hanımefendi?" Dedim.

"*Tutacak* mı - düşündüğünüz şey bu, değil mi?" dedi. "Artık düşünceleri okuyabiliyor musunuz, hanımefendi?"

"Oh, hayır. Talagray'den ayrılırken ya da Talagray'e gelirken insanın aklına gelebilecek en bariz düşünce budur. Pek çok kişinin kanı ve emeğiyle inşa edilen ve pek çok parlak zihin tarafından planlanan tüm bu yapay yapılar ve yapılar... gelmekte olan şey karşısında dayanabilecekler mi?" Sırtarak başını eğdi. "Keşke düşüncelerini okuyabilseydim, Din. Onun yerine sana aptalca sorular sormak zorunda kalıyorum."

"Yolculuğun geri kalanında bana eziyet edeceksiniz hanımefendi," dedim alaycı bir tavırla. "Erken başlamaya gerek yok."

"Mm. Ama size sormak istediğim özel bir soru var." "Neymiş o?"

"Sana sormak istiyorum - İmparatorluk nedir, Din?"

Araba zıplayarak ilerlerken gözlerimi kırptım. "Ah... pardon, hanımefendi?"

"Ne de olsa raporlarınızı duydum," dedi. "Birçok insanın size İmparatorluğun şöyle ya da böyle olduğunu ya da bu şekilde işlediğini iddia ettiğini fark ettim... Bu garip, mi? Belki de kantonun varoluşsal doğası

kışkırtıyor. Ama vardığınız sonuçları merak ediyorum. İmparatorluk *nedir*, Din? Tarif edebilir misin?"

"Buna gerçekten cevap vermemi beklemiyorsunuz, değil mi hanımefendi?"

"Ben hâlâ senin komuta subayınım. Sana bunu yapmanı emredebilirim. Ama bu oldukça sıkıcı olurdu."

Bunu düşündüm. "Şey... buraya gelmeden önce, hanımefendi..." "Evet?"

"Size İmparatorluğun kudret, kütle, güç ve ölçek olduğunu söyledim."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi... şimdi kırılgan, kusurlu, doğaçlama ve... ve tesadüfi geliyor efendim. Eğer bakımsız kalırsa, yanlış bir rüzgar her şeyi darmadağın edebilir."

"Doğru. Ben de biraz katılıyorum. Ama ben her zaman İmparatorluğun savaşmak için yaratıldığı şeyin suretinde yaratıldığını düşünmüşümdür."

"Bir... bir titan mı, hanımefendi?"

"Oh, evet. İmparatorluk çok büyük. Karmaşık. Genellikle hantal ve yavaş. Ve birçok yerde zayıf. Kantonlar boyunca uzanan, gölgesinde hepimizin yaşadığı devasa bir dev... ve yine de yaralara, enfeksiyonlara, ateşlere ve kötü huylara yatkın. Ancak en garip özelliği, vatandaşları ne kadar kırıldığını hissederse, *aslında* o kadar kırılmış olmasıdır. Sadece Uhad'a bakın. Dedğiniz gibi, onunla ilgilenilmesi gerekir. Çünkü bu bakım olmazsa, İmparatorluk başarısız olur. Yine de bir şeye içinden bakmak oldukça zordur, değil mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Peki... sizin bu devle ilgilenmedeki rolünüz nedir hanımefendi?"

"Ah, sana söylemiştim Din," dedi hülyalı bir şekilde gülümseyerek. "Bu yoldan en son geçtiğimizde. İmparatorluğun devam etmesini sağlayanlar *bakımcılardır*. Ne de olsa çağımızın büyük eserlerinin yıkılmaması için birilerinin onursuzca çalışması gerekiyor. Ben sadece kendi küçük yöntemimle bakım yapıyorum. Ve tabii ki siz de bu konuda bana çok yardımcı oldunuz."

Bir sessizce devam ettik.

Dişlerimi emdim, düşündüm. "Bir keresinde bana birçok gerçeği anlatacağınız bir zamanın söylemiştiniz hanımefendi."

"Evet, öyle."

"Şimdi böyle bir zaman mı?"

"Şimdi mi?" Bir elini arabanın duvarına bastırdı ve titrediğini hissetti. "Şimdi *bazı* gerçekleri duymanın tam zamanı, eğer duymak istersen, Din. Bundan sonra daha fazlasını duymak isteyip istemediğine karar verebiliriz."

"Siz sıradan bir Iudex Müfettişi değilsiniz. Öyle misiniz?" "Bu doğru. Değilim."

"Devasa bir komplonun parçası olarak Hazaları izlemek üzere Daretana'da görevlendirildiyse hayır."

"Bu da doğru."

"Gerçi şimdi Daretana'da ne yapacağınızı merak ediyorum, hanımefendi."

"Oh, Daretana'ya geri dönmeyeceğim, Din," dedi. "Iudex ofisi artık kapalı olacak. Sürgün edilmek için çok iyi bir yerdi ama amacına hizmet etti. Bunun yerine, bu araba ilk olarak Tala kantonunun sınırındaki küçük bir kasabada duracak. Orada, şu anda beni bekleyen konzolat ile geçtiğimiz haftalarda yaşanan olayları görüşeceğim."

Ona bakakaldım. "Iudex consulate mi? *Seni mi* bekliyor?"

"Geçen gün öyleydi. Onu sorguya çekmek için sabırsızlanıyorum. Ne de olsa sürgünümle ilgili kurguyu icat etmek onun fikriydi."

"Bekle. Peki ya asistanın? Seğirme onu öldürdü mü, yoksa gerçekten yaşıyor mu?"

Tüm bunlar Hazas'ı kandırmak için uydurduğunuz bir hikaye miydi?"

"Onu tanımıyorsun," diye burnunu çekti Ana. "Ve onun işleri kendisine aittir. Her ne kadar yetenekli ve takdire şayan olsan da, onun durumunu sana açıklamayacağım, Din." Buna bir an için şaşırdım. İmparatorluk hiyerarşisinde imparatorun kendisinden sonra gelen devasa, yaşlanmayan varlıklardan biri olan bir konzulatın şimdi Ana'yı beklediği fikri benim için imkânsızdı. Anlamak.

"Konzolatla konuştuktan sonra ne olacak hanımefendi?" Yavaşça sordum.

"Şey... muhtemelen bana yeni bir görev verecektir," dedi. "Çünkü *ben* ama çok özel bir bölümde görev yapıyorum. Bana verilen konular

hassas, anlamlandırması aşırı zor ya da her ikisi birden. Başka bir deyişle, büyük ve cennet gibi Khanum İmparatorluğu'nda pek çok kişinin yaptığını yapıyorum - duvarları ayakta tutma umuduyla işleri yürütüyorum. Konsülle konuştuktan sonra bir sonraki görevime gideceğimden şüpheleniyorum. Bir sonraki suç, bir sonraki cinayet, bir sonraki ihanet."

Pencereden dışarı baktım, kırların akıp gidişini izledim.

"Ama ben gitmeden önce," dedi, "konzolat da muhtemelen *seninle* konuşmak isteyecektir, Din."

Hiçbir şey söylemedim.

"Çünkü hâlâ bir yardımcı müfettişe ihtiyacım olacak," dedi. "Ve sen Talagray'de iyi bir iş çıkardın." Bir an için düşündü. "Daha neşeli olabilir ve biraz daha gülümseyebilirdin, elbette, ama yine de iyi iş çıkardın. İstersen bunu yapmaya devam etmeni isterim."

Bakışlarım kırsal alanda sabit kaldı. Ormanın pırıltılı örtüsü bizi bir kez daha kucaklamıştı ve her yer karanlıktı. Çamurlu küçük Daretana'yı ve orada beni bekleyen birkaç fırsatı düşündüm.

Tüm seyahatlerimden yıpranmış ve lekelenmiş botlarıma baktım. O kadar da kötü görünmüyorlar diye düşündüm. Belki biraz daha giyilse daha da iyi görüneceklerdi.

"Size bir şey aldım hanımefendi," dedim. "Bir hediye."

"Gerçekten mi?" dedi. "Neden?" dedi.

Ona küçük bir tahta kutu uzattım. "Tüm olanlardan sonra bunu sana borçlu olduğumu hissettim."

Kutuyu açtı ve kokladı, sonra oturdu, vücudu sevinçle gümbürdüyordu.

"Moodies!" dedi sevinçle. "Ruh hali greftleri! Ve onlar..."

"Halüsinojenik olanlar," dedim. "Hani şu hep sorup durduklarınız. Onları almak için Talagray'de çok tehlikeli bir dükkâna gitmem gerekti. Lütfen şimdi bir tane tüketmeyin hanımefendi. Bunun bu yolculuğu biraz daha az keyifli hale getireceğinden şüpheleniyorum."

Neşeyle kıkırdadı. "Hayır, hayır ve sorgulama toplantıma kafam allak bullak olmuş bir şekilde katılman akıllıca olmaz, Din. Teşekkür ederim. Bunun için çok minnettarım."

Bıkkınlıkla gülümsedim. "Resmi asistanınız olarak görevime başlamak için belki de tuhaf bir yol - daha başlamadan yasaları çiğnemek."

Küçük kutuyu bir kenara koydu. "Öyle mi?" Sonra o korkunç, yırtıcı gülümsemesiyle sırttı: çok fazla dişi vardı ve hepsi çok beyazdı. "Ben de iyi alametlerle dolu olduğunu düşünüyorum."

Hasır külah şapkamı gözlerimin üzerine indirdim, kılıcımı yanıma alarak arkama yaslandım ve uyuklamaya başladım.

OceanofPDF.com

*Annem ve büyükannem için,
cinayet gizemlerine açılan kapı kimlerdi OceanofPDF.com*

TEŞEKKÜRLER

III

Editörüm Julian Pavia'ya bu berbat şeyi ortaya çıkarmamda bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Bir süredir aklımda eğlenceli bir cinayet romanı yazma fikri vardı, sonra oturdum ve kesinlikle bir cinayet romanı olmayan bir şey ortaya çıkardım ve Julian bunu fark etmeme yardımcı oldu. Daha sonra onu çöpe atıp baştan başlamak gibi oldukça fırtınalı bir süreçten geçmek zorunda kaldım. Bu garip bir psikolojik dans, ama gerekli bir dans - yazmak istemediğiniz kelimeleri atmak, toplamaları çok yüksek olsa bile onları saklamaktan daha iyidir ve buna katlandığı için ona minnettarım.

Kitaplarımda sık sık yaptığım gibi aileme de teşekkür etmek istiyorum, ama özellikle bu kitap için. Cinayet romanları yazmak büyük ölçüde lojistik bir süreçtir, zaman çizelgelerinin işlenmesini ve doğru kanıtların doğru zamanda doğru yere ulaşmasını sağlamaktır. Siz aslında kendi uydurduğunuz adamları öldüren Jeff Bezos oluyorsunuz. Bu, herhangi bir anda oldukça büyük miktarda beyin alanı kaplıyor, bu nedenle "Bugün hangi çocuk futbol oynuyor?" veya "Yine hangi gezi için hazırlanıyoruz?" ve hatta "Bu yıl kaç yaşına giriyorum?" gibi çok aptalca sorular sorduğum için ailemden özür dilemek istiyorum. Daha fazla özür dilemek istiyorum çünkü bunu yazmaktan gerçekten keyif aldım ve daha fazla cinayet gizemi yazmayı planlıyorum, bu yüzden muhtemelen çok aptal bir adam olmaya devam edeceğim. Sert külçeler, enayiler.

Sonunda Wolfe'dan çok Hannibal Lecter'a benzediğine karar vermiş olsam da, bana Ana'nın çoğuna ilham veren Nero Wolfe kitaplarını verdiği için anneme de teşekkür etmek isterim. Ayrıca çamaşır odası eski kitaplarla dolup taşan büyükannem Marilyn Shaw'a da teşekkür etmek istiyorum, bunların çoğu okuduğum cinayet gizemleriydi. Bu kitaptan hoşlanacağını düşünmek hoşuma gidiyor, belki dilinden değil ama. Kusura bakma nine.

Teşekkür etmek istediğim diğer iki kişi ise Jesse Jenkins ve Jerusalem Demsas, her ikisi de Amerika'nın artık bir şeyler inşa etmekten nasıl korktuğunu kataloglayarak sinir bozucu kariyerlerini geçiriyor olmalılar. Onların bu konuyu araştıran ve değişim için lobi yapan çalışmaları -diğer pek çok kişiyle birlikte- bu hikayedeki Koruma Kurullarının büyük bir kısmına ilham verdi. Düzenlemelerin işe yarar yanları vardır, ancak sonunda bizi tuzağa düşürmek ve kendi salamuramızda turşu yapmak için kullanılacak bir kavanoz oluşturmalarına izin veremeyiz. Devlet memurları ve cesur inşaatçılar hakkında tam da bu amaçla yazmak istedim. Mücadeleye devam!

Sevgiler,

Robert

OceanofPDF.com

YAZAN ROBERT JACKSON BENNETT

Merdivenler

Şehri Bıçaklar

Şehri Mucizeler

Şehri

Foundryside

Shorefall

Locklands

Lekeli Kupa

OceanofPDF.com

FOTOĞRAF: © JOSH BREWSTER
PHOTOGRAPHY

ROBERT JACKSON BENNETT, en son Kurucular Üçlemesi'nin yazarıdır. Bundan önce, En İyi Seri kategorisinde 2018 Hugo Ödülü finalist olan İlahi Şehirler Üçlemesi'ni yazmıştır. Serinin ilk kitabı *City of Stairs*, World Fantasy ve Locus ödülleri için finalist olmuş, ikinci kitap *City of Blades* ise World Fantasy, Locus ve British Fantasy ödülleri için finalist olmuştur. *American Elsewhere* ve *Mr. Shivers* gibi önceki romanları Edgar Ödülü, Shirley Jackson ve Philip K. Dick Citation of Excellence ödüllerine layık görülmüştür. Ailesiyle birlikte Austin'de yaşamaktadır.

robertjacksonbennett.com X:

[@robertjbennett](https://twitter.com/robertjbennett)

OceanofPDF.com

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.